

АРТЪР ХЕЙЛИ ХОТЕЛ

Превод от английски: Пламен Матеев, 1988

chitanka.info

*Пътнико,
моля те да се настаниш
в този недостоеен дом.
Банята е готова
и тихата стая те очаква.
Влез! Влез!*

Надпис над входа на
един хотел в Такамацу,
Япония

ПОНЕДЕЛНИК ВЕЧЕР

1

Ако зависеше от мен, мислеше си Питър Макдермот, главният полицейски инспектор на хотела щеше да бъде отдавна уволнен. Но нищо не зависеше от него и тлъстият бивш полицаи отново отсъствуваше, сега, когато бе най-необходим.

Макдермот преви едрото си, почти двуметрово тяло и разклати нетърпеливо телефона на бюрото си.

— Куп неща изникват едновременно — каза той на младата жена, застанала до прозореца на просторната канцелария — и никой не може да го открие.

Кристин Франсис погледна ръчния си часовник. Показваше няколко минути преди единайсет.

— Можеш да го потърсиш в бара на „Барон стрийт“.

Питър Макдермот кимна.

— От телефонната централа търсят Огилви из любимите му заведения.

Отвори едно от чекмеджетата на бюрото си, извади цигари и предложи на Кристин.

Тя се приближи, взе една, Макдермот ѝ поднесе огън и запали своята цигара. Видя как вдъхна дима.

Няколко минути преди това Кристин Франсис си беше тръгнала от малката канцелария в служебния апартамент на хотел „Сейнт Грегъри“. Беше работила до късно и се канеше да си върви, но светлината под вратата на помощник-главния управител я привлече.

— Нашият господин Огилви действа по свои правила — каза Кристин. — Винаги е било така. По нареждане на Уорън Трент.

Макдермот говори кратко по телефона и отново зачака.

— Права сте — съгласи се той. — Веднъж се опитах да реорганизирам нашия кротък полицейски състав, за което хубавичко ми издърпаха ушите.

— Не знаех това — каза тихо тя.

Той я изгледа въпросително.

— Мислех, че знаете всичко.

Обикновено беше така. Като личен сътрудник на Уорън Трент, неуравновесения и избухлив собственик на най-големия хотел в Ню Орлийнс, Кристин беше запозната с вътрешните тайни, както и с текущите дела на хотела. Знаеше например, че Питър, който беше повишен преди месец-два като помощник-главен управител, всъщност ръководи големия и оживен „Сейнт Грегъри“ срещу малка заплата и ограничени пълномощия. Знаеше и причините за това и те лежах в папка с надпис „Поверително“, която съдържаше личното досие на Питър Макдермот.

Кристин попита:

— Какво се проваля?

По лицето на Макдермот заигра радостна усмивка, която разкриви остриите му, почти грозновати черти.

— Постъпи оплакване, че на единайсетия етаж има някаква секс-оргия. Кройдънската дукеса от деветия твърди, че нейният дук бил нагрубен от сервитьора, обслужващ стаите. Докладваха ми, че някой стенел ужасно в стая 1439. Аз пък освободих нощния управител, защото е болен, а останалите двама администратори са заети другаде.

Той отново заговори по телефона, а Кристин се извърна към прозореца на канцеларията, която се намираще на мецанина. Отметнала назад глава, за да предпази очите си от цигарения дим, тя погледна разсеяно към града. Право пред нея, през пролуката, образувана от пространството между съседните сгради, се виждаше гъсто населеният, претъпкан четириъгълник на Френския квартал. Имаше един час до полунощ и за квартала бе все още рано; светлините пред късните нощни барове, бистра и заведения с джаз и стриптийз, както и лампите зад плътно затворените щори щяха да светят до сутринта.

Някъде на север, навярно над езерото Пончъртрейн, в тъмнината се мътеше лятна буря. Първите ѝ признаци се усещаха по приглушения тътен и редките светкавици. При щастлива случайност, ако бурята отминеше на юг, към Мексиканския залив, до сутринта над Ню Орлийнс щеше да завали.

Хубаво би било да завали, помисли си Кристин. Вече три седмици градът се задушаваше от зной и влага, които внасяха навсякъде напрежение. В хотела също щеше да се почувствува облекчение. Днес следобед главният механик отново се бе оплакал:

— Ако не успея в най-близко време да изключа част от климатичната инсталация, не отговарям за последствията.

Питър Макдермот затвори телефона, а тя го попита:

— Знаете ли името на клиента в стаята, от която се чуват стонове?

Той поклати глава и отново вдигна телефона.

— Ще разбере. Вероятно някой сънува кошмари, но по-до-бре да проверим.

Кристин се отпусна в кожения тапициран стол пред голямото махагоново бюро и изведнъж осъзна, че е много уморена. Ако си бе тръгнала както винаги, тя отдавна щеше да си е в апартамента на улица „Джентили“. Но днешният ден беше изключително натоварен: пристигнаха участниците в два конгреса, а имаше и голям прилив от други гости, които създаваха проблеми, и много от тях бяха стигнали до нейната канцелария.

— Добре. Благодаря! — Макдермот записа набързо някакво име и затвори телефона. — Албърт Уелс от Монреал.

— Познавам го — каза Кристин. — Той е приятен, дребен човечец, който отсяда всяка година тук. Ако искаш, ще проверя какво е станало.

Той се поколеба, като гледаше тънката слаба фигура на Кристин.

Телефонът иззвъня пронизително и Питър вдигна слушалката.

— Извинете, господине — каза телефонистката, — не можем да открием господин Огилви.

— Няма значение. Свържете ме със старши пиколото.

Макар и да не можеше да уволни инспектора на хотела, помисли си Макдермот, би могъл да вдигне малко пара сутринта. Междувременно щеше да изпрати някой друг да провери за неприятностите на единайсетия етаж, а самият той да се заеме с дука и дукесата.

— Пиколото се обажда — чу той по телефона и разпозна глухия носов глас на Хърби Чандлър. Чандлър, както Огилви, беше от старите служители в „Сейнт Грегъри“ и според слуховете вършеше повече дребни мошеничества в хотела от всеки друг служител.

Макдермот му обясни проблема и го помоли да провери за оплакването около набедената секс-оргия. Както можеше да се очаква, веднага последва протест.

— Това не е моя работа, господин Мак, а и тук, долу, все още сме заети — тонът беше характерен за Чандлър, полуподмазващ се и полунахален.

Макдермот се разпореди:

— Това не ме засяга. Искам да провериш защо е постъпило оплакване — и като взе ново решение, добави: — Прати едно пиколо с шперц да посрещне госпожица Франсис на мецанина.

Затвори телефона, преди да е последвал по-нататъшен спор.

— Да вървим — каза той и докосна леко раменете на Кристин. — Вземете пиколото и кажете на своя приятел да преживява кошмарите си под завивките.

С лице на невестулка, издаващо вътрешната му тревога, Хърби Чандлър стоеше замислен до бюрото си във фойето на „Сейнт Грегъри“.

Разположено в централната част, до една от набраздените бетонни колони, които се издигаха до претрупания с орнаменти таван, мястото на старши пиколото даваше възможност да се наблюдава какво става във фойето. Участниците в конгресите влизаха и излизаха през цялата вечер, а с приближаването на малките часове непоколебимото им веселие растеше пропорционално с погълнатия алкохол.

Докато Чандлър стоеше по навик нащрек, група шумни гуляйджии влязоха през вратата откъм „Карънделит стрийт“ — трима мъже и две жени. Носеха чаши, които туристите получават срещу един долар в бара на Пат О’Брайън отгатък във Френския квартал. Единият от мъжете едва се държеше на краката си и другите го прикрепяха. Тримата носеха значки с емблемата на конгреса. На тях беше написано „Голд Краун Кола“, а под надписа се четяха имената им. Хората във фойето добродушно им сториха път и петорката се изниза към бара на мецанина.

Все още продължаваха да пристигат нови клиенти, дошли с последните самолети и влакове; в момента някои от тях се настаняваха по стаите от взвода момчета на Чандлър, макар че думата „момчета“ се използваше фигуративно, тъй като нито един от тях не беше под четиридесетте, а някои от сивеещите ветерани работеха в хотела повече от четвърт век. Хърби Чандлър, който имаше пълномощията да наема и уволнява персонала от пиколите, предпочиташе по-възрастните мъже. Когато на човек му се наложи да се напъва и да сумти под тежестта на багажа, той обикновено получава по-големи бакшиши от младоците, които премятат чантите, като че ли са пълни с въздух. Един от възрастните служители, който всъщност беше здрав и жилав като катър, имаше свой трик — оставяше куфарите на пода, хващаше се за сърцето, а после ги вдигаше отново, поклащаше глава и продължаваше да ги носи. Това представление рядко носеше по-малко от един долар

печалба — подгонени от съвестта си, гостите бяха убедени, че старият човек ще получи сърдечна криза на следващия ъгъл. Те не знаеха, че десет процента от бакшиша им отива в джоба на Хърби Чандлър наред с всекидневната такса от два долара, която той изискваше от всеки пиколо като залог, да не го изхвърли от работа.

Частната данъчна система на старши пиколото предизвикваше вълна от сподавено недоволство, макар че пъргавите момчета печелеха допълнително по сто и петдесет долара седмично, когато хотелът биваше пълен. В такива вечери като днешната Хърби Чандлър оставаше на поста си и след работно време. Без да има вяра някому, той предпочиташе да бди над своя дял и тайно съумяваше да си състави мнение за гостите, като преценяваше колко ще изстиска от всеки курс до горните етажи. В миналото неколцина отцепници се бяха опитали да измамят Хърби, като криеха част от бакшишите. Но последваха неизменно бързи и безмилостни репресивни мерки и едномесечното отстраняване от работа по някое измислено обвинение обикновено вкарваше бунтовника в правия път.

Имаше и друга причина за присъствието на Чандлър в хотела тази вечер и тя се обясняваше с непрестанно нарастващата му тревога поради позвъняването на Питър Макдермот преди няколко минути. Макдермот беше наредил да се проучи защо е постъпило оплакване от единайсетия етаж. Но на Хърби Чандлър не бе необходимо да проучва, защото знаеше приблизително какво става там. Причината беше проста — той самият беше уредил всичко.

Три часа преди това двама младежи отправиха напълно недвусмислена молба и той ги изслуша почтително, тъй като бащите им бяха богати местни граждани и чести гости на хотела.

— Слушай, Хърби — каза единият от тях. — Довечера има студентски бал — обичайните тъпи вечеринки. Ние искаме нещо по-различно.

Той попита, макар да знаеше отговора:

— Колко по-различно?

— Наели сме един апартамент — изчерви се момчето. — Имаме нужда от две момичета.

Доста е рисковано, реши веднага Хърби. Двамата бяха почти момчета и той подозираше, че са пийнали.

— Съжалявам, господа — започна той, но другият младеж го прекъсна:

— Я не ни разправяй втели-некипели от рода, че не можеш, защото знаем, че ти си шефът на момичетата, които се поръчват по телефона.

Хърби беше оголил зъбите си на невестулка в нещо, което трябваше да мине за усмивка.

— Не мога да разбера откъде зи хрумна това, господин Диксън.

Този, който го беше заговорил пръв, продължи да настоява:

— Можем да си платим, Хърби. Знаеш много добре.

Старшият пиколо се колебаеше и макар да бе обзет от съмнения, умът му пресмяташе алчно. Напоследък страничните му доходи бяха спаднали. В крайна сметка рискът не беше толкова голям.

Момчето, което се казваше Диксън, каза:

— Я да престанем да го увъртаме! Колко?

Хърби погледна младежите, спомни си за бащите им и удвои нормалната такса:

— Сто долара.

Настъпи кратка пауза. После Диксън каза решително:

— Ще ги имаш — и добави, убеждавайки приятеля си: — Слушай, вече платихме пиенето. Аз ще ти дам на заем останалата част от твоя дял.

— Добре...

— Плащането предварително, господа — Хърби навлажни с език устните си: — Само едно — не трябва да вдигате никакъв шум! Иначе ще се оплачат и всички ще си имаме неприятности.

Няма да шумят, увериха го те, но ето че сега бе станало тъкмо обратното и първоначалните му опасения се потвърдиха.

Преди час момичетата влязоха, както винаги, през главния вход и само неколцина от персонала знаеха, че те не са гости на хотела. Ако всичко бе минало добре, двете момичета трябваше вече да са си тръгнали така дискретно, както бяха и дошли.

Оплакването от единайсети етаж, което бе стигнало до Макдермот и специално определено като секс-оргия, означаваше, че там става нещо сериозно. Какво? Хърби си спомни с неприязън за платения алкохол.

Във фойето беше горещо и влажно, макар че климатичната инсталация беше надута докрай, и Хърби извади копринена кърпичка, за да попие изпотеното си чело. Същевременно тихичко изтърси някаква ругатня за проявеното безразсъдство, като се колебаеше дали да се качи горе, или при това положение да не се намесва.

Питър Макдермот се качи с асансьора на деветия етаж, а Кристин продължи до четиринайсетия с пиколото. Той се поколеба пред отворената врата на асансьора:

— Повикайте ме, ако имате неприятности.

— Ако е нещо сериозно, ще се разпищя.

Погледите им се срещнаха, докато плъзгащите врати се затвориха помежду им. За миг той се спря замислен, наблюдавайки мястото, където бяха. После, дългокрак и пъргав, закрачи по покрития с килим коридор към президентския апартамент.

Най-големият и елегантно обзаведен апартамент в „Сейнт Грегъри“, наричан по свойски „тузарски апартамент“, навремето бе дал подслон на редица видни гости, между които президенти и кралски особи. Много от тях бяха обикнали Ню Орлийнс, защото след първоначалното посрещане градът по своеобразен начин зачиташе личната свобода на посетителите, включително и любовните им авантюри, ако имаше такива. Макар не точно държавни глави, то по своему известни бяха и сегашните обитатели на апартамента — кройдънският дук и дукесата със свитата им от един секретар, личната прислужница на дукесата и пет бедлингтънски териера.

Питър Макдермот натисна седефения звънец до двойно тапицираните с кожа врати, украсени със златна лилия, и чу отвътре приглушен звън, последван от недотам приглушен хоров лай. Докато чакаше, той размисляваше какво бе чул и какво знаеше за семейство Кройдън.

Потомък на древен род, кройдънският дук се беше приспособил към времената благодарение на инстинкта си да не се големее. През последните десет години с помощта на дукесата, самата тя известна обществена фигура и братовчедка на кралицата, той стана посланик с широки пълномощия и специален пратеник на британското правителство за разплитане на сложни международни ситуации. Напоследък обаче се носеха слухове, че кариерата на дука е стигнала критичната си точка и това навярно се дължеше именно на неговото

желание да не се отличава от другите, особено в области като алкохола и чуждите съпруги. Говореше се обаче и това, че сянката, надвиснала над дука, била незначителна и временна и че дукесата владеела чудесно положението. В подкрепа на второто мнение съществуваха и предсказания, че кройдънският дук би могъл в близко време да бъде назначен за посланик на Великобритания във Вашингтон.

Зад гърба на Питър някакъв глас промърмори:

— Извинете, господин Макдермот, може ли да говоря с вас?

Той се извърна рязко и видя Сол Начъз, един от възрастните сервитьори, които обслужваха стаите. Беше се приближил тихо по коридора — слаб, с мъртвешка фигура, в късо бяло сако, обточено в червено и златисто — цветовете на хотела. Косата му беше сплескана и зализана, сресана напред в старомоден перчем. Имаше светли, воднисти очи, а вените по ръцете, които потриваше нервно, изпъкнали като въжета над хлътналата плът.

— Какво има, Сол?

В гласа му се долавяше безпокойство. Той каза:

— Предполагам, идвате заради оплакването срещу мен?

Макдермот погледна двойните врати. Те още не се бяха отворили и при все че се разнасяше лай, отвътре не се чуваше друг шум. Той каза:

— Кажете ми какво стана?

Другият преглътна два пъти. Подминавайки въпроса, той заговори с умоляващ, бърз шепот:

— Ако ме уволнят, господин Макдермот, ще ми бъде трудно на тези години да си намеря друга работа, — той погледна към президентския апартамент и в изражението му се четеше безпокойство и негодувание. — Те не са от най-трудните клиенти... но тази вечер... Доста са взискателни, но никога не съм им придириал, макар че никога не дават бакшиш.

Питър неволно се усмихна. Английските благородници рядко даваха бакшиш и вероятно смятаха, че самата привилегия да им се прислужва е вече един вид награда.

Той прекъсна сервитьора:

— Все още не си ми обяснил...

— Ще ви кажа и това, господин Макдермот — Питър се чувствуваше почти неловко, тъй като този човек би могъл да му бъде

баща. — Това се случи преди половин час. Бяха си поръчали вечерята доста късно: стриди, шампанско и скариди по креолски.

— Менюто няма значение. Какво стана после?

— Всичко започна от скаридите, господине. Когато ги поднасях... ами през всичките тези години почти не ми се е случвало.

— За бога! — Питър не изпускаше от очи вратата на апартамента, чието отваряне би прекъснало разговора.

— Да, господин Макдермот. Ами като сервирах супата, дукесата стана от масата и като се извърна, ми блъсна ръката. Ако не знаех, че не бива, щях да кажа, че го направи нарочно.

— Това е смешно!

— Знам, господине, знам. Но разбирате ли, на панталоните на дука се появи едно малко петънце. Кълна ви се, не беше по-голямо от четвърт инч.

Питър попита недоверчиво:

— Това ли е всичко?

— Господин Макдермот, кълна се, това е всичко. Но човек би си помислил от пушилката, която вдигна дукесата, че съм извършил убийство. Извиних се. Донесох салфетка и вода, за да почистя петното, но това не помогна. Тя настояваше да повикат господин Трент.

— Господин Трент не е в хотела.

Питър реши да чуе и другата страна, преди да вземе решение. Междувременно той нареди:

— Ако си свършил за днес, по-добре е да си вървиш. Утре, като дойдеш, ще ти се каже какво се е случило.

Докато сервитьорът се оттегляше, Питър Макдермот натисна още веднъж звънеца. Преди да се повтори кучешкият лай, вратата се отвори от млад човек с кръгло като месечина лице и пенсне. Питър позна, че това е секретарят на Кройдън.

Още неотворили уста, от апартамента се разнесе женски глас:

— Който и да е, кажете да престане да звъни!

Макар и властен, помисли си Питър, това беше привлекателен глас с богата гама от дрезгави тонове, които възбуждаха интерес.

— Извинете — каза той на секретаря. — Помислих, че не сте чули. — Той се представи и добави: — Разбрах, че сте имали някакви неприятности с нашето обслужване. Дойдох да разбера не мога ли да ви бъда полезен.

— Ние очакваме господин Трент — каза секретарят.

— Господин Трент отсъства тази вечер от хотела.

Докато говореха, те преминаха от коридора в преддверието на апартамента — правоъгълно помещение, обзаведено с вкус, с дебел едротъкан килим, с два тапицирани стола и масичка за телефон под една гравюра на Морис Хенри Хобс, изобразяваща стария Ню Орлийнс. Двойният портал към коридора затваряше единия край на правоъгълника. На другия край вратата към просторната гостна беше откритата. Отляво и отдясно имаше две други врати, едната към самостоятелната кухня, а другата към стая, която служеше за канцелария, спалня и дневна на секретаря на Кройдън. Двете главни, свързани спални на апартамента имаха изход към кухнята и към гостната. Това разпределение беше така замислено, че да позволява на тайния посетител в спалните, ако се наложи, да бъде въвеждан и извеждан незабелязано през кухнята.

— Защо не го повикат? — въпросът беше отправен ненадейно, след като вратата на гостната се отвори и кройдънската дукеса се появи, сподиряна от три развълнувани бедлингтънски териера. С бързо щракване на пръстите тя моментално укроти кучетата и извърна въпросително очи към Питър. Познаваше красивото, с високи скули лице, което бе виждал по хиляди фотографии. Дори в домашно облекло, както забеляза той, дукесата бе в изряден тоалет.

— Откровено казано, ваша светлост, не знаех, че желаете да се срещнете лично с господин Трент.

Сивозелените очи го удостоиха с преценяващ поглед.

— След като господин Трент отсъства, очаквах да дойде някой от неговите служители.

Питър се изчерви пряко волята си. Кройдънската дукеса излъчваше недвусмислено високомерие, което по неестествен начин бе необикновено привлекателно. В паметта му за миг проблесна споменът за една снимка. Беше я видял в някакво илюстрирано списание — яхнала жребец, дукесата прескачаше високо препятствие. Презряла опасността, тя владееше коня си с великолепно уверено. В този миг той изпита чувството на човек без кон, изправен пред възседналата жребеца дукеса.

— Аз съм заместник-управител. Ето защо се явих лично.

В погледа ѝ, приковал очите му, светна забавно пламъче.

— Не сте ли малко млад за това?

— Не съвсем. В наше време доста млади хора се занимават с хотелиерски бизнес.

Той забеляза, че секретарят дискретно е изчезнал.

— На колко сте години?

— На тридесет и две.

Дукесата се усмихна. Когато искаше, както в този миг, лицето ѝ придобиваше оживено и топло изражение. Не бе трудно, помисли си Питър, да усетиш приказното ѝ очарование. Той пресметна, че тя е с пет или шест години по-възрастна от него и много по-млада от дука, който приближаваше петдесетте.

— Някакъв курс ли сте завършил, или нещо подобно? — попита тя.

— Имам диплома от Корнелския университет, висшия курс по администрация на хотелите. Преди да постъпя тук, работих като заместник-управител в „Уолдорф“.

Трябваше да събере сили при споменаването на „Уолдорф“ и бе изкушен да добави *„откъдето бях уволнен позорно и вписан в черните списъци на верижните хотели и затова съм щастлив, че работя тук, в този независим хотел“*. Но, разбира се, той не каза нещо подобно, защото човек остава да живее с личните си болки дори когато нечий случайни въпроси бъркат в старите и незараснали още рани.

— В „Уолдорф“ никога не биха се примирили с това, което се случи тази вечер — отвърна дукесата.

— Уверявам ви, мадам, че ако сме направили грешка, в „Сейнт Грегъри“ също не биха се примирили с нея.

Той си помисли, че разговорът наподобява игра на тенис, като топката се запраща от едната половина на игрището в другата и сега чакаше да му я върнат.

— Ако сте направили грешка! Съзнавате ли, че вашият сервитьор разсипа скаридите по креолски върху мъжа ми?

Очевидно тя преувеличаваше, но той не можеше да разбере на какво се дължи. Струваше му се необичайно, тъй като досега отношенията между Кройдън и хотела бяха отлични.

— Давам си сметка, че е станал инцидент, който вероятно е плод на небрежно отношение. Ето защо дойдох да се извиня от името на хотела.

— Цялата ни вечер се провали — продължаваше да настоява дукесата. — Съпругът ми и аз бяхме решили да прекараме една спокойна вечер тук, в нашия апартамент, сами. Излязохме за малко да се поразходим наоколо, върнахме се за вечеря и последва това.

Питър кимна, проявявайки привидно съчувствие, но беше озадачен от отношението на дукесата. Струваше му се, че тя желае да запечата случая в съзнанието му, за да не го забрави.

— Може би трябва да поднеса извиненията ни лично на дука — предложи той.

Дукесата отговори твърдо:

— Това не е необходимо.

Той се канеше да си върви, когато вратата на гостната, останала притворена, широко се отвори. На прага застана кройдънският дук.

За разлика от жена си той беше небрежно облечен, със замърсена бяла риза и панталони от смокинг. Инстинктивно Питър Макдермот потърси с поглед набеденото петно, където по думите на дукесата Начъз „излял скаридите по креолски над съпруга“. Откри го, макар да бе едва забележимо — мъничко петънце, което прислужникът можеше да почисти веднага. Зад дука, в обширната гостна, работеше телевизор. Лицето му изглеждаше зачервено и по-набръчкано, отколкото на някои от последните фотографии. Държеше чаша и когато проговори, гласът му излезе гъгнив:

— О, извинете — после се обърна към дукесата: — Все пак, моето момиче, май съм си оставил цигарите в колата.

— Ще ти донеса цигари — срязва го тя.

В гласа ѝ прозвуча рязка заповед за оттегляне и кимвайки с глава, дукът се върна в гостната. Това беше странна и неудобна сцена, която по непонятни причини усили гнева на дукесата.

Обръщайки се към Питър, тя просъска:

— Настоявам да се направи подробно изложение до господин Трент. Можете да го информирате, че очаквам лично извинение.

Когато излезе и вратата на апартамента се затвори плътно зад гърба му, Питър все още беше объркан.

Но време за много размишления нямаше. В коридора го чакаше пиколото, който бе придружил Кристин до четиринайсетия етаж.

— Господин Макдермот — развълнувано каза той, — госпожица Франсис ви очаква в стая 1439 и моля ви, побързайте!

Четвърт час преди това, когато Питър Макдермот излезе от асансьора на път за президентския апартамент, пиколото се ухили на Кристин:

— Малко следователска дейност а, госпожице Франсис?

— Ако главният инспектор на хотела беше тук — отговори Кристин, — не би ми се наложило.

Пиколото Джими Дъкуърт, оплешивяващ, набит човек, чийто женен син работеше в счетоводството на „Сейнт Грегъри“, каза презрително:

— О, тоя ли!

Миг по-късно асансьорът спря на четиринайсетия етаж.

— В 1439, Джими — каза Кристин и двамата автоматично завиха надясно. Тя осъзна, че има разлика в начина, по-който двамата бяха опознали географията на хотела: пиколото благодарение на дългогодишното настаняване на гостите от фоайето до стаята, а тя — благодарение на поредицата образни впечатления, породени в съзнанието ѝ от плановете на всеки етаж в „Сейнт Грегъри“.

Ако преди пет години, помисли си тя, някой в Уисконсинския университет бе запитал какво ще прави двадесетгодишната Крис Франсис, блестящата студентка с дарба за езици, дори и според най-безумните предположения тя едва ли би работила в някакъв си хотел в Ню Орлийнс. По това време имаше повърхностна представа за града, а интересът ѝ към него беше още по-незначителен. В училище бяха учили за покупката на Луизиана, а беше гледала и „Трамвай Желание“^[1], но когато пристигна тук случайно, дори и тези познания бяха излезли от мода. Трамваят беше заменен от дизелови автобуси, а „Желанието“ представляваше тъмна уличка в източната част на града, рядко забелязвана от туристите.

Допускаше, че е дошла в Ню Орлийнс тъкмо защото градът ѝ е непознат. След случая в Уисконсин, потисната и почти без да размисли, тя потърси такова място, където няма да я познават и което и за нея ще бъде непознато. Познатите неща, докосването до тях,

техният образ и звук се бяха превърнали в болезнени усещания за сърцето ѝ — те я обгръщаха от всички страни, изпълваха деня и проникваха в съня ѝ. Струваше ѝ се странно, а понякога изпитваше чувство на срам, че не сънува кошмари. Виждаше само точното повторение на събитията, така както станаха в онзи паметен ден на летище „Медисън“. Беше отишла да изпрати семейството си, което заминаваше за Европа — майка ѝ, радостна и развълнувана, закичила се с орхидея, изпратена по пощата от една приятелка за „добър път“; баща ѝ — спокоен и приятелски настроен, защото в продължение на месец за истинските и въображаеми оплаквания на пациентите му щеше да се грижи друг. Пушеше лула и когато повикаха пътниците от самолета, той я почисти от тютюна, като я почука в обувката си. Бабс, по-голямата ѝ сестра, прегърна Кристин, а дори и Тони, с две години по-малък от нея и ненавиждащ външните изяви на чувствата, разреши да бъде целунат.

— Довиждане, Шунчице — казаха Бабс и Тони и Кристин се усмихна на това глупаво и приятелско име, което ѝ бяха прикачили, тъй като тя беше средната в детския троен сандвич. Обещаха да си пишат, макар че тя щеше да ги намери в Париж подир две седмици, след края на семестъра. После майка ѝ я прегърна силно и ѝ каза да се пази. След няколко минути големият самолет потегли и излетя с рев и още непреминал пистата, падна върху едното си крило, превръщайки се първо във вихрен фойерверк, сетне в облак прах, в пламтящ факел и накрая в стихнала купчина от останки — машинарии и разпиляна човешка плът.

Това се случи преди пет години. След няколко седмици тя напусна Уисконсин и повече не се върна там.

Нейните стъпки и стъпките на пиколото заглъхваха в постлания с килим коридор. Джими, който вървеше пред нея, размишляваше:

— Стая 1439. Там е старият джентълмен, господин Уелс. Преди два дни го преместихме от една ъглова стая.

Пред тях, в другия край на коридора, се отвори врата, през която излезе красиво облечен мъж на около четиридесет години. Затвори и се готвеше да прибере ключа в джоба си, но се поколеба за миг, оглеждайки Кристин с нескрит интерес. Навярно се канеше да я заговори, но пиколото едва забележимо поклати глава. Кристин, която не пропусна нищо от този мълчалив диалог, предположи, че навярно

би трябвало да остане поласкана, дето я вземат за „телефонно момиче“. Беше дочула, че Хърби Чандлър разполага с блестящ състав от тези момичета.

Когато отминаха, тя попита:

— Защо беше сменена стаята на господин Уелс?

— Според това, което чух, госпожице, в 1439 имало някой друг, който вдигнал скандал, и затова решили да ги разместят.

Едва сега Кристин си спомни стая 1439, от която имаше оплаквания и преди това. Тя се намираще в съседство със служебния асансьор и в нея си даваха среща всички тръбопроводи на хотела. В резултат на това там беше изключително шумно и непоносимо горещо. Във всеки хотел има поне една подобна стая — някои я наричат „скапаната“ стая и тя обикновено не се дава, докато не се заемат останалите стаи.

— Но защо са помолили господин Уелс да се премести от публичната стая?

Пиколото сви рамене:

— По-добре попитайте администраторите.

— Но вие имате някаква представа за това — настояваше тя.

— Ами предполагам, че са го преместили, защото той никога не се оплаква. Стариият господин отсяда тук години наред, без да е мърморил за нещо. Някои дори се шегуват с него — Кристин ядосано сви устни, докато Джими Дъкуърт продължаваше да говори: — Чух, че в ресторанта го настанявали на масата до кухненската врата, на която никой не би седнал. Изглежда, че няма нищо против. Така казват.

Кристин си помисли мрачно: „Утре сутринта някой ще бъде против“. Тя щеше да се погрижи за това. Като разбра, че са се отнасяли отвратително с един редовен гост, който при това е тих и мил човек, тя почувствува, че в нея се надига гняв. Няма значение. В хотела добре познаваха характера ѝ; знаеше, че според някои той отговаря напълно на рижата ѝ коса. Макар да обуздаваше гнева си, понякога той ѝ помагаше при разрешаването на нещата.

Завиха зад един ъгъл и спряха пред 1439. Пиколото почука. Изчака, надавайки ухо. Не последва никакъв отговор и Джими Дъкуърт почука по-силно. В отговор се разнесе неясно стенание, което започна като шепот, издигна се високо и внезапно заглъхна, както беше започнало.

— Отворете с шперца! — нареди Кристин. — Бързо отворете!

Тя се отдръпна, а пиколото пристъпи напред. Дори при такива очевидно критични положения хотелът съблюдаваше правилата на благоприличие. В стаята беше тъмно и тя видя, че Дъкуърт запали лампата на тавана и се скри зад един ъгъл. Почти веднага след това я повика:

— Госпожице Франсис, елате веднага!

Влизайки, Кристин установи, че вътре е задушаващо горещо, макар че климатичната инсталация бе оптимистично включена на „хладно“. Друго не успя да забележи, тъй като погледът ѝ беше привлечен от полуизправената, гърчеща се фигура върху леглото. Това беше онзи дребен като птиче човечец, когото познаваше като Албърт Уелс. Лицето му беше пепелявосиво, очите изпъкнали, устните потръпваха, опитваше се отчаяно да диша, но едва успяваше.

Тя пристъпи бързо към леглото. Веднъж, преди години, беше видяла в кабинета на баща си пациент в състояние на „in extremis“, който се задушаваше. Тогава баща ѝ предприе бързи мерки и макар че сега тя нямаше възможност да стори нещо, спомни си само едно:

— Отворете веднага прозореца — заповяда решително на Дъкуърт. — Трябва веднага да влезе свеж въздух.

Пиколото се беше втренчил в лицето на легналия човек и каза нервно:

— Прозорецът е запечатан заради климатичната инсталация.

— Тогава опитайте със сила и ако трябва, счупете стъклото.

Бе вече вдигнала телефона до леглото. Когато телефонистката се обади, Кристин каза:

— На телефона е госпожица Франсис. Доктор Арънс в хотела ли е?

— Не, госпожице Франсис, но остави телефонен номер. Ако има нещо спешно, мога да му се обадя.

— Да, спешно е. Кажете на доктор Арънс, че трябва да дойде в стая 1439 и да побърза, моля ви. Попитайте го колко време ще му е нужно да дойде и ми позвънете отново.

Оставяйки слушалката, Кристин се извърна към гърчещата се фигура в леглото. Слабоватият, възрастен човек дишаше както преди и тя забеляза, че лицето му, което доскоро беше пепелявосиво, сега бе започнало да посинява. Стенанието, което бяха чули от коридора,

наново започна; той се опитваше да издиша поетия въздух, но очевидно по-голямата част от намаляващите сили на страдалеца се изразходваха от отчаяните му физически усилия.

— Господин Уелс — каза тя, мъчейки се да му вдъхне увереност, каквато далеч не изпитваше, — мисля, че ще дишате по-спокойно, ако останете напълно неподвижен.

Забеляза, че пиколото напредваше с отварянето на прозореца. С помощта на една закачалка за дрехи беше счупил печата върху дръжката и сега бавно повдигаше долното крило.

Навярно в отговор на думите на Кристин усилията на дребния човечец утихнаха. Беше облечен в старомодна фланелена пижама и когато Кристин го обхвана с ръка, усети мършавите му рамене през грубия плат. Пресегна се, взе възглавници и ги подпря зад гърба му, за да може да се облегне, като същевременно остане изправен. Погледът му беше устремен към нея. Помисли си, че очите му приличат на очите на сърна и в тях се четеше благодарност.

— Повиках лекар, скоро ще дойде — окуражи го тя.

Докато говореше, пиколото изпъшка с последно усилие и прозорецът, внезапно освободен, се плъзна, разтваряйки се широко. В стаята проникна струя свеж въздух. Значи бурята наистина се е спуснала на юг, помисли си радостно Кристин, и сега изпраща освежителен ветреца преди появата си. Температурата отвън, изглежда, най-после беше станала по-ниска, отколкото през последните няколко дни. В леглото Албърт Уелс поглъщаше жадно чистия въздух. В това време телефонът иззвъня и давайки знак на пиколото да заеме мястото й до болния, Кристин вдигна слушалката.

— Доктор Арънс тръгна за хотела, госпожице Франсис — каза телефонистката. — Той е в „Парадис“ и каза да ви предам, че ще пристигне след двамайсет минути.

Кристин се поколеба. „Парадис“ беше на другия бряг на Мисисипи, отвъд Алджиърс. Дори с разрешително за висока скорост двадесет минути бяха оптимистичен срок. Освен това понякога изпитваше съмнения в компетентността на представителния доктор Арънс, който обичаше да си пийва „Сазерак“. Като лекар на хотела той живееше безплатно в него срещу уговорката да бъде постоянно на разположение. Тя отговори на телефонистката:

— Не съм убедена, че можем да чакаме толкова дълго. Бихте ли проверили дали в списъка с гостите ни няма регистриран лекар?

— Вече проверих — в отговора ѝ пролича известно самодоволство, като че ли бе проучила историята на телефонистки-те героини и беше решена да не пада по-долу от тях. — В стая 221 има някакъв доктор Кьонинг, а в 1203 — доктор Ъксбридж.

Кристин записа номерата в тефтерчето до телефона.

— Добре, моля да ме свържете с 221.

Лекарите, отседнали в хотела, с право очакваха да не бъдат обезпокоявани, но понякога спешните случаи оправдаваха нарушаването на протокола.

В слушалката се чу прашене, докато телефонът звънеше. След това се обади сънен глас с тевтонски акцент:

— Да, кой е?

Кристин се представи:

— Моля да ме извините, доктор Кьонинг, но един от гостите ни е изключително зле — обърна поглед към леглото. Забеляза за миг, че синкавият цвят по лицето на болния е избледнял, но пепелявосивият оттенък все още се беше запазил и човекът продължаваше да диша тежко. Тя добави: — Бихте ли могъл да дойдете?

Последва пауза, а после същият мек и сговорчив глас отговори:

— Уважаема млада госпожице, за мен би било безкрайно щастие, ако мога да помогна дори и по най-скромния начин. Но, уви, опасявам се, че не мога да направя това — разнесе се деликатен кикот. — Разбирате ли, аз съм доктор по музика и съм дошъл във вашия град като гост-диригент, струва ми се, това е вярната дума, за да дирижирам прекрасния ви симфоничен оркестър.

Независимо от напрегнатата ситуация у Кристин се породило желание да се засмее.

— Простете за безпокойството — извини се тя.

— Не се притеснявайте. Ако, разбира се, на моя нещастен съсед — как да се изразя? — не могат да помогнат другите лекари, аз мога да донеса цигулката и да му посвирия — в слушалката се разнесе дълбока въздишка. — Какво по-хубаво от това да умреш в съпровод на едно адажио от Вивалди или Тартини, при това изпълнени великолепно?

— Благодаря ви. Надявам се, че няма да се наложи — сега тя гореше от нетърпение да позвъни на следващия номер.

Доктор Ъксбридж от 1203 се обади веднага с делови глас. В отговор на първия въпрос на Кристин той каза:

— Да, аз съм доктор по медицина, интернист — той я изслуша мълчаливо, докато тя обясняваше в какво се състои проблемът, и след това отговори кратко: — Ще дойда след няколко минути.

Кристин нареди на пиколото, който все още стоеше до леглото:

— Господин Макдермот е в президентския апартамент. Идете веднага там и го помолете да дойде, щом се освободи.

Тя вдигна отново телефона:

— Моля ви, главния механик.

За щастие не би могла да се съмнява в присъствието на механика. Док Викъри беше ерген, живееше в хотела и имаше една-единствена страст — машинните съоръжения в „Сейнт Грегъри“ от основата на сградата до покрива. В продължение на четвърт век, откакто беше напуснал морето и родното си място Клайдсайд, той надзираваше по-голямата част от инсталацията и в бедните години, когато парите за подмяна на резервните части не достигаха, съумяваше да придума износените машини да поработят допълнително. Главният механик беше приятел на Кристин и тя знаеше, че е една от неговите любимки. След малко в слушалката се разнесе неговият гърлен шотландски говор:

— Да?

С няколко думи тя му обясни за Албърт Уелс.

— Докторът още не е пристигнал, но вероятно ще поиска кислород. Нали имаме портативен комплект в хотел?

— Да, Крис, имаме бутилки с кислород, но ги използваме само за заваряване.

— Кислородът си е кислород — спореше Кристин, като в паметта ѝ се възстановяваха някои неща, които ѝ беше казала баща ѝ. — Няма значение в каква опаковка е кислородът. Можеш ли да наредиш на някои от твоите хора, които са нощна смяна, да донесат каквото е необходимо?

Главният механик изръмжа в знак на съгласие:

— Ще наредя. Аз самият ще дойда, мойто момиче, веднага щом си нахлузя панталоните. Иначе някой некадърник вероятно ще отвори ацетиленова бутилка под носа на твоя човек и това окончателно ще го довърши.

— Моля те, побързай — и като затвори телефона, обърна се към леглото.

Очите на дребния човечец бяха затворени. Вече не се задушаваше, но като че ли не дишаше.

Чу се леко почукване по отворената врата и в стаята влезе висок, сух човек. Лицето му беше слабо, а косата беше започнала да сивее по слепоочията. Под тъмносиния му костюм в старомодна кройка се подаваше бежова пижама.

— Аз съм доктор Ъксбридж — събщи той с тих, твърд глас.

— Докторе — каза Кристин, — точно сега...

Новодошлият кимна и бързо извади слушалката от кожената чанта, която беше оставил на леглото. Без да губи време, той пъкна слушалката под фланелената пижама на пациента и набързо преслуша гърдите и гърба му. След това, извърчай-ки се отново към чантата, с няколко опитни жеста извади спринцовка, сглоби я и счупи върха на една малка ампула. Когато изтегли течността от ампулата, той се наведе над леглото, нави ръкава на пижамата, като го усука в груб турникет, и нареди на Кристин:

— Нека стои така. Дръжте здраво.

Доктор Ъксбридж почисти с тампон пространството над вената и заби иглата. Кимна с глава към турникета:

— Можете да отпуснете сега — след това погледна часовника си и започна бавно да вкарва течността.

Кристин се извърна, като потърси с поглед лицето на доктора. Без да вдига очи, той я осведоми:

— Аминофилин. Трябва да стимулира сърцето.

Той погледна отново часовника си, като инжектираше постепенно лекарството. Измина една минута. Две. Спринцовката беше наполовина празна. Още нямаше никаква реакция.

— Какво се е случило? — попита Кристин.

— Остър бронхит с тежка астма. Подозирам, че е имал такива пристъпи и по-рано.

Внезапно гърдният кош на дребния човек се надигна. След малко започна да диша, по-бавно, отколкото преди, но с попълни и дълбоки вдишвания. Очите му се отвориха.

Напрежението в стаята спадна. Докторът изтегли спринцовката и започна да я разглобява.

— Господин Уелс — каза Кристин, — господин Уелс, разбирате ли ме?

Той ѝ отговори, като кимна няколко пъти. Очите му, подобни на сърна, отново се бяха спрели на нейните.

— Вие бяхте зле, когато ви намерихме, господин Уелс. Това е доктор Ъксбридж, гост на хотела, който дойде да ви помогне.

Той премести поглед към доктора, а после каза с усилие:

— Благодаря ви — думите му по-скоро приличаха на тежка въздишка, но това бяха първите думи, които произнесе. Лицето му постепенно възвръщаше естествения си цвят.

— Ако трябва да благодарите на някого, това е на тази млада дама — докторът се усмихна хладно и сдържано, а след това каза на Кристин: — Господинът все още не е добре и ще му бъде необходима и по-нататък медицинска помощ. Моят съвет е незабавно да го преместите в болница.

— Не, не! Не искам! — бързо и настойчиво отвърна старецът. Беше се надигнал върху възглавниците, очите му имаха тревожно изражение и бе извадил ръце изпод завивките, с които Кристин го беше покрила преди това. Настъпилата едва от няколко минути промяна беше забележителна, помисли си тя. Той продължаваше да диша все така трудно, с усилие, но кризата беше отминала.

Чак сега Кристин можа да го разгледа по-внимателно. Първоначално смяташе, че е към шестдесетте, но сега видя, че е по-възрастен. Имаше крехко телосложение: дребният му ръст, заострените черти и леко прегърбената стойка му придаваха изражение на врабче — това ѝ беше направило впечатление и при предишните срещи. Оредялата си коса той обикновено сресваше на сиви, редки кичури, макар че сега беше разрошена и овлажнена от потта. Както винаги лицето му имаше меко и безобидно изражение, сякаш за нещо се извинява, но въпреки това тя усети, че в него се крие спокойна решителност.

За първи път бе видяла Албърт Уелс преди две години. Беше дошъл неуверено в служебния апартамент на хотела, разтревожен за някаква неточност в сметката му, която не бе могъл да уреди с администрацията. Спомни си, че ставаше дума за дребната сума от седемдесет и пет цента. Както обичайно се постъпва в такива случаи, когато гостите оспорват такива малки суми, касиерът беше предложил

да не се плаща сметката, но Албърт Уелс искаше да докаже, че той изобщо не е направил такъв разход. След търпеливо разследване Кристин доказа, че човекът е прав, и тъй като тя самата изпаднаше в подобни пристъпи на пестеливост — макар при нея те да се сменяха с безумно, женско разточителство, — тя му изказа своето съчувствие и го уважи за твърдостта му. Освен това от хотелската сметка, която говореше за скромните му разходи, и от готовото му облекло, ставаше ясно, че разполага с ограничени средства и вероятно е пенсионер, чиито ежегодни посещения в Ню Орлийнс са най-големите преживявания в неговия живот.

— Не обичам болниците — заяви сега Албърт Уелс. — Никога не съм ги обичал.

— Ако останете тук — възрази докторът, — ще имате нужда от медицински грижи, от една сестра, която да стои до вас денонощно. От време на време ще трябва да бъдете и на кислород.

Дребният човечец продължи да настоява:

— Хотелът може да уреди въпроса за сестрата — той се обърна настойчиво към Кристин. — Вие можете да уредите това, нали?

— Предполагам, че можем — отвърна тя. Очевидно ненавистта на Албърт Уелс към болниците беше доста силна и за миг това го бе накарало да превъзмogne обичайното си желание да не създава затруднения. Кристин се запита дали той има някаква представа колко скъпо ще му излезе една частна медицинска сестра.

Разговорът им беше прекъснат от някакъв шум в коридора. В стаята влезе механик с работен комбинезон, като теглеше количка с бутилка кислород. Зад него се появи едрата фигура на главния механик, който носеше дълги гумени маркучи, тел и найлонова торбичка.

— Е, не е съвсем като в болница, Крис — каза главният механик, — но мисля, че все пак това ще свърши добра работа.

Беше се облякъл набързо със старо сако и панталон върху незакопчаната риза, която откриваше силно окосмените му гърди. Беше си нахлузил разхлабени сандали и под куполообразното му плешиво теме, както винаги, на върха на носа бяха кацнали очила с дебели рамки. С помощта на телта и маркучите започна да свързва бутилката с найлоновата торбичка. Нареди на механика, който беше спрял несигурно:

— Я сложи бутилката до леглото, момчето ми! Като те гледам как се пипкаш, май на тебе ще ти трябва кислород!

Доктор Ъксбридж беше изумен. Кристин му обясни оригиналното си хрумване за необходимостта от кислород и представи главния механик. Все още със заети ръце, главният кимна, като му хвърли бърз поглед над очилата си. Миг по-късно, след като свърза бутилката, той добави:

— Тези найлонови торбички са задушили много хора и не виждам защо пък да не използваме някоя за спасяването на един човек. Смятате ли, че ще свърши работа, докторе?

Голяма част от предишното високомерие на доктор Ъксбридж беше изчезнала:

— Смятам, че ще свърши добра работа — и той погледна към Кристин. — Излиза, че във вашия хотел може да получиш изключително компетентно съдействие.

Тя се засмя:

— Почакайте, докато объркаме резервацията ви, и тогава ще престанете да мислите така.

Докторът се върна към леглото:

— Кислородът ще ви помогне, господин Уелс, но, струва ми се, и по-рано сте имал такива бронхиални пристъпи.

Албърт Уелс кимна и отговори с хриплив глас:

— Бронхита пипнах като миньор. Астмата дойде по-сетне — той премести поглед към Кристин: — Моля да ме извините за всичко това, госпожице.

— Аз също бих искала да се извиня и преди всичко за това, че смениха стаята ви.

Главният механик беше свързал свободния край на гумения маркуч със зелената бутилка. Доктор Ъксбридж му каза:

— Ще започнем да подаваме кислород в продължение на пет минути и ще прекъсваме за още пет минути.

Двамата нагласиха импровизираната маска върху лицето на болния. Разнесе се постоянно съскане, което показваше, че кислородът е тръгнал. Докторът погледна часовника си и след това попита:

— Повикахте ли лекаря на хотела?

Кристин му обясни за доктор Арънс и доктор Ъксбридж кимна одобрително.

— Той ще се заеме с болния, като пристигне. Аз съм от Илиной и нямам разрешително да практикувам в Луизиана. — Той се наведе над Албърт Уелс: — По-добре ли ви е?

Дребничкият човек кимна утвърдително с глава под найлоновата торбичка.

В коридора се разнесоха нечии твърди стъпки и в стаята влезе Питър Макдермот, като едрата му фигура запълни очертанията на вратата:

— Предадох ми, че сте ме търсили — каза той на Кристин и отправи поглед към леглото: — Ще се оправи ли?

— Мисля, че ще се оправи, но, струва ми се, ние сме задължени на господин Уелс — като кимна на Питър, тя излезе с него в коридора и му обясни това, което пиколото ѝ беше разказал за размяната на стаите. Като забеляза, че Питър се намръщи, тя добави: — Ако остане в хотела, трябва да му дадем друга стая и мисля, че не би било много трудно да намерим и медицинска сестра.

Питър кимна в знак на съгласие. В офиса на камериерките на другия край на коридора имаше телефон. Той отиде там и помоли да го свържат с рецепцията.

— Намирам се на четиринайсетия — осведоми администратора, който отговори на позвъняването. — Има ли свободна стая на този етаж?

Последва дълга пауза. Дежурният администратор работеше отдавна в хотела и беше назначен преди много години от Уорън Трент. Той имаше самовластен стил на работа, който малцина дръзваха да оспорват. Освен това неколkokратно бе дал на Питър Макдермот да разбере, че не обича новоназначените, особено, когато са по-млади, повисшестоящи от него и са северняци.

— Е какво — каза Питър, — има ли стая?

— Разполагам с 1410 — каза чиновникът с възможно най-подчертан акцент на плантатор от Юга. — Но съм я определил за един господин, който се настанява в този момент. — Той добави: — Ако не знаете, трябва да ви кажа, че хотелът е почти пълен.

Питър помнеше стая 1410. Беше голяма и просторна и гледаше към авеню „Сейнт Чарлз“. Предпазливо попита:

— Ако взема 1410, можете ли да намерите нещо друго на вашия господин?

— Не, господин Макдермот. Разполагам само с един малък апартамент на петия етаж. Но господинът не желае да плати по-висока цена.

Питър каза решително:

— Нека вашият човек се настани в апартамента на цената на единична стая. Утре сутрин можете да го преместите. Междувременно ще използвам 1410, за да преместя в нея госта от 1439, и моля да ми изпратите едно пиколо с ключа.

— Само за минутка, господин Макдермот — до този миг чиновникът говореше равнодушно, но сега премина в определено рязък тон: — Политиката на господин Трент винаги е била...

— Сега говорим за моята политика — прекъсна го Питър. — И още нещо: преди да си тръгнете, оставете бележка на колегите си от дневната смяна, че утре очаквам обяснение защо господин Уелс е бил преместен от предишната му стая в 1439. Можете да добавите, че би било по-добре за тях, ако причината е основателна...

Той затвори телефона и намигна на Кристин многозначително.

[1] САЩ купуват Луизиана от Наполеон на 20. XII. 1803 г.; „Трамвай Желание“ — пиеса от Т. Уилямз, чието действие протича в Ню Орлийнс — Бел.ред. ↑

— Трябва да си се побъркал — протестираше кройдънската дукеса, — напълно и безвъзвратно си побъркан.

Беше се върнала в гостната на президентския апартамент, след като Питър Макдермот си тръгна, и внимателно затваряше вътрешната врата.

Дукът не можеше да си намери място, както винаги, при честите езикови схватки със съпругата си:

— Страшно съжалявам, моето момиче. Телевизорът работеше и не можах да чуя момчето. Помислих, че се е разкарал — той отпи голяма глътка от чашата с уиски и сода, която държеше несигурно в ръка, и после добави печално: — Освен това съм ужасно разстроен от цялата история.

— Ужасно разстроен! — в тона на жена му се долавяха необичайни нотки на истерия. — Теб ако слуша човек, всичко е някаква игра. Сякаш станалото тази вечер не би могло да ни доведе до пълна катастрофа...

— Не мисля нищо подобно! Знам, че всичко е сериозно. Ужасно сериозно.

Безутешно прегърбен в дълбокото кожено кресло, той приличаше на дребничко човече, подобно на онези плахи същества с бомбета, които английските карикатуристи тъй обичат да изобразяват.

Дукесата продължи с обвинителен тон:

— Направих всичко възможно. Всичко, за да покажа след невероятното ти безразсъдство, че двамата сме прекарвали една спокойна вечер в хотела. Дори измислих, че сме ходили на разходка, ако случайно някой ни е видял, когато сме се прибирали. И след всичко това ти се появяваш като последен глупак, за да обявиш, че си оставил цигарите си в колата.

— Само един човек чу, тоя, младият управител. Той няма да обърне внимание.

— Но обърна! Нали го гледах в лицето — дукесата запази самообладание с усилие. — Минава ли ти през ума в каква

отвратителна каша сме се забъркали?

— Вече казах, че всичко ми е ясно — дукът пресуши питието и се загледа в празната чаша. — Ужасно се срамувам. Ами ако не беше ме накарала... Ако не бях си пийнал...

— Ти беше пиян! Ти беше пиян още когато те намерих и оттогава си все пиян.

Той разтърси глава, сякаш искаше да му просветне:

— Сега съм трезвен.

Беше негов ред да обвинява:

— Ти ме проследи. Не можеше да не се намесиш. Не можа да оставиш нещата да...

— Това няма значение. Сега друго е по-важно.

Той повтори:

— Ти ме накара...

— Не можехме да постъпим по друг начин. Не можехме. Така имахме по-голям шанс.

— Не съм сигурен. Ами ако полицията се заяде?

— Отначало ще ни заподозрат. Затова и направих онази разправия със сервитьора и раздухах случката. Това не е алиби, но е възможно най-доброто в случая. В съзнанието им е втълпено, че тази вечер сме били тук... или щеше да им е втълпено, ако не беше объркал всичко. Просто ми иде да се разплача.

— Би било интересно — каза дукът. — Винаги съм си мислил, че в тебе няма нищо женствено.

Той се изправи в стола и като че ли изгуби примиренческия си вид или поне значителна част от него. Понякога това негово хамелеонско качество объркваше хората, които го познаваха, защото не можеха да разберат истинското му лице.

Дукесата се изчерви, в резултат на което красотата ѝ на статуетка стана още по-изразителна.

— Излишно е да ми го казваш.

— Може би не е — и като стана, дукът отиде до една странична масичка, напълни щедро чашата си със скоч и добави малко сода. — И все пак — додаде той с обърнат гръб — трябва да призная, че това е в основата на всичките ни неприятности.

— Аз пък не признавам. Причината навярно се крие в твоите навици, не в моите. Беше чиста лудост да отидеш тая вечер в онова

отвратително комарджийско свърталище и на всичко отгоре с тази жена...

— Вече го коментира — отговори унило дукът. — И то доста изчерпателно. Като се връщахме. Преди да е станало.

— По нищо не разбрах, че думите, които съм ти казала, са стигнали до съзнанието ти.

— Твоите думи, моето момиче, могат да пробият и най-гъстата мъгла. Опитвам се да ги спра, но досега не съм успял, — кройдънският дук отпи от студеното питие. — Защо се омъжи за мен?

— Струва ми се, че предимно защото ти се отличаваше в нашите среди като човек, който върши нещо полезно. Казваха, че аристокрацията се била изтощила, но, изглежда, ти доказваше обратното.

Той вдигна чашата и се вторачи в нея, сякаш гледаше кристалната сфера на гадателите.

— А сега не доказвам ли това?

— Ако все още изглеждаш такъв, то се дължи на моята подкрепа.

— Вашингтон? — думата прозвуча като въпрос.

— Бихме могли да успеем там — каза дукесата, — ако можех да те опазя трезвен и да те вържа в семейното легло.

— Аха! — съпругът ѝ кухо се засмя. — Това проклето, студено семейно легло.

— Казах вече, не е необходимо.

— А запитала ли си се някога защо се ожених за тебе?

— Имам си мнение по този въпрос.

— Ще ти кажа най-важното — той отпи отново, като че ли искаше да събере смелост, и каза с прегракнал глас: — Желаех те в това легло. Бързо. Законно. И знаех, че това е единственият начин.

— Изненадана съм, че си направил този труд при наличието на такъв голям избор, преди и след това.

Кръвясалите му очи бяха устремени към лицето ѝ.

— Не исках други. Исках теб и продължавам да те искам.

— Достатъчно — сопна се тя. — Прекалено задълбахме.

Той поклати глава.

— Трябва да чуеш още нещо. Твоята гордост, моето момиче, е великолепна. Неукротима. Тя винаги ме е привличала. Не съм искал да

я накърнявам, а да я споделя. Ти, излегната по гръб. С разтворени бедра. Страстна. Трепереща...

— Стига! Стига! Ти... ти си мръсник! — лицето ѝ беше преbledняло, а гласът ѝ писклив. — Все ми е едно дали ще те хване полицията! Дай боже да стане! Надявам се да ти лепнат поне десет години!

След набързо привършения спор с администратора Питър Макдермот прекоси коридора и се върна в 1439.

— Ако не възразявате — осведоми той доктор Ъксбридж, — ние ще преместим вашия пациент в друга стая на същия етаж.

Високият суховат лекар, който се отзова на молбата на Кристин, кимна с глава, оглеждайки тясната „скапана“ стая с плетеница от водопроводни и отоплителни тръби.

— Всяка друга стая ще бъде по-добра от тази.

Докторът се приближи до леглото на възрастния човек, за да му пусне поредната доза кислород, а Кристин припомни на Питър:

— Сега трябва да намерим сестра.

— Ще оставим доктор Арънс да уреди това — Питър продължи да размишлява на глас: — Хотелът трябва да поеме този ангажимент, което означава, че сме задължени да заплатим разходите. Смяташ ли, че твоят приятел Уелс може да си плати?

Бяха излезли отново в коридора и гласовете им звучаха приглушено.

— Тъкмо това ме притеснява. Смятам, че няма много пари.

Питър забеляза, че когато Кристин се съсредоточава, носът ѝ очарователно се набръчква. Той усети близостта ѝ и лекия дъх на приятен парфюм.

— Е, добре — каза той. — Няма да задлъжнеем много до сутринта. Ще наредим на финансовия отдел да разгледа случая.

Когато донесоха ключа, Кристин тръгна напред, за да отвори новата стая 1410.

— Готово — заяви тя, като се върна.

— Най-добре е да разменим леглата — каза Питър. — Нека закараме това легло в 1410, а оттам да донесем другото в тази стая.

Но се оказа, че вратата е много тясна.

Албърт Уелс, който дишаше по-леко и бе възвърнал естествения цвят на лицето си, предложи:

— Цял живот съм вървял пеша. И сега мога да повървя малко. — Доктор Ъксбридж обаче поклати решително глава.

Главният механик премери разликата в ширините на леглото и вратата.

— Ще сваля вратата от пантите — каза той на болния. — Тогава ще излезете оттук като тапа от бутилка.

— Няма нужда — каза Питър. — Има и по-бърз начин, ако не възразявате, господин Уелс.

Другият се усмихна и кимна с глава.

Питър се наведе, уви раменете на възрастния човек с едно одеяло и го вдигна.

— Имаш силни ръце, синко — каза дребничкият човек.

Питър се усмихна и после закрачи леко по коридора към другата стая, като че ли носеше дете.

След петнадесет минути всичко вървеше като по вода. Съоръжението с кислородната бутилка беше пренесено благополучно, макар и да не бе така необходимо сега, защото климатичната инсталация в просторната стая не си съперничеше с горещите тръби, а и въздухът тук беше много по-свеж. Лекарят на хотела, доктор Арънс, пристигна, представителен и общителен, разнасяйки около себе си почти като видим облак мирис на царевично уиски. Той прие с готовност предложението на доктор Ъксбридж, който пожела да се отбие на следващия ден за консултация, и се съгласи почти охотно с препоръката му да използва кортизон, който би предотвратил евентуалното възобновяване на пристъпите. Доктор Арънс беше позвънил дружелюбно на една частна медицинска сестра („Чудесни новини, миличка! Отново ще работим в един екип.“), която беше вече на път за хотела.

Когато главният инженер и доктор Ъксбридж си тръгнаха, Албърт Уелс тихо спеше.

Като последва Кристин в коридора, Питър затвори внимателно вратата, оставяйки доктор Арънс, който крачеше из стаята в очакване на медицинската сестра и си тананикаше тихичко песента на тореадора от „Кармен“: „Пом — пом — пом — пом-пом, пом-пом-пом — пом-пом...“ Бравата тракна, като прекъсна песнопенията.

Беше дванайсет без четвърт.

Отивайки към асансьорите, Кристин каза:

— Доволна съм, че го оставихме тук.

Питър беше учуден:

— Господин Уелс ли? Защо да не го оставим?

— В други хотели не биха го оставили. Знаеш какви са хората: при най-малката нередност всеки вдига ръце. Единственото, което ги интересува, е да приемат и изпращат гости, които да си плащат сметката. Това е всичко.

— Те са фабрики за салами. Истинският хотел трябва да предлага гостоприемство и да оказва съдействие на госта при необходимост. Така са започнали най-добрите хотели, но за жалост твърде много хора от този бизнес са забравили тези неща.

Тя го погледна с любопитство:

— Смяташ ли, че в нашия хотел сме забравили това?

— Разбира се, че сме забравили. Или поне често забравяме. Ако зависеше от мен, биха настъпили доста промени... — той замълча, смутен от собствената си убеденост. — Няма значение. В повечето случаи запазвам такива предателски мисли за себе си.

— Не трябва! Дори и да ти хрумват такива мисли, не бива да се срамуваш от тях — в думите на Кристин се усещаше истината, че „Сейнт Грегъри“ работи до голяма степен „неефективно“ и през последните години се опира на старата си слава. Сега хотелът беше изправен пред финансова криза, която можеше да наложи драстични промени, независимо дали неговият собственик Уорън Трент ще ги иска, или не.

— На света има глави и стени — възрази Питър, — но няма никакъв смисъл да блъскаш едното в другото. У. Т. не си пада по новите идеи.

— Това не е причина да се откажеш.

Той се засмя:

— Говориш като жена.

— Та аз съм жена.

— Знаем — каза Питър — Вече започнах да забелязвам.

Помисли си, че наистина е вярно. През цялото време откакто познаваше Кристин, от самото си пристигане в „Сейнт Грегъри“, Питър я приемаше твърде формално и едва в последно време откри, че все повече осъзнава колко е привлекателна и различна от другите. Запита се какви ли са й намеренията за тази вечер.

— Не съм вечерял. Днес много работа се натрупа — каза нерешително той. — Какво ще кажеш, ако хапнем заедно късно вечерта?

— Обичам късните вечери — отговори Кристин.

— Искам да проверя само още нещо — каза той в асансьора. — Изпратих Хърби Чандлър да разбере какво се е случило на единайсетия етаж, но му нямам доверие. После съм свободен. — Той притисна леко ръката ѝ. — Ще ме почакаш ли на мецанина?

Ръцете му бяха учудващо нежни за човек с неговия ръст, който би трябвало да бъде тромав. Кристин погледна силния му енергичен профил с издадена челюст, който приличаше по форма на фенер. Лицето му е интересно, каза си тя, с леко загатната решителност, която би могла да прерасне в упоритост, ако бъде предизвикана. Усети, че сетивата ѝ се пробуждат.

— Добре — съгласи се тя, — ще те почакам.

Марша Прейскът гореше от желание да прекара деветнайсетия си рожден ден по-различно или поне да беше останала на бала на студентското дружество „Алфа-Капа-Епсилон“ в залата за конференции осем етажа по-долу. Приглушено от разстоянието и допълнителните шумове, ехото от бала достигаше сега до нея, носейки се през прозореца на единайсетия етаж, който едно от момчетата отвори със сила преди няколко минути, когато жегата, цигареният дим и миризмата на алкохол в крайно претъпкания апартамент станаха нетърпими дори и за онези, чиято способност да долавят подобни подробности все по-бързо намаляваше.

Допусна грешка, че дойде тук. Но както винаги непокорна, тя потърси нещо по-различно, а Лайл Дюмер ѝ бе обещал тъкмо това. Познаваше го от много години и от време на време се срещаше с него. Баща му беше президент на една от градските банки и близък приятел на баща ѝ. Докато танцуваха, Лайл ѝ каза:

— Това е детска работа, Марша. А нашите момчета са наели горе апартамент и почти цяла вечер си прекарваме чудесно. Страшно интересно е — той се опита да се засмее мъжествено, но това прозвуча като кикотене, а после запита направо: — Защо не дойдеш?

Без да се замисли, тя каза „да“. Напуснаха дансинга и се качиха в 1126–7, малък, претъпкан апартамент, където ги обгърна застоялият въздух и силната врява. Не очакваше, че ще има толкова много хора, и се почувствува неприятно изненадана, като видя, че някои от момчетата са вече пияни.

В апартаментата имаше и няколко момичета и тя познаваше бегло повечето от тях. Опита се да влезе в разговор, при все че не се чуваше нито дума. Едно от момчетата, Сю Филип, не можеше и звук да издаде. Очевидно беше тежко препила и кавалерът ѝ, някакво момче от Батън Руж, изливаше отгоре ѝ вода от обувката, която непрекъснато пълнеше в банята. Роклята на Сю от розов муселин се беше превърнала вече в мокра дрипа.

Момчетата поздравиха Марша доста възторжено, но след това веднага се извърнаха към импровизирания бар, пригоден от някакъв остъклен шкаф, обърнат на една страна. Някой — не видя точно кой, навря непохватно в ръцете ѝ една чаша.

В съседната стая очевидно ставаше нещо. Пред затворената врата се беше струпала групичка момчета, към които се присъедини и Лайл Дюмер, изоставяйки Марша. Тя дочу откъслечен разговор, включително въпроса „Е, как беше?“, но отговорът се изгуби в избухналия неприличен смях.

Когато разбра от последвалите забележки, или поне се усъмни какво става там, обхвана я отвращение и ѝ се прииска да си отиде. Сега дори голямата самотна къща в квартал „Градина“^[1] ѝ се стори по-привлекателна, макар да не я обичаше заради нейната пустота, тъй като оставаше сама с прислужниците в нея при отсъствията на баща си. И сега от месец и половина го нямаше, щеше да се върне едва след две седмици.

Мисълта за баща ѝ я накара да си спомни, че нямаше да е тук или на студентския бал, ако той се беше върнал, както очакваше и бе обещал първоначално. Вместо това щеше да има празненство за рождения ѝ ден, което щеше да се ръководи от самия Марк Прейскът в неговия обичаен и весел стил, и на него щяха да присъствуват най-близките приятели на дъщеря му. И Марша бе уверена, че те щяха да се откажат от поканите на „Алфа-Капа-Епсилон“, ако балът съвпаднаше с нейния празник. Но той не се върна у дома и в замяна, както винаги, ѝ се извини по телефона, този път от Рим.

„Марша, миличка, наистина се опитах да дойда, но не успях. Работата ми тук ще ме задържи още две-три седмици, но ще се реванширам, миличка, наистина ще се реванширам, като се върна у дома.“

Той попита плахо дали Марша не иска да посети майка си и новия ѝ съпруг в Лос Анджелос, а когато тя, без дори да се замисли, отказа, баща ѝ продължи:

— Добре, няма значение. Желая ти чудесно прекарване на рождения ден и съм ти изпратил нещо, което смятам, че ще ти хареса. — На Марша ѝ се доплака при звука на приятния му глас, но се сдържа, тъй като отдавна се беше отучила да плаче. А и нямаше смисъл да се пита защо собственикът на универсален магазин в Ню

Орлийнс с цял взвод от добре платени служители трябва да бъде по-яко обвързан от бизнеса си, отколкото един обикновен чиновник. Вероятно в Рим го задържаше нещо друго, за което не бе й казал, така както и тя нямаше да му каже какво точно става сега в апартамент 1126.

Когато реши да си тръгне, упъти се към прозореца да остави чашата си на перваза и отдолу до нея достигнаха звуците на „Звезден прах“. Вечер по това време оркестърът предлагаше стари, сантиментални изпълнения, особено ако съставът се ръководеше от Мокси Бюкенън и неговите „Звездни южняци“, които свиреха на повечето от изисканите тържества със сребърна посуда в „Сейнт Грегъри“. Дори и да не бе танцувала преди това, тя щеше да разпознае аранжимента — все още преобладаващите топли и сладки тонове на духовите инструменти — характерна черта за Бюкенън.

Като се колебаеше пред прозореца, Марша размисли дали да не се върне на етаж за танци, макар да знаеше какво е там сега: момчетата съвсем разгорещени в смокингите си, някои от тях опипвайки неловко яките си, няколко непохватни хлапаци, на които им се иска да навлекат отново джинсите и импрегнираните якета, и момичетата, които сновяха насам-натам към дамската тоалетна, поверявайки една на друга с кикот тайните си. Всички й заприличаха на група деца, натъкмени да играят на „шарада“^[2]. Често си мислеше, че младостта е глупав период, особено щом трябва да го преживееш с връстниците си. Понякога, както и сега, тя копнееше за по-зряла компания.

Но това не успя да й предложи дори Лайл Дюмер. Забеляза, че той е още сред групичката пред вратата на съседната стая, със зачервено лице, с колосан нагръдник, който се беше нагънал, и с изкривена черна вратовръзка. Марша се запита как е могла да го възприема сериозно досега.

Останалите, а и тя самата, започнаха да си тръгват, запътвайки се масово към вратата. Едно от големите момчета, когото познаваше под името Станли Диксън, се показва от другата стая. Като кимна към вратата, която затвори внимателно зад гърба си, тя долови част от думите му: „...момичетата все казват, че ще... достатъчно им било... страхуват се... неприятности.“

— Казах ви да оставим тези истории... — обади се друг.

— Защо да не опитаме с някоя от тези? — чу се гласът на Лайл Дюмер, който говореше по-завалено отпреди.

— Да, ама коя? — и погледите на момчетата зашариха из стаята. Марша преднамерено ги избегна.

Няколко приятелки на Сю Филип, която беше припаднала, се опитваха безуспешно да ѝ помогнат да се изправи на крака. Едно от момчетата, по-трезвено от останалите, се обърна загрижено към Марша:

— Марша, на Сю ѝ е страшно кофти. Можеш ли да ѝ помогнеш?

Марша се спря с нежелание, като сведе поглед към момичето, което беше отворило очи и се бе облегло по гръб. Детското личице беше преbledняло, устните бяха отпуснати, а червилото по тях размазано. Като сподави въздишката си, Марша каза на останалите:

— Помогнете ми да я заведа в банята — и когато трима от тях я повдигнаха, пияното момиче заплака.

Някакво момче поиска да ги последва в банята, но Марша затвори рязко вратата и я заключи. Извърна се към Сю Филип, която с ужас се наблюдаваше втренчено в огледалото. Марша си помисли, че този шок ще ѝ подействува поне отрезвяващо.

— Аз не бих се тревожила толкова — отбеляза Марша. — Казват, че все някога трябва да ни се случи.

— Господи! Майка ми ще ме убие! — думите на Сю прозвучаха като стенание и тя се наведе над тоалетната, за да повърне.

Седнала на ръба на ваната, Марша отбеляза делово:

— След това ще се почувствуващ по-добре. Като свършиш, ще ти измия лицето и ще се опитаме да се гримираш леко.

Все още с наведена глава, момичето кимна мрачно.

След десетина минути двете излязоха от банята. Почти всички си бяха отишли, макар че Лайл Дюмер и приятелите му стояха вкупчени един до друг. Ако Лайл възнамеряваше да я придружи, помисли си Марша, щеше да му откаже. Освен него в стаята беше останало единствено момчето, което я помоли да помогне на Сю. Той се приближи и ѝ обясни припряно:

— Ние се уговорихме с една приятелка на Сю да я заведе у дома си и тя вероятно ще спи там — и като хвана Сю, а тя го последва покорно, той извика през рамо: — Долу ни чака кола. Благодаря ти, Марша.

Успокоена, тя ги наблюдаваше как си отиват. Прибра дрехата си, която беше оставила в стаята, докато помогне на Сю Филип, и чу, че външната врата се затвори. Пред вратата с ръце зад гърба, стоеше Станли Диксън. Марша чу как ключалката щракна тихо.

— Хей, Марша — каза Лайл Дюмер. — Къде си се разбързала?

Марша познаваше Лайл от дете, но сега всичко беше по-различно. За нея той беше просто чужд човек с изражение на пиян побойник.

— Тръгвам си — отговори тя.

— Е, хайде де! — пристъпи той важно към нея. — Дръж се прилично и остани да си пийнеш.

— Не, благодаря.

Но той продължи, като че ли не беше чул нищо:

— Ти ще бъдеш добро момиче, нали, маце?

— Само между нас — каза Станли Диксън. Той имаше дебел, носов тембър, съпроводен от постоянен циничен смях. — Някои от нас вече прекараха чудесно. И затова ни се прииска още — другите двама, чиито имена не знаеше, се хилеха.

— Не ме интересува какво ви се иска — прекъсна ги тя и при все, че гласът ѝ прозвуча твърдо, усети в себе си прокрадващата се нотка на страх. Пристъпи към вратата, но Диксън поклати глава.

— Моля ви — каза тя. — Пуснете ме да си отида!

— Слушай, Марша — изпъчи се Лайл. — Знаем, че и на теб ти се иска.

Той се изхили неприлично.

— На всичките момчета им се иска и никога не биха отказали. Те самите показват точно това: „Ела и си го вземи“.

Той се обърна към останалите:

— Е, момчета?

Третото момче занарежда тихо:

— Точно така си е. Трябва да влезеш и да си го получиш.

Започнаха да се приближават.

Тя се извърна рязко:

— Предупреждавам ви! Ако ме докоснете, ще викам.

— Ще съжаляваш, ако направиш това — промърмори Станли Диксън. — Ще изпуснеш цялото удоволствие.

Изведнъж, без да го забележи, той се озова зад гърба ѝ и притисна бързо устата ѝ с голямата си потна длан, а с другата си ръка хвана бързо ръцете ѝ. Беше опрял глава до нейната и тя усети силния дъх на уиски.

Започна да се бори и се опита напразно да го ухапе по ръката.

— Слушай, Марша — каза Лайл, като изкриви лице в самодоволна усмивка. — Ще си го получиш, но можеш и ти поне да изпиташ удоволствие от това. Нали винаги така говорят? Ако Стан те пусне, ще обещаеш ли да не вдигаш шум?

Тя поклати гневно глава.

Някой хвана ръката ѝ:

— Хайде, Марша. Лайл каза, че си добро момиче. Докажи ни, че е така.

Тя се бореше безумно, но всичко беше безполезно. Държаха я здраво. Лайл я хвана за другата ръка и всички я понесоха насила към съседната спалня.

— Дявол да я вземе! — каза Диксън. — Я някой да я хване за краката.

Останалите я сграбиха. Опита се да рита, но само си събу обувките. Обзета от чувството, че всичко това е сън, тя усети, че я пренасят през вратата на спалнята.

— Питам те за последен път — предупреди я Лайл. Привидният му хумор беше изчезнал. — Ще се държиш ли като хората?

В отговор тя започна да се бори още по-силно.

— Свалете ѝ дрехите — каза някой. Нечий друг глас, стори ѝ се, че беше на този, който държеше краката ѝ, попита колебливо:

— Необходимо ли е?

— Я престани да се притесняваш! — това беше Лайл Дюмер. — Нищо няма да се случи. Баща ѝ сега развратничи някъде в Рим.

В стаята имаше двойно легло. Докато се съпротивляваше с последни сили, Марша беше положена насила върху него. Миг след това се намери легнала напъряно, главата ѝ бе притисната така жестоко, че можеше да види единствено тавана над себе си, който някога е бил боядисан в бяло, но сега беше посивял и с орнаменти в средата, където светеше полилеят. Той беше покрит с прах, а до него се забелязваше пожълтяло петно от вода.

Внезапно осветлението на тавана беше угасено, но в стаята идеше светлина от някаква лампа вляво. Диксън я бе уловил по друг начин и беше приседнал на леглото до главата ѝ, но и сега стискаше здраво тялото ѝ и устата, без тя да може да помръдне. Усети върху себе си нечии други ръце и почувствува надигащия се истеричен пристъп. Извивайки тялото си, тя се опита да ритне, но краката ѝ бяха приковани. Опита да се обърне и чу как роклята ѝ от „Баленсиага“ се разкъса.

— Аз съм пръв — каза Станли Диксън. — Я някой да я хване тука.

Тя долови ускореното му дишане.

Разнесоха се приглушени стъпки върху килима пред леглото. Хванаха краката ѝ още по-здраво, а ръката на Диксън върху лицето ѝ се отмести и нечия друга ръка зае нейното място. Това беше една чудесна възможност. Когато другата ръка я улови, тя я ухапа свирепо. Почувствува, че зъбите ѝ се впиват до костите.

Разнесе се болезнен вик и ръката се отдръпна.

Като пое въздух, Марша нададе вик. Тя изпищя три пъти и завърши с отчаян вопъл:

— Помощ! Моля ви, помогнете!

Последната ѝ дума секна, защото Станли Диксън стовари силно ръката си на предишното място и това я замая. Чу го да изръмжава:

— Ах, глупак такъв! Тъпанар!

— Ухапа ме! — в гласа се прокраднаха болезнени ридания. — Тая кучка ме ухапа за ръката.

Диксън процеди дивашки.

— А ти какво очакваш да направи? Да те целуне ли? Сега целият проклет хотел ще се изсипе тука! Лайл Дюмер ги подкани:

— Хайде да се махаме!

— Млъкни! — заповяда Диксън. Те се ослушаха. Диксън каза спокойно: — Няма нищо опасно. Предполагам, че никой не е чул.

Това беше вярно, помисли си отчаяно Марша. Сълзи замъглиха очите ѝ. Стори ѝ се, че силите са я напуснали и не може повече да се бори.

На външната врата се почука. Три твърди настойчиви почуквания.

— Господи! — каза третото момче. — Някой е чул — и добави, стенойки: — Боже господи! Ръката ми!

Четвъртият попита нервно:

— Какво да правим?

Чукането се повтори по-силно.

След малко отвън се разнесе глас:

— Моля, отворете вратата! Чух, че някой извика за помощ — този, който говореше, имаше мек южняшки акцент.

Лайл Дюмер прошепна:

— Само един е, сам. Може би ще се измъкнем.

— Трябва да опитаме — каза Диксън задъхано. — Аз ще отида — той промърмори на един от останалите: — Дръжте я тази и повече не правете грешки.

Ръката върху устата на Марша се смени бързо, а друга притисна тялото ѝ.

Ключалката щракна и последва проскърцване, когато вратата се откряна. Станли Диксън, сякаш учуден, каза:

— О!

— Извинете, господине. Аз съм служител на хотела — беше същият глас, който чува преди малко. — Минавах случайно и чух, че някой извика.

— А, минавахте ли? — тонът на Диксън беше странно враждебен. Сетне, като че ли решил да прояви дипломатичност, добави: — Добре, благодаря ви все пак. Всъщност жена ми имаше кошмари, тя си легна преди мен, но сега вече ѝ мина.

— Добре... — другият навярно се колебаеше. — Ако сте сигурен, че всичко е наред...

— Всичко е наред — каза Диксън. — Всъщност понякога стават такива неща — той говореше убедително и беше овладял положението. Марша разбра, че след миг вратата ще се затвори. Откакто се беше отпуснала, усети, че натискът върху лицето ѝ също бе отслабнал. Тогава се напрегна, за да направи едно последно усилие. Като изви тялото си встрани, тя мигновено освободи устата си.

— Помощ! — извика тя. — Не му вярвайте! Моля ви, помогнете — но беше заставена още веднъж да замълчи.

Навън последва внезапна промяна. Тя чу новия глас да казва:

— Бих желал да вляза, моля.

— Това е частна стая. Вече ви обясних, че жена ми има кошмари.

— Съжалявам, господине, но не ви вярвам.

— Добре — каза Диксън. — Влезте.

Ръцете върху Марша като че ли не желаеха да бъдат видяни в това положение и се отдръпнаха. Когато се освободи, тя се преобърна, като се поизправи с лице към вратата. Влезе млад негър. Беше около двадесетгодишен, с интелигентно лице, спретнато облечен, с късо подстригана коса и грижливо сресан.

Той веднага разбра какво е станало и каза рязко:

— Пуснете младата дама да си отиде!

— Погледнете, момчета! — каза Диксън. — Виждате ли кой ни заповядва?

Марша смътно усети, че вратата към коридора е все още притворена.

— Добре, негърче — изръмжа Диксън, — сам си го търсиш.

И той замахна уверено с дясната си ръка, свита в юмрук, събрал силата на едрите му рамене — удар, който щеше да повали младия негър, ако беше попаднал в целта. Но подвижен като балетист, другият мигновено отскочи встрани и протегнатата ръка премина безопасно край главата му, а Диксън залитна напред. В същия миг левият юмрук на негъра полетя във въздуха и се стовари със силен, стремителен удар в лицето на нападателя.

Някъде в коридора се отвори и затвори врата.

С ръка върху бузата си Диксън каза:

— Ах, ти кучи сине! — и като се обърна към другите, ги подкани: — Я да го оправим тоя!

Единствено момчето с наранената ръка се отдръпна. Изведнъж останалите трима като един се нахвърлиха на младия негър и преди да извършат дружното си нападение, той падна. Марша чу приглушените звуци от ударите, а от коридора до ушите ѝ достигна нарастващия шум от неясни гласове. Останалите също чуха гласовете.

— Издънихме се! — предупреди ги Лайл неспокойно. — Казах ви да се махаме оттук.

Всички се струпаха на вратата, изпреварени от момчето, което не бе участвувало в борбата, и бързо напиреха след него. Марша чу, че Станли Диксън спря и каза.

— Малка неприятност. Отиваме за помощ.

Младият негър се надигна от пода с окървавено лице. Отвън един непознат, властен глас се извиси над останалите:

— Какво става тук, моля?

— Някой викаше и се бореше — каза възбудено една жена. —
Ето тук, вътре.

Друг прогърмя:

— Аз се оплаках преди това, но никой не ми обърна внимание.

Вратата се отвори широко. Марша съзря надзъртащите лица и един висок мъж, с властна осанка, който влезе в апартамента. След това вратата се затвори и лампата на тавана светна.

Питър Макдермот разгледа разхвърляната стая и попита:

— Какво се е случило?

Тялото на Марша потръпваше конвулсивно от ридания. Опита се да стане, но се свлече изнемоощяла върху таблата на леглото, прикривайки тялото си с остатъците от разкъсаната рокля. Между риданията устните ѝ промълвиха:

— Опитаха се... изнасят...

Лицето на Макдермот се изопна. Очите му се насочиха към младия негър, който се беше облегал на стената, за да не падне, и попиваше кръвта от лицето си с кърпичка.

— Ройс! — в очите на Макдермот проблеснаха студени, ядовити пламъчета.

— Не! Не! — несвързано промълви Марша с умоляващ глас. — Не беше той. Той дойде да помогне — тя притвори очи; ставаше ѝ лошо при мисълта за ново насилие.

Младият негър се изправи и прибирайки кърпичката си, се пошегува:

— Продължавайте, господин Макдермот! Ударете ме! След това бихте могъл да кажете, че както обикновено е станала грешка.

Питър рязко отговори:

— Вече направих грешка, Ройс, и се извинявам.

Той изпитваше дълбока неприязън към Алоисиъс Ройс, който изпълняваше ролята на личен камериер на собственика на хотела Уорън Трент и изучаваше право в университета Лойола. Преди много години бащата на Ройс, син на роб, беше станал личен прислужник на Уорън Трент и близък приятел и довереник. След четвърт век, когато старецът почина, синът му Алоисиъс Ройс, роден и отгледан в „Сейнт Грегъри“, остана и сега живееше в частния апартамент на собственика при привилегировани условия, като изпълняваше задълженията си в

свободното време. Но според мнението на Питър Макдермот беше неуместно арогантен и високомерен, като съчетаваше недоверчивото си отношение към всяка предлагана дружба с предизвикателно поведение.

— Кажи ми какво знаеш — каза Питър.

— Бяха четирима. Четирима хубави, бели млади господа.

— Познаваш ли някого от тях?

— Двама — кимна Ройс.

— Това е достатъчно. — Питър се отправи към телефона до близкото легло.

— На кого ще се обадите?

— На градската полиция. Нямаме друг изход, освен да ги извикаме тук.

По лицето на негъра заигра полуусмивка.

— Ако приемете моя съвет, аз не бих го направил.

— Защо?

— Само заради една причина — Алоисиъс Ройс заговори провлачено, като подчертаваше преднамерено акцента си. — Ще трябва да бъда свидетел. И държа да ви кажа, господин Макдермот, че в нито едно съдилище в този суверенен щат Луизиана не биха приели думите на едно негърче, когато се отнася за процес за изнасилване на бели, бил той преднамерен или не. Не, господине, никога, когато четирима бели, млади господа кажат, че негърчето лъже. Дори и госпожица Прейскът да подкрепи негърчето, в което се съмнявам, тъй като нейното татенце няма да й позволи, имайки предвид какво ще направят вестниците от тази история.

Питър беше вдигнал слушалката, но после я остави.

— Понякога — каза той, — струва ми се, искаш да представиш нещата много по-сериозни, отколкото са — но той знаеше, че Ройс беше казал истината. Поглеждайки към Марша, той попита: — Госпожица Прейскът ли казахте?

Младият негър кимна:

— Баща ѝ е господин Марк Прейскът. Самият Прейскът. Нали така, госпожице?

Марша кимна тъжно.

— Госпожице Прейскът — каза Питър, — познавате ли хората, които са виновни за случилото се?

Последва едва чут отговор:

— Да.

— Струва ми се, че всички са от студентското дружество „Алфа-Капа-Епсилон“ — обади се Ройс.

— Вярно ли е това, госпожице Прейскът?

Тя кимна леко в знак на съгласие.

— И заедно с тях ли дойдохте в този апартамент?

— Да — отново пошепна тя.

Питър изгледа въпросително Марша и накрая каза:

— От вас зависи, госпожице Прейскът, дали ще подадете официално оплакване, или не. Каквото и да решите, хотелът ще ви защити, но се опасявам, че има много истина в думите на Ройс за разгласяването на случая. И навярно ще се вдигне шум, и то, предполагам, голям и неприятен — и добави: — Разбира се, това трябва да реши баща ви. Не смятате ли, че трябва да му позвъня, за да дойде тук?

Марша вдигна глава и за пръв път погледна Питър в очи:

— Баща ми е в Рим. Моля ви, никога не му казвайте.

— Убеден съм, че нещата могат да се уредят без шум. Който и да е, струва ми се, не би могъл да излезе лесно от това неудобно положение. — Питър заобиколи леглото и с изненада установи, че тя е съвсем младо момиче и при това много хубава. — Мога ли да ви бъда полезен с нещо?

— Откъде да знам. Не зная — и тя отново заплака, но по-приглушено.

Питър неуверено извади бяла ленена кърпичка. Марша я взе, изтри си сълзите и си издуха носа.

— По-добре ли сте?

Тя кимна:

— Благодаря ви.

В ума ѝ витаеше смесица от различни чувства: обида, срам, гняв, някакъв стремеж за сляпа мъст, независимо от последиците, и желание, което опитът ѝ подсказваше, че е неосъществимо — да бъде прегърната от любящи и силни ръце. Но над тези чувства преобладаваше непреодолимо физическо изтощение.

— Струва ми се, трябва да си починете — Питър Макдермот отметна завивката на неизползваното легло и Марша се плъзна под нея

върху одеялото. До лицето си усети приятната хладина на възглавницата.

— Не искам да остана тук. Не мога — каза тя.

— След малко ще ви закараме у дома ви — кимна Питър със съчувствие.

— Не! И там не искам! Моля ви, не би ли могло другаде... в хотела?

Той поклати глава:

— Страхувам се, че хотелът е пълен.

Алоисиъс Ройс бе влязъл в банята, за да измие кръвта от лицето си. На връщане застана на вратата на съседната стая. Като видя разместените мебели, препълнените пепелници, разлетите бутилки и изпочупени чаши, той подсвирна тихичко.

— Струва ми се, че тук е имало истински гуляй — отбеляза Ройс, когато Макдермот се приближи до него.

— Така изглежда — каза Питър и затвори вратата между гостната и спалнята.

— Вероятно в хотела може да се намери някакво място — замоли се Марша. — Не бих могла да си ида у дома тази нощ.

— Навярно стая 555 е свободна — колебливо каза Питър и погледна Ройс.

Стая 555 представляваше малко помещение и беше на разположение на заместник-главния управител. Питър рядко я използваше, освен за да се преоблече в нея, и сега тя бе свободна.

— Чудесно — каза Марша. — поне докато някой позвъни у дома. Помолете да се обади икономката Ана.

— Ако желаете, аз ще отида за ключа — предложи Ройс.

Питър кимна.

— Само на връщане се отбийте и вземете оттам халата. Предполагам, че ще се наложи да повикате камериерката.

— Ако я повикате тук точно сега, все едно че ще направите съобщение по радиото.

Питър се размисли. При сегашното положение нищо не би могло да спре ключката. Неизбежно новината за такъв род инциденти се разнасяше сред служителите на всеки хотел подобно телеграфа на джунглата. Той прецени, че няма смисъл да усложнява нещата.

— Добре, тогава сами ще свалим госпожица Прейскът със служебния асансьор.

Младият негър току-що беше отворил вратата, когато отвън проникнаха гласове и вълна от развълнувани въпроси. Питър бе забравил за миг тълпата от разбудени гости пред вратата. Той чу отговорите на Ройс, който спокойно ги убеждаваше, и после гласовете затихнаха.

Притворила очи, Марша промърмори:

— Не ми казахте кой сте.

— Извинете, трябваше да ви обясня.

И той каза името си и длъжността си в хотела. Марша слушаше, без да отговаря, съзнавайки смисъла на думите му, но преди всичко възприемаше спокойния уверен глас. След известно време притвори очи и мислите ѝ уморено взеха да блуждаят. После смътно усети, че Алоисиъс Ройс се върна, че ѝ помогнаха да стане от леглото и да облече халата и я преведоха бързо през някакъв тих коридор. След асансьора имаше друг коридор и после друго легло, в което се отпусна спокойно. След това успокояващият глас каза:

— Сега всичко е наред.

Разнесе се шум от течаща вода, някой ѝ каза, че ваната е готова и тя се надигна колкото да се добере до банята, където се заключи.

В банята имаше внимателно сгъната пижама, която облече.

Беше ѝ голяма — мъжка пижама в тъмносин цвят. Ръкавите закриваха ръцете ѝ и макар че подгъна панталоните, имаше опасност да се препъне в тях.

Когато излезе от банята, нечии ръце я подкрепиха до леглото. Сгуши се в чистите ленени завивки и отново чу спокойният бодър глас на Питър Макдермот. Марша си помисли, че този глас ѝ харесва, а също и неговият собственик.

— Ние с Ройс си тръгваме сега, госпожице Прейскът. Вратата на тази стая е самозаклучваща се, а ключът е до леглото ви. Никой няма да ви безпокои.

— Благодаря ви — и тя попита със сънен глас: — Чия е тази пижама?

— Моя. Съжалявам, че е толкова голяма.

Тя се опита да кимне с глава, но беше твърде уморена.

— Няма значение... хубава е...

Беше доволна, че това е неговата пижама. Обхвана я успокояващо усещане, че най-подир той я е прегърнал.

— Хубава е — тихо повтори тя и това бе последната ѝ мисъл, преди да заспи.

[1] Един от богатешките райони на Ню Орлийнс — Бел.ред. ↑

[2] Игра с отгатване на думи — Бел. пр. ↑

Питър чакаше сам асансьора на петия етаж. Алоисиъс Ройс се бе качил вече със служебния асансьор на петнайсетия етаж, където се намираше неговата стая до личния апартамент на собственика на хотела.

Тежка вечер, помисли си Питър, с полагаемите се неприятни инциденти, но те бяха обичайни неща за такъв голям хотел и често бележеха истинското всекидневие, с което служителите бяха привикнали.

Когато асансьорът пристигна, той каза на пиколото:

— Към фойето, моля! — Не беше забравил, че Кристин го чака на мецанина, но работата на партера щеше да му отнеме само няколко минути.

Той забеляза с безпокойство, че асансьорът не тръгва, при все че вратите бяха затворени. Пиколото, който редовно работеше тук нощна смяна, местеше контролната ръчка назад и напред. Питър попита:

— Сигурен ли сте, че вратите са добре затворени?

— Да, господине, затворени са. Но не е, струва ми се, от вратите, ами от контактите в асансьора или тези на последния етаж — и мъжът кимна с глава към покрива, където се намираше машинното отделение, и добави: — Напоследък си имаме доста неприятности. Завчера и главният механик ги провери — той натисна силно ръчката. Асансьорът рязко се поклати и тръгна надолу.

— Кой асансьор е това?

— Четвърти.

Питър реши да попита главния механик каква е повредата.

Наближаваше дванайсет и половина според часовника във фойето, когато Питър излезе от асансьора. Както винаги по това време, тук вече не беше така шумно, макар да имаше още доста хора, а музиката, която долиташе от съседния Син салон, показваше, че вечерята с танци върви успешно. Питър сви надясно към рецепцията, но бе изминал едва няколко крачки, когато видя някаква дебела поклащаща се фигура да се приближава към него. Беше Огилви,

главният полицейски инспектор на хотела, който беше изчезнал преди това. Бившият полицай, работил посредствено преди години в полицията на Ню Орлийнс, беше придал преднамерено безгрижен вид на масивното си, ъгловато лице, макар че свинските му очички шареха, улавяйки всичко наоколо. Както винаги, около него се носеше тежката миризма на пура, а от горния джоб на сакото му се подаваше кутия с плътно наредени дебели пури подобно на неизстреляни торпеда.

— Разбрах, че сте ме търсил — каза Огилви с безизразен и равнодушен тон.

Питър почувствува, че го обзема наново предишният гняв.

— Разбира се, че съм ви търсил. Къде по дяволите бяхте?

— Върших си работата, господин Макдермот — гласът му беше учудващо тънък за огромния му ръст. — Ако искате да знаете, бях в полицейския участък и докладвах за неприятностите, които се случиха тук. Днес откраднаха един куфар от стаята за багаж.

— В полицейския участък! А в коя стая играхте покер?

Свинските очички проблеснаха сърдито.

— Ако смятате, че е така, можете да проверите или да говорите с господин Трент.

Питър кимна примирено. Знаеше, че само ще си загуби времето. Несъмнено алибито беше добре подготвено, а и приятелите на Огилви от участъка щяха да го защитят. Освен това Уорън Трент не би предприел нищо против Огилви, който работеше в хотела, откакто той беше негов собственик. Говореше се, че дебелият инспектор знаел някакви забравени тайни и по този начин имал власт над Уорън Трент. Независимо по какви причини позициите на Огилви бяха непоклатими.

— Хубаво, но просто пропуснахте два неприятни инцидента — каза Питър. — Справихме се и с двата.

Може би, помисли си той, в крайна сметка беше по-добре, че Огилви отсъствуваше. Без съмнение инспекторът на хотела не би откликнал на кризата на Албърт Уелс както Кристин, нито пък щеше да прояви такт и съчувствие спрямо Марша Прейскът. Питър реши да отпъди Огилви от мислите си и като кимна рязко с глава, се отправи към рецепцията.

Администраторът от нощната смяна, комуто беше позвънил преди това, стоеше зад банката. Питър реши да предприеме

помирителна тактика.

— Благодаря ви, че ми помогнахме да уредя въпроса на четиринайсетия етаж. Настанихме чудесно господин Уелс в 1410. Доктор Арънс уреди медицинската сестра, а главният механик инсталира кислород.

Лицето на администратора беше придобило сковано изражение, когато Питър се приближи към него, но сега чертите му се смекчиха.

— Не разбрах, че работата е така сериозна.

— Стори ми се, че той беше на косъм от смъртта, и затова поисках да разбера защо са го преместили в друга стая.

Администраторът кимна сериозно:

— При това положение обезателно ще проуча случая. Можете да бъдете сигурен.

— И на единайсетия етаж имахме неприятности. Ще ми кажете ли кой е в 1126-7?

Администраторът разлисти картоните и извади визитна картичка:

— Господин Станли Диксън.

— Диксън — това беше едно от двете имена, които Алоисиъс Ройс му спомена, след като оставиха Марша.

— Той е син на автомобилния търговец. Господин Диксън старши често посещава хотела.

— Благодаря ви — Питър кимна. — Можете да смятате стаята за свободна и да наредите на касиера да изпрати сметката по пощата.

Внезапно му хрумна:

— Не, всъщност утре ми изпратете сметката, а аз ще напиша писмо. Трябва да предявим иск за щетите, след като изчислим на каква сума възлизат.

— Добре, господин Макдермот — промяната в отношението на администратора беше повече от очевидна. — Ще предам на касиера вашето нареждане. А сега апартаментът е свободен.

— Да!

Питър реши да не разгласява, че Марша се намира в стая 555, а при това тя би могла да си тръгне сутринта незабелязано. Това му припомни, че беше обещал да позвъни в дома на Прейскът. Като пожела приятелски лека нощ на администратора, той прекоси фоайето към едно от свободните бюра, на което през деня седеше един от

помощник-управителите. Намери телефона на Марк Прейскът в указателя и помоли да го свържат. Звъненето продължи доста време, след което се обади някакъв сънен женски глас. Той се представи и каза:

— Трябва да предам едно съобщение на Ана от госпожица Прейскът.

Гласът с подчертан южняшки акцент каза:

— Ана е на телефона. Как е госпожица Марша?

— Добре е, но ме помоли да ви предам, че ще остане да нощува в хотела.

Икономката попита:

— Кой казахте, че се обажда?

Питър обясни търпеливо:

— Вижте — каза той, — ако желаете да проверите, защо не ми позвъните? Наберете хотел „Сейнт Грегъри“ и поискайте да ви свържат с бюрото на помощник-управителя във фойето.

Жената отговори с явно облекчение:

— Да, господине, така ще направя.

След по-малко от минута те отново разговаряха:

— Сега е добре — каза тя, — вече съм сигурна с кого говоря. Ние малко се безпокоим за госпожица Марша, понеже баща ѝ замина, та затова.

Като затвори телефона, Питър усети, че отново мисли за Марша Прейскът. Реши да поговори с нея на другия ден и да разбере какво точно се е случило, преди да се опитат да я изнасят. Безредието в апартамента например навеждаше на някои неизяснени въпроси.

Той забеляза, че Хърби Чандлър го наблюдава крадешком от мястото си на старши пиколо. Сега Питър се приближи към него и каза рязко:

— Мисля, че ви наредих да проверите безредиците на единайсетия етаж.

От невестулковото лице на Чандлър го гледаха две невинни очи.

— Но аз бях там, господин Мак. Обиколих етажа и всичко беше спокойно.

Всъщност така си и беше, помисли си Хърби. Най-накрая, изнервен, той се бе качил до единайсетия етаж и за негово облекчение каквито и неуредици да е имало преди това, когато той пристигна,

всичко беше утихнало. А като се върна във фоайето, разбра, че двете момичета, поръчани по телефона, са си отишли незабелязано.

— Не сте гледал и слушал много усърдно.

Хърби Чандлър поклати упорито глава.

— Мога само да ви кажа, че направих както ми наредихте, господин Мак. Казахте ми да се кача и аз се качих, макар че това не влиза в задълженията ми.

— Добре — каза Питър и макар да усещаше инстинктивно, че старши пиколото знае повече, отколкото казва, той реши да не настоява. — Ще направя справка по този въпрос и може отново да си поговорим.

Докато прекосяваше фоайето и влизаше в един от асансьорите, той усети, че Хърби Чандлър и инспекторът на хотела Огилви го наблюдават. Този път изкачи само един етаж, до мецанина.

Кристин чакаше в канцеларията си. Беше събула обувките си и подвила крака под себе си в големия кожен фотьойл, на който се настани преди час и половина. Бе затворила очи, а мислите ѝ витаеха далеч във времето и пространството. Тя се разсъни, когато Питър влезе.

— Никога да не се омъжваш за служител на хотел — каза Питър. — Тяхната работа няма край.

— Навреме ме предупреждаваш — отвърна Кристин. — Не съм ти казала, но си изгубих ума по новия помощник-готвач, дето прилича на Рок Хъдсън.

Тя протегна ръка да обуе обувките си.

— Има ли други неприятности?

Той се засмя, зарадван от гласа и вида на Кристин.

— Най-вече други. Но ще ти разкажа, като тръгнем.

— Къде?

— Където и да е, само да се махнем от хотела. Днес доста ни се събра.

Кристин се замисли:

— Бихме могли да отидем във Френския квартал. Там има още отворени заведения. Или ако искаш, ела у нас — аз съм вълшебница на омлетите.

Питър ѝ помогна да стане и я поведе към вратата, където угаси осветлението на кабинета.

— Омлет — заяви той, — това е нещо, което наистина съм
желаел, но съм нямал понятие, че е така.

Като заобикаляха локвите, останали след дъжда, те тръгнаха към един паркинг на етажи, който се намираше на няколко преки от хотела. Небето над тях се проясняваше след отминалата буря и през облаците започваше да надзърта още неналялата се луна. Над центъра на града се спускаше тишина, нарушавана от време на време от някое случайно късно такси и от рязкото потропване на обувките им, което отекваше сред каньона от притъмнели здания.

Сънненият служител от паркинга докара фолксвагена на Кристин и те се качиха. Питър седна на предната седалка до шофьора и преви дългото си тяло като полузатворено джоб-но ножче.

— Това се казва живот! Нали не възразяваш, ако се протегна? — и той постави ръката си върху облегалката на шофьорската седалка, почти докосвайки раменете на Кристин.

Докато чакаха зелената светлина на „Канал стрийт“, пред тях се плъзна един от новите автобуси с климатична инсталация към централния булевард.

— Щеше да ми казваш какво се е случило — напомни му тя.

Той се намръщи, щом мислите му се върнаха към хотела, и живо и накратко ѝ обясни каквото знаеше за опита да изнасят Марша Прейскът. Кристин слушаше мълчаливо и караше малката кола на североизток, а Питър разказваше, приключвайки разказа си с Хърби Чандлър и с подозрението, че старши пиколото знае много повече от това, което бе казал.

— Хърби винаги знае много повече и затова се е задържал толкова дълго на тази работа.

— Това, че е още на тази работа, нищо не значи — каза сухо Питър.

Тази негова забележка, както и на двамата с Кристин им бе ясно, издаваше нетърпимостта на Питър към недостатъците в работата на хотела, които не можеше да отстрани, защото нямаше необходимите пълномощия. Във всяко друго подобно ведомство с точно определени принципи на ръководство не биха съществували такива проблеми. Но в

„Сейнт Грегъри“ организацията следваше някакви свои неписани правила и последното решение зависеше от Уорън Трент, а собственикът често се влияеше от капризите си.

При нормални обстоятелства, като отличник на Корнелския университет от факултета по хотелска администрация, Питър би решил още преди месеци да си потърси другаде по-подходяща работа. Но обстоятелствата не бяха обикновени. Той пристигна в „Сейнт Грегъри“ с надвиснала в служебната си биография сянка, която вероятно щеше да се задържи, отнемайки му за дълго възможността да премине на друга работа. Понякога го обземаха мрачни размисли за провалената му кариера и си признаваше откровено, че не друг, а самият той си бе виновен за това. В „Уолдорф“, където постъпи след завършване на университета, Питър беше блестящ младеж, който, изглежда, държеше бъдещето в ръцете си. Като младши заместник-управител той беше определен за повишение, но един негов пропуск и неблагоприятно стечение на обстоятелствата му попречиха. Веднъж трябваше да бъде на работното си място, търсиха го из целия хотел и го заловиха на местопрестъплението в стаята на отседнала в хотела дама. Дори тогава той би могъл да избегне наказанието. Младите хора с приятен външен вид, които работят в хотелите, привикват да получават предложения от самотни жени и повечето от тях в определен момент от кариерата си се поддават. Ръководството знаеше това и беше склонно да накаже такова единично прегрешение със строго предупреждение, за да не се повтаря занапред. Но се случиха два неблагоприятни за Питър фактора. Съпругът на дамата с помощта на частни детективи бе замесен в разкритието и от това последва шумен и неприятен бракоразводен процес, какъвто не е по вкуса на никой хотел.

Но това като че ли не беше достатъчно, та последва и лична отплата. Три години преди провала в „Уолдорф“ Питър Макдермот беше сключил прибързан брак, който наскоро след това завърши с раздяла. До известна степен самотата и обезверението му го бяха довели до случката в хотела. Независимо от причините, като се възползува от готовите улики, отчуждилата се съпруга на Питър успешно заведе дело за развод. Крайният резултат беше позорно уволнение и включването му в черните списъци, което го лиши от възможността да работи в главните хотели от различните вериги.

Черният списък, разбира се, съществуваше неофициално. Но множество хотели, които принадлежаха към отделна верига, отхвърлиха безапелационно молбите на Питър за назначение. Единствено в „Сейнт Грегъри“, който беше независим хотел, той можа да получи работа, но Уорън Трент със своята свидливост определи заплата, която граничеше с отчаянието на Питър.

Ето защо като каза преди миг „Това, че Хърби е още на работа, нищо не значи“, той се престори на независим, което не беше вярно. Подозираше, че и Кристин е разбрала това.

Питър я наблюдаваше как умело води малката кола през тясната „Бъргънди стрийт“, заобикаляйки Френския квартал покрай Мисисипи половин миля на юг. Кристин намали внезапно скоростта, за да избегне група от залитащи гуляйджии, които се мъкнеха от многолюдната и ярко осветена „Бърбън стрийт“ през няколко преки оттук.

— Има нещо, което трябва да знаеш — рече Кристин. — Утре сутрин пристига Къртис О'Кийф.

Това беше новина, от която той се страхуваше, макар и да я очакваше.

Къртис О'Кийф беше име, което правеше чудеса. Шеф на верига от хотели, разпростряла се по целия свят, той купуваше хотели както другите си купуваха вратовръзки или носни кърпички. Очевидно дори за зле осведомените, появата на Къртис О'Кийф в „Сейнт Грегъри“ би могла да означава само едно: интерес към приобщаването на хотела към непрекъснатото разрастващата се фирма на О'Кийф.

— Това пристигане е свързано с покупка, нали? — попита Питър.

— Възможно е — Кристин не откъсваше поглед от смътно осветената улица пред себе си. — У. Т. не би желал това, но би могло да се окаже, че няма друг избор.

Тя насмалко щеше да допълни, че последните й думи са секретна информация, но навреме замълча. Питър щеше да разбере това. А колкото до Къртис О'Кийф, наелектризиращата новина за присъствието му щеше да се разнесе с бързината на телеграф в първите минути след появата на великия човек.

— Струва ми се, това щеше да се случи в крайна сметка — и Питър, а и останалите служители от хотела знаеха, че през последните

месеци „Сейнт Грегъри“ беше претърпял тежки финансови загуби. — И въпреки всичко ще ми бъде мъчно.

— Все още не е станало — напомни му Кристин. — А и У. Т. не желае да го продаде.

Питър кимна мълчаливо.

Те излязоха от Френския квартал и завиха наляво към озелененото, подобно на булевард авеню „Есплънейд“, по което нямаше движение освен отдалечаващите се задни светлини на бързо преминаваща кола към ръкава на реката Сейнт Джон.

— Има проблеми с финансирането — каза Кристин. — У. Т. се опитваше да привлече нови капитали и все още се надява, че ще успее.

— А ако не успее?

— Тогава очаквам да се виждаме по-честичко с господин Къртис О'Кийф.

И много по-рядко с Питър Макдермот, помисли си Питър. Питаше се дали е дошъл моментът, в който една хотелска верига като тази на О'Кийф би го оценила, че е реабилитиран и достоен да остане на работа. Съмняваше се. Това евентуално можеше да стане, ако има добро досие. Но не и сега.

Струваше му се, че ще се наложи да си търси друга работа, но реши да се тревожи едва тогава.

— „Сейнт Грегъри“ от веригата О'Кийф — размишляваше Питър. — Кога ще знаем това със сигурност?

— Така или иначе до края на седмицата.

— Толкова скоро?

Кристин знаеше, че съвсем наложителни причини изискваха точно такова спешно решение, но реши да не ги споделя.

— Старецът няма да намери нови капитали — подчерта Питър.

— Защо си толкова сигурен?

— Защото хората с големите пари желаят да ги вложат в нещо сигурно. Това означава добра организация на управлението, а в „Сейнт Грегъри“ тя липсва. Хотелът можеше да бъде добре организиран, но не е.

Движеха се на север, по широките двусекторни платна на „Елисейските полета“, когато точно пред тях внезапно блесна ярък, бял сноп светлина, който се местеше от единия до другия край на пътя. Кристин натисна спирачките и когато колата спря, се приближи

униформен полицаи. Той насочи фенера си към фолксвагена и заобиколи колата, като я разглеждаше. През това време те забелязаха, че участъкът от пътя непосредствено пред тях е преграден с въже. Зад преградата други униформени и цивилни лица разглеждаха пътното платно с помощта на силни фенери.

Кристин отвори прозореца, когато полицаят се приближи към нея. Очевидно доволен от проверката, той каза:

— Трябва да заобиколите по другото платно, младежи. Карайте бавно, а полицаят на другия край ще ви даде знак, за да свиете пак от тази страна.

— Какво има? — попита Питър. — Какво се е случило?

— Удар и бягство. Станало е привечер.

— Има ли убити? — попита Кристин.

Полицаят кимна:

— Едно момиче на седем години — в отговор на потресените им физиономии той продължи: — Вървяло е с майка си. Майката е в болница, а детето е убито на място. Но който и да е бил в колата, трябва да е разбрал това и е избягал. Гадове! — процеди той.

— Ще го откриете ли?

— Ще го открием — полицаят кимна мрачно по посока на хората зад преградата. — Наште момчета си гледат добре работата, а и този случай доста ги разстрои. На пътя има стъкла и колата може да се разпознае по това.

Зад тях приближаваха светлините на други коли и полицаят им махна с ръка да продължат.

Без да проговорят, те потеглиха по отбивката, а на другия край им дадоха знак да се включат в своето платно. В ума на Питър витаеше някакво натрапчиво впечатление, блуждаеща мисъл, която не можеше да определи. Допускаше, че се беше разтревожил от този инцидент, както би го развълнувало някое внезапно нещастие, но сега го изтръгна гласът на Кристин:

— Ето че почти стигнахме — каза тя.

Завиха от „Елисейските полета“ към „Прентис авеню“. Сетне малката кола сви надясно, после наляво и спря на паркинга пред модерен двуетажен блок.

— Ако нямам късмет за нещо друго — провикна се Питър весело, — ще стана пак барман.

В дневната на Кристин, потопена в меки зелени и сини тонове, Питър смесваше коктейли в съпровод от чупене на яйчени черупки в съседната кухня.

— Работил ли си като такъв?

— Малко — той отмери три унции ръжено уиски, раздели го на две и после добави ангостура и „Пейшо“^[1]. — Някой път ще ти разкажа за това.

Замисли се и препълни чашата с уиски, а покапалите капки по синия килим с цвят на порцелан от Уеджууд^[2] попи с носната си кърпа. Като се изправи, огледа дневната, която представляваше приятно съчетание от мебели и цветове: френска провинциална софа с дамаска на листа в бели, сини и зелени тонове, две кресла в стил Хепълуайт, разположени до шкафа с мраморен плот и инкрустиран с махагон бюфет, където приготви напитките. На стените имаше няколко гравюри, изобразяващи Френска Луизиана, и едно произведение на съвременната импресионистична живопис. Това внушаваше топлота и жизнерадост като самата Кристин, помисли си той. Само един тромав часовник на бюфета до него внасяше противоречива нотка. Часовникът, който отмерваше тихо ударите, беше несъмнено от викторианската епоха, с пиринчени завъртулки и овехтял циферблат, покрит с петна от влага. Питър го изгледа с интерес.

Когато занесе питиетата в кухнята, Кристин изсипваше част от купата с разбитите яйца в тигана с леко съскаща мазнина.

— Още три минути — каза тя — и всичко ще бъде готово. Той й подаде питието и те се чукнаха.

— Не забравяй как се прави омлетът ми — каза Кристин. — Вече е готов.

Омлетът беше приготвен така, както Кристин обеща: лек, пухкав и ухаещ на подправки.

— Това се казва омлет — увери я Питър, — но много рядко се случва такъв.

— Мога да варя и яйца.

— Някой друг път — каза той и махна безгрижно с ръка. След вечеря се върнаха в дневната и Питър приготви по още една чаша. Наближаваше два след полунощ.

Седнал на софата до нея, той посочи странния часовник:

— Имам чувството, че този часовник ме наблюдава и отбелязва времето с неодобрителен тон.

— Може би — каза Кристин. — На баща ми е. Беше в неговия кабинет, където пациентите можеха да го видят. Това е единствената вещ, която си оставих.

Настъпи мълчание. Веднъж Кристин му беше разказвала накратко за самолетната катастрофа в Уисконсин.

— Сигурно си се чувствувала отчайващо самотна след случилото се — отбеляза деликатно той.

— Искаше ми се да умра — отвърна тя протичко. — Макар че всичко това се преодолява, разбира се, след известно време.

— След колко време?

Тя се усмихна за миг.

— Човешката душа се съвзема бързо. Особено от онези желания, имам предвид това да умреш, което преминава след една, две седмици.

— А след това?

— Когато пристигнах в Ню Орлийнс — каза Кристин, — опитах се да си поставя за цел да не мисля за това. Беше ми все по-трудно и с течение на времето успехите ми намаляха. Знаех, че трябва да се заема с нещо, но няхах представа с какво и къде.

Тя замълча и Питър каза:

— Продължавай.

— По едно време реших да се върна в университета, но после се отказах. Да получиш научна степен по хуманитарните науки единствено заради самото звание ми изглеждаше маловажно, а и всичко това вече не ме интересуваше.

— Разбирам те.

Кристин отпи от чашата с тъжно изражение. Наблюдавайки решителните ѝ черти, той осъзна, че тя притежава изключително спокойствие и самообладание.

— Както и да е — продължи Кристин, — веднъж минавах по улица „Каронделит“ и видях обява, която гласеше: „Училище за секретарки“. Това е за мене, рекох си. Ще науча всичко, което ми е необходимо, а после ще си намеря работа, която изисква непрекъснат труд. В края на краищата точно така и стана.

— Как се озова в „Сейнт Грегъри“

— Бях отседнала в този хотел още при пристигането си от Уисконсин. Една сутрин заедно със закуската ми донесоха и вестник „Таймс Пикаюн“ и в колоните за обяви прочетох, че директорът на хотела търси лична секретарка. Беше още рано и аз си помислих, че ще отида първа да почакам. По онова време У. Т. идваше на работа преди всички. Когато пристигна, аз чаках в служебния апартамент.

— Веднага ли те назначи?

— Не съвсем. Всъщност не вярвам, че изобщо съм била назначавана. Точно когато У. Т. разбра за какво съм дошла, той ме повика и започна да ми диктува писма, а след това даде разпореждания, които трябваше да предам на други служители в хотела. Когато се появиха и други кандидати, аз бях работила няколко часа и сама им отговорих, че мястото вече е заето.

— Това е съвсем обичайно за стареца — изкикоти се Питър.

— Дори и тогава той нямаше да знае коя съм, ако не бях му оставила след три дни една бележка на бюрото. Мисля, че в нея бях написала „Името ми е Кристин Франсис“ и предлагам каква да ми бъде заплатата. Получих обратно бележката без коментар — беше само парафирана и това е всичко оттогава.

— От това става чудесна приказка за сън — каза Питър, като стана от софата и протегна дългото си тяло. — Този твой часовник отново се е вторачил в мене и мисля, че е по-добре да си вървя.

— Не е честно — възрази Кристин. — Говорихме само за мен.

Усещаше мъжествеността на Питър. А освен това у него има някаква деликатност, помисли си Кристин. Тя забеляза това още тази вечер, когато Питър вдигна Албърт Уелс и го пренесе в другата стая. Беше ѝ любопитно как би се почувствувала, ако пренесеше самата нея на ръце.

— Беше ми приятно — чудесен лек срещу един толкова отвратителен ден. Но независимо от това ще се срещнем и друг път. — Той спря и я изгледа. — Нали така?

Тя кимна в знак на съгласие, а той се наведе и нежно я целуна.

В таксито, което беше поръчал по телефона от апартамента на Кристин, Питър бе обхванат от приятна умора, премисляйки събитията от отминалия ден, който вече отстъпваше място, на новия. И през този ден бяха възникнали обичайните проблеми, но кулминацията настъпи вечерта, като се натрупаха още няколко неприятности: срещата с

кройджънския дук и дукесата, Албърт Уелс, който насмалко не умря, и опитът за изнасилване на Марша Прейскът. Остана неуточнен въпросът с Огилви, с Хърби Чандлър, и към това се прибави и Къртис О'Кийф, чиято поява можеше да доведе до уволнението на Питър. И накрая оставаше Кристин, която през цялото време бе съществувала до него, но чието присъствие забеляза едва тази вечер.

Но той си припомни, че жените вече два пъти бяха ставали причина за неговата гибел. Каквото и да се случеше между него и Кристин, то би трябвало да се развие спокойно и с предпазливост от негова страна.

По „Елисейските полета“ таксито увеличи скоростта си към града. Когато мина край мястото, където двамата с Кристин бяха спрени, той забеляза, че бариерата е свалена, а полицаите са си отишли. Но споменът за този случай отново породил у него предишното неясно безпокойство, и то не го напусна през целия път до дома му, който се намирал на няколко преки от хотел „Сейнт Грегъри“.

[1] Горчиви компоненти за придаване на „по-сух“ вкус на алкохолните напитки — Бел.ред. ↑

[2] Известна английска фирма за производство на порцелан — Бел.ред. ↑

ВТОРНИК

Както всички хотели, и „Сейнт Грегъри“ се раздвижваше рано, разбуждайки се като стар ветеран от кратък, лек сън. Още преди най-ранобудният гост да се запрепъва сънено от леглото към банята, механизмът на новия ден в хотела се привеждаше плавно и тихо в движение.

Към пет часа сутринта нощната смяна от чистачки, които се бяха трудили през последните осем часа в тоалетните, долните стълбища, кухненските помещения и главното фоайе, уморено започваха да разглобяват работните съоръжения, за да бъдат готови за следващата нощ. Подир себе си оставяха блестящи подове, светещи метални части и дървения и приятна миризма на пресен восък.

Една от чистачките, старата Мег Йетмейн, която беше работила в хотела близо тридесет години, вървеше тромаво и ако някой я забележеше, би казал че непохватният ѝ вървеж се дължи на голямата умора. Но истинската причина беше трифунтовият бифтек от говеждо филе, прилепен към вътрешната страна на бедрото ѝ. Преди час и половина, възползувайки се от кратката възможност, че не я следят, Мег грабна бифтека от един кухненски хладилник. Дългогодишният ѝ опит я беше научил къде да надникне, а след това как да прикрие придобивката си в стария парцал за прах на път за дамската тоалетна. Там, в безопасност зад заключената врата, тя извади лейкопласт и прикрепил бифтека към крака си. Близо час щеше да ѝ бъде студено и неприятно, но си струваше да направи това при мисълта, че може спокойно да мине пред инспектора на служебния вход, който подозрително проверяваше издутите джобове или пакетите, които се изнасяха. Изобретеното от нея средство се беше оказало безопасно, в което тя бе имала възможност да се увери неведнъж.

Два етажа над Мег, където се намираха залите за конференции, в добре заключено помещение без номер на вратата телефонистката от централата остави плетката си и позвъни за първото сутрешно събуждане. Казваше се госпожа Юнис Бол — вдовица и баба, а тази вечер и ръководител на групата от три телефонистки, които работеха в

нощната „погребална“ смяна. От полунощ до седем сутринта телефонното трио щеше да разбужда от време на време гостите, чиито желания бяха записани от вечерта в разграфени по часове картони, подредени в една касетка пред тях. След седем часа ритъмът на работа се усилваше.

Госпожа Бол прелисти картоните с обиграните си пръсти и установи, че седем и четиридесет и пет е часът на върхово натоварване с около сто и осемдесет позвънявания. И при най-голяма скорост на работа трите телефонистки трудно биха изпълнили толкова поръчки за по-малко от двадесет минути. Това означаваше, че трябва да започнат не по-късно от седем и трийсет и пет — ако, разбира се, дотогава са привършили с обажданията за седем и трийсет — и да продължат до седем и петдесет и пет, за да се захванат направо със заявките за осем часа.

Госпожа Бол въздъхна. И днес щяха да последват неизбежните оплаквания от гостите пред ръководството, които ще заявят, че са били събудени или много рано, или много късно от някоя заспала телефонистка.

Все пак едно беше сигурно. В този сутрешен час някои гости бяха обзети от желанието да разговарят или пък бяха изпълнени с любовни намерения, каквито ги спохождаха понякога през нощта, и поради тази причина вратата нямаше номер и беше заключена. Освен това в осем сутринта щеше да дойде дневната смяна от петнадесет телефонистки, за да поемат върховото натоварване през деня, докато в девет тези от нощната смяна, включително и госпожа Бол, ще са си вече у дома и ще спят.

Беше време за поредното събуждане. Още веднъж плетката бе оставена и госпожа Бол натисна ключа, за да иззвъни пронизително нечий телефон високо над нея.

Два етажа под уличното ниво, в апаратната, машинистът трети клас Уолас Сантопадре остави джобното издание на „Гръцката цивилизация“ от Тойнби и дояде наченатия сандвич с фъстъчено масло. Последният час мина спокойно и той чете без прекъсване. Сега беше време за последен оглед на владението му. Шумът на машините го приветства, когато отвори вратата на апаратната. Той провери системата на топлопровода и забеляза, че температурата се беше повишила, което показваше, че часовниковият термостат работи както

трябва. В близките часове на най-голям разход щеше да има достатъчно топла вода, за да могат над осемстотин души да си вземат по желание душ или вана по едно и също време.

Масивните апарати на климатичната инсталация — две хиляди и петстотин тона специални механизми — работеха по-спокойно в резултат на временното спадане на външната температура през нощта. Захлаждането навън позволи да се изключи единият компресор, а и останалите можеха да си починат, като се редуват, за да се извърши текущият ремонт, който беше отложен заради горещата вълна през последните седмици. Главният механик, помисли Уолас Сантопадре, ще бъде доволен от това.

Все пак старият човек не би се зарадвал, ако разбереше, че около два часа през нощта за единайсет минути е било прекъснато подаването на електроенергия поради бурята на север.

Всъщност в „Сейнт Грегъри“ нямаше никакви проблеми освен краткото прекъсване на електрическия ток, което повечето от дълбоко заспалите гости не бяха и забелязали. Сантопадре беше превключил системата за аварийно захранване от генераторите на хотела, които работеха безотказно. Все пак бяха необходими три минути от привеждането на генераторите в действие до заработването им с пълна мощност и в резултат на това електрическите часовници в „Сейнт Грегъри“, около двеста на брой, бяха изостанали с три минути. Досадното ръчно сверяване на всеки отделен часовник щеше да отнеме целия следващ ден на техника.

Недалеч от апаратната, в едно горещо, затворено помещение, изпълнено със зловония, Букър Т. Греъм събираше резултата от своя безкраен нощен труд сред отпадъците на хотела. По опушените стени около него играеха отблясъците на пламъците.

Малцина дори и от персонала на хотела бяха виждали владението на Букър Т. Греъм, а онези, които бяха ходили там, заявиха, че отговаряло на евангелистките представи за преизподнята. Но самият Букър Т. Греъм, който не се различаваше от добрия дявол — със святкащи очи и блеснали зъби на фона на лъсналото от пот черно лице, — изпитваше задоволство и от работата си, и от горещината на пещите.

Един от малкото служители, с които се виждаше Букър Т. Греъм, беше Питър Макдермот. Наскоро след пристигането си в „Сейнт

Грегъри“ Питър се зае да проучи географията и службите на хотела дори и в най-затънтените му кътчета. По време на една от обиколките си той откри и пещите за изгаряне на отпадъци.

Оттогава, след като беше решил да се отбива от време на време във всички отдели, Питър минаваше и оттук, за да се осведоми лично как върви работата. Може би заради това, а навярно и в резултат на взаимната инстинктивна симпатия, Питър изглеждаше почти като бог в очите на Букър Т. Греъм.

Питър винаги разглеждаше изпоцапаната и омазнена тетрадка, в която Букър с гордост отбелязваше резултатите от своята работа. Те се изразяваха във възстановяване на вещите, които другите изхвърляха. Най-голямо значение имаха сребърните прибори на хотела. Простичкият Букър никога не си беше задавал въпроса, как тези сребърни предмети се озоваваха в отпадъците. Питър Макдермот сам му обясни, че това представлява вечен проблем, който измъчва ръководството на всеки голям хотел. Причината преди всичко се коренеше в забързаните сервитьори, техните помощници или други, които не знаеха или не ги беше грижа, че наред с остатъците от храна в кофите изчезваше и един постоянен поток от ножове и вилици.

Допреди няколко години отпадъците в „Сейнт Грегъри“ се подлагаха на компресорна обработка, замразяваха се и след това се изпращаха на градското бунище. Но по едно време загубите от сребърни прибори стигнаха до такива ужасни размери, че се наложи да изградят пещ за изгаряне, а Букър Т. Греъм беше назначен, за да я поддържа.

Работата му беше съвсем проста. Всички отпадъци се събираха в контейнери на колела. Букър докарваше всеки контейнер в помещението, разстиляше съдържанието му върху една голяма табла и разравяше старателно нечистотиите като градинар, който подготвя почвата за посев. Щом се покажеше някакъв трофей — бутилка за връщане, здрава чаша, прибори, а понякога и ценности на някой гост, — Букър го изваждаше и отделяше встрани. Накрая останалото се хвърляше в огъня и след това се разстиляше нова порция.

Днешните сметки показваха, че през този месец, който беше към края си, е достигнато средно равнище по броя на намерените предмети. Досега сребърните прибори възлизаха почти на две хиляди и всеки един от тях струваше по един долар на хотела. Бяха се събрали

около четири хиляди бутилки, всяка по два цента, осемстотин предмета, между които, колкото и невероятно, и един сребърен супник. Така ежегодно на хотела се спестяваха около четиридесет хиляди долара.

Букър Т. Греъм, чийто чист доход на седмица беше трийсет и осем долара, облече мазното си яке и си тръгна.

По това време движението през мрачния, тухлен вход за персонала, излизащ на малката пряка при „Комън стрийт“, постоянно нарастваше. Единично или на двойки служителите от нощната смяна се изнизваха, а тези от първата смяна пристигаха от всички краища на града като бързо прииждащ поток. В кухнята включиха осветлението, а подранилите помощници, вече преоблечени в чисти, бели престилки в съседната съблекалня, подготвяха работата за готвачите. След няколко минути готвачите щяха да започнат приготвянето на хиляда и шестстотин закуски за хотела, а после, рано предиобед, когато бъде сервиран и последният бекон с яйца, те щяха да се заемат с две хиляди порции обяд, според предварителните заявки за деня. Сред армията от къкрещи казани, гигантски фурни и други принадлежности за приготвяне на големи количества храна един-единствен пакет с овесени ядки придаваше малко домашен уют. Те бяха предназначени за малцината здравеняци, познати на всеки хотел, които желяеха гореща каша за закуска, независимо дали температурата навън е под нулата, или четиридесет градуса на сянка.

В отделението за пържено и печено шестнайсетгодишният помощник-готвач Джереми Боум провери голямата лъчиста скара-пържолник, с множество приспособления, която бе включил преди десетина минути. Съгласно инструкциите той вече беше регулирал температурата на сто и петдесет градуса. По-късно щеше да повиши градусите до двеста и петдесет, необходими за готвене. Денят се очертаваше да бъде натоварен, тъй като пържените пилета по южняшки бяха включени като главен специалитет в менюто на основния ресторант. Джереми забеляза че мазнината в пържолника се е загряла достатъчно, но му се стори малко по-задимено, макар че отдушникът и вентилаторът работеха. Не знаеше дали да съобщи някому за дима, но си спомни, че едва вчера помощник-главният майстор го бе смъмрил строго за интереса му към приготвяне на

сосове, тъй като не било негова работа. Джереми сви рамене. И това също не беше негова работа. Нека някой друг да се тревожи.

И наистина някой друг се тревожеше, но не за дима в кухнята, а в пералнята на хотела, която се намираще през една пряка. Пералнята представляваше изпълнена с врява и изпарения отделна губерния, която се помещаваше в старо двуетажно здание, свързано със сградата на „Сейнт Грегъри“ чрез широк подземен тунел. Управителката на пералнята, избухливата и заядливата госпожа Айлс Шулдър, беше прекосила тунела преди няколко минути и пристигна, както винаги, порано от повечето си подчинени. А сега беше разтревожена от една купчина омазнени покривки.

За един работен ден пералнята обработваше по двайсет и пет хиляди бройки пране — от пешкирите и чаршафите или сервитьорските сака и кухненските престилки до омазнените работнически комбинезони от апаратната. Всичко това създаваше много грижи и работа, но един проблем напоследък им причиняваше доста ядове и досада. За това бяха виновни бизнесмените, които правеха сметките си с химикалки по покривките.

— Не знам дали така правят в къщи тия негодници? — обърна се грубо госпожа Шулдър към работника от нощната смяна, който беше отделил провинените покривки от една огромна купчина.

— Не дай боже да правят така! Жените им ще им теглят по един шут в задника, та няма да се видят. Колко пъти съм им казвала на тия тъпоглави келнери да внимават и да сложат край на това безобразие, ама много ги интересува! — Тя понижи глас и презрително започна да им подражава: — „Да, гос’дине! Разбира се, гос’дине! Ще ви целуна по двете бузки, господине! Няма значение, пишете си по покривката, господине! Ето ви още една химикалка, господине. Докато получавам тлъстички бакшиши, хич не ми пука за тая проклета пералня.“

Госпожа Шулдър спря. Работникът от нощната смяна я беше зяпнал с отворени уста и тя му каза с раздражение: — Заминавай си в къщи! Още от сутринта ми докара главоболия.

Когато той си отиде, тя размисли — хубаво, че успяха поне да отделят тези покривки, преди да ги натопят във вода. Намокриш ли една покривка с химикал във вода, можеш да я отпишеш след това — с нищо няма да заличиш мастилото. Както винаги, Нели, най-добрата специалистка по петната, ще поработи днес доста с въглероден

тетрахлорид. Ако имаха късмет, можеха да спасят по-голяма част от тази купчина, помисли си мрачно госпожа Шулдър, но сега тя щеше да размени няколко думи с онези мърлячи, които я бяха докарали до това положение.

И така бе в целия хотел. На сцената и зад кулисите, в служебните помещения, канцелариите, мебелната работилница, пекарната, печатницата, камериерките, водопроводчиците, закупчиците, дизайнерите, в складовете, гаража, телевизионния сервиз и прочие. Новият ден започваше.

В личния си шестстаен апартамент на петнайсетия етаж Уорън Трент стана от бръснарския стол, на който Алоисиъс Ройс го обръсна. Ишиасът го прободеше жестоко, като нажежено копие през лявото бедро: болестта го предупреждаваше, че и днес му предстои да укротява променливия си нрав. Бръснарският салон се намираше в отделно помещение, свързано с просторна баня със сауна, японска вана под нивото на пода и вграден в стената аквариум, през чието обшито с метал стъкло надничаха тропически риби със замислени очи. Уорън Трент запри-стъпва сковано към банята и се спря пред стената, облицована с огледало, за да провери дали е избръснат добре. Не можа да открие никакви пропуски, докато разглеждаше отражението пред себе си. Отсреща го гледаше твърдо изсечено лице, набраздено от дълбоки бръчки, с отпусната уста, която рядко се усмихваше, клюновиден нос и хлътнали, малко потайни очи. Косата му на младини гарвановочерна, макар гъста и къдрава, бе вече побеляла. Високата яка и старателно вързаната вратовръзка допълваха портрета на един забележителен джентълмен от Юга.

В друго време грижливо поддържаният външен вид би му доставил удоволствие, но днес това не го удовлетворяваше. Потиснатото настроение, което го беше обхванало през последните седмици, помрачаваше всичко останало. Спомни си че днес е вторник от решаващата седмица, и отново пресметна, както беше правил много сутрини досега. От днес оставаха само четири дни — четири дни, през които би могъл да запази делото на своя живот или да го провали.

Навъсен от собствените си мрачни мисли, собственикът на хотела закуцука към трапезарията, където Алоисиъс Ройс беше сервира закуската. До голямата дъбова маса с колосана покривка и блеснали сребърни прибори стоеше подвижна масичка с нагревател, която бяха донесли преди няколко минути от кухнята на хотела със светкавична бързина. Уорън Трент вдървено се настани на стола, който Ройс му предложи, а после посочи с ръка към другия край на масата. Младият негър веднага сервира втори прибор и се мушна на

свободното място. На масичката имаше още една закуска за такива случаи, когато, воден от капризите си, старецът решаваше да измени на навика си да закусва сам.

След като сервира двете порции омлет със сметана и сухар-чета, канадски бекон и овесена каша, Ройс замълча, тъй като знаеше, че собственикът ще заговори, когато сам реши. Досега не бе споменато нищо за издрасканото лице на Ройс или за двете лепенки от лейкопласт, които си беше сложил, за да прикрие най-опасните рани от снощния бой. Накрая, като отмести чинията си встрани, Уорън Трент отбеляза:

— По-добре си изяж всичко. Може би нито един от нас няма да се наслаждава повече на всичко това.

— Хората от тръста май не са си променили решението за продължаване на заема?

— Не, не са, а и няма да го променят. Поне засега — внезапно старецът стовари юмрука си на масата. — Боже господи! Навремето аз им давах тон и не танцувах по тяхната свирка. Преди всички, от първия до последния — банки, попечителски дружества и тем подобни, се надпреварваха да ми заемат от парите си и как ли не ме подвеждаха да им ги взема.

— Времената се менят за всички ни — Алоисиъс Ройс наля кафе. — Някои неща се оправят, други тъкмо обратното.

— Лесно ти е на тебе — каза кисело Уорън Трент. — Млад си още. Не си доживял да видиш как всичко, което си съградил, се разпада.

И ето че се стигна точно дотам, помисли си унило той. След четири дни, в петък, преди края на работното време, изтича двайсет и пет годишната ипотека на хотела, а синдикатът за инвестиране отказа да продължи срока. Първоначално той се учуди, когато разбра за това решение, но не се разтревожи. Предположи, че много други заемодатели ще му предложат нов заем, с несъмнено по-висок процент, но тези два милиона долара трябваше да се намерят независимо от условията. Едва когато всички отхвърлиха решително молбата му — банки, тръстове, застрахователни компании и частни заемодавци, неговата първоначална увереност го напусна. Един от bankerите, когото познаваше добре, откровено го посъветва:

— Хотели като твоя, Уорън, вече нямат предимство. Мнозина смятат, че е отминало времето на големите независими хотели и сега големи печалби могат да носят единствено веригите от хотели. А освен това я си погледни баланса. Ти постоянно губиш. Нима очакваш при това положение заемодателите да те субсидират?

Протестите му, че сегашните загуби са временни и че всичко ще се промени, когато бизнесът потръгне, не дадоха резултат. На него просто не му вярваха.

И точно в това безизходно положение позвъни Къртис О'Кийф, като му предложи да се срещнат през седмицата в Ню Орлийнс.

„Имам намерение само да си поговорим приятелски, Уорън — бе заявил хотелският магнат с мекия си, тексаски провлачен говор, който галеше спокойно ухото в междуградската връзка. — В крайна сметка ние сме едни остаряващи собственици на хотели и трябва от време на време да се виждаме.“ Но Уорън Трент не можеше да бъде измамен от спокойния му тон. Системата на О'Кийф беше правила и по-рано такива опити. Лешоядите започват да се навъртат, помисли си той. Къртис О'Кийф пристигаше днес и нямаше най-малко съмнение, че беше подробно осведомен за финансовите затруднения на „Сейнт Грегъри“.

Като въздъхна сподавено, Уорън Трент насочи мислите си към преките си задължения.

— Ти фигурираш в доклада за работата от миналата нощ — каза той на Алоисиъс Ройс.

— Знам — отвърна Ройс, — четох го.

Той беше прегледал бегло доклада, когато, както винаги, го донесоха рано сутринта, и забеляза забележката „Оплакване за силен шум в стая 1126“, а след това с почерка на Питър Макдермот беше написано „Уредено от А. Ройс и П. Макд. Следва допълнителна докладна.“

— Предполагам — изръмжа Уорън Трент, — че скоро ще започнеш да четеш и личната ми кореспонденция?

— Още не съм започнал — ухили се Ройс. — А желаете ли да го правя?

Тази размяна на остроти беше част от личната им игра, в която участвуваха, макар и да не си признаваха това. Ройс прекрасно

съзнаваше, че ако не беше прочел доклада, старецът щеше да го обвини в липса на интерес към работата в хотела.

Уорън Трент запита саркастично:

— След като всеки е наясно какво е станало, ще се изтълкува ли погрешно, ако попитам за някои подробности?

— Не бих казал — Ройс наля още кафе на собственика. — Госпожица Прейскът, дъщеря на господин Прейскът, щяла да бъде насмалко изнасилена. Желаете ли да ви разкажа?

Той помисли за миг, че си беше позволил твърде много, тъй като лицето на Трент придоби сурово изражение. Неопределените им повърхностни взаимоотношения почиваха предимно на дружбата, установена от бащата на Алоисиъс Ройс преди много години. Възрастният Ройс, който работеше при Уорън Трент отначало като личен слуга, а сетне като компаньон и привилегирован приятел, беше говорил винаги открито и без страх, с незлобливо пренебрежение за последствията и това предизвикваше яростният гняв на Трент в младежките им години, караше ги по-късно да си разменят обиди, но ги и бе направило неразделни. Алоисиъс беше още момче, когато преди десетина години баща му умря, но той никога нямаше да забрави скръбното и насълзено лице на Уорън Трент на погребението на стария негър. Бяха си тръгнали заедно от гробището „Маунт Оливът“ след негърския джазов оркестър, който весело свиреше „О, не бродеше ли той?“, и Уорън Трент, държейки Алоисиъс за ръка, му беше казал навъсено:

— Ще останеш с мене в хотела. После ще измислим нещо.

Момчето се съгласи доверчиво — след бащината смърт той беше останал съвсем сам, тъй като майка му бе умряла при неговото раждане и „нещото“ се превърна в колеж, после в университет по право, който щеше да завърши след няколко седмици. През това време, докато момчето порасна и стана мъж, Ройс пое грижите около апартамента на собственика и тъй като тежката работа се извършваше предимно от персонала, Алоисиъс се зае да обслужва Уорън Трент, който приемаше всичко безмълвно или отвърщаше с кавги според обзелото го настроение. Понякога спореха разгорещено, най-вече щом Алоисиъс се поддаваше, както можеше да се очаква, на уловките, които Уорън Трент подхвърляше в разговора.

При все че между тях съществуваше близост и макар да съзнаваше, че Уорън Трент му позволява известни волности за разлика от другите, Алоисиъс Ройс усещаше тънката разделителна линия, която не биваше да прекрачва.

— Младата дама извика за помощ — каза той — и аз случайно чух.

После обясни как беше постъпил, без да драматизира нещата, като описа и намесата на Питър Макдермот, без да го похвали или критикува.

Уорън Трент го изслуша и накрая каза:

— Макдермот е постъпил правилно, но защо не го харесваш?

Ройс не за пръв път се изненадваше от проникателността на възрастния човек.

— Навярно между нас има някаква нетърпимост на биотоковете — каза той. — Или може би просто не харесвам големите бели футболисти, които умират да докажат колко са мили, като проявяват добро отношение към цветнокожите момчета.

Уорън Трент го изгледа насмешливо:

— Сложен случай си ти. А не ти ли е хрумвало, че може и да не си справедлив към Макдермот?

— Както ви казах, навярно това са биотоковете.

— Баща ти имаше усет за хората, но той проявяваше много повече търпимост от тебе.

— Кучето обича онези, които го гаят по главата. А това се дължи на опростения му начин на мислене, който не е обременен от познанията и образованието.

— Дори да е така, съмнявам се, че животното би използвало точно тези думи.

Тържествуващи, очите на Уорън Трент срещнаха погледа на младежа. Ройс замълча. Споменът за баща му винаги го разстройваше. Старият Ройс, който беше роден още в годините на робството, по предположенията на Алоисиъс е бил от онзи тип хора, които в днешно време негрите презрително наричаха „негъра чичо Том“. Старият човек приемаше с леко сърце негодите на живота, без да се оплаква или да задава въпроси. Познанията за живота отвъд неговия ограничен хоризонт рядко го тревожеха. Въпреки това той имаше независим дух и за доказателство служеше дружбата му с Уорън Трент, а също така

притежаваше проникателност спрямо околните, която бе твърде дълбока, за да бъде възприета като елементарна мъдрост. Алоисиъс изпитваше дълбока обич към баща си, която в мигове като този прерастваше в силен копнеж.

— Може би се изразих неправилно — отговори той, — но това не променя смисъла.

Уорън Трент кимна мълчаливо и извади старомодния си джобен часовник.

— По-добре предай на младия Макдермот да дойде при мен. Кажи му да дойде тук. Малко съм уморен тази сутрин.

— Значи Марк Прейскът е в Рим? — замисли се собственикът на хотела. — Струва ми се, че ще трябва да му телефонирам.

— Дъщеря му настояваше да не правим това — каза Питър Макдермот.

Те седяха в разточително обзаведена гостна на Уорън Трент. Възрастният човек се беше отпуснал в дълбоко и удобно кресло, подпрял краката си върху една табуретка, а Питър седеше срещу него.

— Аз решавам тези неща — каза навъсено Уорън Трент. — След като е допуснала да бъде изнасилена в моя хотел, ще трябва да понесе и последствията.

— Ние всъщност предотвратихме изнасилването. Но аз бих желал да разбера как се е стигнало дотам.

— Видяхте ли момичето тази сутрин?

— Госпожица Прейскът спеше, когато я потърсих, и затова ѝ оставих бележка да ми се обади, преди да си отиде.

Уорън Трент въздъхна и махна с ръка, показвайки на Питър, че е свободен.

— Оправяйте се вие с тази работа.

От това му стана ясно, че всичко му е омръзнало. Питър с облекчение установи, че няма да се звъни в Рим.

— Аз бих желал да се оправи и още нещо, което се отнася до администрацията. — Питър описа случая с Албърт Уелс и забеляза, че лицето на Уорън Трент помръкна, когато разбра произволната смяна на стаите.

— Трябваше да закрием тази стая още преди години — изръмжа възрастният човек. — И няма да е зле, ако направим това и сега.

— Смятам, че не е необходимо да се закрива, но трябва да се предлага като крайна възможност, като се обясни на госта в какво ще бъде настанен.

Уорън Трент кимна:

— Погрижете се за това.

— Бих искал да изготвя някои специални общи указания за смяната на стаите. Имало е и други неприятни случаи и е необходимо да се подчертае, че гостите ни не бива да се местят от стая в стая като пионки.

— Заемете се с последния случай, а ако ми потрябват общи указания, аз ще ги изготвя.

Този рязък отговор, помисли си Питър примирено, характеризира пропуските в управлението на хотела. Грешките се отстраняваха частично след появата им и не се предприемаше почти нищо за изкореняването на основните причини.

— Струва ми се, че трябва да знаете и за случая с кройдънския дук и дукеса — каза Питър. — Дукесата желаше да разговаря лично с вас.

Той обясни инцидента с разлетите креолски скариди и различната версия на сервитьора Сол Начъз.

— Известна ми е тази проклета жена — промърмори недоволно Уорън Трент. — Няма да се примири, докато не уволним сервитьора.

— Не мисля, че трябва да го уволняваме.

— Тогава му кажете да отиде на риболов за няколко дни, ще му платим, само да не се мярка в хотела. И освен това предупредете го от мое име, че следващия път, когато реши да разлее нещо, първо да се увери, че е вряло, и да го изсипе право върху главата на дукесата. Пак ли е довела ония проклети псета?

— Да — каза Питър и се усмихна.

Един от законите на Луизиана забраняваше най-строго да се внасят животни в хотелите. Колкото до съпрузите Кройдън, Уорън Трент се беше съгласил при условие, че бедлингтънските териери не се показват официално, а се вкарват и извеждат контрабандно през задния вход. Въпреки това дукесата всеки ден дефилираше предизвикателно с кучетата си през главното фоайе. Вече двама разгневени почитатели на

кучета бяха запитали защо на техните любимци е отказан достъп в хотела.

— Снощи имах неприятности с Огилви.

Питър докладва за отсъствието на главния инспектор на хотела и разправията помежду им.

Последва мигновена реакция:

— Вече съм ви казвал да оставите Огилви на мира. Той е отговорен само пред мен.

— Но така срещаме трудности, когато трябва да оправим нещо...

— Чухте какво казах. Огилви не ви интересува! — Уорън Трент беше почервенял. Но не толкова от гняв, усъмни се Питър, а от неудобство. Това правило да не се безпокои Огилви беше безсмислено и самият Трент го съзнаваше. Питър Недоумяваше с какво именно бившият полицай държи собственика. Като смени бързо темата, Уорън Трент заяви:

— Днес пристига Къртис О'Кийф. Исква два съседни апартамента и аз вече се разпоредих. Проверете дали всичко е на ред и като пристигне, веднага да ме осведомят.

— Дълго ли ще остане господин О'Кийф?

— Не зная. Зависи от много неща.

Питър усети за миг, че го обзема прилив на състрадание към стария човек. Независимо от критичните нападки, отправяни към начина на ръководство на „Сейнт Грегъри“, за Уорън Трент той означаваше много повече от един хотел — това беше делото на неговия живот. Пред очите му хотелът се освободи от безличието и придоби известност и от скромна, обикновена сграда се превърна в извисило се, огромно здание, заело почти цял квартал от града. В продължение на много години хотелът се радваше на голяма слава и се равняваше с традиционно известните хотели в страната като „Билтмор“, „Палмър Хауз“ от Чикаго или „Сейнт Франсис“ от Сан Франциско. Трудно можеше да се възприеме фактът, че при Досегашния си престиж и блясък „Сейнт Грегъри“ е изостанал от времената. Това изоставане не е окончателно и така гибелно, помисли си Питър. Влагането на нови финансови средства и въвеждането на здрав контрол при управлението можеха да извършат чудеса и дори да възвърнат предишната конкурентнеспособност на хотела. Но при сегашното положение и капиталът, и контролът трябваше да дойдат отвън и той предположи,

че това ще стане чрез Къртис О'Кийф. Питър още веднъж си припомни, че оставаха навярно броени дни и до неговото напускане.

— Какво е положението с конгресните гости? — попита старият собственик.

— Близо половината от инженерите химици вече напуснаха. Останалите си отиват днес. Всичко е готово за пристигащите участници в „Голд Краун Кола“. Ангажирали са триста и двайсет стаи, повече отколкото очаквахме, и затова увеличихме и бройките за обедите и банкета. — Възрастният човек кимна в знак на одобрение и Питър продължи: — Утре започва конгресът на американските стоматолози, само че някои пристигнаха вчера, а днес ще пристигнат и останалите. Ще им трябва двеста и осемдесет стаи.

Уорън Трент изръмжа със задоволство и си помисли, че новините не са чак толкова лоши. Конгресите бяха солиден източник на приходи за хотелския бизнес, а два конгреса вече представляваха добра подкрепа, но, уви, и това беше недостатъчно, за да се компенсират последните загуби. Независимо от това конгресът на стоматолозите беше чудесно постижение. Младият Макдермот беше действувал светкавично и щом узна, че предишната договореност за провеждането на конгреса на стоматолозите се е провалила, веднага отлетя за Ню Йорк и успя да убеди организаторите да проведат мероприятиято си в Ню Орлийнс, в „Сейнт Грегъри“.

— Вчера целият хотел беше пълен — каза Уорън Трент и добави: — В нашия бизнес или пируваш, или гладуваш. А ще се оправим ли с тези, които пристигат днес?

— Тази сутрин най-напред проверих изчисленията. Ще се освободят много стаи, но въпреки това може и да не стигнат. Приели сме доста резервации.

Както всички останали хотели и „Сейнт Грегъри“ приемаше повече резервации, отколкото позволяваха неговите възможности. Но и тук, както в другите хотели, рискуваха, позовавайки се на предвижданията, че някои клиенти с резервации няма да пристигнат, и тогава проблемът се разрешаваше чрез прогнозиране на точния процент на непристигналите. Много пъти опитът и сполуката позволяваха на хотела да компенсира и всички стаи да се продават. Това беше идеалното разрешение. Но понякога сметките излизаха погрешни и тогава възникваха сериозни неприятности. В живота на

всеки управител на хотел най-неприятното беше да обяснява на възмутените гости, че няма къде да бъдат настанени, макар да държат в ръцете си потвърдените резервации. На него му беше неприятно от човешка гледна точка, а и безнадеждно съзнаваше, че хората, които отпраща, по възможност никога повече няма да потърсят услугите на този хотел.

Най-неприятният случай от практиката на Питър беше свързан с конгреса на хлебопроизводителите в Ню Йорк, които бяха решили да останат още един ден, за да могат някои от тях да разгледат Манхатън на лунна светлина. Двеста и петдесет хлебари и техните съпруги останаха в хотела, без да предупредят администрацията, която очакваше да настани в свободните стаи участниците в конгреса на инженерите. Споменът за последвалите неуредици, стотиците разгневени инженери с жените си, които се бяха настанили във фойето, размахвайки резервации направени преди две години — мисълта за всичко това караше Питър все още да потръпва. И тъй като хотелите в града бяха вече заети, в крайна сметка новодошлите гости бяха разпръснати в крайградските мотели на Ню Йорк до следващия ден, когато хлебарите си заминаха невинни и праведни. Ала изумителните сметки от такситата на инженерите, както и значителната сума за предотвратяване на съдебните усложнения бяха поети от хотела и те пометоха приходите от двата конгреса.

Уорън Трент запали пура и подкани с жест Макдермот да си вземе цигара от кутията до него. Като запали, Питър каза:

— Говорих с хотел „Рузвелт“. Ако бъдем затруднени тази вечер, те могат да ни помогнат с трийсетина стаи.

Той си помисли, че новината е обнадеждаваща — един резервен коз, който трябваше да се използва само в краен случай. Дори и хотелите, които се намираха в състояние на жестока конкуренция, си съдействуваха в такива критични положения, тъй като не знаеха кога щяха да си разменят ролите.

— Добре — каза Уорън Трент и изпусна нагоре дим от пурата. — А сега ми кажете какви са перспективите за есента?

— Разочароващи. Аз ви представих доклад за двата големи профсъюзни конгреса, с които се провалихме.

— Защо се провалихме?

— Поради онази същата причина, за която ви бях предупредил и преди това. Ние продължаваме дискриминационния курс. Не спазваме Закона за гражданските права и профсъюзите са възмутени от това.

Питър неволно погледна към Алоисиъс Ройс, който беше влязъл и подреждаше купчина списания.

— А вие, изглежда, не се стараете да пощадите чувствата ми, господин Макдермот? — каза младият негър, без да вдигне очи. Той преднамерено говореше с южняшки акцент, както беше направил и предишната вечер: — Защото ние, цветнокожите, сме привикнали с това.

Уорънт Трент беше смръщил лице и каза сурово:

— Стига с тези комедии!

— Да, господине! — Ройс остави списанията и се обърна към двамата със спокоен глас: — Но ще ви кажа само едно: профсъюзите са постъпили така, защото имат някакво обществено съзнание и освен това не са единствените. Много конгреси, а и обикновените хора ще започнат да отбягват нашия хотел и нему подобните, докато не разберете, че времената са се променили.

Уорън Трент махна с ръка към Ройс.

— Отговорете му — каза той на Питър Макдермот. — Ние тук не се превеждаме.

— Всъщност излиза така — отвърна тихо Питър, — че и аз съм съгласен с него.

— А защо, господин Макдермот? — попита Ройс подигравателно. — Смятате, че това ще е по добре за бизнеса ли? Или може би ще си облекчите работата?

— Това са съвсем основателни причини — каза Питър. — Ако размислите, ще видите, че за нас те са единствените.

Уорън Трент удари силно ръчката на фотьойла.

— Престанете с тези причини! Важното е, че и двамата сте пълни глупаци.

Този въпрос бяха разисквали и друг път. Макар преди няколко месеца сдружените хотели в Луизиана да бяха приели на думи промяната, някои от независимите хотели, предвождани от Уорън Трент и неговия „Сейнт Грегъри“, продължаваха да се противопоставят. За известно време повечето от тях спазваха Закона за гражданските права, но когато първоначалната шумотевица утихна, те

спокойно се върнаха към старата политика на сегрегация. И при все че се очакваха съдебни процеси, стана ясно, че възпротивилите се собственици, получавайки силна подкрепа от местните хора, можеха в продължение на години да се противопоставят на закона.

— Не! — каза Уорън Трент и ожесточено угаси пурата си. — Другаде може всичко, но ви казвам, че ние тук още не сме готови за това. Много добре! Пропуснахме профсъюзните конгреси и сега трябва да се поразмърдаме и да се опитаме да намерим нещо друго.

Уорън Трент чу от гостната, че външната врата се затваря след Питър Макдермот, а после се разнесоха стъпките на Алоисиъс Ройс, който се прибра в своето владение, една малка стая, чиито стени бяха покрити с етажерки с книги. След малко Ройс щеше да излезе, тъй като в този час на деня имаше лекции.

В голямата гостна настъпи тишина, нарушавана единствено от шепота на климатичната инсталация и случайните градски шумове, които долитаха отдолу и се процеждаха през дебелите стени и изолираните прозорци. Проблясъците на утринното слънце пълзяха като пръсти по едрите фигури на килима и докато ги наблюдаваше, Уорън Трент усети, че сърцето му бие тежко в резултат на обзелия го преди малко гняв. А това е предупреждение, помисли си той, на което по-често трябваше да се обръща внимание. Дори и сега толкова много неща го разстройваха, че му се струваше непосилно да овладее чувствата си и да запази спокойствие и самообладание. Навярно тези избухвания бяха плод на един сприхав характер, страничните явления на възрастта. Но по-вероятно това се дължеше на усещането, че твърде много неща му се изплъзват и остават извън неговия контрол. При това той се поддаваше лесно на гнева си освен през онези кратки години, когато Естер го бе приучила да приема всичко спокойно и с чувство за хумор и той го беше постигнал за известно време. Останал сам в тишината, спомените оживяха в паметта му. Колко отдавна бе всичко. Изминали бяха повече от трийсет години, откакто я пренесе на ръце като младоженка през прага на същата тази стая. И колко малко бяха заедно — само няколко кратки години, изпълнени с извънмерна радост, докато детският паралич не я порази ненадейно. Това уби Естер за

едно денонощие, а Уорън Трент остана сам със скръбта си, за да преживее останалите години от живота си със „Сейнт Грегъри“.

Малцина от старите служители си спомняха Естер, и то смътно и не такава, каквато я помнеше Уорън Трент: като нежно пролетно цвете, което облагороди и обогати дните му, както никой преди и след нея не бе успял да стори това.

Стори му се, че в тишината се прокрадна някакво мигновено движение и че до вратата зад него се разнесе шумоленето на копринена дреха. Извърна глава, но се оказа, че паметта му го е подвела. Стаята беше празна и твърде странно, но очите му се премрежиха от влага.

Като се надигна сковано от дълбокото кресло, ишиасът отново го прободеше. Пристъпи към прозореца и погледна към островърхите покриви на Френския квартал „Вийо Каре“, както го наричаха сега, възприемайки отново старото название; после спря поглед на „Джексън скуеър“ и кулите на катедралата, блеснали на слънчевата светлина. Зад площада се носеше неспокойната и мътна Мисисипи, а в дълбоките ѝ води закотвените кораби чакаха реда си на пристана. Тази река, помисли си той, е символ на времето. От осемнайсети век Ню Орлийнс се колебаеше като махало на часовник между богатството и нищетата. Параходите, железниците, памукът, робството, освобождението на негрите, каналите, войните, туристите... всичко това беше допринесло през годините за благосъстоянието или разрухата на града. Сега махалото бе донесло благополучие, макар да личеше, че това не се отнася за „Сейнт Грегъри“.

Всъщност какво значение имаше това, поне за него самия? Струваше ли си да се бори за хотела? Защо да не се откаже, да го продаде още тази седмица и нека след това и промените погълнат и двамата. Къртис О'Кийф щеше да склучи честна сделка. Обединението на О'Кийф имаше добра репутация и Трент би могъл дори да спечели от продажбата. След като погаси неизплатената ипотека и уреди сметките си с дребните акционери, щяха да му останат достатъчно пари, за да преживее охолно дните до края на живота си.

Да се предаде: може би това е верният отговор. Да се предаде пред промените на времето. Всъщност какво представляваше хотелът?

Тухли и хоросан. Беше се опитал да го превърне в нещо повече от обикновена сграда, но накрая се провали. Да става каквото ще!

И все пак... ако го продаде, какво щеше да му остане?

Нищо! За него самия нищо нямаше да остане, дори и виденията, които го спохождаха в тази стая. Той стоеше озадачен, обхванал с поглед града под себе си. И градът беше претърпял много промени — бил е френски, испански, и американски, но все пак бе успял да се съхрани — единствен и неповторим в ерата на конформизма.

Не! Няма да продаде хотела. Още не. Докато съществува някаква надежда, той нямаше да отстъпи. Оставаха му още четири дни, през които все някак трябваше да намери тези пари за ипотеката и при сегашните загуби бяха временно явление. Скоро всичко ще се промени и „Сейнт Грегъри“ ще стане отново платежоспособен и независим.

И като взе това решение, той прекоси вдървено стаята към отсрещния прозорец. Погледът му беше привлечен от някакъв самолет, който летеше далеч на север. Беше реактивен лайнер, който се снижаваше за кацане на летище „Мойсът“. Не би се учудил, ако с него пристигаше Къртис О'Кийф.

Когато Кристин Франсис откри към девет и половина Сам Якубец, дебелия и плешив главен счетоводител, той се намираше във вътрешните помещения на рецепцията и както винаги проверяваше сметките на гостите в главната счетоводна книга. Обикновено Якубец работеше нервно и с припряна бързина, което караше хората да си мислят, че не е много старателен. Всъщност почти нищо не убягваше от неговия проникателен и енциклопедичен ум и благодарение на него хотелът си бе възстановил хиляди долари от стари дължници.

Пръстите му препускаха по картоните на отделните стаи с гости, чиито разходи се обработваха машинно, и докато надничаше през дебелия стъкла на очилата си в графите с имената, той разглеждаше подредените в колони сметки и понякога отбелязваше нещо в бележника до себе си. Без да спира, той погледна нагоре за миг, а после отново сведе очи:

— Само няколко минути, госпожице Франсис?

— Ще почакам. Има ли нещо интересно тази сутрин?

— Намира се.

— Например?

Той записа нещо в бележника.

— Стая 512 — Х. Бейкър. Настанил се е в осем и десет сутринта, а в осем и двамайсет вече поръчал бутилка алкохол.

— Може би има навика да си мие зъбите с алкохол.

Якубец кимна с глава:

— Може би.

Кристин знаеше, че Х. Бейкър от стая 512 би могъл да се окаже някакъв безделник. Гост, който поръчва бутилка с алкохол няколко минути след пристигането си, незабавно привлича вниманието на главния счетоводител. Повечето от новопристигналите, които желяеха да пийнат след пътя или след тежкия ден, обикновено си поръчваха коктейл в бара. Но ако гостът веднага поръчваше бутилка и започваше с пиянство, той или не възнамеряваше да плати, или нямаше пари за това. Тя знаеше също така какво ще последва. Якубец щеше да помоли

някоя камериерка да влезе под благовиден предлог в стая 512 и да разгледа госта и багажа му.

Камериерките знаеха какво да търсят — достатъчно багаж и хубави дрехи и ако той имаше всичко това, главният счетоводител няма да предприема нищо повече и единствено ще държи под око сметката му. Понякога солидни и уважавани граждани наемаха стая в хотела само за да се напият и стига да можеха да платят и да не безпокоят останалите, то всичко друго си бе тяхна работа. Но ако в стаята нямаше багаж или липсваха други признаци на благосъстояние, то тогава самият Якубец се отбиваше да си поговорят. Той постъпваше дискретно и приятелски. При условие че гостът е платежоспособен и е съгласен да депозира пари, те се сбогуваха сърдечно. Но ако първоначалните му подозрения се потвърдяха, главният счетоводител можеше да бъде неотстъпчив и безмилостен и гостът биваше изгонен, преди да е нараснала сметката му.

— Ето още един — каза Сам Якубец на Кристин. — Сандърсън от стая 1207. Необичаен бакшиш.

Тя разгледа картоната, който Сам държеше. В него бяха нанесени две услуги, извършени в стаята — едната за долар и половина, а другата за два долара. И в двата случая бяха прибавени по два долара бакшиш и подписът на клиента.

— Тези, които нямат намерение да платят, много често вписват най-големите бакшиши — каза Якубец — Каквото и да е. И този трябва да се провери.

Кристин беше убедена, че и в този случай главният счетоводител ще постъпи крайно внимателно. Наред с предотвратяването на измамите той беше длъжен и да не обижда честните клиенти. С натрупания през годините опит вещият счетоводител обикновено различаваше по инстинкт вълка от агнето, но понякога допускаше и грешки, които не бяха в полза на хотела. Кристин знаеше защо счетоводителите рискуваха от време на време и продължаваха кредита или приемаха чекове с малко съмнително покритие, като се превръщаха в опасни въжеиграчи. Повечето хотели, дори и най-известните, не се интересуваха от нравствената същност на клиента, като съзнаваха, че с прекомерното си внимание към това ще загубят доста от приходите си. Те се вълнуваха от един основен въпрос, който се отразяваше и на главния счетоводител — може ли гостът да плати?

С бързо движение Сам Якубец върна картоните на място и затвори чекмеджето-картотека.

— А сега — каза той, — с какво мога да ви помогна?

— Наехме частна медицинска сестра за денонощно дежурство в стая 1410 — и Кристин описа накратко кризата, която бе получил Албърт Уелс през изминалата нощ. — Малко съм притеснена дали господин Уелс може да си позволи тези разходи и не съм убедена дали знае колко ще струва всичко това.

Тя би могла да добави, но премълча, че се притеснява много повече за дребния човечец, отколкото за хотела.

Якубец кимна:

— Тази частна сестра може да струва доста пари.

Те се отдалечиха от рецепцията, като прекосиха вече оживеното фойе към канцеларията на главния счетоводител. Това беше малка квадратна стая, която се намираше зад службата за ключове. Вътре работеше тантуреста, кестенява секретарка, седнала пред една от стените, която беше покрита с касетки и наредени в тях папки.

— Мадж — каза Сам Якубец, — я погледни какво имаме за Албърт Уелс.

Без да му отговори, тя затвори чекмеджето, отвори друго и прелисти картоните, спря за миг и изрече на един дъх:

— Албукерк, Кук Рапидс, Монреал, изберете си!

— Монреал — каза Кристин и Якубец взе картоната, който му подаде секретарката. Той я прегледа бързо и отбеляза:

— Всичко е наред. Отсядал е тук шест пъти. Платил си е в брой. Имало е някакво недоразумение, което, изглежда, е било уредено.

— Зная за това — каза Кристин. — Беше наша грешка.

Счетоводителят кимна.

— Бих казал, че няма за какво да се тревожим. И честните хора, както нечестните, проличават по характера си — той подаде картоната и секретарката го върна на мястото му при другите. Това беше архива на всички гости, отсядали в хотела през последните години. — Аз все пак ще го разгледам. Ще разбера колко ще струва тази сестра и после ще поговоря с господин Уелс. Ако е затруднен с парите, ние можем да му помогнем и да му дадем отсрочка.

— Благодаря ти, Сам! — Кристин почувствува облекчение; знаеше, че Якубец може да бъде отзивчив и състрадателен към

искрените, както беше неотстъпчив към нечестните.

Когато се запъти към вратата, главният счетоводител я попита:

— Госпожице Франсис, какво става там, горе?

Кристин се усмихна:

— Ще разиграват хотела на лотария, Сам. Не исках да ти казвам това, но ти ме принуди.

— Ами ако извадят моя билет — каза Сам, — ще ги накарам да изтеглят някой друг. Аз и без това си имам достатъчно неприятности.

Кристин подозираше, че зад несериозния тон се крие тревогата на главния счетоводител, а и на много други за работните им места. Би било редно финансовите дела на хотела да се пазят в тайна, но това рядко се получаваше и сега се оказа невъзможно да бъде спряна новината за последните финансови затруднения, която се разпространи като зараза.

Тя прекоси отново главното фоайе, като се поздрави с пи-колите, цветарката и един от заместник-управителите, който седеше с важно изражение на бюрото си в средата на залата.

При вида на заместник-управителя тя си спомни за неговия началник Питър Макдермот. Кристин забеляза, че от предишната вечер мисълта ѝ бе често заета с Питър. Питаше се дали прекараните заедно часове са оказали и над него същото въздействие. Неведнъж усети, че желае именно това, но после се овладя и се зарече да не се поддава предварително на емоционалните си увлечения. През тези години, когато се приучи да живее сама, Кристин се беше срещала с мъже, но никого не възприемаше сериозно. Понякога ѝ се струваше, че някакъв инстинкт я предпазва от възобновяването на онези близки взаимоотношения, които ѝ бяха така жестоко отнети преди пет години. Въпреки всичко в този миг отново се замисли за Питър къде е и какво прави сега? Е, хубаво, каза си тя трезво, днес рано или късно пътищата им щяха да се пресекат.

Когато се върна в канцеларията си в служебния апартамент, тя надзърна в кабинета на Уорън Трент, но собственикът не беше слязъл още от покоите си на петнайсетия етаж.

Сутрешната поща беше струпана на бюрото ѝ, а от няколко бележки личеше, че трябва спешно да се заеме и с телефона. Най-напред реши да приключи с въпроса, който я беше задържал на партера. Вдигна телефона и помоли да я свържат със стая 1410.

Отговори ѝ женски глас — вероятно частната медицинска сестра, Кристин се представи и учтиво се поинтересува за здравето на пациента.

— Господин Уелс прекара спокойно тази нощ — осведоми я гласът по телефона — и състоянието му се подобрява.

Интересно защо някои сестри смятаха, че трябва да говорят, сякаш четат официален бюлетин. Кристин отвърна:

— В такъв случай вероятно ще мога да се отбия?

— Опасявам се, че засега това е невъзможно — Кристин доби впечатлението, че пред нея се е издигнала непоколебимата десница на някакъв цербер. — Доктор Арънс ще посети пациента тази сутрин и аз трябва да се подготвя за неговата визита.

Кристин си помисли, че това ѝ прозвуча като посещение на държавен глава. Стана ѝ забавно, като си представи надутия доктор Арънс, съпътствуван от също толкова надута сестра.

— В такъв случай — каза тя високо — кажете, моля ви, на господин Уелс, че съм се обаждала и че ще се отбия днес следобед.

Безрезултатното съвещание със собственика на хотела породило у Питър Макдермот чувството на разочарование и безизходност. И като закрачи по коридора на петнайсетия етаж, щом Алоисиъс Ройс затвори вратата след него, той се размисли, че срещите му с Уорън Трент неизменно продължаваха все в същия дух. Както и в други случаи, той горещо си пожела да му предоставят шест месеца свобода на действие при управлението на хотела.

Спря до асансьорите, за да позвъни по вътрешния телефон на рецепцията и да се осведоми за резервацията на господин Къртис О'Кийф и неговата придружителка. Отговориха му, че са определени два съседни апартамента на дванайсетия етаж, и Питър реши да слезе по служебното стълбище два етажа по-надолу. Както във всички големи хотели, и в „Сейнт Грегъри“ нямаше тринайсети етаж и вместо това беше номериран като четиринайсет.

Когато се приближиха, от четирите отворени врати на двата апартамента се разнесе вой на прахосмукачка. Вътре две камериерки работеха усърдно под критичния поглед на язвителната, но опитна домакинка госпожа Бланш дю Кесней. Тя се извърна, щом влезе, и очите ѝ блеснаха.

— Като че ли си знаех, че някой от вас ще дойде да провери дали се справям с работата си. Нима нямаше да се сетя сама, че всичко трябва да си бъде на мястото, ако се има предвид кой ще дойде тук?

Питър се засмя:

— Не се притеснявайте, госпожо К. Господин Трент ме помоли да се отбия — харесваше му тази червенокоса жена на средна възраст, една от най-съвестните ръководителки на отдели. Двете камериерки се усмихваха. Той им намигна и добави: — Ако господин Трент знаеше, че вие лично сте се заели с тази работа, той отдавна нямаше да се тревожи за това.

— Ако в пералнята ни се свърши течния сапун, тогава пък ще потърсим вас — каза домакинката с лека усмивка, докато подреждаше умело възглавниците на двата дълги дивана.

Той се засмя и попита:

— Поръчахте ли цветя и кошница с плодове?

Навярно на този хотелски магнат са му омръзнали кошници с плодове, помисли си Питър, стандартното приветствие на хотелите до особено важните посетители. Но ако кошницата я нямаше, отсъствието ѝ веднага би се забелязало.

— Носят ги — госпожа Кесней вдигна поглед от възглавниците и каза рязко: — Чух, че господин О'Кийф си носел свои цветя, от онези, които не се поставят във вази.

Както разбра Питър, това се отнасяше до факта, че Къртис О'Кийф рядко се лишаваше от дамския ескорт по време на пътуванията си, като съставът му често се променяше. Той замълча дискретно.

Госпожа дю Кесней го стрелна с един от своите мълниеносни и дръзки погледи.

— Я се огледай на около! Това е безплатно.

Докато минаваше през стаите, Питър забеляза, че и двата апартамента са приведени в изряден вид. Мебелите, в бяло и златно с френски мотиви, бяха подредени и почистени от праха. Чистите кърпи в спалните и баните бяха безупречно сгънати, подсушени умивалници и вани блестяха от чистота, а тоалетните чинии със спуснати капаци безупречно излъскани. Огледалата и прозорците светеха. Осветлението навсякъде работеше безотказно, както и радио-телевизионният шкаф. Климатичната инсталация откликваше на подадените от термостата промени, макар че температурата в помещенията сега беше приятна — деветнайсет градуса. Нищо повече не може да се направи, помисли си Питър, застанал в средата на втория апартамент.

Ненадейно му хрумна една мисъл. Досети се, че Къртис О'Кийф е изключително набожен и, както казваха, понякога стигал до демонстративни жестове. Магнатът често се молеше публично. Други твърдяха, че когато проявявал интерес към покупката на някой нов хотел, той се молел като дете за коледна играчка, а преди преговорите уреждал частна църковна служба, на която по задължение присъствували всички негови служители. Питър си припомни как веднъж шефът на друга конкурираща фирма за хотели подхвърли злобно: „Къртис не пропуска нито една възможност да се помоли. Той гледа да коленичи дори когато пикае.“

Тази мисъл накара Питър да провери двете библиотеки — по една във всеки апартамент. И добре, че го стори. Тъй като се използваха отдавна, началните страници на библиите, разбира се, бяха осеяни с номерата на „телефонните момичета“; опитните гости знаеха, че библията е първото място, от което могат да получат такава информация. Той показа мълчаливо книгите на госпожа дю Кесней и тя изсъска:

— Това май няма да му трябва на господин О'Кийф, нали? Ще наредя да донесат нови — и като взе книгите под мишница, тя изгледа въпросително Питър. — Струва ми се, че вкусовете на господин О'Кийф ще се различават от тези на останалите хора, които са тук на работа.

Той поклати глава:

— Честно казано, не знам, госпожо К. И вие, както и аз можем само да гадаем.

Когато излизаше от апартамента, Питър усети върху себе си въпросителния поглед на домакинката. Той знаеше, че госпожа дю Кесней се грижи за своя съпруг, инвалид, и че се тревожи от опасността да остане без работа. Испита истинско съчувствие към нея, докато слизаше с асансьора към мецанина.

Ако настъпят промени с ръководството, предложи Питър, помладите и енергични служители ще имат възможност да останат тук. Той реши, че много от тях ще се възползват от това, тъй като хотелската система на О'Кийф се славеше с доброто си отношение към персонала, ала възрастните, особено онези, които не проявяваха усърдие в работата си, имаха за какво да се тревожат.

Когато Питър наближи служебния апартамент, оттам излезе главният механик Док Викъри. Той го спря и му каза:

— Знаеш ли, че тази нощ четвърти асансьор не беше в ред?

Главният механик кимна мрачно с плешивата си, куполообразна глава.

— Така се получава, когато не се дават пари за поддържане на машините.

— Толкова ли е развален? — Питър знаеше, че средствата за поддържане на машините напоследък бяха съкратени, но за пръв път разбра за сериозните затруднения с асансьорите.

Главният механик отново поклати глава и каза:

— Ако ви интересува дали ще стане някоя злополука, ще ви кажа „не“. Наблюдавам предпазните системи, както се гледа новородено. Досега сме имали само някои дребни повреди, но някой ден ще се повреди и нещо голямо. Стига ни само да блокират за няколко часа два от асансьорите и целият хотел ще се разпадне.

Питър кимна. Ако това беше най-лошото, което можеше да се случи, тогава нямаше смисъл да се тревожи. Той попита:

— Колко ти трябва?

Главният механик надзърна над очилата си с дебели рамки:

— Сто хиляди долара като начало. Така ще мога да подменя повечето от основните части на асансьорите, а така също да оправа и някои други механизми.

Питър подсвирна леко.

— Само едно ще ви кажа — отбеляза главният механик. — Добрата машина е чудесно нещо и понякога е като човека. Може да ти свърши много повече работа, отколкото очакваш, а после ще я позакърпиш и ще я придумаш да поработи допълнително. Но по някое време ще удари последният ѝ час, който не можеш да избегнеш, каквото и да направите — ти и твоята машина.

Питър все още размишляваше над думите на главния механик, когато влезе в кабинета си. Кога ли настъпва последният час, питаше се той, на един хотел? Сигурно това време още не е настъпило за „Сейнт Грегъри“, но му се струваше, че при сегашния режим на хотела този час отдавна е отминал.

На бюрото му беше струпана поща, докладни записки и бележки за телефонни обаждания. Той взе първата и прочете: „Госпожица Марша Прейскът се обади по телефона. Ще ви чака в стая 555 да ѝ позвъните“.

Това му напомни, че възнамерява да проучи случая от предишната нощ в апартамент 1126–7.

И още нещо: трябва да се отбие до Кристин. Налагаше се Уорън Трент да разреши няколко дребни въпроса, които не бяха така важни, за да ги докладва на срещата им тази сутрин. Той се усмихна и мислено се укори: „Я престани да разсъждаваш! Искат ти се да я видиш и защо не?“

И докато обмисляше къде да отиде най-напред, телефонът иззвъня. Обаждаха се от рецепцията.

— Струва ми се, че трябва да ви уведомя — каза администраторът, — че господин Къртис О'Кийф току-що пристигна.

Къртис О'Кийф влезе в многолюдното, обширно фойе като стрела, която пронизва сърцевината на ябълка. Все пак ябълката е леко загнила, помисли си критично той. Оглеждайки всичко с опитен, професионален поглед, той веднага забеляза някои нередности. Дребни белези, но те бяха от голямо значение: никой не прибираше зяхвърления във фотьойла вестник, пепелникът с пясък до асансьора беше препълнен с фасове, от униформата на пиколото липсваше едно копче, а от полилея на тавана бяха изгорели две крушки. На входа при авеню „Сейнт Чарлз“ униформеният портиер бърбеше с някакъв продавач на вестници, а покрай тях преминаваше тълпа от гости и посетители. Наблизо един възрастен помощник-управител, навел очи, седеше мрачно на бюрото си.

В хотелите на О'Кийф тази невероятна проява на некадърност и безделие щеше да бъде последвана от най-безпощадна разправа, сурови порицания и дори уволнение. Но „Сейнт Грегъри“ не е мой хотел, припомни си Къртис О'Кийф. Все още не е мой.

Слаб, със стегната, висока фигура, облечен в изрядно изгладени тъмносиви дрехи, той се упъти към рецепцията с плавни, почти ситнещи крачки. Гъвкавото му и атлетично тяло беше неговата гордост през целия му живот, през тези петдесет и шест години, в които той, нищожният човек от низините на буржоазното общество, ловко се превърна в един от най-богатите и неукротими мъже в страната.

Без да вдигне очи, администраторът зад мраморната банка на рецепцията му подаде една адресна карта. Магнатът дори не я погледна и спокойно обяви:

— Казвам се О'Кийф. Имам резервация за два апартамента — единият е за мен, а другият за госпожица Дороти Лаш.

С периферното си зрение той видя Додо да влиза във фойето: дългокрака и с едър бюст, тя цялата излъчваше съблазнителност като запален фойерверк. С притаен дъх хората извъръщаха глави подире ѝ — обикновено така се получаваше. Беше я оставил при колата да се погрижи за багажа. Понякога такива неща ѝ доставяха удоволствие.

При това всяка друга работа, свързана с напрегната мозъчна дейност, не беше по силите ѝ.

Думите на О'Кийф оказаха въздействието на точно взривена граната.

Администраторът се вкамени и изпъна рамене. Когато погледът му срещна студените сиви очи, които го пронизваха без усилие, безразличното му отношение се замени с грижовна почтителност. Обзет от нервно напрежение, той инстинктивно заоправя вратовръзката си.

— Извинете, сър. Вие сте господин Къртис О'Кийф, нали?

Магнатът кимна и по спокойното му лице трепна лека усмивка, същото лице, което добродушно гледаше от половин милион рекламни брошури с надписа „Аз съм вашият домакин“. Във всяка стая от хотелите на О'Кийф на видно място стоеше по една такава брошура. („Това издание е за ваше развлечение и удоволствие. Ако желаете да го притежавате, моля да уведомите администратора и към сметката ви ще бъдат добавени 1 долар и 25 цента.“)

— Да, господине. Убеден съм, че вашите апартаменти са вече готови, господине. Бихте ли почакал една минутка?

Докато администраторът търсеше резервациите, О'Кийф се отдръпна встрани, като предостави възможност на пристигащите да се настаняват. Около рецепцията, където преди малко беше съвсем спокойно, се образува поредният наплив от гости, което беше част от ежедневието на всеки хотел. Навън под лъчите на яркото, топло слънце автобуси и таксите от летището докарваха пътници, дошли като него от север със сутрешния полет от Ню Йорк. Забеляза, че тук ще се провежда конгрес. От сводестия покрив на фойето висеше огромен надпис, който гласеше:

„ДОБРЕ ДОШЛИ, ДЕЛЕГАТИ ЗА КОНГРЕСА НА АМЕРИКАНСКИТЕ СТОМАТОЛОЗИ“

Додо се приближи до него, а двамата пикולי, натоварени с багажа, вървяха подир нея като псалтове след богиня. Меката широкопола шапка не успяваше да скрие вълнистите ѝ, пепеляворуси коси, а от безупречното детско личице ококорено гледаха две сини очи.

— Кърти, разправят, че тук са отседнали милион зъболекари.

— Благодаря, че ми каза — отвърна той сухо. — Иначе нямаше да разбера.

— Знаеш ли, старче, май ще могат да ми оправят онази пломба. Аз все се каня и все нещо не...

— Да, но тука те ще си отварят устата, а не другите хора.

Додо, както винаги, придоби объркано изражение, като че ли иска да разбере онова, което става наоколо, но все не ѝ се удава. Неотдавна един от управителите на О'Кийф, който не подозираше, че шефът му го слуша, бе заявил за Додо: „На нея мозъкът ѝ е в гърдите, ама бедата е там, че нямат връзка помежду си.“

О'Кийф знаеше, че някои от познатите му не проумяват избора на Додо за неговата спътница, макар да би могъл със своето богатство и влияние основателно да притежава всяка друга жена. Но, разбира се, те можеха само да предполагат или по-вероятно подценяваха неукротимата ѝ чувственост, която Додо можеше да разпали или покорно да притаи в себе си според неговите желания. Нейните безобидни, глупави постъпки или честите прояви на нетактичност дразнеха околните, но на него му изглеждаха забавни вероятно поради досадата, с която приемаше понякога обкръжението от умни хора с будни умове, стремящи се да противостоят на неговата проникателност.

Въпреки това той смяташе скоро да се лиши от Додо. Тя се беше задържала почти цяла година — много по дълго от останалите. В холивудската галактика можеше да се намерят твърде много звездички. Разбира се, той ще се погрижи за нея, използвайки голямото си влияние, за да ѝ уреди една-две роли в киното и, кой знае, тя вероятно би се издигнала. Имаше хубаво тяло и лице. Други, благодарение само на тези качества, бяха стигнали доста високо.

Администраторът се върна на банката и каза:

— Всичко е готово, господине.

Къртис О'Кийф кимна. После, предвождана от старши пиколото Хърби Чандлър, който изникна ненадейно, малката процесия се отправи към чакация ги асансьор.

Наскоро след като Къртис О'Кийф и Додо бяха придружени до апартаментите им, с единична стая се сдоби и Джулиъс Милн Ключаря.

Ключаря се обади в десет и четиридесет и пет по директния телефон на хотела от летище „Мойсът“ (Позвънете безплатно в най-добрия хотел в Ню Орлийнс), за да потвърди направената преди няколко дни от друг град резервация. В отговор получи уверението, че резервацията му е наред и ако побърза за града, ще бъде незабавно настанен. Тъй като беше решил едва преди няколко минути да отседне в „Сейнт Грегъри“, Ключаря остана доволен от новината, макар и да не бе съвсем изненадан, защото според предварителните си планове той беше запазил стаи във всички по-големи хотели на Ню Орлийнс, използвайки различни имена. В „Сейнт Грегъри“ се беше представил като Байрън Мийдър — име, което взе от някакъв вестник, тъй като неговият законен собственик бе един от известните играчи на лотария. Изглежда това беше добро предзнаменование, а Ключаря особено се влияеше от знаменията.

Всъщност неведнъж всичко се бе нареждало добре.

Последният път например, когато се яви пред съда, веднага щом се призна за виновен, по съдийския стол пробяга сноп слънчева светлина, която се задържа там, докато произнасяха леката тригодишна присъда вместо очакваните от него пет години. Дори онова, което предхождаше неговото признание и самата присъда, като че ли мина добре поради същите тези причини. Нощните му посещения в стаите на детройските хотели протекоха гладко и плодотворно и както реши по-късно, това се дължеше преди всичко на факта, че всички номера на стаите с изключение на последната съдържаха цифрата две — неговото щастливо число. Именно в последната стая, чийто номер не притежаваше обнадеедвация знак, обитателката се събуди и неистово се развика тъкмо когато той прибираше в куфара палтото ѝ от норка, след като вече бе напъхал наличните ѝ пари и бижута в един от специалните дълбоки джобове на палтото си.

Очевидно имаше лош късмет, вероятно допълнен и от несполучливите цифри в номера, тъй като един от инспекторите, който беше наблизко веднага се озова, щом чу писъците.

Философ по природа, Ключаря прие непредотвратимите събития с благопристойност, без дори да си направи труда да представи някое остроумно скалъпено обяснение, които друг път чудесно минаваха, като например как е попаднал в тази стая, а не в своята. Този риск поема всеки, който се препитава от кражбата, та дори и един изпечен специалист като Ключаря. Но сега, след като беше излежал присъдата (с максимално опрощение заради доброто му държание) и насладил се на скорошния си успешен набег в Канзас Сити, той нетърпеливо очакваше да прекара две доходни седмици в Ню Орлийнс.

Всичко беше потръгнало добре.

На летище „Мойсът“ пристигна малко преди седем и половина заранта с кола от един евтин мотел на магистралата „Шеф Мънтуър“, където беше прекарал нощта. Хубаво летище, помисли си Ключаря — модерно, с много стъкло и хром и с доста кошчета за отпадъци, което беше много важно за него.

Той прочете на една метална табела, че летището носи името на Джон Мойсът, жител на Ню Орлийнс и пионер в световното въздухоплаване. Забеляза, че инициалите на името съвпадат с неговите, а това бе също благоприятно предзнаменование. На такова летище му се искаше да пристигне с гордост на един от гърмящите реактивни самолети и навярно скоро щеше да стане и това, ако нещата продължаваха да се развиват както при последната присъда. Въпреки че си бе възвърнал придобития опит, понякога го обземаха колебания, докато преди действуваше хладнокръвно, почти с безразличие.

Това бе естествено и се пораждаше от мисълта за евентуалното му залавяне и изпращане в затвора, а този път щеше да лежи от десет до петнайсет години. Трудно би преживял това, а на петдесет и две години не можеше да си разреши такива срокове.

Ключарят крачеше из летището, без да привлича вниманието върху себе си — строен, добре облечен, с вестник под мишница, той беше целият нащрек. Имаше вид на преуспяващ бизнесмен, спокоен и самоуверен. Само очите му шареха непрекъснато и следяха движенията на ранните пътници, които прииждаха с автобусите и такситата от хотелите в града. Това беше първият прилив от

заминаващи на север, при това доста натоварен, което се виждаше от факта, че авиокомпаниите „Юнайтед“, „Нешънъл“, „Ийстърн“ и „Делта“ до една пускаха сутрешни полети към различни градове като Ню Йорк, Вашингтон, Чикаго, Майами или Лос Анджелос.

На два пъти забеляза онова, което го интересуваше, но всичко започваше едва сега, нищо повече. Двама мъже, търсейки в джобовете си самолетни билети или пари, извадиха ключове от хотелски стаи, които бяха взели по погрешка със себе си. Първият си направи труда да намери пощенска кутия и пусна в нея според указанията върху прикрепената към него пластмасова висулка. Вторият подаде ключа си на представителя на някаква авиакompания, който го прибра в едно чекмедже, за да го върне вероятно в хотела.

И в двата случая изпита разочарование, но не му бе за пръв път. И Ключаря продължи наблюденията си. Беше търпелив. Знаеше, че това, което очаква, скоро ще се случи.

И ето че след десет минути бдителността му беше възнаградена.

Плешив мъж с червендалесто лице, понесъл палто в ръка, издута пътна чанта и фотоапарат, на път към изхода за заминаващи се спря пред щанда за вестници, за да си избере някакво списание. Той откри в джоба си ключ от хотела и възкликна с досада. Съпругата му, тъничка миловидна жена, предложи нещо шепнешком, но той я прекъсна:

— Нямам време!

Дочул това, Ключаря ги последва отблизо. Чудесно! Като минаваха край едно кошче за отпадъци, мъжът хвърли ключа в него.

Останалото беше обикновена работа за Ключаря. Докато се мотаеше край кошчето, хвърли в него сгънатия вестник, а после, като че ли променил решението си, той се върна и го извади обратно. Същевременно погледна вътре, забеляза изхвърления ключ и го взе незабелязано в ръка. След няколко минути, на спокойствие в мъжката тоалетна, той видя, че ключът е от стая 641 на хотел „Сейнт Грегъри“.

Както често се случва, когато се явява благоприятна възможност, и друг подобен случай завърши също с успех. И вторият ключ беше от „Сейнт Грегъри“ — преимущество, което го накара веднага да позвъни в този хотел и да потвърди резервацията си. Беше започнал добре и тази вечер щеше да направи оглед и на гарата, а след два дни може би щеше да се отбие отново до летището. Съществуваха и други начини

да се сдобие с ключове от хотели и един от тях беше привел в изпълнение предишната вечер.

Ненапразно преди години един нюйоркски прокурор беше заявил пред съда:

— Този човек, уважаеми съдии, е свързан преди всичко с ключа. Честна дума, аз започнах да го възприемам като Ключаря Милн.

Изказването беше включено в полицейските протоколи и името така му подходеше, че дори самият Ключар го използваше с известна гордост. Тази гордост беше подсладена от компетентните познания, че при достатъчно време, търпение и късмет шансовете да се сдобие с какъвто и да е ключ са изключително благоприятни.

Тясната му специалност се основаваше на небрежното отношение на хората към ключовете и както отдавна беше разбрал Ключаря, това непрекъснато създаваше неприятности на всички служители от хотелите. Теоретично, заминаващите клиенти би трябвало да предадат ключа, когато си плащат сметката. Но безброй много хора напускаха хотела, като забравяха ключовете от стаите в джоба или портмонето си. Понякога по-съзнателните оставяха ключовете си в пощенските кутии, а големите хотели, като „Сейнт Грегъри“, редовно плащаха на пощата по петдесет, а понякога и повече долара всяка седмица за върнатите ключове. Но имаше и други, които задържаха ключовете у себе си или пък небрежно ги изхвърляха.

Последната група осигуряваше постоянна работа в хотелите на професионалните крадци като Ключаря.

От летището той се запъти към паркинга при петгодишния си форд, който беше купил в Детройт, за да се придвижва до Канзас Сити и оттам до Ню Орлийнс. Колата беше идеална за Ключаря — безлична, тъмносива, нито стара, нито съвсем нова, за да се хвърля на очи или пък да бъде запомнена. Единственото, което го тревожеше, бяха табелките с регистрационния номер на щата Мичиган — яркозелено на бял фон. Автомобилите с регистрационни номера от другите щати не бяха нещо необичайно в Ню Орлийнс, но той предпочиташе да не притежава ни най-малки отличителни белези по колата си. Беше помислил да използва някой фалшив номер от Луизиана, но рискът му се стори твърде опасен, а при това Ключаря бе достатъчно проникателен, за да не напуска територията на собствената си специалност.

Моторът уверено запали още при първото докосване и за-мърка кротко в резултат на щателния ремонт, извършен лично от него — умение, което беше придобил за сметка на федералните власти по време на един от многобройните си престои в затвора.

Той измина четиринайсетте мили до града, спазвайки ограниченията за скоростта, и зави към „Сейнт Грегъри“, чието разположение беше проучил предишния ден. Паркира близо до „Канал стрийт“ на няколко пресечки от хотела, и извади два куфара от колата. Останалия багаж беше оставил в стаята на мотела, която предплати за няколко дни. Скъпо беше да държи още една стая, но заедно с това и благоразумно. Мотелът щеше да му служи като скривалище за евентуалните придобивки, а в случай на неуспех можеше и съвсем да го напусне. Той прояви бдителност и не остави никакви лични вещи, чрез които да бъде разпознат, а ключа от мотела скри старателно във въздушния филтър на карбуратора на форда.

В „Сейнт Грегъри“ влезе уверено, връчи чантите си на портиера и се записа под името Б. У. Мийдър от Ан Арбър, щат Мичиган. Като видя добре скроените му дрехи и твърдо изсечените му черти, които говореха за властен характер, администраторът прояви към новодошлия уважение и го настани в 830 стая. Ето че вече разполагам с три ключа от „Сейнт Грегъри“, помисли си Ключаря със задоволство. Единият им е известен, но за останалите два в хотела не знаят нищо.

Стая 830, в която го въведе пиколото след няколко минути, се оказа широка и удобна, а както забеляза, само на няколко метра се намираше служебното стълбище.

Като остана сам, той започна внимателно да разопакова багажа си. По-късно реши да се наспи добре за предстоящата сериозна работа през нощта.

Когато Питър Макдермот пристигна във фоайето, Къртис О'Кийф бе вече настанен в апартамента си. Питър реши да не отива при него. Понякога прекомерните грижи към гостите предизвикват у тях същото недоволство, както и липсата на всякакво внимание. При това официалното приветствие от името на хотела щеше да бъде поднесено от Уорън Трент и като се увери, че собственикът е известен за пристигането на О'Кийф, Питър отиде да види Марша Прейскът в стая 555.

Тя отвори вратата и каза:

— Радвам се, че дойдохте. Вече си мислех, че няма да се отбиете.

Беше облякла рокля без ръкави в прасковен цвят, която очевидно ѝ бяха изпратили сутринта. Тя падаше свободно по тялото ѝ. Дългата ѝ черна коса се спускаше непринудено по раменете за разлика от изисканата и същевременно небрежна прическа от предишната нощ. Във външния вид на тази полужена и полудете имаше нещо твърде примамливо, почти възбуждащо.

— Съжалявам, че се забавих — отговори той и я изгледа одобрително. — Но както виждам, не сте си губила времето.

Тя се усмихна.

— Помислих си, че пижамата може да ви потрябва.

— О, тя е само за такива изключителни случаи, както и тази стая. Аз самият рядко я използвам.

— Точно така каза и камериерката — отговори Марша. — Ако нямате нищо против, бих останала тук и тази нощ.

— А мога ли да зная защо?

— Какво да ви кажа? — тя се поколеба; двамата стояха един срещу друг. — Може би ми се ще да се съвзема от вчерашните преживелици, а най-добре мога да направя това тук.

Всъщност истинската причина, както самата тя си призна, бе породена от желанието да отложи завръщането си в голямата и празна къща в квартал „Градина“.

Той кимна със съмнение.

— А как се чувствате?

— По-добре.

— Радвам се.

— Не, такова преживяване не може да се забрави само за няколко часа — съгласи се Марша, — но сега ми се струва, че постъпих глупаво, като изобщо дойдох тука — вие самият ми напомнихте това.

— Не съм ви казвал такова нещо.

— Да, но си го помислихте.

— Ако е така, не трябва да забравяме, че понякога всички изпадаме в трудни положения — настъпи тишина, а после Питър каза: — Нека да поседнем.

Когато се настаниха, той продължи:

— Надявам се, че ще ми разкажете как стана всичко.

— Така си и мислех — и с прямотата, към която той започна да привиква, тя добави: — Чудя се, трябва ли да ви разкажа това.

През изминалата нощ тя бе обхваната от чувството за покруса, наранена гордост и физическо изтощение. А сега, след като сътресението беше отминало, подозираше, че мълчанието би могло да навреди много повече на гордостта ѝ, отколкото негодуванието. При това на заранта, когато Лайл Дюмер и неговите приятели изтрезнеят, вероятно нямаше да се хвалят с постиженията си.

— Аз не мога да ви разубедя, ако сте решила да мълчите — каза Питър, — но бих искал да ви напомня, че след като се отърваха сега, те отново ще се опитат и ако не с вас, може би ще го направят с друг. — В очите ѝ пролича тревога. — Не зная дали момчетата, които бяха вчера в онази стая, са ваши приятели. Но дори и да са ви приятели, вие нямате абсолютно никаква причина да ги прикривате.

— Един от тях ми беше приятел. Поне така си мислех.

— Приятел или не — продължаваше да настоява Питър, — важно е какво се опитаха да направят и те щяха да го направят, ако Ройс не беше дошъл. А на всичко отгоре, когато насмалко щяха да ги заловят, и четиримата се измъкнаха и ви оставиха сама.

— Снощи — каза Марша колебливо — чух да споменавате, че знаете имената на двама от тях.

— Стаята беше на името на Станли Диксън, а другият се казва Дюмер. Те ли са?

Тя кимна.

— Кой им беше главатарят?

— Струва ми се... Диксън.

— Я сега ми разкажете как стана всичко.

Марша разбра, че тя самата не може да вземе решение. Усещаше, че е подвластна на нечие външно влияние. Това беше съвсем непознато чувство, но още по-невероятно ѝ се стори, че то ѝ харесва. Тя смирено описа развоя на събитията, като започна с тръгването си от залата за танци и завърши с появата на Алоисиъс Ройс.

Разказът ѝ беше прекъсван на два пъти. Видяла ли е, попита Питър Макдермот, някое от момичетата от съседната стая, за които бяха говорили Диксън и останалите? Не е ли забелязала някой от персонала на хотела? Марша поклати отрицателно глава в отговор и на двата въпроса.

Накрая ѝ се прииска да му разкаже всичко.

— Цялата работа е там — каза Марша, — че това може би нямаше да се случи, ако вчера не беше рожденият ми ден.

— Вчера е бил вашият рожден ден? — попита той учудено.

— Да, навърших деветнайсет.

— И бяхте сама?

Сега, след като му разкри толкова много неща, нямаше смисъл да мълчи и Марша обясни за телефонното позвъняване от Рим и огорчението, причинено от това, че баща ѝ не може да се върне.

— Съжалявам — отвърна той, когато разказът ѝ свърши. — Но сега ми е по-лесно да разбера какво се е случило.

— Това никога няма да се повтори. Никога.

— Вярвам ви — отвърна той, като придоби по-деловито изражение. — А сега бих искал да се възползвам от това, което ми казахте.

— По какъв начин? — попита тя със съмнение.

— Ще повикам четиримата — Диксън, Дюмер и останалите двама — в хотела да си поговорим.

— Те могат и да не дойдат.

— Ще дойдат — Питър вече бе решил как да си осигури тяхното присъствие.

Все още неуверена, Марша каза:

— Но така ще разберат много хора.

— Обещавам ви, че когато привършим с тях, вероятността за някакви слухове ще бъде много по-малка.

— Добре — съгласи се Марша. — Благодаря ви за всичко, което направихте за мен.

Тя почувства облекчение, от което ѝ стана неизразимо спокойно.

Е, всичко мина много по-лесно, отколкото очаквах, помисли си Питър. А освен това сега разполагам с информацията, която така ми се искаше да използвам. Все пак ще трябва да поостана още малко, поне да успокоя момичето.

— Бих искал да ви обясня нещо, госпожице Прейскът — каза той.

— Марша.

— Е, добре. А аз съм Питър.

Помисли си, че би било чудесно да бъдат по-непринудени; макар че служителите в хотелите не можеха да си позволят това освен с гостите, с които се познаваха много добре.

— Ние си затваряме очите, Марша, пред много неща, които стават в хотелите. Но когато се случи нещо подобно, ние сме изключително строги. То се отнася и за нашите служители, ако разберем, че и те са замесени в това.

Питър знаеше, че ако става дума за доброто име на хотела, Уорън Трент би бил неотстъпчив като него самия. Затова всякакви действия на Питър в тази насока, при условие че са подкрепени с факти, биха срещнали решително одобрението на собственика.

Разговорът с Марша, прецени Питър, бе довел до желания резултат. Той се надигна от стола и отиде до прозореца. Шестте улични платна бяха изпълнени от плътно наредени коли, които се движеха бавно или бързо, а по широките тротоари вървеше тълпа от хора. Групи пешеходци чакаха да пресекат засадения с палми булевард, по който плавно преминаваха блестящи на слънцето алуминиеви автобуси с климатични инсталации. Националната асоциация на цветнокожите, както забеляза, отново беше подела някаква акция. „НЕ КУПУВАЙТЕ В ТОЗИ МАГАЗИН. ТУК ДИСКРИМИНИРАТ“ гласеше някакъв плакат, но и други бяха понесли плакати, като крачеха отпуснато, докато потокът от хора ги заливаше от страни.

— Вие сте отскоро в Ню Орлийнс, нали? — попита Марша. Тя се беше приближила към него до прозореца. Той усети нежния ѝ и сладък

дъх.

— Съвсем отскоро, но се надявам, че след време ще го опозная по-добре.

— Аз познавам добре историята на това място — заяви ентузиазирано тя. — Ще се съгласите ли да ви бъда учител?

— Добре... Аз си купих някои книги, само че нямах време за тях.

— Можете и по-късно да ги прочетете. Много по-добре ще бъде да видите най-напред нещата или да ви разкажа за тях. Освен това бих искала да направя нещо за вас, за да ви покажа колко съм благодарна...

— Няма нужда.

— Е, хубаво. Бих искала все пак. Моля ви! — тя докосна ръката му.

Недоумявайки дали постъпва правилно, той каза:

— Това е интересно предложение.

— Добре. Значи се разбрахме. А утре ви каня на вечеря у дома. Ще бъде както някога от времето на старомодния Ню Орлийнс. А след това ще можем да поговорим за историята.

— О!? — запротестира той.

— Искате да кажете, че вече сте зает за утре?

— Е, не съвсем.

— Значи и за това се разбрахме — каза твърдо Марша.

Неговото минало, страхът от увлечения с млади момичета, които бяха при това гости на хотела, разколебаха Питър. Но после реши: би било грубо, ако откаже. А и нямаше нищо неразумно да приеме поканата за вечеря. В крайна сметка там ще има и други хора.

— Ще дойда — каза той, — ако изпълните една моя молба.

— Каква?

— Приберете се в къщи, Марша. Напуснете хотела и си идете у дома.

Погледите им се срещнаха и той почувствува още веднъж нейната младост и благоухание.

— Добре — каза тя. — Щом искате, ще си отида.

Погълнат от мисли, Питър се върна след няколко минути в кабинета си на мецанина. Безпокоеше се за това младо момиче, което вероятно от раждането си разполагаше с цял списък от предимства,

поднесени на, златна табла, а беше така очевидно пренебрегвано. И при все че баща ѝ беше в чужбина, а майка ѝ бе изоставила семейството — бившата госпожа Прейскът, за чиито многобройни женитби беше слушал, — на него му се стори невероятно, че гаранциите за благополучието на младото момиче не са уредени. Ако бях неин баща, помисли си Питър, или... брат...

Мислите му бяха прекъснати от Флора Йейтс, неговата грозничка, луничава секретарка. Късите пръсти на Флора, които танцуваха по клавишите на пишещата машина с неподражаема виртуозност, сега стискаха снопче с бележки за телефонни обаждания. Питър ги посочи и попита:

— Има ли нещо спешно?

— Само няколко. Но могат да почакаат до следобед.

— Тогава ще ги оставим. Помолих да ми изпратят от касата сметката на стая 1126–7. Води се на името на Станли Диксън.

— Ето я — каза Флора и измъкна една папка от купчината върху бюрото му. — Приложена е и сметката от дърводелската работилница за повредите в апартамента. Сложих ги заедно.

Питър погледна и двете сметки. Фактурата, която включваше няколко услуги за апартамента, възлизаше на седемдесет и пет долара, а сумата от дърводелците беше сто и пет долара. Като посочи сметката, Питър каза:

— Намерете ми телефонния номер по този адрес. Предполагам, че е на името на баща му.

На бюрото му лежеше сгънат вестник, който не беше успял да прегледа досега. Беше сутрешният брой на „Таймс Пикаюн“. Той го разгърна, Флора излезе от кабинета и пред очите му заплуваха черните букви на заглавията. Автомобилната катастрофа от предишната нощ се бе превърнала в двойна трагедия — майката на убитото дете беше починала в болницата рано тази сутрин. Питър прочете набързо статията, в която се представяше подробно разказът на полицаия, който ги бе спрял с Кристин пред бариерата. „Досега — се казваше в статията — няма никакви следи както от колата, така и от нейния шофьор. Въпреки това полицията се позовава на показанията на един минувач, според когото «ниска, черна кола с голяма скорост» е била забелязана да се отдалечава от мястото на злополуката няколко секунди след това. Градската и щатската полиция, добавяше «Таймс

Пикаюн», си сътрудничат в издирването по целия щат на всеки повреден автомобил, отговарящ на описанието.“

Поиска да разбере дали Кристин е видяла статията. Тя му въздействува още по-силно поради това, че бяха заедно за кратко време на самото местопроизшествие.

Завръщането на Флора с телефонния номер, за който я беше помолил, върна мислите му към непосредствените задължения.

Сложи вестника настрана и набра сам номера по директния телефон. Отговори му плътен мъжки глас:

— Семейство Диксън.

— Бих искал да говоря със Станли Диксън. В къщи ли е?

— Мога ли да знам кой се обажда, сър?

Питър каза името си и добави:

— От хотел „Сейнт Грегъри“.

Последва пауза, нарушавана от шума на бавно отдалечаващи се стъпки, които след това се върнаха:

— Съжалявам, сър, но младият господин Диксън не е у дома.

Гласът на Питър прозвуча рязко:

— Предайте му, че ако не се обади, веднага ще позвъня на баща му.

— Но може би, ако позвъните...

— Престанете! Предайте му каквото казах!

Последва явно колебание, а след това Питър чу:

— Добре, сър.

И стъпките отново се отдалечиха.

В слушалката се разнесе изпращяване и сънен глас се обади:

— На телефона е Станли Диксън. За какво е този шум?

Питър отговори рязко:

— Шумът е за това, което се случи снощи. Учудвате ли се?

— Кой сте вие?

Питър повтори името си.

— Вече разговарях с госпожица Прейскът, а сега искам да поговоря и с вас.

— Вие вече говорите — каза Диксън. — Какво повече искате?

— Не по този начин. Искам да говорим в хотела. — Чу се възклицание, на което Питър не обърна внимание. — В четири часа утре с другите трима. Доведете ги със себе си.

Последва бърз и груб отговор:

— Да дойда, по дяволите! Какво си мислиш бе, нехранимайко, ти не си нищо повече от един хотелски мърляч и хич не ме е грижа какво ми нареждаш. А освен това трябва да внимаваш, защото моят старец се познава с Уорън Трент.

— За ваше сведение вече обсъдих този въпрос с господин Трент. Той ми позволи да се заема със случая, включително и с това, дали да заведем дело. Но аз ще му предам, че предпочитате да се намеси баща ви. Оттук нататък ние ще решим какво да правим.

— Чакайте! — до него достигна учестеното дишане на другия, който после каза с омекнал глас: — Утре в четири имам лекции.

— Няма да отидете! — отговори му Питър. — Доведете и останалите. Кабинетът ми е на мецанина. И не забравяйте — точно в четири.

Като затвори телефона, той усети, че очаква с нетърпение утрешната среща.

Разбърканите страници на сутрешния вестник лежаха разпръснати върху леглото на кройдънската дукеса. Беше прочела внимателно почти всичко и сега лежеше, облегната върху възглавниците, докато умът ѝ работеше напрегнато. Тя разбираше, че в този миг нейната проницателност и находчивост ѝ бяха необходими повече от всякога.

На страничната масичка имаше табла със закуската, която тя бе използвала и отместила встрани. Ъй в най-критичните минути тя се хранеше добре. Този навик беше придобила още в детските си години в семейния замък в абатството Фолингбрук, където солидната закуска след бързата езда из околностите винаги се състоеше от няколко богати ястия.

Дукът беше закусил сам в гостната и преди няколко минути се бе върнал в спалнята. И той беше прочел вестника на един дъх, веднага щом го донесоха. Беше облякъл червен халат върху пижамата и крачеше неспокойно наоколо, от време на време прокарваше ръка през разрешената си коса.

— За бога! Престани вече! — и в гласа на жена му прозвуча взаимно обхваналото ги напрежение. — Не мога въобще да мисля, когато ми се разхождаш като жребец от надбягванията в Аскът.

Той се извърна и на ярката утринна светлина пролича отчаянието по набръчканото му лице.

— И какво толкова ще излезе от твоето мислене? Нищо няма да се промени.

— Полезно е, когато мислиш. Ако, разбира се, мислиш достатъчно и както трябва. Ето защо едни постигат успехи, а други не могат.

Той прокара отново ръка през косата си.

— От миналата нощ нищо не се променило.

— Да, но не е станало и по-лошо — отбеляза практично дукесата. — А трябва да сме благодарни и на това. Ние все още сме тук — незасегнати от нищо.

Той поклати уморено глава. Беше спал съвсем малко през нощта.

— И какво от това?

— Доколкото разбирам, това е въпрос на време. А времето е на наша страна. И колкото по-дълго чакаме и нищо не се случва... — тя спря и след това продължи да говори бавно, като мислеше на глас: — Сега би трябвало на всяка цена да насочим вниманието на околните към тебе. И по този начин всичко останало би изглеждало така абсурдно, че никой няма да му обърне внимание.

Като че ли по взаимно съгласие и двамата не говореха за разправиите си от предишния ден. Дукът закрачи отново из стаята.

— Това би могло да стане само ако обявят моето назначаване във Вашингтон.

— Точно, така.

— Да, но с това не може да се избързва. Ако Хол усети, че го насилват, ще вдигне „Даунинг стрийт“ във въздуха. Цялата работа е страшно деликатна.

— Тя ще бъде още по-деликатна, ако...

— Не смяташ ли, че това ми е пределно ясно? Но ти си мислиш, че не съм си направил сметката да се откажем от всичко това. — В гласа на дука прозвучаха истерични тонове. Той запали цигара с треперещи пръсти. — Не, няма да се откажем — за разлика от този на мъжа и гласът на дукесата беше твърд и делови. — Дори и министър-председателите се поддават на натиск, стига той да им бъде оказван откъдето трябва. Хол не е изключение. И затова ще се обадя в Лондон.

— Защо?

— Ще говоря с Джефри. Смятам да го помоля да направи всичко възможно, та да ускори назначаването ти.

Дукът поклати със съмнение глава, като че ли не вярваше в тази идея. В последно време имаше възможност да се увери неведнъж в забележителното влияние, което притежаваше семейството на жена му. Въпреки това той я предупреди:

— Само да не стане тъй, моето момиче, че да изхабим барута напразно.

— Ни най-малко! Джефри може да свърши чудесна работа, когато пожелае да окаже натиск. А освен това, ако си седим тук и чакаме, може да стане и по-лошо — и в резултат на това, което каза, дукесата вдигна телефона до леглото си и разпореди на

телефонистката: — Искам да ме свържете с Лондон. Ще говоря с лорд Селуин.

Тя продиктува номера на Мейфеър.

След двадесет минути позвъниха. Когато кройдънската дукеса обясни за какво се обажда, брат ѝ лорд Селуин се отзова без всякакъв ентузиазъм. От другия край на спалнята дукът чуваше плътния, изпълнен с негодувание глас на своя шурей, който отекваше в телефонната слушалка: „За бога, сестричке, недей да ровиш в гнездото на змиите. Трябва да ти кажа, че назначаването на Саймън във Вашингтон сега е страшно рискована работа. Някои от членовете на кабинета засега го смятат за неподходящ. Не казвам, че съм съгласен с това, но няма полза да пренебрегваме този факт, нали?“

— А ако не насилваме нещата, след колко време ще се вземе решение?

— Трудно ми е да ти кажа, миличка. Доколкото разбирам, ще трябва да минат няколко седмици.

— Но ние просто не можем да чакаме толкова дълго — настоя дукесата. — Повярвай ми, Джефри, би било ужасна грешка, ако не се опитаме сега.

— Поне засега не го виждам — гласът от Лондон прозвуча определено недоволено.

— Аз те моля в името на цялото ни семейство — отвърна тя остро. — Сигурно ще повярваш на думите ми.

Последва пауза, а след нея предпазливият въпрос:

— Саймън при тебе ли е?

— Да.

— Какво се крие зад всичко това? В какво се е забъркал?

— Дори и да можех да ти отговоря — отвърна кройдънската дукеса, — не съм толкова глупава, че да сторя това по обществения телефон.

Отново настъпи мълчание, последвано от неохотното му признание:

— Е, хубаво. Ти обикновено си наясно какво правиш. Това мога да ти кажа.

Дукесата улови погледа на мъжа си и едва доловимо кимна, преди да попита брат си:

— Трябва ли да разбирам тогава, че ще постъпиш, както те помолих?

— Не ми се ще много, сестричке. Не ми харесва тая работа — а после добави: — Добре, ще направя каквото мога.

И като си размениха още няколко думи, те се сбогуваха.

Едва оставила слушалката и телефонът отново иззвъня. И двамата трепнаха. Дукът нервно навлажни устните си, докато слушаше как жена му отговаря на позвъняването:

— Да?

— Кройдънската дукеса? — запита един глух, носов глас.

— Да, на телефона.

— Обажда се Огилви. Главният полицейски инспектор на хотела.

В слушалката се разнесе тежко дишане, последвано от мълчание, сякаш този, който звънеше, искаше да даде възможност на другия да разбере думите му.

След като видя, че мълчанието продължава, тя попита рязко:

— Какво желаете?

— Личен разговор. С вас и съпруга ви. — Това грубо и безчувствено изявление беше изречено провлачено.

— Струва ми се, че грешите, ако ни безпокоите по въпроси, отнасящи се до хотела. Ние обикновено се обръщаме към господин Трент.

— Ако и този път направите така, после ще има да съжалявате — каза той и студеният му, нахален глас излъчваше безпогрешна увереност. Това я накара да почувства колебание и тогава усети, че ръцете ѝ треперят.

Тя успя да се овладее и отговори:

— Не е удобно да ви приемем сега.

— Кога? — отново настъпи мълчание, придружено от тежко дишане.

Стана ѝ ясно, че каквото и да знае или пък желае, този човек може умело да се възползува от психологическото напрежение.

— Може би по-късно — отговори тя.

— Ще дойда след един час — заяви той без колебание.

— Но може би...

И без да дочака нейното възражение, от другия край се чу изпращяване от затварянето на телефона.

— Кой беше? Какво искат? — попита напрегнато дукът, като пристъпи към нея. Изпитото му лице изглеждаше още по-бледо.

Дукесата притвори за миг очи. Ужасно ѝ се доця да се отърве от задълженията си да ръководи и да носи отговорността и за двама им; да можеше някой друг да поеме бремето да взема решения. Знаеше, че това са празни надежди и че откакто се помнеше, нищо не се е променило. Нямаше никакво избавление, след като бе родена с характер, по-силен от околните. Дори и нейното семейство, където силата на характера беше нещо обичайно, останалите инстинктивно се оглеждаха към нея, следваха напътствията и се вслушваха в съветите ѝ. Дори и Джефри със своите изключителни способности и упоритост в крайна сметка винаги се подчиняваше, както постъпи и сега. За миг тя отново се върна към действителността и отвори очи.

— Обади се инспекторът на хотела. Настоява да дойде тук след един час.

— Значи той знае! Боже, господи — той знае.

— Явно, че нещо е усетил, но не каза какво.

Неочаквано кройдънският дук се изправи, вдигна глава и изпъна рамене. Ръцете му се успокоиха, а устните му се свиха решително. Това беше същата промяна, както у хамелеон, която бе показал и предишната нощ. Той каза тихо:

— Може би ще бъде по-добре дори сега, ако отида... ако се предам...

— Не! Безусловно и категорично не! — очите на жена му искряха. — Разбери едно — каквото и да сториш, нищо не би могло да оправи макар и мъничко нещата. — Двамата замълчаха, а после дукесата каза замислено: — Нищо няма да правим. Ще чакаме да дойде този човек и ще разберем какво знае и какви са намеренията му.

Изглежда за миг дукът беше готов да възрази. Но след като премисли, кимна унило. Като се загърна в халата си, той излезе от стаята и след малко се върна с две чаши чисто уиски. Предложи едната на жена си, но тя възрази:

— Знаеш, че е още рано...

— Няма значение. Необходимо е — и със загриженост, към която не беше привикнала, той тикна чашата в ръцете ѝ.

Учудена, тя отстъпи, взе чашата и я пресуши. Неразреденото питие я изгори и пресече дъха ѝ, но след миг тя усети прилив на

приятна топлина по тялото си.

— Какво ли не се е случвало, но по-лошо от това не би могло да бъде.

Седнала на бюрото си в преддверието на директорския апартамент, Кристин Франсис четеше намръщена някакво писмо. Тя вдигна очи и видя от вратата да наднича изсеченото лице на Питър Макдермот.

Изречението ѝ просветна и тя отвърна:

— Поредната запратена стрела. Но към толкова много грижи, ако се прибави още една, няма никакво значение.

— Харесва ми тази мисъл — каза той и промъкна едрото си тяло през вратата.

Тя го изгледа с преценяващ поглед.

— Много ти е свеж видът, като се има предвид колко малко си спал.

Той се усмихна.

— Имах среща с твоя шеф рано сутринта, която ми подеждва като студен душ. Още ли не е слязъл?

Тя поклати глава, а после погледна писмото, което четеше.

— Като дойде, няма да хареса това писъмце.

— Тайно ли е?

— Не съвсем. Струва ми се, че и тебе те засяга.

Питър седна в едно кожено кресло срещу бюрото.

— Спомняш ли си, че преди месец — каза Кристин — един човек, като минаваше по „Каронделит стрийт“, една бутилка падна на главата му. Бе ранен доста сериозно.

Питър кимна.

— Срамота! Тази бутилка бе хвърлена от нашите прозорци — няма съмнение. Само че не разбрахме кой от гостите е направил това.

— А що за човек е пострадалият?

— Един съвсем мил човек, доколкото си спомням. Аз разговарях след това с него и му платихме сметката в болницата. Нашите адвокати

подготвиха едно писмо, с което изясняваха, че това е проява на добра воля, а не че се признаваме за виновни.

— Да, но проявата на добра воля не доведе до желания резултат. Той е завел дело срещу хотела за десет хиляди долара. Обвинява ни, че е получил сътресение, телесна повреда, загубил е доходите си и че ние сме проявили небрежно отношение.

— Няма да успее — каза решително Питър. — Предполагам, че до известна степен това е нечестно. Той няма никакви шансове.

— Защо си толкова сигурен?

— Защото има хиляди такива случаи. Това предлага на защитата всякакви прецеденти, на които биха могли да се позоват пред съда.

— А това достатъчно ли е, за да повлияе на решението на съда?

— Обикновено да — увери я той. — През последните години съдът е доста верен на принципите си. Например имаше един класически случай в Питсбърг в „Уилям Пен“. Бяха ударили някакъв човек с бутилка, хвърлена от някоя стая. Бутилката беше пробила покрива на колата. Той заведе дело срещу хотела.

— И не спечели?

— Не. Той загуби делото в градския съд и се обърна към върховния съд в щата Пенсилвания, но оттам върнаха делото.

— Защо?

— Съдът отговори, че хотелът, че нито един хотел, не може да бъде отговорен за постъпките на своите клиенти. Изключение може да има само ако някой от ръководството, например управителят на хотела, е знаел предварително какво ще се случи и не е направил опит да предотврати това деяние — Питър продължи, като се намръщи, опитвайки се да си припомни още нещо: — Имаше още един случай, струва ми се, в Канзас Сити. Участниците в някакъв конгрес изхвърлили от прозорците си торбите от дрехите за пране, напълнени с вода. И когато торбите се пукали на тротоара, хората бягали настрани, а един човек бил блъснат от кола. Бил тежко ранен. После дал хотела под съд, но и той не успял да спечели делото. Има и други такива дела.

— Откъде знаеш всичко това? — попита любопитно Кристин.

— Наред с другите неща изучавах хотелско право в Корнел.

— Все пак това ми се струва ужасно несправедливо.

— Несправедливо е за пострадалия, но е честно по отношение на хотела. Това, което трябва, разбира се, да се направи, е да се потърси

отговорност от такива злосторници. Но бедата е там, че при толкова много стаи, обърнати към улицата, е почти невъзможно да ги откриеш. Така че повечето от тях успяват да се измъкнат.

Кристин слушаше съсредоточено, положила лакът на бюрото и подпряла с длан брадата си. Слънчевите лъчи се плъзгаха през полуоткрехнатите щори, докосваха червените ѝ коси, като им придаваха огнени отблясъци. Озадачена, Кристин смръщи за миг чело и на Питър му се прииска да се пресегне и да заглади бръчката ѝ.

— Нека бъдем наясно — каза тя. — Искаш да кажеш, че хотелът законно не е отговорен за действията на гостите, дори те да засягат и останалите гости.

— Разбира се, че не е отговорен според това, което казахме. Законът е съвсем ясен по този въпрос и неговата постановка е в сила от много години. Всъщност повечето от законите ни са изградени въз основа на порядките в английските ханове от четиринайсети век.

— Я ми разкажи за това.

— Ще ти разкажа накратко. Всичко започнало от времето, когато английските ханове разполагали с голяма зала, която била отоплявана и осветявана от огнището и в която всички можели да спят. Докато гостите спели, ханджията бил задължен да ги пази от крадци и убийци.

— Това ми се струва разумно.

— Така е. Хазаинът имал същите задължения, когато започнали да използват и по-малки стаи, защото в тях обикновено се настанявали по няколко непознати хора.

— Като си помислиш — прецени Кристин, — ще кажеш, че по онова време не са обръщали голямо внимание на уединението.

— Това е станало по-късно, когато започнали да използват отделни стаи и гостите разполагали с ключове за тях. Тогава законът започнал да се съобразява с новите условия. Хазаинът бил задължен да пази гостите си от крадци, а за останалото не носел никаква отговорност, както и за това, което би могло да им се случи в стаите, така и за поведението им в тях.

— Значи, цялата работа се дължи на ключа.

— Да, и продължава да бъде така — каза Питър. — В това отношение законът не се е изменил. Когато даваме ключа на госта, ние му преотстъпваме символично законните права над тази стая, както са правели в английските ханове. Това означава, че хотелът не може

повече да използва тази стая или да настанява някой друг в нея. От друга страна пък, хотелът не може да бъде отговорен за госта, след като той вече е затворил вратата след себе си — той посочи писмото, което Кристин беше оставила върху бюрото. — Затова нашият приятел от улицата ще трябва да открие кой е хвърлил бутилката върху него. В противен случай няма да успее.

— Е, не знаех, че си така всестранно образован.

— Аз съвсем нямах намерение да се покажа като такъв — каза Питър, — струва ми се, че У. Т. познава доста добре закона, ала ако поиска списък с такива примери, ще мога да му предоставя нещо подходящо.

— Вероятно ще ти бъде много благодарен. Ще прикача една бележка по този въпрос към писмото — тя погледна Питър в очите. — Тази работа ти харесва, нали? Да ръководиш работата в хотела наред с всичките други неща, които са свързани с това.

— Да, харесва ми — отговори той откровенно. — Макар че много повече би ми харесвало, ако можех да преустрою някои неща тук. И ако това беше направено по-рано, може би сега нямаше да се нуждаем от Къртис О'Кийф. Междувременно предполагам си разбрала, че той вече пристигна.

— Ти си седемнайсетият, който ми казва това. Струва ми се, че телефонът не е престанал да звъни, откакто е прекрачил прага на хотела.

— Нищо чудно. Сега мнозина се питат за какво е дошъл. Или по-скоро кога ще ни съобщят официално за какво е тук.

— Току-що се обадох да подготвят вечеря в тесен кръг в апартамента на У. Т. за тази вечер с господин Къртис О'Кийф и приятелката му. Видя ли я? Разбрах, че била нещо специално.

Той поклати глава.

— Аз се интересувам много повече от моите планове за вечеря с теб, за което съм дошъл.

— Ако това е покана за гази вечер, мога да ти кажа, че съм свободна и че се чувствам гладна.

— Чудесно! — той скочи и извиси ръст над нея. — Ще те взема в седем. В твоя апартамент.

На излизане от канцеларията Питър забеляза върху масичката до вратата един брой на „Таймс Пикаюн“. Спря се и видя, че е същият

брой с черните букви на заглавията, които съобщаваха за трагедията с автомобилната злополука, за която беше чел.

— Предполагам, че си видяла? — попита той мрачно.

— Да. Ужасно е, нали? Като го прочетох, имах чувството, че всичко, става пред очите ми, защото минахме оттам снощи.

Той я изгледа учудено.

— Говориш смешни приказки, макар че и аз изпитах същото. От снощи нямам мира, а тази сутрин все за това си мисля.

— Защо така?

— Не мога да си обясня. Все ми се струва, че знам нещо, но не съм сигурен — Питър сви рамене, пропъждайки тази мисъл от ума си. — Предполагам, че си права — всичко идва от това, че минахме оттам — каза той и върна вестника на мястото му.

На излизане се извърна и като се усмихна, поздрави с ръка.

На обяд сервитьорите, които обслужваха стаите, обикновено донасяха на Кристин по някой сандвич и чаша кафе. През това време се появяваше и Уорън Трент, прочиташе пощата и тръгваше на някоя от своите обиколки из хотела, която можеше да продължи часове. Забелязвайки напрегнатото лице на собственика, Кристин изпита съчувствие към него. Видя го как пристъпва вдървено, което беше сигурен признак, че ишиасът отново го мъчи.

В два и половина Кристин остави бележка на една от секретарките от другата канцелария и отиде да види господин Албърт Уелс.

Тя се качи с асансьора до четиринайсетия етаж и като тръгна по дългия коридор, видя към нея да се приближава някаква набита фигура. Беше Сам Якубец, главният счетоводител. Като го наближи, забеляза, че е намусен, а в ръката си държи лист хартия.

Щом я съгледа, той се спря.

— Отбих се да видя болния ви приятел, господин Уелс.

— Ако и там е бил такъв видът ви, не вярвам много да сте го развеселили.

— Ще ви кажа истината — отвърна Якубец. — И той не ме развесели. Получих това от него, но един господ знае дали е наред.

Кристин взе листа, който държеше главният счетоводител. Беше изцапана бланка на хотела с мазно петно в единия край. Отгоре с неравен, разтегнат почерк Албърт Уелс беше написал и подписал ордер за двеста долара до една банка в Монреал.

— Ама и той е един кротък, стар инатчия — отбеляза Якубец. — Отначало нищо не искаше да даде. Отговори ми, че щял да си плати сметката навреме и въобще не се интересува, когато му предложих да го изчакаме, ако е необходимо.

— Някои хора са чувствителни на тема пари — каза Кристин. — Особено тези, които ги нямат.

Счетоводителят цъкна нетърпеливо с език.

— По дяволите! Повечето от нас нямат пари. И аз нямам. Но хората смятат, че е срамно да им се помогне.

Кристин разгледа със съмнение импровизираното платежно нареждане.

— Редовно ли е?

— Ще бъде редовно, ако в банката има пари за покритието му. Ако поискаш, можеш да напишеш чека и на нотен лист или върху кора от банан. Но повечето хора, които имат собствена сметка в банката, носят със себе си и чекова книжка. Твоят приятел Уелс рече, че не можел да я намери. Ти знаеш какво мисля по този въпрос — каза Якубец, когато Кристин му подаде листа. — Мисля, че е честен човек и има пари, но те няма да му стигнат и ще трябва да вземе назаем, за да си плати. Бедата е там, че той вече дължи повече от половината от своите двеста долара, а останалата половина ще отидат за сметката на сестрата.

— Какво ще правиш?

Главният счетоводител потри с ръка олисялата си глава.

— Най-напред ще позвъня в Монреал, за да разбера какво е положението и дали този чек е в ред или е без покритие.

— И ако няма покритие, Сам?

— Ще трябва да напусне хотела поне доколкото зависи от мене. Разбира се, ако докладваш на господин Трент и той е на друго мнение — Якубец сви рамене, — това е вече нещо различно.

Кристин поклати глава.

— Не искам да безпокоя господин Трент! Но ще ти бъда благодарна, ако ме уведомиш какво възнамеряваш да правиш.

— Разбира се, госпожице Франсис — кимна с глава главният счетоводител, а после със ситни крачки отмина по коридора.

Миг след това Кристин почука на вратата на стая 1410.

Отвори ѝ униформена сестра на средна възраст, със сериозно лице, на което имаше очила с дебели, рогови рамки. Кристин се представи, а сестрата ѝ нареди:

— Изчакайте тук, моля. Ще попитам господин Уелс дали може да ви приеме.

Стъпките ѝ заглъхна навътре в стаята и Кристин се усмихна, когато чу нечий глас да казва:

— Разбира се, че ще я приема. Не я карайте да чака.

Когато сестрата се върна, Кристин предложи:

— Ако желаете да си починете за малко, аз мога да остана, докато се върнете.

— Добре... — отвърна колебливо жената, която стана по-приветлива.

Гласът отвътре се обади:

— Вървете. Госпожица Франсис знае какво да прави. Ако не беше тя, снощи щях да свърша.

— Добре — каза сестрата. — Ще изляза само за десет минути, а ако ви потрябвам, позвънете в кафето.

Лицето на Албърт Уелс просия, когато Кристин влезе. Дребният човечец се беше свил върху купчината от възглавници. Мършавата му фигура, облечена в чиста старомодна пижама, целият му външен вид наподобяваше врабче, но днес той беше много по-наперен за разлика от отчаянието и слабостта, които го бяха обзели предишния ден. Все още изглеждаше прежълтял, но вчерашната пепелява бледност бе преминала. Дишането му, макар и с хрипове, беше спокойно и без усилия.

— Много мило от ваша страна, че дойдохте да ме видите, госпожице — каза той.

— Това не е въпрос на любезност — увери го Кристин. — Просто исках да узная как се чувствате.

— Благодаря ви. Много по-добре съм — и той посочи към вратата, която затвори сестрата. — Но тази е истински дра-кон.

— Може би е полезно.

Кристин огледа стаята с одобрителен поглед. Всичко, дори и личните вещи на стария човек бяха грижливо подредени. Бутилката с кислород, която бяха използвали предишната нощ, все още беше на мястото си, но импровизираната маска беше заменена с истинска.

— О, но тя чудесно си гледа работата — съгласи се Албърт Уелс, — макар че друг път бих искал някоя по-приятна сестра.

Кристин се усмихна.

— Вие се чувствате по-добре.

Чудеше се дали да му спомене за разговора си със Сам Якубец, но реши да го премълчи. Вместо това попита:

— Нали снощи ми казахте, че сте получил тези пристъпи за пръв път, когато сте бил миньор?

— Бронхита ли? Точно така.

— Дълго ли сте работил като миньор, господин Уелс?

— Много повече, отколкото бих искал, госпожице. Макар че доста неща ми напомнят за тази работа, като бронхитът например или пък това.

Той положи ръцете си върху завивката и тя видя, че дланите му бяха загрубели, а ставите подути от дългогодишната тежка работа.

Тя протегна импулсивно ръка да ги погали.

— Мисля, че може да се гордеете с такива ръце. Бих искала да ми разкажете нещо за себе си.

Той поклати глава.

— Може би друг път, когато имате време и търпение. Макар че това са старчески приказки, а старите хора са ужасно досадни, когато им се даде и най-малката възможност да поговорят.

Кристин седна на един стол до леглото.

— Аз имам търпение и вярвам, че няма да бъде досадно.

Той се засмя.

— Някои хора от Монреал не биха се съгласили с вас.

— Често съм се питала какво ли представлява Монреал. Никога не съм ходила там.

— Той представлява една смесица и до известна степен прилича малко и на Ню Орлийнс.

— Затова ли идвате тук всяка година? — попита тя любопитно — Защото ви се струва, че си приличат?

Дребният човечец се замисли и костеливите му рамене потънаха дълбоко в купчина възглавници.

— Никога не съм мислил за това, госпожице. Струва ми се, че идвам тук, защото обичам старомодните неща, макар и да останаха твърде малко места, където можеш да ги намериш. Така е и с вашия хотел. Знаете, че е поохтял тук-там, но затова пък в него можеш да се почувстваш като у дома си в най-добрия смисъл. Мразя веригите от хотели. Те всички си приличат — блестящи и излъскани, а като се настаниш там, се чувствуваш като във фабрика.

Кристин се поколеба, но като разбра, че събитията през деня не бяха вече тайна за никого, реши да сподели:

— Имам една новина, която няма да ви хареса. Опасявам се, че в скоро време „Сейнт Грегъри“ ще премине към някоя хотелска верига.

— Мога само да съжалявам, ако стане така — каза Албърт Уелс. — Макар че отдавна съм разбрал финансовите ви затруднения.

— Как разбрахте?

Старият човек се замисли:

— Последните един-два пъти, когато бях тук, добих впечатлението, че нещата се влошават. А сега какъв е проблемът — банките ли не отстъпват, ипотеката ли изтича, или нещо подобно?

Този пенсиониран миньор ме учудва, помисли си Кристин, дори с инстинкта си да предусеща истината. Тя отговори с усмивка:

— Май доста се разприказвах. Но вие сам ще разберете, че господин Къртис О'Кийф пристигна тази сутрин.

— О, не! Само не той! — По лицето на Албърт Уелс се изписа истинска загриженост. — Ако този човек се добере до вашия хотел, той ще го превърне в подобие на всички останали и ще стане една фабрика, както ви казах. „Сейнт Грегъри“ се нуждае от промени, но не точно от такъв род.

— А какви промени, господин Уелс? — попита Кристин с любопитство.

— Всеки способен хотелиер може да ви обясни по-добре от мене, въпреки че аз имам някои идеи. Ясно ми е само едно, госпожице — както винаги хората са обхванати от поредното модно увлечение. Точно сега те търсят блясък, хром и еднообразие. Но след време това ще им омръзне и ще поискат да се върнат към старите неща — като истинското гостоприемство, своеобразието и атмосферата; онова, което

няма да им напомня за хотелите в другите петдесет града и няма да го открият в още толкова други места. Бедата е там, че когато разберат всичко това, повечето от хубавите стари хотели, а може би и този, няма да съществуват. — Той замълча, а после попита: — Кога ще вземат решение?

— Наистина не знам — каза Кристин. Беше удивена от голямата наблюдателност на въззрастния човечец. — Освен ако господин О'Кийф не остане тук за дълго.

Албърт Уелс кимна с глава.

— Доколкото знам, той никога не се задържа дълго на едно и също място. А когато реши нещо, действа бързо. Все пак ще ви кажа отново, че много съжалявам за всичко и ако това стане, аз ще бъда един от хората, които няма да се върнат тук.

— Ще ни липсвате, господин Уелс. Поне за мене, ако преживея тези промени.

— Ще ги преживеете и ще останете там, където желаете. Макар че, ако някой млад човек има усет, той не би работил в хотел.

Тя се засмя и те продължиха да си говорят за други неща, докато сестрата не извести за своето завръщане с кратко отривисто почукване на вратата.

— Благодаря ви, госпожице Франсис — каза тя официално, а после погледна часовника си предназначено: — Време е моят пациент да си взема лекарствата и да си почине.

— Аз и без друго трябва да вървя — каза Кристин. — Утре отново ще се отбия да ви видя, ако имам възможност, господин Уелс.

— Ще се радвам да ви видя.

И той ѝ намигна на излизане.

На бюрото си Кристин намери бележка, в която се казваше да позвъни на Сам Якубец. Тя набра номера и от другия край ѝ се обади самият счетоводител.

— Струва ми се, че това ви интересува — каза той. — Позвъних в банката в Монреал и изглежда с вашия приятел всичко е наред.

— Това е чудесна новина, Сам. Какво ти казаха?

— Ами всичко е малко странно. Не споменаха нищо за размера на влога му, както правят банките. Казаха ми само да им предам чека

за изплащане. Все пак аз им съобщих каква е сумата, но те изглежда не се разтревожиха и от това ми се струва, че той има пари.

— Много се радвам, Сам — каза Кристин.

— И аз се радвам, но въпреки това ще следя сметката на стаята да не би да нарасне твърде много.

— Сам, страхотен си! — засмя се тя. — Благодаря ти, че се обади.

Къртис О'Кийф и Додо се настаниха удобно в своите съседни апартаменти и Додо се зае да подрежда багажа и на двамата, което бе едно от любимите ѝ занимания. В една от просторните гостни магнатът проучваше финансов доклад, поставен в синя папка с надпис „Поверително — «Сейнт Грегъри», предварително проучване“.

Додо разгледа внимателно великолепната кошница с плодове, която Питър Макдермот беше поръчал за апартамента, избра си една ябълка и я разреза, докато телефонът до лакътя на О'Кийф звънеше вече втори път в продължение на няколко минути.

Първо се обади Уорън Трент, за да поднесе учтивите си приветствия и да се осведоми дали всичко е наред. Къртис О'Кийф (представи искрените си уверения, че „по-добре не би могло и да бъде, скъпи Уорън, дори и в хотелите на О'Кийф“, а после прие поканата за себе си и Додо да вечерят в тесен кръг със собственика на хотела.

— С най-голямо удоволствие — любезно отвърна магнатът, — а между другото искам да отбележа, че вашият хотел много ми харесва.

— Точно от това се страхувам — отговори сухо Уорън Трент.

О'Кийф силно се изсмя.

— Довечера ще говорим за това, Уорън. Ако трябва, ще отворим дума и за бизнеса, но преди всичко очаквам един разговор с големия майстор на хотелското дело.

Когато затвори телефона, Додо го гледаше, смръщила вежди.

— Кърти, ако той е толкова голям майстор, защо ще ти продава хотела си?

Той отговори, както винаги, сериозно, макар предварително да знаеше, че тя няма да схване смисъла на думите му.

— Това е така, защото живеем в друго време, а той не го съзнава. В наши дни не е достатъчно да си добър хотелиер, а трябва и да си правиш добре сметката.

— Я гледай — каза Додо — какви големи ябълки.

Второто позвъняване последва веднага след първото. Беше от телефонните автомати във фойето на хотела.

— Здравей, Огдън — каза Къртис О'Кийф, когато другият се представи. — Тъкмо сега чета твоя доклад.

Във фоайето, единайсет етажа по-надолу, един плешив, бледен човек, който приличаше на счетоводител, а наред с останалото той си беше такъв, кимна към младия си придружител, застанал пред остъклената телефонна кабина. Наричаше се Огдън Бейли и живееше в Лонг Айлънд, но тук в хотела през последните две седмици се беше записал под името Ричард Фаунтин от Майами. С характерна предпазливост той избягваше да използва услугите на централата на хотела или пък да звъни от телефона в стаята си на четвъртия етаж. Той доложи с точен приглушен глас:

— Има някои неща, които трябва да уточним, господин О'Кийф, а също така и последната информация, която, предполагам, ще ви интересува.

— Много добре. Дайте ми още петнайсет минути и после елате при мене.

Като затвори телефона, Къртис О'Кийф каза замислено на Додо:

— Радвам се, че ти харесват плодовете. Ако не беше ти, отдавна да съм сложил край на тези фестивали на плодородието.

— Е, аз не ги харесвам чак толкова — тя го гледаше с широко разтворените си детски сини очи. — Но ти никога не ядеш плодове и направо е ужасно да се хвърлят.

— В един хотел твърде малко неща се изхвърлят — увери я той. — Каквото оставиш, ще го вземе друг и дори ще го изнесе през задния вход.

— Майка ми е луда за плодове — каза Додо и откъсна чепка грозде. — Би си изгубила ума по една такава кошница.

Той отново се зае с финансовия доклад, но го остави.

— А защо да не ѝ изпратим една кошница?

— Ами сега ли?

— Разбира се — и като вдигна телефона, той помоли да го свържат с цветарката на хотела. — Обажда се господин О'Кийф. Мисля, че вие сте доставили плодовете в моя апартамент.

Отговори му развълнуван женски глас:

— Да, сър. Да не би нещо да не е наред?

— Нищо подобно. Само че бих искал една такава кошница с плодове да се изпрати спешно в Ейкрън, щата Охайо, за моя сметка —

и подаде слушалката на Додо: — Кажи адреса и ако искаш да предадат нещо на майка ти.

Когато свърши, Додо бурно го прегърна.

— Ах, Кърти, ти си чудесен!

Нейната искрена радост му доставяше удоволствие. Стори му се странно, че като своите предшественички Додо приема скъпи подаръци, но, изглежда, дребните неща, както тази кошница, ѝ доставяха най-голямо удоволствие.

Той прегледа материалите от папката, точно след петнайсет минути на вратата се почука и Додо отиде да отвори. Тя въведе в гостната двама мъже с дипломатически куфарчета — Огдън Бейли, който бе позвънил по телефона, и Шон Хол, който беше с него във фойето. Хол приличаше поразително на шефа си, но бе по-млад и след десет години, помисли си О'Кийф, и той щеше вероятно да придобие същия бледен и съсредоточен вид, което несъмнено се дължеше на безкрайното виране във финансовите отчети и бюджетни кредити.

Магнатът поздрави сърдечно и двамата. Огдън Бейли, наричан сега Ричард Фаунтин, беше един от вещите, заемащи ключови позиции представители в организацията на О'Кийф. Освен че притежаваше необходимите качества на счетоводител, той обладаваше необикновената способност да влезе във всеки хотел и след дискретно наблюдение в продължение на една, две седмици, обикновено незабелязано за ръководството на хотела, да изготви финансов отчет, който по късно се оказваше необичайно точен и близък до истинските данни на хотела. Хол, който беше открит и обучен от самия Бейли, показваше многообещаващи възможности за разгръщането на същия талант.

Двамата учтиво отклониха предложеното им питие, както и очакваше О'Кийф. Настаниха се на едно канапе срещу него, без да бързат да си разтворят куфарчетата, като че ли знаеха, че преди това ще трябва да извършат някои формалности. В другия край на гостната Додо отново се зае с кошницата с плодове и сега белеше един банан.

— Радвам се, че успяхте да дойдете, господа — уведоми ги Къртис О'Кийф, като че ли тази среща не беше запланувана много преди това. — Може би преди да се заемем с нашата работа, ще бъде редно да се помолим за помощта на всевишния.

И като каза това, в резултат на дългогодишния си опит, хотелиерът застана ловко на колене, склучвайки набожно ръце. С изражение, граничещо със смирение, сякаш бе правил това многократно, Огдън Бейли последва шефа си, а след кратко колебание и по-младият Хол зае същата поза. О'Кийф хвърли поглед към Додо, която ядеше банана си.

— Мила моя — каза той тихо, — ние смятаме да се помолим за божията благословия на нашето начинание.

Додо остави банана.

— О'кей — отвърна тя съпричастно и се плъзна от стола си. — Влизам в тон с тебе.

Преди много месеци многобройните молитви на нейния благодетел, отправяни често и по най-необичаен повод, дразнеха Додо по непонятни за самата нея причини. Но накрая тя привикна с тях, както беше привикнала с много други неща, и това повече не я тревожеше.

В края на краищата — сподели тя със своя приятелка — Кърти е един сладур и си мисля, че след като лягам по гръб заради него, то тогава мога да застана и на колене.

— Всемогъщи боже — поде Къртис О'Кийф с притворени очи и с мъжествено, спокойно изражение на розовото си лице, — да бъде твоята воля, възнагради ни с успехи в нашето начинание. Благослови ни и ни помогни да се сдобием с този хотел, наречен в твоя чест „Сейнт Грегъри“^[1]. Горещо те молим да го приобщиш към останалите в нашето сдружение, напътствано в полза и слава, тебе господи, от покорния ти слуга. — Дори когато си имаше работа с бога, Къртис О'Кийф смяташе, че трябва да пристъпи направо към целта. — Ако се сбъдне волята ти, господи, нека тя бъде изпълнена неотложно и без загуби, та да може благосъстоянието, което ние, твоите слуги, владеем, да не намалее, а да се съхрани и умножи в полза твоя. Дари с благословията си и тези, които ще ни прославят, за да постъпят угодно на волята ти и да бъдат благоразумни в своите деяния. И накрая, господи, бъди винаги с нас за успеха на делото ни, за напредъка на нашите начинания, за да ги предопределим за чест и слава твоя. Амин! А, сега господи, колко трябва да платя за този хотел?

О'Кийф отново се беше възкачил на своя стол. Но трябваше да мине някоя друга секунда, докато останалите разберат, че последното

изречение не е част от молитвата, а встъпление към деловите разговори. Бейли пръв се окопоти и като се надигна ловко от пода, седна на канапето и извади съдържанието на куфарчето си. Хол, със сепнато изражение, побърза да го последва.

Огдън Бейли започна почтително:

— Аз няма да говоря за цената, господин О'Кийф. Както винаги вие ще вземете решение по този въпрос. Но няма съмнение, че ипотеката от два милиона долара, която следва да се изплати в петък, ще допринесе изключително много договарянето да се извърши в наша полза.

— Тогава по този въпрос няма никакви изменения, така ли? И не е ставало дума за продължаване на срока или пък някой друг да я изплати?

Бейли поклати глава.

— Попаднах тук на великолепни източници на информация, които ме увериха, че това няма да стане. Никой от финансовите кръгове не желае да се обвързва с това най-вече заради непрекъснатите загуби на хотела — аз ви представих тези сметки, — като към тях може да се добави и лошото ръководство, както е добре известно.

О'Кийф кимна замислено, а после отвори папката, която беше разгледал преди това. Той отдели една страница, написана на машина.

— Вие имате твърде оптимистични представи за потенциалните печалби.

Светлите му, пронизателни очи се впиха в лицето на Бейли.

Счетоводителят се усмихна с усилие.

— Известно ви е, че не съм склонен към прекомерно фантазиране. Няма никакво съмнение, че в най-близко време доходите могат да нараснат както чрез изнамиране на нови източници и средства, така и чрез преразглеждане на старите възможности. Възлов проблем тук е начинът на управление. А той е невероятно лош. — Бейли кимна към младия Хол. — Шон е порботил в тази насока.

Леко смутен, Хол погледна към записките си и започна.

— Системата на управление в този хотел е крайно неефективна и в резултат на това ръководителите на отделните звена са постигнали изключителна независимост. Такъв е случаят например с отделението за снабдяване с провизии, където...

— Една минутка.

Прекъснат от работодателя си, Хол мигом замълча.

— Не е необходимо да ме запознавате с всички подробности — каза решително Къртис О'Кийф. — Аз разчитам на вас, господа, да проучите накрая и това. На тези заседания искам да ми представите една широка картина на общото състояние на нещата.

Независимо че този упрек беше поднесен сравнително деликатно, Хол се изчерви, а от другия край на гостната Додо му отправи съчувствен поглед.

— Доколкото разбирам — каза О'Кийф, — наред със слабостите в управлението на лице са и големи кражби от страна на персонала, като чрез тях изтичат и печалбите.

Младият счетоводител кимна утвърдително.

— Огромни кражби, сър. Особено на хранителни продукти и алкохолни напитки.

Той се канеше да направи описание на тайните си проучвания в различните барове и зали на хотела, но се въздържа. За това биха могли да се погрижат и по-късно, след приключването на покупката, когато в хотела щеше да започне работа така наречената „ремонтна бригада“.

От кратковременния си опит Шон Хол знаеше, че процедурата по присъединяването на всяка нова единица към веригата от хотели на О'Кийф неизменно следваше един и същи образец. Чрез задълбочено и системно разследване и чрез подкупи групата натрупваше материал за финансовото и действителното състояние, като изследваше слабостите и преценяваше потенциалните, неизползвани възможности. Там, където беше уместно, както в този случай, се провеждаха дискретни проучвания извън пределите на хотела, сред деловите кръгове на града Притегателната сила на името О'Кийф и вероятността за бъдещи сделки с най-голямата верига от хотели в страната бяха достатъчни за получаване на исканата информация. Шон Хол отдавна беше разбрал, че във финансовите среди предаността отстъпва пред практическия интерес.

След това, въоръжен със събраните сведения, Къртис О'Кийф направляваше преговорите, които в повечето случаи завършваха успешно.

И в хотела се настаняваше ремонтната бригада.

Тази група се ръководеше от един вицепрезидент на корпорацията на О'Кийф и беше съставена от упорити и експедитивни експерти в областта на управленческата дейност. Те не само можеха да преобразят, но и наистина прекрояваха всеки хотел по стандартния модел на О'Кийф за кратки срокове.

Обикновено първите промени, предприети от бригадата, засягаха персонала и администрацията; едромащабните изменения включително, реконструкция и подмяна на съоръженията, настъпваха по-късно. Бригадата работеше обикновено с усмивка на уста, уверявайки всички заинтересовани, че няма да настъпят никакви драстични нововъведения, дори когато ги осъществяваше. „Когато започваме — казваше един от членовете на групата, — най-напред заявяваме, че няма да предприемем никакви промени по отношение на персонала, а след това се заемаме с уволненията.“

Шон Хол допускаше, че същото ще се повтори съвсем скоро и в хотел „Сейнт Грегъри“.

Понякога Хол, който беше сериозен млад човек, възпитан в духа на старите квакери, не разбираше своя дял в цялата тази работа. Независимо че бе един от новите служители на О'Кийф, той вече беше станал свидетел на това, как няколко хотела с приятни индивидуални качества биваха поглъщани съобразно правилата на управленческата машина на веригата. До известна степен това го натъжаваше и често се чувствуваше неловко относно етичността, с която се постигаха тези цели.

Но винаги личните амбиции вземаха превес над такива чувства, както и фактът, че Къртис О'Кийф плащаше щедро за извършената работа. Месечната заплата и растящата банкова сметка изпълваха Шон Хол с удовлетворение и в тези мигове на безпокойство.

Съществуваха също така и други възможности, но дори и като мечтаеше, той си позволяваше само смътно да ги обмисля. Откакто прекрачи прага на апартамента тази сутрин, Хол определено усещаше присъствието на Додо, макар и да се стремеше да не я гледа. Сладострастната ѝ чувственост на блондинка, която изпълваше помещението, събуждаше такива трепети у Шон Хол, каквито неговата приятна, кестенява съпруга, която беше великолепна на тенискорта и работеше като секретарка в Асоциацията на родителите и учителите, никога не можеше да предизвика в душата му. Като размисляше над

успехите на Къртис О'Кийф, на Шон Хол му минаваше несигурната и случайна мисъл, че и този велик човек в началото на своя жизнен път е бил също млад и амбициозен счетоводител.

Мислите му бяха прекъснати от въпроса на О'Кийф.

— Впечатленията ви за лошото ръководство за целия хотел ли се отнасят?

— Не съвсем, сър — Шон Хол прегледа записките си и се съсредоточи върху проблема, с който се беше занимавал през последните две седмици. — Има един човек: главният заместник-управител Макдермот, който, изглежда, е изключително компетентен. Той е на тридесет и две години и е завършил Корнелския университет. За жалост в досието му има едно тъмно петно. От Министерството на вътрешните работи направиха проверка и аз разполагам с техния доклад.

О'Кийф прегледа листа, който му подаде младият счетоводител. В него се съдържаха най-важните факти около уволнението на Питър Макдермот от хотел „Уолдорф“ и последвалите неуспешни опити да си намери нова работа, преди да бъде назначен в „Сейнт Грегъри“.

Магнатът върна листа мълчаливо. Решението за Макдермот щеше да се вземе от ремонтната бригада. Нейните членове обаче бяха запознати с изискването на Къртис О'Кийф служителите му да притежават неопетнени морални качества. И независимо че Макдермот беше твърде компетентен сътрудник, би било неприемливо да остане на работа при новия режим.

— Има още няколко добри служители — продължи Шон Хол — на по-малки длъжности.

Разговорът продължи още петнадесетина минути и накрая Къртис О'Кийф заяви:

— Благодаря ви, господа. Обадете ми се, ако има нещо ново и важно. Аз също ще поддържам връзка с вас.

Додо ги изпрати.

Когато тя се върна, Къртис О'Кийф се беше изтегнал на канапето, което двамата счетоводители бяха освободили. Очите му бяха затворени. Още в първите дни от своята кариера той беше развил способността да си подремва в свободните минути, като по този начин възстановяваше силите си, които изглеждаха неизчерпаеми в очите на неговите подчинени.

Додо го целуна нежно по устата. Той усети влагата на устните ѝ и нейното тяло, което едвам го докосна. Меките ѝ пръсти се плъзгаха по тила му, като го галеха нежно. Кичур мека, копринена коса се спусна ласкаво по лицето му. Той вдигна поглед и се усмихна:

— Зареждам батериите си — отвърна и продължи със задоволство: — А и ти също ми помагаш.

Пръстите ѝ продължиха да се движат. След десет минути той беше освежен и отпочинал. Протегна се, отвори отново очи и седна. След това стана и протегна ръце към Додо.

Тя се приближи неудържимо, притискайки се плътно, извила жадно тялото си около него. Той почувствува, че вечно стаената ѝ чувственост се е превърнала в безпощадна, дръзка пламенност.

С нараснала възбуда я поведе към съседната спалня.

[1] Сейнт Грегъри, всъщност Свети Григорий. — Бел.ред. ↑

Главният инспектор на хотела Огилви, който заяви при загадъчното си телефонно обаждане, че ще се яви подир час в апартамента на семейство Кройдън, всъщност се забави много повече. Затова нервите на дука и на дукесата бяха изключително обтегнати, когато приглушеният звънец на външната врата накрая се обади.

Дукесата отиде лично да отвори. Беше изпратила преди това прислужницата си за някаква измислена поръчка и безпощадно нареди на кръглоликия секретар, който изпитваше ужас от кучета, да разходи бедлингтънските териери. Напрежението ѝ сега беше още по-голямо при мисълта, че и двамата можеха да се върнат всеки миг.

Огилви влезе, придружен от облак тютюнев дим. Когато я последва в гостната, дукесата погледна строго към запалената пура в устата на дебелака.

— Силният цигарен дим не понася на мен и на съпруга ми. Бихте ли изгасили това?

От масивното лице на инспектора я наблюдаваха язвително две свински очички. Погледът му обходи просторната и приятно обзаведена гостна, като се спря на дука, който го гледаше несигурно, застанал с гръб към прозореца.

— Хубаво местенце сте си избрали.

Огилви спокойно извади от устата си неприятната пура, изтръска пепелта и запрати угарката към украсеното с орнаменти огнище. Не успя да улучи и угарката падна на килима, но той не ѝ обърна внимание.

Дукесата присви устни и каза рязко:

— Предполагам, че не сте дошъл тук да обсъждате обстановката.

Тлъстото тяло се затресе от одобрителен кикот.

— Не, мадам, съвсем не, при все че обичам хубавите неща — след това понижи тона на фалцетовия си глас. — Като например чудесния ви автомобил. Този, който държите тук, в хотела. Ягуар, нали?

— Ах! — възклицанието на кройдънския дук наподобяваше повече въздишка. Съпругата му го стрелна с бърз, предупредителен поглед.

— И за какво толкова се интересувате от нашия автомобил?

Като че ли въпросът на дукесата подействува като сигнал, поведението на инспектора се промени и той попита рязко:

— Има ли някой друг тука?

— Никой няма. Всички сме отпратили — отговори дукът.

— Все пак по-добре ще е да проверя.

И с удивителна бързина дебелият обиколи апартамента, като отваряше вратите и проверяваше в стаите. Очевидно разположението на помещенията му беше добре познато и след като отвори и затвори външната врата, той се върна в гостната явно доволен от направената проверка.

Дукесата беше седнала в едно кресло с висока облегалка, инспекторът застана прав.

— И така — каза той, — вие двамата сте замесени в оная история с автомобилната катастрофа.

Тя го погледна право в очите.

— За какво говорите?

— Я не ме разигравайте, госпожо. Говоря съвсем сериозно — и той извади нова пура и отхапа крайчето ѝ. — Вие сте видяла вестниците, а и по радиото също говорят за това.

Върху бледите скули на дукесата се появиха две розови петна.

— Това, което казвате, е възмутително и смешно...

— Казах ви да престанете! — той Избълва тези думи с неочаквана жестокост, като изостави привидната любезност. Без да обръща внимание на дука, Огилви размаха незапалената пура под носа на своя противник. — Чуйте какво ще ви кажа, надуте височества! Целият град не е на себе си: полицията, кметът и всички останали. Ако открият кой е направил това снощи, кой е убил детето и майката и след това е офейкал, ще го обвинят, независимо кой е той и какви титли има. Каквото знам, знам, ама ако трябва да постъпя по правилата само докато се обърнете, тука ще пристигне набързо един взвод полицаи. Но аз дойдох съвсем честно първо при вас, та да ми разкажете каквото знаете. — Свинските очички премигнаха, а след това отново придобиха безпощаден блясък. — Ако искате другояче, кажете.

Благодарение на наследственото си високомерие, натрупано в продължение на три века и половина, кройдънската дукеса трудно се предаваше. Тя скочи на крака и с разгневено лице и искрящи сивозелени очи се извърна към грубияна. Тонът ѝ би смразил и онези, които я познаваха добре.

— Ах, ти отвратителен мошеник! Как се осмеляваш!

Дори и Огилви с цялата си самоувереност се поколеба за миг. Но тогава се намеси кройдънският дук:

— Мисля, че тая няма да мине, моето момиче, макар че беше чудесно като опит — а сетне се обърна към Огилви и каза: — Това, в което ни обвинявате, е истина. Аз съм виновен. Аз карах колата и аз убих малкото момиче.

— Е, това е нещо друго — каза Огилви и запали новата пура. — Сега вече сме на върна следа.

Обезсърчена, с жест на примирение, кройдънската дукеса се отпусна в креслото си. Тя склочи ръце, за да прикрие нервния им трепет и попита:

— Какво знаете?

— Сега ще ви кажа.

Инспекторът не бързаше и безгрижно изпусна облак синкав дим от пурата, докато наблюдаваше язвително дукесата, като че ли очакваше предизвикателно възраженията ѝ. Но тя не пророни нито дума, а само смръщи нос от отвращение.

Огилви посочи дука и каза:

— Снощи вие отидохте в „Линди“ в Айриш Бейу. Вие отидохте там с разкошния си ягуар и взехте със себе си една приятелка. Струва ми се, че бяхте я нарекли така, ако решите да не издребнявате.

Огилви погледна към дукесата и ѝ се ухили, но дукът рязко отвърна:

— Продължавайте нататък!

— Е, хубаво — каза инспекторът и извърна самодоволното си и тлъсто лице към него. — Доколкото разбрах, сте спечелил сто долара на рулетка, а после сте ги изпил на бара. След това сте разиграл нови сто, но в разгара на веселбата жена ви пристигнала с едно такси.

— Как разбрахте всичко това?

— Ще ви кажа, дук. Аз живея в този град отдавна и от дълго време съм в този хотел. Навсякъде имам приятели. Аз им правя услуги,

но и те ми се издължават, като ме осведомяват къде какво става. Малцина в този хотел биха се провинили, без да разбере това. Много от тях не ме познават и не допускат, че всичко ми е известно. Те си мислят, че са успели да прикрият малките си тайни и наистина успяват освен в случаи като този.

— Разбирам — студено отвърна дукът.

— Само едно искам да разбере. Аз съм малко любопитен, мадам. Как разбрахте къде се намира мъжът ви?

— Вие и така знаете толкова много — каза дукесата, — че това, струва ми се, не би имало никакво значение. Мъжът ми има навика да си води бележки, докато говори по телефона, а след това често забравя да ги унищожи.

Инспекторът цъкна неодобрително с език.

— Малко невнимание, дук, и виждате в каква каша сте се забъркали. Но ето, според мен, какво е станало по-нататък. Вие и жена ви сте си тръгнали за в къщи. Вие сте карал колата, макар че при вашето положение би било по-добре тя да седне зад кормилото.

— Съпругата ми не знае да шофира.

Огилви кимна с разбиране.

— Това обяснява всичко. Вие сте бил доста пиян, но не толкова...

— Значи вие нищо не знаете — прекъсна го дукесата. — Вие нищо не знаете с положителност. И нищо не можете да докажете.

— Лейди, аз мога да докажа всичко, което ми е необходимо.

— Моето момиче, по-добре да го оставим да се изкаже — намеси се дукът.

— Правилно — каза Огилви. — Само че трябва да седнете и да ме изслушате. Снощи ви видях да влизате в хотела от приземния етаж, без да минавате през фойето. И двамата бяхте доста разстроени. След това се размислих и не можах да си обясня вашето състояние. Но както казах, аз си падам малко любопитен по природа.

— Продължавайте — приглушено отвърна дукесата.

— Късно снощи се разнесе мълвата за автомобилната злополука. Нещо ме накара да отида до гаража и кротко огледах колата ви. Може би не знаете, че тя е паркирана в ъгъла, зад една колона, и когато момчетата минават, не могат да я забележат.

Дукът облиза устните си.

— Смятам, че сега това е без значение.

— Може и да е така — съгласи се Огилви. — Само че онова, което открих, ме накара да разузная някои неща в полицейския участък, където също ме познават добре — после замълча, за да си дръпне отново от пурата, докато събеседниците му чакаха мълчаливо. Когато запаленият край на пурата се разгоря, той го разгледа внимателно и продължи: — Та, онези в участъка разполагаха с три веществени доказателства. Бяха донесли една гривна от фара, която сигурно беше паднала, когато колата е ударила детето и жената. Взели бяха и парчета от стъклото на фара и парче от дрехите на детето, като се надяваха, че ще намерят по него следи от отъркване.

— Какви следи?

— Като си отъркате силно дрехите о нещо, дукесо, особено ако е гладка повърхност, да кажем, като калника на колата, тогава остават следи също като при отпечатыци от пръсти. В полицейската лаборатория ги проявяват като отпечатыци от пръсти — посипват ги с прах и всичко проличава.

— Интересно — каза дукът, като че ли говореше за нещо, което не се отнасяше до него. — Не знаех.

— Много малко хора знаят това. Макар че в този случай е без значение, доколкото виждам. На вашата кола е счупен фарът и гривната е паднала. Несъмнено те ще си паснат, дори и без да взимаме под внимание следите от боя при удара и кръвта. О, да, забравих да ви кажа. По колата ви има доста кръв, макар че не личи много върху черната боя.

— О, господи! — дукесата се извърна, закривайки с ръце лицето си.

— Какво предлагате да направим? — попита съпругът ѝ.

Дебелият потри ръце и сведе поглед към пълните си, месести пръсти.

— Както ви казах, аз дойдох да чуя вашата версия.

Дукът отвърна отчаяно:

— Какво мога да ви кажа? Вие знаете как е станало — той се опита да изпъне рамене, но не успя. — По-добре повикайте полицията и да приключим с всичко.

— Е, хайде сега. Няма какво толкова да бързаме — каза той и несъвместимият му фалцет придоби замислено звучене. — Станалото

— станало. Където и да идете, няма да върнете нито детето, нито майката. Освен това отсреща в полицейския участък няма да ви се хареса как ще постъпят с вас. Да, сър, въобще няма да ви се хареса.

Дукът и дукесата бавно вдигнаха очи.

— Аз се надявах — каза Огилви, — че вие самите ще предложите нещо.

— Не ви разбирам — каза неуверено дукът.

— Аз пък разбирам — каза кройдънската дукеса. — Вие искате пари, нали? Дошъл сте тук, за да ни шантажирате.

Тя очакваше думите ѝ да го смутят, но се излъга. Инспекторът сви само рамене.

— С каквито и думи да наричате нещата, мадам, това не ме засяга. Дойдох само за да ви помогна да се отървете от тези неприятности. Но в крайна сметка и аз трябва да живея.

— Значи вие искате тези пари, за да запазите в тайна онова, което знаете?

— Смятам, че е така.

— Но от това, което казвате — отвърна дукесата, след като бе възвърнала самоувереността си, — няма никакви полза. Колата в крайна сметка ще бъде открита.

— Струва ми се, че трябва да сте готови за това. Но има и възможност да не я открият, за която още не съм ви казал.

— Моля ви, кажете ни.

— Аз самият не съм го премислил добре — каза Огилви. — Но когато сте ударили детето, вие сте подкарали извън града, а не към центъра.

— Ние объркахме посоката — отвърна дукесата, — но успяхме някак да завием обратно. В Ню Орлийнс това не е много трудно, защото улиците криволичат насам-натам. Накрая се върнахме по страничните улички.

— Помислих си, че е станало така — кимна Огилви с разбиране. — Но полицията не се е сетила за това. Те търсят кола, която е излязла извън града. Ето защо сега претърсват предградията и околните селища. Може би ще започнат да издирват и в центъра, но няма да е скоро.

— След колко време ще започнат?

— Може би след три, четири дни. Трябва да огледат още много други места дотогава.

— И какво можем да направим през това време?

— Може и да се направи нещо — каза Огилви. — При условие че никой не загрее къде е колата ви, можете и да имате късмет. Но ако успеете да я измъкнете оттук.

— Искате да кажете да я измъкнем от този щат?

— Искам да кажа от целия Юг.

— Няма да е лесно.

— Разбира се, мадам, във всички щати наоколо — Тексас, Арканзас, Мисисипи, Алабама и във всички останали ще търсят повредена кола като вашата.

Дукесата размисли.

— А няма ли някаква възможност преди това да се ремонтира? Ако работата свърши дискретно, ние бихме могли да платим добре за всичко.

Инспекторът поклати глава в знак на несъгласие.

— Ако направите това, все едно е да отидете направо в полицията и да се предадете. Всички сервиси в Луизиана са предупредени веднага да позвънят на ченгетата, щом се появи за поправка кола като вашата. И те ще го направят. Хората са проклетни.

Кройдънската дукеса запази самообладание и непоколебимо възпираше бързия поток на мислите си. Тя съзнаваше колко важно е да разсъждава спокойно и разумно. В последните минути разговорът беше взел несериозна посока, като че ли ставаше дума за някакви незначителни неща от всекидневието, а не за тяхното оцеляване. Тя реши да продължи в този дух. И отново разбра, че ѝ бе отредена ръководната роля, а съпругът ѝ, макар и обхванат от напрежение, щеше да наблюдава пасивно размяната на реплики между нея и злия дебелак. Няма как — трябваше да се примири с неизбежното. По-важно беше да премисли всички възможности. Хрумна ѝ една мисъл.

— А онази част от колата, за която казвате, че е в полицията, как се казва?

— Гривна.

— Може ли по нея да открият колата?

Огилви кимна утвърдително.

— Те могат да разберат каква е колата, какво производство е, кой модел е, а може би приблизително и коя година е произведена. Същото се отнася и за стъклото. И тъй като колата ви е чужда марка, вероятно ще им трябват няколко дни.

— Но в крайна сметка — упорстваше дукесата — в полицията ще разберат, че трябва да търсят ягуар.

— И аз мисля така.

Беше вторник. Според думите на този човек те имаха време до петък или в най-добрия случай до събота. Дукесата разсъждаваше с пресметливо хладнокръвие — всичко зависеше само от едно. При положение че успеят да подкупят инспектора, тяхната единствена макар и незначителна възможност за избавление беше да измъкнат незабавно колата отгук. Ако можеха да я откарат на север, в някой от големите градове, където не знаеха за трагедията в Ню Орлийнс и за преследването, щяха да отстранят спокойно повредата и да заличат уликите. Тогава дори и след време да бъдат заподозрени, нищо не би могло да се докаже. Но как да измъкнат колата?

Несъмнено това, което казваше този недодялан инспектор, беше вярно: не само в Луизиана, но и в останалите щати, през които трябваше да мине колата, полицията щеше да бъде вдигната на крак. Всички полицейски постове щяха да дебнат кола с повреден фар и без гривна. Вероятно щяха да поставят и засади по пътя. Нямаше да е никак лесно да се спасиш от лапите на някой полицай със зорки очи.

Все пак биха могли и да успеят. Ако шофират нощно време и се укриват през деня. По пътя има много отбивки, където колата може да остане незабелязана. Би било доста рисковано, но и тук не беше по-сигурно в очакване да ги открият. Съществуваха и черни пътища и те можеха да изберат някой необичаен маршрут, за да не се хвърлят на очи.

Имаше и други трудности... и сега му бе времето да ги обмислят. Трябваше да познават добре терена, за да се справят по черните пътища. А кройдънския дук и дукесата не ги биваше за това, нито пък умееха да използват карти. Ако ли пък се спрат за бензин, а това щеше да им се наложи, то говорът и маниерите им биха ги издали и можеха да бъдат заподозрени. Ала все пак... трябваше да рискуват.

Или може би не трябваше?

Дукесата се извърна към Огилви.

— Колко искате?

Внезапният въпрос го свари неподготвен.

— Ами... аз мисля, че сте доста добре материално.

— Попитах колко? — повтори тя студено.

Свинските очички замигаха.

— Десет хиляди долара.

Макар че сумата беше два пъти повече от очакваната, изражението на дукесата не се промени.

— Ако приемем, че ви платим тази фантастична сума, какво ще получим в замяна?

Дебелият се затрудни.

— Както ви казах, ще мълча за това, което знам.

— А ако не платим?

Огилви сви рамене.

— Ами ще сляза във фоайето и ще вдигна телефонната слушалка.

— Не — отвърна тя и думите ѝ прозвучаха недвусмислено. — Няма да ви платим.

Кройдънският дук се размърда неспокойно, а пълното лице на инспектора почервения.

— Но, лейди, чуйте ме...

Тя го прекъсна безапелационно.

— Няма какво да слушам. Вие трябва да слушате! — очите ѝ бяха впити в него, а красивото ѝ лице с високи скули беше застинало в надменно изражение. — Ние няма да спечелим нищо, като ви платим тези пари, освен че ще разполагаме с неколкодневна отсрочка. Вие съвсем ясно обяснихте това.

— Но все пак имате някаква възможност...

— Млъкнете! — гласът ѝ изсвистя като камшик. Очите ѝ го пронизаха и като преглътна мрачно обидата, той се подчини.

Кройдънската дукеса разбра, че и предстои най-съдбоносната стъпка в живота ѝ. Не биваше да допуска никакви грешки, никакво колебание или отлагане поради никакви дребнави съображения. Когато разиграваш най-големи суми, трябва да залагаш на едро. Тя реши да се възползува от алчността на този човек. Налагаше се да действува така, че обезателно да намери изход.

— Няма да ви платим десет хиляди долара — заяви решително дукесата. — Ще ви дадем двайсет и пет хиляди.

Инспекторът опули очи.

— В замяна на това — продължи тя спокойно — вие ще закарате колата на север.

Огилви продължи да я гледа втренчено.

— Двайсет и пет хиляди долара — повтори тя. — Десет хиляди сега. Останалите петнайсет хиляди, когато се срещнем в Чикаго.

Без да продума, дебелият облиза устните си. Беше вторачил недоверчиво мънистените си очички в дукесата. Настъпи тишина.

И тогава, когато тя го наблюдаваше втренчено, той кимна леко с глава.

Тишината продължаваше да тегне в стаята. Накрая Огилви каза:

— Пречи ли ви тази пура, дукесо? Тя кимна и той я угаси.

— Странна работа — каза Кристин, като сложи върху масата огромното разноцветно меню. — Тази седмица имам чувството, че ще се случи нещо важно.

Питър Макдермот се усмихна от другия край на осветената със свещи маса, покрита с бяла, колосана покривка, върху която блестяха сребърни прибори. — Може би вече се е случило?

— Не — каза Кристин. — Поне не е това, за което си мислиш. Чувствам се неловко и много ми се ще да се избавя от това усещане.

— Храната и питието правят чудеса.

Тя се засмя в отговор на неговото настроение и затвори менюто.

— Тогава ти ще дадеш поръчката.

Седяха в ресторант „Бренънс“ във Френския квартал. Преди час Питър беше пристигнал с кола, наета от представителството на „Хърц“, във фоайето на „Сейнт Грегъри“, като се отби да вземе и Кристин от нейния апартамент. Паркираха колата на „Ибървил“, в началото на квартала и тръгнаха пеша по „Ройъл стрийт“, като надничаха във витрините на антикварните магазини, изпълнени със странна смесица от *произведения на изкуството*, вносни антикварни джунджурии и оръжия от времето на Конфедерацията — *„Всяка сабя в тази кутия — десет долара“*. Вечерта беше топла и задушна, а наоколо се носеше шумът на Ню Орлийнс — глухият тътен на автобусите в тесните улици, тропотът и подрънкването на фиакър, теглен от коне, а от Мисисипи долиташе меланхоличният вой на потеглящ товарен кораб.

Ресторант „Бренънс“, както подобава на най-доброто заведение в града, беше препълнен с посетители. Докато чакаха да се освободи някоя маса, Питър и Кристин бавно отпиваха от уискито с билки в тихия, залян с мека светлина вътрешен двор.

Питър се чувствуваше чудесно и присъствието на Кристин го изпълваше с радост. Това усещане не го напусна, когато ги поведоха към една от масите в прохладната главна зала. Той даде знак на сервитьора, следвайки молбата на Кристин.

Поръча за двамата по една порция „2 по 2 по 2“ — специалитет на заведението, който се състоеше от три вида стриди — „Рокфелър“, „Биенвил“ и „Рофиняк“, риба камбала по нюорлийнски с пълнеж от морски раци, цветно зеле по полски, печени ябълки, а от сервитьора за напитките, който се навърташе наблизко, поиска бутилка „Монраше“.

— Колко е приятно, когато не трябва да взимаш решения — каза Кристин одобрително.

Тя реши да прояви твърдост и да се освободи от обзелото я безпокойство. В крайна сметка това беше само едно интуитивно усещане, което можеше много просто да се обясни с обстоятелството, че не беше спала достатъчно миналата нощ.

— При такава добра кухня — каза Питър — няма голямо значение какво ще решиш да поръчаш. Каквото и да избереш, всичко е еднакво вкусно.

— Професионализмът ти отново се проявява — упрекна го тя.

— Извинявай. Струва ми се, че това често ми се случва.

— Е, не съвсем. А ако искаш да знаеш, на мен ми харесва. Макар че понякога съм се питала, какво те е накарало да започнеш тази работа.

— В нашия бизнес ли? Ами работех като пиколо, бях твърде амбициозен.

— Не е било така просто.

— Може би не. Наред с всичко друго имах и късмет. Живеех в Бруклин и през лятото, по време на ваканцията, работех като пиколо в Манхатън. Една вечер на втората година заках някакъв пиан в стаята му, помогнах му да изкачи стълбите, облякох му пижамата и го сложих в леглото.

— А дали всеки се обслужва по този начин?

— Не. Случи се така, че нощта беше спокойна, а освен това бях придобил и доста опит. В продължение на години бях правил същото и у дома, с баща си — за миг в очите на Питър пробяга сянка на тъга, но сетне продължи: — В крайна сметка се оказа, че този, когото съм сложил в леглото, бил някакъв сътрудник в „Ню Йоркър“. След една-две седмици той писа в списанието за случилото се. Доколкото си спомням, беше ни определил като „хотелът, който е по-мил и от майчината ласка“. Доста се посмяхме, но това донесе и полза на хотела.

— А тебе те повишиха?

— Да, до известна степен. Но преди всичко ме забелязаха.

— А ето ги и стридите — каза Кристин и пред тях сръчно разположиха две ароматни подгрети блюда с печени раковини върху слой морска сол.

Питър опита и одобри виното, а Кристин каза:

— Защо в Луизиана можеш да ядеш риба през цялата година, независимо от това, дали в името на месеца има буквата „р“?

— Стриди можеш да ядеш винаги и навсякъде — отговори категорично Питър. — Тази история с буквата „р“ в името на месеца е една стара измислица отпреди четиристотин години на някакъв английски провинциален духовник. Ако не греша, името му било Бътлър. Учените се присмяха над това, а нашето правителство го определи като глупост, но хората все още му вярват.

Кристин отхапа от стридата „Биенвил“.

— А аз си мислех, че е заради хайвера, който хвърлят през лятото.

— Да, така е през някои сезони в Нова Англия и в Ню Йорк. Но не и в залива Чесапайк, който е най-големият развъдник на стриди в света. В него и на юг те хвърлят хайвера си по всяко време на годината. Така че няма никаква причина, поради която хората на север да не ядат стриди през цялата година, така както правят тук, в Луизиана.

Настъпи тишина, а после Кристин каза:

— Когато научиш нещо, винаги ли го помниш след това?

— Да, струва ми се, че в повечето случаи помня. Имам странна памет, която поема всичко — прилича малко на старомодна мухоловка. Донякъде това ми е помагало.

Той набодя една стридата „Рокфелър“, вкусвайки с наслада едва доловимия ѝ дъх на пелин.

— Как ти е помагало?

— Ами през онова лято, за което говорихме, ми предложиха да опитам и в други служби на хотела, включително да помагам и на бара. Тогава проявих интерес и взех на заем няколко книги. В едната от тях предлагаха указания за приготвяне на коктейли — Питър замълча, като мисълта му се върна към полузабравените събития. — Веднъж бях сам и в бара влезе някакъв посетител, когото не познавах, и ми каза: „Разбрах, че вие сте онова чудесно момче, за което пишат в «Ню

Йоркър». Можете ли да ми направите един коктейл «Ръждив гвоздей»?“

— Та той се е пошегувал?

— Не, и аз бих си помислил същото, ако не бях прочел няколко часа преди това съставките на този коктейл — „Драмбуئے“ и шотландско уиски. Ето ти късмет, казах си. Въпреки всичко приготвих коктейла, а сетне той ми каза: „Това е добре, но така няма да овладееш бизнеса в този бранш. Нещата са се променили от времето на «Произведения на изкуството».“ Казах му, че не си въобразявам да стана Майрън Уигъл, но не бих възразил да бъда и Ивлин Орчъм. Той се засмя на думите ми — предполагам също беше чел Арнълд Бенет^[1]. После ми даде визитната си картичка и ми каза да се отбия при него на другия ден.

— Предполагам, че е бил собственик на петдесет хотела.

— Оказа се, че не притежава нищо. Казваше се Хърб Фишър и работеше като търговски посредник — продаваше консерви на едро или нещо подобно. Освен това беше нахакан и самохвалко и през цялото време намираще начин да те над-приказва. При това беше наясно с бизнеса в хотелите и познаваше повечето хора от тези среди, защото именно там си въртеше търговията.

Блюдата със стридите бяха прибрани и напътстван от оберкелнера в червено сако, сервитьорът постави пред тях димящата камбала.

— Страхувам се да ям — каза Кристин. — Навярно нищо друго не би могло да има такъв божествен вкус като стридите — и като набоде сочната риба, приготвена с великолепни подправки, тя възкликна: — Хъм! Невероятно, дори е по-вкусна.

Едва след няколко минути тя каза:

— Разкажи ми за господин Фишър.

— Всъщност отначало си помислих, че говори само големи приказки. Такива като него колкото искаш по баровете. Но едно писмо от Корнелския университет промени мнението ми.

В него се казваше да се явя в Статлър хол — факултета за хотелна администрация — за конкурсен изпит. После се оказа, че ми предлагат стипендия и след гимназията се записах там. По-късно разбрах, че всичко е станало благодарение на Хърб, който беше

изтормозил някои собственици на хотели да ме препоръчат на университета. Струва ми се, че той беше добър търговски посредник.

— Само ти се струва?

— Никога не съм бил напълно уверен — каза замислено Питър. — Дълга много на Хърб Фишър, но понякога се питам дали хората не са се съгласявали с него, предоставяйки му дори възможност да се занимава със своята търговия, само и само да се отърват от него. След като всичко се уреди с университета, аз го видях само веднъж. Опитах се да му благодаря, както и да се сдружа с него, но той не ми позволи — продължаваше да се хвали, като говореше за сделките, които бил сключил или възнамерявал да сключи. После каза, че са ми необходими някакви дрехи за колежа — беше прав — и настоя да ми даде на заем двеста долара. Трябва да е било много за него, защото покъсно разбрах, че спестяванията му не са били големи. Издължих му се, като изпращах чекове с малки суми, но повечето от тях не бяха никога осребрени.

— Но това е забележителна история — възкликна Кристин, която беше слушала задълбочено. — А защо не се срещаш вече с него?

— Той умря — каза Питър. — Опитах се да го потърся няколко пъти, но не успях. Преди година ми позвъни някакъв адвокат — очевидно Хърб нямаше семейство. Отидох на погребението. И видях, че там сме само осем души — такива, на които беше помагал по същия начин. Необичайно бе това, че при всички хвалби той не беше разказал на никого от нас за останалите.

— Ще се разплача — каза Кристин.

— Разбирам — кимна той. — И аз тогава се чувствах по същия начин. Струва ми се, би трябвало да се поуча от това, макар да не бях съвсем сигурен какво точно съм разбрал. Може би, че някои хора издигат пред себе си огромна преграда, която през цялото време желаят да разрушиш и ако не успееш, никога няма да можеш да ги опознаеш истински.

Кристин мълчеше, докато пиеха кафето — бяха се уговорили да се откажат от десерта. Накрая тя попита:

— Дали някой от нас наистина съзнава какво желаем от себе си?

Питър се замисли.

— Може би не съвсем. Макар че аз сигурно знам какво искам да постигна или поне харесвам.

Той помоли сервитъора за сметката.

— Кажи какво е то.

— По-добре би било да ти го покажа — каза той.

Те спряха пред ресторанта, опитвайки се да привикнат с горещия нощен въздух след прохладата в залата. През изминалия час градът изглеждаше притихнал. Светлините наоколо гаснеха и нощният живот във Френския квартал се преместваше на други места. Питър улови Кристин за ръка и я поведе, прекосявайки по диагонал „Ройъл стрийт“. Спряха на югоизточния ъгъл на улица „Сейнт Луис“ и се загледаха пред себе си.

— Ето какво бих искал да създам — каза той. — Нещо подобно или може би по-добро.

Под изящните балкони, обточени с метални дантели, и набраздените стоманени колони, блещукаха газови фенери, които хвърляха светлосенки върху сивобялата класическа фасада на хотел „Ройъл Орлийнс“. През сводестите, двукрили прозорци струеше кехлибарена светлина. По тротоара крачеше портиер с богата златоушита униформа и шапка с козирка. Някъде горе, високо, под внезапния порив на лекия ветрец заплющя-ха знамена. Пристигна такси. Портиерът се приближи, за да отвори вратата. До тях долетя потропването на женски токчета и мъжки смях. Затръшна се вратата. Таксито си замина.

— Някои смятат — каза Питър, — че „Ройъл Орлийнс“ е най-хубавият хотел в Северна Америка. Няма значение дали си съгласна. Важно е, че той показва какъв може да бъде хубавият хотел.

Те прекосиха улица „Сейнт Луис“ към сградата, която някога е била обикновен хотел, център на Креолската община, след това средище за търговия с роби, болница по време на Гражданската война, законодателно събрание на щата и сега отново хотел. Питър заговори въодушевено:

— Всичко е в тяхна полза — история, стил, съвременни съоръжения и въоръжение. Те разполагаха с две фирми архитекти от Ню Орлийнс — една невероятно традиционна, а другата съвременна. И успяха да докажат, че може да се строи оригинално и същевременно да се съхрани старинната атмосфера.

Портиерът, който беше престанал да се разхожда наоколо, отвори главната врата, когато влязоха вътре. Точно пред тях две огромни

негърски фигури от камък охраняваха бялото мраморно стълбище, което водеше към фоайето.

— Най-интересното е — каза Питър, — че при всичките си индивидуални особености „Ройъл Орлийнс“ принадлежи към едно от хотелските обединения. — И той добави сдържано: — Но не към веригата на Къртис О'Кийф.

— А по-скоро към веригата на Питър Макдермот?

— О, много път трябва да извървя дотам. А пък и аз се върнах назад. Предполагам знаеш това.

— Да — каза Кристин. — Знам. Но ти ще се справиш. Обзалагам се за хиляда долара, че един ден ще успееш.

Той притисна ръката ѝ.

— Ако разполагаш с толкова пари, по-добре да си купиш малко от акциите на веригата О'Кийф.

Прекосиха надлъж фоайето на „Ройъл Орлийнс“ — бял мрамор и старинни гоблени в бели, лимоненожълти и оранжеви тонове — излязоха през изхода към „Ройъл стрийт“.

В продължение на час и половина се поразходиха из Френския квартал, отбиха се в „Презървейшън хол“, като изтърпяха задушавашата жега и претъпканите пейки, за да се насладят на истинския джаз, изпълняван от диксиленда; след това в приятната прохлада на „Джаксън скуеър“ пиха кафе на Френския пазар до брега на реката, разгледаха критично безвкусните произведения на изкуството, с които изобилствуваше Ню Орлийнс, а сетне в „Двора на двете сестри“, на открито под звездите, меките светлини и нежната листовина на дърветата, пийнаха по един студен джулеп^[2].

— Беше чудесно — каза Кристин. — Сега вече мога да си вървя у дома.

Докато вървяха към „Ибървил“, където беше паркирана колата, едно малко негърче с картонена кутия и четка се приближи към тях.

— Да ви лъсна обувките, господине?

Питър поклати глава.

— Много е късно, мойто момче.

Но момчето със светнали очи стоеше, препречило пътя им, разглеждайки краката на Питър.

— А на бас, че мога да ви кажа, къде се намират такива обувки като вашите. Значи мога да ви кажа и града, и щата. Ако позная, ще ми

дадете двайсет и пет цента, а ако не позная — аз ще ви дам двайсет и пет.

Преди години Питър беше купил обувките си в Тенъфли, Ню Джърси. Той се поколеба, обзет от чувството за предимство пред момчето, но после кимна.

— О'кей.

Светналите очи на момчето се устремиха нагоре.

— Господине, обувките, дето носите, се намират на тротоара в Ню Орлийнс, щата Луизиана. Спомнете си сега, че ви казах „къде се намират такива обувки“, а не откъде сте ги купил.

Те се разсмяха, а Кристин хвана Питър под ръка, когато той плати двайсет и петте цента на момчето. Продължиха да се смеят, докато караха колата на север, към апартамента на Кристин.

[1] Арнълд Бенет (1867–1931) — английски писател, в чийто роман „Гранд-хотел «Вавилон»“ (1902) се появяват цитираните герои — Бел.ред. ↑

[2] Подсладено уиски или коняк с джоджен и лед — Бел. пр. ↑

В трапезарията на частния апартамент на Уорън Трент Къртис О'Кийф вкушваше от дима на пурата. Беше я избрал от кутията от черешово дърво, която Алоисиъс Ройс му предложи, и богатият ѝ аромат се смесваше приятно в устата му с вкуса на коняка „Луи XII“, придружен от кафе. Отляво на О'Кийф, начело на дъбовата маса, на която Ройс умело беше сервирал превъзходната вечеря от пет блюда, седеше Уорън Трент с благовидно изражение на патриарх. Срещу него в прилепнала по тялото черна рокля Додо издишваше с удоволствие дима на една турска цигара, която Ройс ѝ беше предложил и запалил.

— Ах — каза Додо, — така съм сита, като че ли съм изяла цяло прасе.

О'Кийф се усмихна снизходително.

— Чудесна вечеря, Уорън. Моля ви да поздравите своя готвач.

Собственикът на „Сейнт Грегъри“ кимна любезно.

— Той ще бъде поласкан, като разбере от кого е поздравлението. Между другото навярно бихте пожелали да узнаете, че същото ястие се предлага тази вечер и в основния ресторант на хотела.

О'Кийф кимна, макар че това не му направи особено впечатление. Според него в ресторанта нямаше място за разнообразно и изискано меню и беше все едно да сервираш във ведро пастет от гъши дроб. При това рано тази вечер той хвърли поглед в основния ресторант на „Сейнт Грегъри“ в така наречения час на върховно натоварване и откри, че само една трета от огромната зала е заета.

В империята на О'Кийф вечерята беше сведена до стандартните размери и твърде опростена, а изборът бе ограничен до няколко известни и прозаични ястия. Зад тази политика се криеше убеждението на Къртис О'Кийф, подкрепено от неговия опит, че вкусът и предпочитанията на хората са еднообразни и лишени от въображение. Във всяко заведение на О'Кийф, макар че храната се приготвяше прецизно и се сервираше в условията на антисептична чистота, рядко полагаха грижи за гастрономите, които смятаха за недоходоносно малцинство.

Хотелският магнат отбеляза:

— Малко са хотелите в наше време, които предлагат такава кухня. Повечето от тях трябваше да променят своите методи.

— Повечето, но не всички. И защо всеки трябва да се поддава на това влияние?

— Защото от времето, когато ние двамата бяхме още млади, всичко в нашия бизнес, Уорън, се е променило, независимо дали ни харесва, или не. Онези дни, когато вие бяхте „моят домакин“ и от вас очаквах индивидуално отношение, вече са отминали. Може би някога хората са обръщали внимание на това, но не и сега.

Гласовете и на двамата звучаха категорично, което показваше, че с края на вечерята беше отминало и времето за голите любезности. Докато говореха, детските сини очи на Додо се въртяха с любопитство ту към единия, ту към другия, като че ли следяха някаква трудноразбираема игра на сцената. Алоисиъс Ройс беше обърнал гръб, зает около бюфета.

Уорън Трент каза рязко:

— Има и такива, които няма да се съгласят с вас.

О'Кийф погледна горящия край на пурата си.

— За тези, които не са съгласни, отговорът се крие в разликата между моя баланс и балансите на останалите собственици. Като вас например.

Трент почервеня и стисна устни.

— Това, което става тук, е временно явление, каквито съм наблюдавал и преди. И то ще отmine като предишните.

— Не, ако си мислите, че е така, вие сам си слагате примката на врата. А вие заслужавате нещо по-добро, Уорън — след всичките тези години.

Настъпи упорито мълчание, след което Трент изръмжа:

— Не съм градил цялото това предприятие цял живот, за да гледам накрая как се превръща в евтино заведение.

— Ако имате предвид моите хотели, нито един от тях не е евтино заведение — сега О'Кийф почервеня от гняв. — А и не съм съвсем убеден, че това може да се нарече предприятие.

В последвалата ледена тишина Додо попита:

— Това истинска битка ли ще бъде, или само на думи?

Двамата мъже се разсмяха, макар че смехът на Уорън Трент не беше така сърдечен, но Къртис О'Кийф вдигна успокояващо ръце.

— Тя е права, Уорън. Безсмислено е да се караме. Ако всеки от нас продължи по своя път, поне бихме могли да се разделим като приятели.

Уорън Трент кимна сговорчиво. До известна степен неговата сприхавост преди малко беше предизвикана и от пристъпите на ишиаса, които вече бяха отминали. Но дори и да не беше така, помисли си той горчиво, едва ли можеше да не се обиди на този преуспяващ мазник, чиито финансови завоевания рязко се отличаваха от неговото състояние.

— Нека да го кажем с две думи — заяви Къртис О'Кийф. — Това, което хората очакват днес от хотелите, е ефективно и икономично обслужване. Но ние не бихме могли да им го предоставим, ако не разполагаме с ефективна отчетност за всяко движение на нашите гости и на самите нас; с ефективен план и преди всичко със занижаване на разходите за работни заплати, което означава автоматизация при обслужването, съкращаване на служителите и премахване, доколкото е възможно, на старомодното гостоприемство.

— И само това ли? Нима ще подцените всичко останало, което допринася за добрия вид на хотела? Нима ще отречете, че всеки добър собственик трябва да остави своя личен почерк в хотела си? — собственикът на „Сейнт Грегъри“ изсумтя. — Посетителят във вашия хотел не може да усети, че е у дома си. Той не може да се почувства като важна личност, към която биха се отнесли с повече внимание и гостоприемство, отколкото е посочено в сметката му.

— Това е илюзия, от която няма полза — отвърна рязко О'Кийф. — Ако в някой хотел се проявява гостоприемство, то се заплаща и в крайна сметка е без значение. Сега хората разбират фалша. Но те уважават справедливото отношение — справедливата печалба за хотела и справедливата цена за госта, което всъщност предлагат моите хотели. Съгласен съм, че ще се намери и някое друго местенце като „Тъскани“ за тези които желаят специално обслужване и са готови да си платят. Но това са малки заведения за отбраното малцинство. Големите хотели, какъвто е вашият, ако желаят да устоят на моята конкуренция, трябва да мислят като мене.

Уорън Трент изръмжа:

— Предполагам, не ще възразите, ако продължа за известно време да мисля, като пожелаая.

О'Кийф поклати нетърпеливо глава.

— Нямах предвид лично вас. Говорех за тенденциите, а не за частните случаи.

— По дяволите тенденциите! Аз инстинктивно усещам, че много хора все още желаят да пътуват при първокласни условия и именно те очакват от хотела нещо повече, а не само кутии с легла.

— Вие изопачавате думите ми, но аз не възразявам — усмихна се студено Къртис О'Кийф. — Аз ще оспоря вашето сравнение. С изключение на малък брой хора никой вече не ползва първокласните услуги — с тях е свършено.

— Защо?

— Защото реактивните самолети сложиха край на пътуването с първа класа и заедно с това и на характерния за него начин на мислене. Преди първата класа притежаваше своя отличителна атмосфера. Но пътуването с реактивен самолет показва безсмислието и глупостта на старите начини на пътуване. Със самолет се пътува така бързо и кратко, че не си струва въобще да се придвижваш с първа класа. Затова хората предпочитат да се мушнат в седалките на туристическата класа в самолета и да не се тревожат за общественото си положение, а и цената е доста висока. Скоро след това настъпи обратът при пътуването с туристическа класа. Първа класа, казваха си те, докато се хранеха от пластмасовите кутии, е за глупаците и прахосниците. И това, което хората разбраха, че могат да получат от реактивните самолети — ефективно и икономично обслужване, — сега изискват и от хотелите.

Додо се опита неуспешно да прикрие прозявката си с ръка и след това угаси турската цигара. Алоисиъс Ройс се озова зад нея, предлагайки ѝ нова цигара, като ѝ поднесе и огън. Тя се усмихна топло и младият негър отвърна със сдържана и дружелюбна усмивка. Той смени незабелязано пълните пепелници с чисти и доля кафе на Додо, а след това и на останалите. Когато Ройс тихо се измъкна от гостната, О'Кийф отбеляза:

— Чудесно момче имате, Уорън.

— Той е отдавна с мене — отвърна Уорън Трент разсеяно. Докато наблюдаваше Ройс, той си мислеше как ли би реагира бащата

на Алоисиъс, ако можеше да разбере, че управлението на хотела би могло да премине в други ръце. Може би щеше да свие рамене. Стори му се, че го чува сега как заявява с дрезгавия си, весел глас: „Ти отдавна постъпваш, както пожелаеш, и ако преживееш тези тежки години, то ще бъде за твое добро. Господ превива гърбовете ни, за да ни напомни, че не сме нищо друго, а негови непокорни чеда, макар и да си въобразяваме какво ли не.“ Но после старецът би могъл да добави с преднамерена упоритост: „Както и да е, щом вярваш в нещо, трябва да държиш докрай. Ако умреш, няма да можеш да застреляш никого, щото надали ще можеш да се прицелиш.“

И ето като се прицели сега, макар и да усещаше, че е разколебан, Уорън Трент продължи да настоява:

— От това, което правите в хотелите си, всичко изглежда отвратително антисептично. Във вашите хотели няма уют и човешка топлина. Те са предназначени за автомати, в чиито умове са заложени перфокарти, а не мозък, и във вените им тече смазочно масло вместо кръв.

— По този начин се плащат дивидентите — сви рамене О’Кийф.

— Може би финансовите, но не и човешките.

Пренебрегвайки последната забележка, О’Кийф каза:

— Говорех за състоянието на нашия бизнес в наши дни. Но нека помислим какво ще стане утре. В моята организация е разработен план за бъдещето. Предполагам, че някои могат да го нарекат илюзия, макар това да е една програма за развитието на хотелите, и то, разбира се, на хотелите на О’Кийф през следващите години. Най-напред ние опростихме функциите на рецепцията, като за настаняването на гостите ще бъдат необходими няколко секунди. Повечето от нашите клиенти ще долитат с хеликоптер направо от аерогарата и затова, главното звено на рецепцията ще бъде разположено на покрива, при частното летище за хеликоптери. Наред с това ще бъдат уредени рецепции и на долните нива, където колите и автобусите ще пристигат директно и по този начин ще отпадне преминаването през фоайето както сега. Всички тези пунктове ще бъдат оборудвани с екипи за бързо настаняване, направлявани от компютър „Ай-Би-Ем“, който вече е готов. На гостите с резервации ще се изпращат закодирани карти. Те ще ги поставят в изчислителната машина и веднага ще се отправят със специален ескалатор към стаята си, която би могла да бъде почистена

само за няколко секунди преди пристигането им. Ако някоя стая се окаже неподготвена, а това може да се случи, както се случва и сега — призна Къртис О'Кийф, — ние ще имаме на разположение маломерни пътнически помещения. Те ще представляват кабинички с по два стола, умивалник и място за багаж — напълно достатъчни, за да се освежи човек след пътуването и да се уедини. Хората ще могат да се настанят и тях и да ги напускат както обикновените стаи. Моите инженери вече работят над тези проекти за осъществяването на подвижни пътнически помещения, от които по-късно ще може да се премине направо в определена стая. По този начин клиентът просто ще отвори вратата, контролирана от компютъра „Ай-Би-Ем“, и ще влезе в стаята си. За тези, които пътуват с коли, ще бъдат оборудвани подобни уреди със закодирани подвижни светлинни сигнали, които ще ги насочват към персонални паркинги, а оттам специалните ескалатори ще ги отвеждат направо в стаите им. При всички случаи ще отпадне пренасянето на багажа, като се използват високоскоростни сортировъчни машини и конвейери за изпращането на куфарите до стаите преди пристигането на гостите. Така ще бъдат автоматизирани всички останали служби — камериерки, напитки, храна, цветя, лекарствени материали, вестници, дори и крайната сметка ще може да се изплати чрез стайния конвейер. И освен това наред с другите предимства аз ще премахна системата на бакшишите, от чиято тирания през всичките течи години страдаме и ние, и нашите клиенти.

В облицованата с ламперия столова настъпи тишина, докато хотелският магнат, овладял обстановката, отпи кафе, преди да продължи: — Моят проект за конструкцията на сградата и автоматизацията в нея ще сведе до минимум необходимостта от намесата на персонала в стаите с гости. Прибиращите се в стените легла ще се оправят с машини отвън. Климатичните инсталации за филтриране на въздуха са усъвършенствани до такава степен, че прахът и нечистотиите вече не представляват проблем. Килимите например ще се постилат върху под от стоманена мрежа с отворстия за въздуха, през които всекидневно ще се всмуква прахът под въздействието на автоматични релета. Всичко това, а и много други неща, могат да се осъществят сега. Останалите ни проблеми, които естествено ще бъдат решени — Къртис О'Кийф махна с ръка, с

познатия си, нетърпящ възражение жест, — останалите проблеми са свързани главно с координацията, строителството и инвестициите.

— Надявам се — каза твърдо Уорън Трент, — че никога няма да доживея деня, в който всичко това ще стане в моя хотел.

— Няма да доживеете — уведоми го О'Кийф. — Преди да стане това тук, ще трябва да разрушим изцяло вашия хотел и да го построим отново.

— Вие ще направите това! — отвърна съкрушено Трент.

О'Кийф сви рамене.

— Аз естествено не мога да ви разкрия далечните ни планове. Но бих ви казал, че в близко време това ще се превърне в наша политика. Ако се тревожите за оцеляването на името си, мога да ви обещавам, че на новото здание ще бъде поставена възпоменателна плоча с названието на предишния хотел и връзките ви с него.

— Плоча ли?! — изсумтя собственикът на „Сейнт Грегъри“. — И къде ще я поставите? В мъжката тоалетна ли?

Додо внезапно се изкикоти и когато двамата се извърнаха към нея, тя отбеляза:

— Може би няма да има тоалетни? И кой ли ще се нуждае от тях при всичките тези конвейери?

Къртис О'Кийф я изгледа ядовито. Понякога не проумяваше дали Додо не е по-умна, отколкото изглеждаше.

Уорън Трент се изчерви от смущение и се обърна към нея подчертано учтиво:

— Моля да ме извините, скъпа лейди, за неуместно подобрите думи.

— О, не ми обръщайте внимание — отвърна учудена Додо. — Мисля, че този хотел е много шик. — Тя извърна ококорените си и наивни очи към О'Кийф. — Кърти, за какво трябва да го събаряш?

— Аз само обмислях една възможност — отвърна той раздражено. — Но при всяко положение, Уорън, за вас е крайно време да се оттеглите от този бизнес.

Отговорът, който последва, беше учудващо мек в сравнение с резкия тон на Трент преди няколко минути.

— Дори и да искам да се оттегля, освен мене и други ще решават този въпрос. Мнозина от моите служители разчитат на мене, така както и аз съм разчитал на тях. Вие казахте, че възнамерявате да замените

хората с автомати. Не бих си тръгнал оттук, след като разбрах това. Аз дължа твърде много на моите сътрудници или поне на такава вяроност, каквато получавам от тях.

— Така ли? Съществува ли такъв предан персонал? Не смятате ли, че всички, или повечето от тях, ще ви продадат на часа, щом разберат, че ще получат облаги от това?

— Уверявам ви, че не. Аз ръководя този хотел повече от тридесет години и през това време тук се изгради и предано отношение. Но може би вие нямате толкова голям опит в тази насока?

— Аз имам собствено мнение по въпроса за предаността — отвърна разсеяно О'Кийф. Мислено той си представи доклада на Огдън Бейли и младия му помощник Шон Хол. Беше предупредил Хол да не се впуска в подробности, но в писменото му изложение имаше една дреболия, която би могла сега да му бъде от полза. Магнатът се замисли и накрая отговори:

— Нали имате един служител, който работи на вашия бар „Понталба“?

— Да, Том Ърлшор. Той работи в хотела приблизително от времето, когато започнах и аз.

Помисли си, че до известна степен Том Ърлшор олицетворяваше възрастните служители на „Сейнт Грегъри“, които Трент не можеше да изостави. Той самият беше приел Ърлшор на работа, когато и двамата бяха млади и сега макар престарелият барман да беше прегърбен и да работеше бавно, той се числеше към онези служители, които Уорън Трент считаше за свои лични приятели. Беше помагал на Ърлшор като на приятел. В онези години малката дъщеря на Ърлшор, родена с увредено бедро, беше изпратена на север в клиниката „Майо“, където ѝ направиха успешна операция благодарение на съдействието на Уорън Трент. След това плати безмълвно разходите, а Том Ърлшор беше засвидетелствувал безкрайната си благодарност и преданост. Момичето на Ърлшор бе вече омъжено, имаше деца, но приятелството между бащата и собственика на хотела все още продължаваше.

— Ако има някой, на когото мога да разчитам — каза той на Къртис О'Кийф, — това е Том.

— Вие ще постъпите като глупак, ако му вярвате — каза сурово О'Кийф. — Аз имам сведения, че той ви ограбва.

О'Кийф изложи фактите пред замлъкналия от изумление Трент. Съществуваха хиляди начини, чрез които нечестният барман можеше да обира работодателя си — като не допълва по мярка чашите, спестявайки си допълнително по едно-две питиета от всяка бутилка, като не маркира на касата всяка поръчка или продавайки на цените на бара закупен лично от него алкохол, и докато при ревизия не се установят никакви загуби, то приходите наред с реалната печалба се присвояват от него самия. Оказа се, че Том Ърлшор работи успешно и по трите метода. Освен това, според наблюденията през последните седмици на Шон Хол, двамата помощници на Ърлшор действуваха в съюз с него.

— Те измъкват доста голям процент от печалбата на вашия бар — заяви О'Кийф — и съдейки по всичко, бих казал, че това не е отскоро.

Докато О'Кийф говореше, Уорън Трент седеше неподвижен, макар зад безизразното му лице да се криеха тежки и горчиви мисли. При все че към Том Ърлшор хранеше дългогодишно доверие и приятелство, в което вярваше, той ни най-малко не се съмняваше в достоверността на предоставената информация. Беше запознат добре с методите на шпионаж, използвани от хотелските вериги, за да не се довери на сведенията, а и Къртис О'Кийф не би отправил обвинения въз основа на непроверени факти. Уорън Трент отдавна се досещаше, че агентите на О'Кийф са проникнали в „Сейнт Грегъри“ преди появата на шефа си Но той не очакваше това мъчително унижение.

— Вие казахте „съдейки по всичко“ — отвърна той. — Какво имате предвид?

— Вашият така наречен предан персонал е разяден от корупция. Едва ли има служба в хотела, в която да не ви ограбват и да не ви мамят. Разбира се, аз не разполагам с подробни данни, но мога да ви предоставя това, което знам. Ако желаете, ще наредя да изготвят такъв доклад.

— Благодаря — едва чуто прошепна Трент.

— При вас работят достадебели хора. Това беше първото, което забелязах при пристигането си. Винаги съм смятал това за тревожен признак. Коремите им са пълни с храна от хотела и те ежедневно се угояват за ваша сметка.

В малката уютна трапезария настъпи тишина, нарушавана единствено от приглушеното тиктакане на стенния холандски часовник. Накрая, с нотка на умора, Уорън Трент бавно изрече:

— Това, което изложихте, би могло да промени моето становище.

— И аз смятам така — Къртис О'Кийф пожела да потрие ръце от удоволствие, но се въздържа. — В крайна сметка стигнахме до момента, когато бих искал да ви направя едно предложение.

— Предполагах, че ще докарате нещата дотам — отвърна сухо Уорън Трент.

— Аз ще ви направя честно предложение съобразно действащите обстоятелства. Междувременно трябва да ви кажа, че съм запознат със сегашното ви финансово положение.

— Щях да бъда учуден, ако не сте.

— Но да ви кажа накратко: вие притежавате петдесет и един процента от акциите на хотела и това ви дава възможност да контролирате нещата тук.

— Правилно.

— През 1939 година вие инвестирахте в хотела четири и половина милиона долара като ипотeka. Два милиона от заема все още не са изплатени, а срокът изтича в петък. Ако не върнете парите, заемодавеците ще ви отнемат хотела.

— И това е така.

— Преди четири месеца вие се опитахте да продължите срока на ипотеката. Отказаха ви. Предложихте на заемодавеците по-изгодни условия, но те отново ви отказаха. Оттогава търсите други източници за финансиране, но нищо не сте открил. За кратко време, с което разполагате, не ви остава каквато и да било възможност.

— Не мога да се съглася с това — изръмжа Уорън Трент. — Толкова много заеми се уреждат за кратко време.

— Но не и заеми като този. И не при толкова голям дефицит като вашия.

Трент само присви устни и не последва никакъв отговор.

— Аз предлагам — каза Къртис О'Кийф — да ви платя четири милиона долара за този хотел. От тях два милиона ще се използват за продължаване на срока на ипотеката, за което мога да ви уверя, че няма да срещна никакви трудности.

Уорън Трент кимна, съзнавайки с огорчение самодоволството, което изпитва другият.

— От останалата сума един милион ще ви дам в брой, за да се разплатите с дребните акционери, а един милион ще получите под формата на акции от корпорацията О'Кийф, които ще бъдат уредени в близко време. Допълнително като израз на лично уважение към вас ще можете да се ползвате от привилегията да запазите за себе си своя апартамент в хотела, докато сте жив, като ви уверявам, че при евентуален ремонт, ще се договорим за други взаимноизгодни условия по този въпрос.

Уорън Трент седеше неподвижен, а лицето му не издаваше нито мислите, нито обзелата го изненада. Предложението се оказа по-добро, отколкото очакваше. Ако приемеше, щеше да му остане на разположение един милион долара — все пак добро постижение, подир което можеше да се оттегли от дейността, на която беше посветил целия си живот. И все пак това означаваше, че трябва да се оттегли; да се оттегли от всичко, което беше изградил и за което се беше грижил. Или поне, помисли си мрачно, за което бе полагал грижи доскоро.

— Струва ми се — каза О'Кийф, опитвайки се да придаде безгрижен тон на думите си, — не би било съвсем зле, ако живеете тук без никакви тревоги, докато вашият слуга се грижи за вас.

Нямаше смисъл да обяснява, че в близко време Алоисиъс Ройс ще завърши право и вероятно си има други идеи за своето бъдеще. А това все пак му напомняше, че в орловото си гнездо, на върха на хотела, който вече не ръководеше, ще доживее самотно дните си.

— А ако приемем, че се откажа от продажбата — отвърна рязко Уорън Трент. — Какво възнамерявате да предприемете тогава?

— Ще потърся друго място за строеж. Всъщност мисля си, че далеч преди да стане това, вие ще изгубите хотела. Но дори и да не се случи така, ние ще ви наложим такава конкуренция, която ще ви отстрани от бизнеса.

Това беше изречено с преднамерено безразличен тон, зад който се криеше хладен и пресметлив ум. Истината обаче беше друга: корпорацията на О'Кийф жадуваше настойчиво и неотложно „Сейнт Греъри“. Отсъствието на хотел на О'Кийф в Ню Орлийнс беше равнозначно на липсата на зъб в солидната все пак челюст на

компанията, поглъщаща потока от туристи. Тя беше претърпяла вече големи загуби в тази насока в други градове, покупката беше необходима за преуспяващата хотелска верига като кислород. Доста обезпокоителен бе и фактът, че конкурентите вече запълваха празнината. „Шератън Чарлз“ се бяха установили отдавна в града. „Хилтън“ наред с хотела си на аерогарата издигна нова сграда в Стария квартал, а „Ройъл Орлийнс“ принадлежеше на „Хотелската корпорация на Америка“.

Условията, които Къртис О'Кийф предложи на Уорън Трент, се налагаха от съвсем реалистични подбуди. Заемодателите на „Сейнт Грегъри“ вече бяха проверени от пратениците на О'Кийф, но се оказа, че не са склонни към отстъпки. Веднага стана ясно, че възнамеряват най-напред да обсебят хотела, а след това да го задържат за някой голям удар. Ако трябваше да се купи „Сейнт Грегъри“ на разумна цена, това можеше да стане именно сега.

— Колко време ще ми дадете да помисля? — попита Уорън Трент.

— Предпочитам да получа отговора веднага.

— Не съм готов за това.

— Добре — премисли О'Кийф. — В събота имам среща в Неапол. Бих искал да си тръгна отгук не по-късно от четвъртък по обяд.

— Та това е по-малко от четиридесет и осем часа.

— Не виждам смисъл да изчаквам повече.

Неотсъпчивостта караше Уорън Трент все още да не се поддава. Разумът му напомняше, че така би скъсил само с един ден времето до крайния срок, с което беше вече примирен. Той отстъпи:

— Струва ми се, че щом настоявате...

— Чудесно! — каза О'Кийф и като се усмихна широко, отмести стола си и стана, кимвайки към Додо, която наблюдаваше със съчувствие Уорън Трент. — Време е да си вървим, мила. Уорън, благодаря ви за гостоприемството.

Все пак не би било толкова зле, ако се изчака ден и половина. В крайна сметка не може да има съмнение в окончателния резултат.

На изхода Додо извърна големите си очи към своя домакин:

— Благодаря ви, господин Трент.

Той взе ръката ѝ и се приведе към нея.

— Не мога да си спомня дали някога тези стари стаи са били удостоявани с такава чест.

О'Кийф го стрелна с очи, усъмнил се в искреността на комплимента, но след това разбра, че той е съвсем откровен. Това беше едно от странните качества на Додо — да установява понякога хармонични взаимоотношения почти инстинктивно с най-неочаквани хора.

В коридора тя го хвана леко под ръка и той усети как сетивата му се пробуждат.

Но преди всичко си спомни, че трябва да се помоли на бога и да му благодари за успешно преминалата вечер.

— Има нещо вълнуващо — отбеляза Питър Макдермот, — когато една жена рови в чантата си за ключа от своя апартамент.

— Това има двояк символ — каза Кристин, като продължаваше да търси ключа. — Апартаментът олицетворява женската независимост, а изгубването на ключа говори, че тя все още си е жена. А, ето — намерих го.

— Почакай! — и Питър хвана Кристин за раменете и после я целуна. Целува я дълго, а през това време ръцете му се плъзнаха по нея и я обхванаха здраво.

Накрая, почти бездиханна, тя каза:

— Аз съм си платила наема. Та ако ще се занимаваме с това, по-добре би било да влезем вътре.

И като взе ключа, Питър отвори вратата.

Кристин остави чантата си на масичката и се отпусна върху един голям диван. Тя освободи с облекчение краката си от тесните лачени обувки.

— Искаш ли цигара? — попита той, като седна до нея.

— Да, моля те.

Питър поднесе запалена клечка и за двамата.

Беше обзет от чувството на въодушевление и лекота, от реалното усещане за всичко наоколо. Вярваше, че взаимоотношенията между тях могат да продължат да се развиват съвсем логично, стига да се реши на това.

— Хубаво е — каза Кристин — да седим ей така и да си говорим. Той улови ръката ѝ.

— Но ние не говорим.

— Ами нека тогава да говорим.

— Е, не точно да говорим...

— Знам, Само че въпросът е докъде ще стигнем и ако стигнем дотам, защо ни е необходимо това.

— А не можем ли просто да завъртим колелото...

— Да, но тогава няма да има никакъв хазарт, а само увереност — тя замълча и се замисли. — Това, което се случи преди малко, става за втори път и между нас има странно привличане.

— По отношение на привличането при нас всичко е наред.

— Така че с течение на времето ни предстои и естествено развитие на нещата.

— Да, но аз не вървя редом с тебе, а крача отпреде ти.

— Предполагам към леглото.

— Аз ще легна отляво, а ти ще бъдеш с лице към таблата — каза той замечтано.

— Трябва да те разочаровам.

— Не казвай нищо! Ще отгатна. Навярно си забравила да си измиеш зъбите. Но няма значение, ще почакам.

— О, с тебе е трудно да се разговаря... — засмя се тя.

— Е, не точно да разговаряме...

— Тъкмо оттам започнахме.

Питър се облегна и изпусна колелце тютюнев дим, после още едно и още едно.

— Винаги съм искала да мога да го правя — каза Кристин. — Но никога не съм успявала.

— Ще ме разочароваш ли? — попита той.

— Имам чувството, че това, което трябва да се случи... ще се случи, и то няма да бъде без значение и за двама ни.

— А също и за тебе, нали?

— Мисля, че да. Не съм сигурна.

Тя се чувствуваше по-неуверена и за онова, което можеше да се случи по-нататък.

Той угаси цигарата си, а после взе цигарата на Кристин и също я угаси. И когато притисна ръцете ѝ, усети, че увереността ѝ я напусна.

— Трябва да се опознаем по-добре — каза той и се взря в лицето ѝ. — Думите не са най-доброто средство за това.

Той протегна ръце към нея и тя, отначало покорна, а сетне обхваната от разгаряща се възбуда, се приближи към него. От устните ѝ се изтръгнаха горещи, неразбираеми думи, благоразумието ѝ изчезна, а обзелата я доскоро сдържаност се стопи. Трепетна и с разтуптяно сърце, тя си каза: „Каквото е трябвало да стане, ще стане. А

сега нито съмненията, нито разумът могат да попречат.“ Чу учестеното дишане на Питър и притвори очи.

Времето спря. После ненадейно двамата се отдръпнаха един от друг.

— Понякога — каза Питър — ти се случват неща, които не можеш да забравиш. В един миг, в най-ужасния миг си спомняш за тях. — Той я обгърна, но сега ръцете му излъчваха нежност. После прошепна: — Ти беше права. Нека оставим всичко на времето.

Тя почувствува, че я целува нежно, а сетне чу стъпките му да се отдалечават. Чу външната врата да се отваря и миг след това се хлопна.

Отвори очи:

— Питър, мили — прошепна тя. — Не бива да си тръгваш. Моля те, не си отивай!

Но наоколо беше тихо и само отвън долиташе лекият шум от слизация асансьор.

До сряда оставаха само няколко минути.

В едно от заведенията със стриптийз на „Бърбън стрийт“ някаква блондинка с широк ханш се беше притиснала към партньора си, положила ръка върху бедрото му, а с пръстите на другата ръка го милваше по тила.

— О, разбира се, — каза тя. — Разбира се, че искам да спя с тебе, миличък.

Тоя, някой си Стан, както се представи, е от някакво си провинциално градче в Айова, за което не съм и чувала. Но ако продължава още да диша срещу мене, помисли си тя, просто ще повърна. Дъхът, който се разнася от устата му, направо мирише на канал.

— К'во чакаме тога'а? — попита я мъжът завалено. Той хвана ръката ѝ и я пъкна нагоре между бедрата си. — Тука, маце, имам нещо специално за тебе.

Всички са еднакви — помисли си с презрение тя. — Гръмогласни дървеняци, които се мъкнат тука и си мислят, че това, дето е между краката им, е нещо изключително, по което жените припадат, а пък са едни такива тъпи горделивци, като че ли са отгледали краставици за селскостопанска изложба. Ама ако речеш яко да го изпиташ, и тоя ще свърши и ще се разхленчи „като останалите“. Но тя нямаше намерение да го изпитва. *Боже, какъв отвратителен дъх!*

Близо до тях фалшиво свирещият джазов оркестър, чиито музиканти бяха доста неопитни, за да свирят в някое по-добро заведение на „Бърбън стрийт“ като „Славната врата“ или „Паркът“, неблагозвучно завършваше поредния си номер. Изпълнението беше придружено и от танц, ако неумелото тътрене по сцената на някоя си Джейн Мансфийлд можеше да се нарече така. (Това беше един от триковете, характерни за „Бърбън стрийт“: името на някой известен изпълнител се поизменяше леко и се прикачваше на неизвестен изпълнител с надеждата, че отминаващата публика по погрешка можеше да го вземе за истинска звезда.)

— Слушай — каза нетърпеливо мъжът от Айова, — що не се разкараме оттука?

— Вече ти обясних, душичке. Аз работя тук. Още не мога да си тръгна. Трябва да си изпълня номера.

— Да ти пикая на номера.

— Е, душичке, не е хубаво така — и като че ли обзета от внезапно вдъхновение, едробедрата блондинка попита: — В кой хотел си се настанил?

— В „Сейнт Грегъри“.

— Не е далече оттука.

— Само след пет минути ще мога да ти сваля гащите.

— Няма ли преди това да ме почерпиш? — сгълча го тя.

— На всяка цена! Айде, да тръгваме.

— Станли, миличък, почакай! Сетих се нещо.

Нещата се развиваха чудесно, помисли си тя, също като в добре играна пиеса. И защо не? Това беше около хилядното представление — със стотина повече или по-малко. През последния час и половина Стан, или който и да бе и откъдето и да бе той, следваше покорно стария, изтъркан сценарий: още с първото питие се опитаха да му измъкнат четворно по-голяма цена от тази, която би платил в някое порядъчно заведение. След това келнерът донесе и на нея да пийне. Питиетата пристигаха едно след друго, но на нея, както и на останалите момичета на комисионна към бара, сервираха студен чай вместо евтиното уиски за клиентите. После тя предупреди незабелязано келнера да приключи с поръчката с половин бутилка местно шампанско и с това сметката на този нищо неподозиращ мухльо Стан щеше да стигне четиридесет долара и нека само се опита да се измъкне, без да плати!

И така, оставаше ѝ само да го разкара, сега би могла, ако всичко вървеше наред, да спечели поредната дребна комисионна. В крайна сметка ѝ се полагаше някакво възнаграждение, след като изтърпя вонящия му дъх.

— Какво се сети бе, маце? — попита той.

— Що не ми оставиш твоя ключ от хотела? На тебе ще ти дадат друг от рецепцията, те винаги имат резервни. Аз ще дойда веднага щом свърша тук — тя притисна мястото, където той беше оставил ръката ѝ. — И да се приготвиш.

— Ще се приготвя.

— Добре тогава. Дай ми ключа.

Той държеше ключа здраво в ръката си.

— Абе ти сигурна ли си, че ще... — попита той със съмнение.

— Душичке, обещавам ти, че ще хвъркна — каза тя и пръстите ѝ започнаха отново да го милват. *Тоя мърльо май ще напълни гащите всеки миг.* — Та кое момиче не би дошло при тебе, Стан?

Той притисна ключа в ръката ѝ.

Преди да успее да размисли, тя беше изчезнала. Келнерът щеше да довърши останалото с помощта на един юначага, ако господин Зловоние се противеше за сметката. Но той вероятно нямаше да упорства, а и тук повече не би се върнал. Такива мухльовци никога не се връщат.

След около два часа, към края на деня, който беше сив като останалите ѝ дни, макар и да се утешаваше, че днес е успяла да изкара повече, едробедрата блондинка продаде ключа за десет долара.

Купи го Милн Ключаря.

СРЯДА

Когато сивите проблясъци на новия ден плахо пропълзяха над Ню Орлийнс, Ключаря вече седеше на леглото в своята стая в „Сейнт Грегъри“, освежен, бодър и готов за работа.

Целия предишен следобед и вечерта той спа дълбоко. После се поразходи навън и се върна в два след полунощ. Спа още час и половина и се събуди точно когато му беше необходимо. Стана, избърсна се, взе си душ и накрая се обля със студена вода. Потрепера от ледените струйки, но после се разтърка силно с пешкира и се загрея.

Според един от ритуалите преди всеки делови набег той си сменяше бельото и си обличаше чиста, колосана риза. Почувствува приятния допир на свежата ленена тъкан и това спомогна да придобие необходимото напрежение, за което се беше настроил. Щом само за миг го обхванеше някое краткотрайно съмнение — сянката на страха от ужасната възможност отново да го заловят и да го тикнат в затвора за петнайсет години, — той бързо го прогонваше от съзнанието си.

С чувство на задоволство си помисли за подготовката, която протече гладко и спокойно.

От пристигането му през вчерашния ден колекцията му от ключове порасна от три на пет.

Един от двата допълнителни ключа, с които се сдоби предишната вечер, той получи по твърде прост начин, като го поиска направо от администратора на рецепцията. Номерът на неговата стая беше 830, а той помоли да му дадат 803.

Преди да направи това, взе някои елементарни предпазни мерки. Най-напред провери дали ключът си е на мястото и дали в преградката под него няма оставени писма и бележки. Ако имаше някаква поща, би се наложило да изчака. Когато предаваха пощата или съобщенията, администраторите обикновено питаха за името на госта. Поради това той се помота наоколо, докато пред рецепцията се натрупаха хора, и тогава се нареди на опашката. Подадоха му ключа без всякакви въпроси. Ако възникнеше нещо непредвидено, би поднесъл правдоподобното обяснение, че е объркал номера на стаята си.

Лекотата, с която всичко премина, помисли си той, беше добро знамение. По-късно, когато се убеди, че на рецепцията са на смяна други администратори, той щеше да получи по същия начин и ключовете от 380 и 930.

И вторият залог се оказа изгоден. Преди две вечери чрез надеждни връзки той се договори с едно момиче от някакъв бар на „Бърбън стрийт“. Именно тя му достави петия ключ, като обеща да му донесе и други.

Единствено на гарата, след досадното бдение при потеглянето на няколко влака, усилията му не се възнаградиха с успех. И преди се беше случвало така и Ключаря реши да се възползува от натрупания опит. Очевидно хората, които пътуват с влак, са по-консервативни от пътниците на самолетите и поради тази причина навярно са и по-внимателни към ключовете си от хотела. Ето защо той реши да изключи занапред железниците от плановете си.

Погледна часовника. Нямаше защо да отлага повече, макар и да изпитваше странно желание да се надигне от леглото, в което седеше. Но като превъзмогна това чувство, той се зае с последните приготовления.

В банята бе напълнил вече една трета от чашата с шотландско уиски. Направи си гаргара с уискито и без да поглъща от него, го изплю в умивалника.

После взе един прегънат вестник — сутрешния брой на „Таймс Пикаюн“, който беше купил вечерта, и го сложи под мишница.

Накрая като провери джобовете си където беше разположил в определен ред колекцията си от ключове, излезе от стаята.

Каучуковите подметки на обувките му не издаваха никакъв шум по служебното стълбище. Спусна се, без да бърза, до шестия етаж. Когато се озова в коридора на етажа, успя да се огледа бързо и внимателно наоколо, без да го показва, в случай че го следят.

Коридорът беше пуст и тих.

Ключаря вече беше проучил разположението на хотела и системата за номериране на стаите. Извади от вътрешния си джоб ключа на 641 стая и като го държеше небрежно в ръка, бавно се запъти в посоката, където знаеше, че трябва да се намира тази стая.

Това беше първият ключ, с който се беше сдобил на летище „Мойсът“. Преди всичко Ключаря постъпваше методично.

Пред него се намираше вратата на 641 стая. Спря. Под прага не се процеждаше никаква светлина. Отвътре не се чуваше никакъв шум. Извади чифт ръкавици и ги нахлузи.

Усети как сетивата му се обострят. Безшумно вмъкна ключа в бравата. Ключът се превъртя и вратата се отвори тихо. Извади ключа, влезе и затвори след себе си.

Бледите светлосенки на зората разсейваха тъмнината в стаята. Ключаря остана неподвижен, докато се ориентира и очите му привикнат с полумрака. Опитните крадци в хотелите предпочитаха сивкавата мрачина и това бе една от причините, поради които избираха този час на денонощието за своите действия. Светлината беше напълно достатъчна, за да виждаш добре и да избегнеш предметите пред себе си и за щастие да не могат да те забележа. Наред с това съществуваха и други причини. По това време настъпваше затишие в живота на всеки хотел — нощният персонал, който беше още на работа, не бе така бдителен в края на смяната си. Служителите от дневната смяна още не бяха пристигнали. Гостите, дори и тези, които ходеха по забави или не се прибираха до късно, вече си бяха в стаите и вероятно спяха. Освен това с настъпването на зората хората изпитваха чувство за сигурност, сякаш опасностите на нощта са отминали.

Ключаря различи точно пред себе си очертанията на тоалетка. Вдясно съзря леглото. Съдейки по равномерното дишане, гостът явно спеше дълбоко.

Трябваше най-напред да прегледа дали на тоалетката няма пари.

Пристъпи внимателно, опипвайки с крак терена пред себе си за предмети, в които би могъл да се препъне. Протегна се напред и като стигна тоалетката, я докосна с ръце. С върха на пръстите си той обследва повърхността ѝ.

Облечените в ръкавици пръсти се натъкнаха на малка купчина монети. Зарежи това! При прибирането в джоба на такава дребна сума щеше да се вдигне шум. Но там, където има монети, би трябвало да има и портмоне. А, ето го! Беше доста издуто.

Изведнъж ярка светлина заля стаята.

Всичко стана така внезапно, без всякакъв предупредителен шум, че бързата мисъл на Ключаря, с която той така се гордееше, съвсем му изневери.

Реакцията му беше инстинктивна. Той изпусна портмонето и виновно се извърна към светлината.

Човекът, който включи нощната лампа, беше по пижама и седеше в леглото. Беше млад, як и ядосан.

— Какво, по дяволите, правите тук? — избухна той.

Ключаря стоеше зяпнал глуповато, без да може да проговори.

Вероятно, помисли си след това Ключаря, на разсънлия се също му бяха необходими няколко секунди, за да събере мислите си, и затова не усети първоначалния гузен тон в отговора на своя посетител. Но в този миг, съзнавайки, че пропуска ценното предимство, Ключаря със закъснение реши да действа.

Той се олюля, като че ли беше пиян, и изломоти:

— К'во искаш да каеш, че правя тука? А, ти к'во правиш в мойто легло? — и като каза това, той незабелязано свали ръкавиците си.

— Да те вземат мътните! Това е моето легло! И тази стая е моята стая!

Но ключаря се приближи и изпусна от дробовете си облак уиски, останало от гаргарата. Забеляза, че другият се отдръпна. Сега умът на Ключаря работеше бързо и хладнокръвно, както винаги. Не за пръв път беше успявал да заблуди противника си и да се измъкне от опасното положение.

Знаеше, че сега е изключително важно да премине в отбрана и да изостави агресивния тон, тъй като законният собственик на стаята може да се изплаши и да се развика за помощ, макар че този имаше вид на човек, който би се справил самичък с каквито и да било непредвидени обстоятелства.

— Вашата стая ли? Сигурен ли сте? — попита глупаво Ключаря.

Човекът в леглото още повече се ядоса.

— Ах, ти загубен пияница! Разбира се, че съм сигурен, че това е моята стая.

— Ама това 614-а ли е?

— Това е 641-ва, тъпанар такъв!

— Извинявай, приятел. Май съм се объркал — Ключаря измъкна изпод мишница вестника, който носеше със себе си, за да създава впечатлението, че току-що идва от улицата. — Ето ти сутрешният вестник. Специалният брой.

— Не ми трябва проклетия ти вестник. Взимай го и изчезвай!

Все пак номерът мина! Още веднъж добре замисленият изход от положението даде резултата.

И като се запъти към вратата, той рече:

— Казах ти, че се извинявам, приятел. Недей да се разстройваш. Отивам си.

Беше почти излязъл, а мъжът в леглото продължаваше да го гледа. Натисна бравата с помощта на едната сгъната ръкавица. Все пак успя. Ключаря затвори вратата след себе си.

Заслуша се внимателно и чу как мъжът стана от леглото, пристъпи към вратата, бравата щракна и предпазната верига се спусна. Ключаря продължи да чака.

Цели пет минути той остана в коридора, без да се помръдне, в очакване човекът да позвъни на администрацията. Важно беше да разбере. Ако другият се обадеше, Ключаря трябваше веднага да се прибере в стаята си, преди да се разнесат викове и шум. Но вътре беше тихо и телефонът не звънеше. Непосредствената опасност беше отминала.

Може би по-късно нещата все пак щяха да се променят.

Когато господин 641 се събуди, след като се развидели, той ще си спомни какво бе станало. Размисляйки върху случката от предишната нощ, той ще си зададе някои въпроси. Например защо пристигналият по погрешка в стаята му има ключ, който става на неговата врата? И защо, когато влезе в стаята, остана на тъмно, а не запали лампата? А и това гузно поведение на Ключаря в първите минути...

Всеки съобразителен човек, след като се разсъни, би могъл да си припомни някои подробности от случката и да обмисли всичко наново. Все пак той щеше да има достатъчно основания, за да позвъни на ръководството на хотела.

Ръководството — вероятно в лицето на хотелския инспектор — веднага ще се досети за какво става дума. Ще последва обичайната проверка. Ще се свържат с госта от 614 и ако е възможно, ще направят очна ставка с другия клиент. И двамата ще потвърдят, че никога не са се срещали. Ченгето на хотела няма да се изненада, но това ще потвърди съмненията му, че в хотела действа професионален крадец. Новината бързо ще се разнесе. И едва успял да положи началото на своята дейност, Ключаря ще трябва да внимава, защото целият персонал на хотела ще бъде нащрек.

Голяма беше вероятността хотелът да се свърже с местната полиция. Те на свой ред ще поискат от ФБР сведения за известните хотелски крадци, които могат да се подвизават тук и там из страната. А щом пристигне такъв списък, в него съвсем сигурно ще фигурира и името на Джулиъс Милн — Ключаря. Към него щяха да добавят и фотографии — полицейски снимки с отличителни белези, които ще се представят на администраторите и на останалите служители.

Не му оставаше нищо друго, освен да събере багажа си и да напусне хотела. Ако побърза, би могъл да изчезне от града за по-малко от час.

Все пак това не беше така просто. Той беше вложил доста пари — за колата, за мотела, за стаята си в хотела и за момичето в бара. Капиталите му вече бяха на привършване. Трябваше да се сдобие с някакви средства от Ню Орлийнс и при това солидни. Помисли си отново, Ключарю, каза си той. Хубаво си помисли.

Досега беше обмислил най-лошото, което би могло да се случи. Но нека разгледа нещата от другата им страна.

Дори ако събитията следваха пътя, който си беше представил, навярно щяха да изминат няколко дни. Полицията в Ню Орлийнс е доста заета. Според сутрешния вестник всички налични детективи работеха денонощно над неразрешимата загатка около автомобилната злополука — инцидента с убийството на двама души, от който целият град беше развълнуван. Малко вероятно бе полицията да отдели време, още повече че в хотела не беше извършено никакво престъпление. При все че рано или късно щяха да се заловят и с този случай. Винаги постъпиха така.

Всъщност с колко време разполагаше? Преценявайки трезво, вероятно му останаха един, най-много два дни. Премисли всичко внимателно. Да, това му беше достатъчно.

До петък сутринта щеше да се измъкне от хотела и да напусне града, заличавайки всички следи подир себе си.

Решението беше взето. А сега какво да прави? Да се върне ли в стаята си на осмия етаж и да остави всичко до утре, или да продължи? Изкушението да спре за днес беше твърде голямо. Това, което стана преди малко, ако трябваше честно да си признае, го беше разстроило повече откогато и да било. Неговата стая му изглеждаше като тихо и спокойно пристанище.

Тогава той реши мрачно: трябва да продължи. Беше чел някъде, че при повреда на военен самолет, независеща от пилота, същият пилот отново се отправя във въздуха, преди да е загубил самообладание. Трябваше да действа по този принцип.

Първият ключ, който беше намерил, не оправда надеждите му. Навярно това беше знамение, което му показваше да започне в обратен ред и да опита с последния. Момичето от бара на „Бърбън стрийт“ му беше продало ключа от 1062. Още едно знамение — неговото щастливо число две. И докато броеше стъпалата, Ключаря се заизкачва по служебното стълбище.

Човекът от Айова, на име Станли, който се беше хванал на въдицата за мухльовци като него в бара на „Бърбън стрийт“ бе заспал накрая. Той дълго чака едробедрата блондинка, надявайки се отначало, че тя ще дойде, а сетне, докато часовете се изнизваха, увереността го напусна и бе обзет от неприятното чувство, че е измамен. Накрая, като не можеше повече да държи очите си отворени, потъна в тежък, пиянски сън.

Той не чу влизането на Ключаря, нито неговия внимателен и методичен оглед на стаята. Продължи дълбокия си сън, дори когато Ключаря измъкна парите от портмонето му, после извади от джоба часовника му, пръстена с монограм, златната табакера в комплект със запалка и диамантени копчета за ръкавели. Не се помръдна и когато Ключаря се измъкна тихо навън.

Утрото вече преваляше, когато Станли от Айова се събуди, но трябваше да мине още един час, преди да осъзнае, след смазващите последици от пиянството, че е бил ограбен. Но когато осъзна накрая размера на новосполетялото го нещастие наред с мизерното си състояние и скъпото, но безрезултатно преживяване от предишната вечер, той седна на стола и заплака като дете.

Много преди това Ключаря беше укрil плячката си.

След като напусна 1062, Ключаря реши, че е твърде светло, за да рискува повече, и се върна в своята стая. Преброи парите. Сумата възлизаше на задоволителната цифра от деветдесет и четири долара, предимно пет и десетдоларови банкноти — всички стари и използвани, което означаваше, че не могат да бъдат идентифицирани. С чувство на доволство той прибра парите в портмонето си.

Часовникът и другите вещи бяха по-опасни. Той се поколеба първоначално, размисляйки дали да ги вземе, но се по-даде на обзелата го алчност и на чудесната възможност. Разбира се, това означаваше, че днес по някое време щеше да се вдигне шум. Хората могат да загубят пари, без да бъдат сигурни къде и кого е станало това, но изчезването на ценности решително говореше за кражба. Сега вероятността от спешна намеса на полицията беше много по-голяма, а сроковете, които си беше определил, трябваше навярно да се съкратят. Почувствува, че увереността му нараства наред с усиливащото се желание да поеме при необходимост и други рискове.

Сред вещите му се намираще и едно малко дипломатическо куфарче — от онези, които може да внасяш и изнасяш от хотела, без да привличаш вниманието. Ключаря прибра откраднатите предмети в него, установявайки, че те несъмнено ще му донесат стотина долара от някой сигурен човек, макар че истинската им стойност беше много по-голяма.

Изчака, докато хотелът се събуди и фойето се напълни с хора. После слезе с асансьора и се отправи с куфарчето в ръка към паркинга на „Канал стрийт“, където беше оставил колата си предишната нощ. Оттам потегли внимателно към наетата стая в мотела на магистралата „Шеф Мънтуър“. Спря веднъж по пътя, за да вдигне капака на форда и да отстрани някаква привидна повреда в двигателя, докато измъкне ключа за мотела от въздушния филтър на карбуратора. В мотела остана колкото да прехвърли ценностите в друга чанта с ключалка. На връщане отново разигра същата пантомима с колата, като върна ключа на мястото му. Когато паркира колата, този път на друг паркинг, нито у него, нито в стаята му в хотела имаше нещо, което да издава, че е свързан с откраднатите вещи.

Сега беше обзет от такова благоразположение на духа, че реши да се отбие да закуси в кафенето на хотела.

Едва след това, на излизане, той видя кройдънската дукеса.

Миг по-рано тя се беше появила от един асансьор във фойето на хотела. Бедлингтънските териери — три от едната и два от другата ѝ страна, подрипваха пред нея като неудържими форлойфери. Дукесата държеше уверено и властно каишките им макар че мислите ѝ очевидно бяха някъде далеч, а погледът ѝ, устремен напред, като че ли проникваше през стените на хотела и отвъд тях. Както винаги,

характерната за нея великолепна надменност веднага се хвърляше на очи. Само внимателният наблюдател можеше да забележи бръчиците от напрежение и умора по лицето ѝ, които не бяха напълно заличени нито от козметиката, нито от усилията на волята.

Отначало Ключаря спря, без да повярва на очите си, но всъщност това беше самата кройдънска дукеса. Като жаден читател на списания и вестници, Ключаря беше попаднал на много нейни фотографии, за да се усъмни в това, което виждаше. Очевидно дукесата беше отседнала в този хотел.

Умът му заработи трескаво. Кройдънската дукеса се славеше със световноизвестната си колекция от скъпоценности. Тя се явяваше по всякакъв повод щедро отрупана с диаманти. Дори сега Ключаря примижа при вида на пръстените ѝ и сапфирената брошка, която макар и небрежно прикачена беше безценна. Този навик на дукесата говореше, че независимо от предохранителните мерки тя винаги носи със себе си част от своите скъпоценности.

В ума на Ключаря се зараждаше мъглява, безразсъдна, дръзка, невъзможна и... каква ли не още идея.

Той продължи да следи дукесата, предшествувана от териерите, докато тя самата прекоси фойето на „Сейнт Грегъри“ и излезе на залятата от слънце улица.

Хърби Чандлър пристигна рано на работа, но воден от личните си интереси, а не от интересите на „Сейнт Грегъри“.

Сред страничните доходи на старши пиколото, както в много други хотели, съществуваше и така нареченият „алкохолен остатък“.

Гостите на хотела, които се забавляваха в стаите, или пък си пийваха сами, обикновено оставяха при заминаване по някоя недопита бутилка. Когато си опаковаха багажа, повечето предпочитаха да изоставят ненужния алкохол, защото се страхуваха да не протече или за да си спестят евентуалните разходи за свръх багаж в самолета. Но човешката психика не разрешава да се изхвърли алкохолът и те обикновено го оставяха върху тоалетните масички в освободените стаи.

Пиколото, повикан да свали багажа на гостите, забелязвайки останалите бутилки, обикновено се завръщаше подир малко и ги прибираше. А когато гостите си пренасяха сами багажа, както мнозина вече предпочитаха, то камериерката обикновено уведомяваше пиколото и той поделеше печалбата с нея.

Събираният капка по капка алкохол се отправяше към ъгъла в една стаичка на сутерена — личното владение на Хърби Чандлър. Там той се съхраняваше със съдействието на някакъв магазинер, който в замяна получаваше подкрепата на Чандлър при своите злоупотреби.

Бутилките донасяха тук предимно в торбите на пералнята, които пиколите можеха да разнасят свободно из хотела, без да предизвикват подозрение. В продължение на ден-два се събираше изумително количество алкохол.

На всеки два-три дни, а понякога и по-често, когато в хотела провеждаха конгреси, старши пиколото, като днес, събираше своите запаси.

Хърби подреди в отделна група бутилките с джин. Като отдели две шишета с луксозни етикети, той сложи една мъничка, стара фуния и изля в тях всички остатъци. Успя да напълни едната бутилка, а другата — три четвърти. Затвори и двете, като отдели втората, за да я

допълни следващия път. Същото направи с бърбъна, шотландското уиски и ръженото бренди. В крайна сметка се събираха седем пълни бутилки и няколко полупразни. След като се поколеба за миг, той реши да долее няколко грама водка към джина.

Към края на деня седемте пълни бутилки щяха да бъдат предадени в един бар на няколко преки от „Сейнт Грегъри“. Собственикът на бара, който съвсем не се интересуваше от качеството, предлагаше на клиентите си алкохол, а на Хърби плащаше половината от обичайната цена при редовните доставки. От време на време Хърби изплащаше дивиденди на сътрудниците си от хотела, но те бяха съвсем незначителни.

Напоследък работата с алкохолните остатъци вървеше добре, а днешният добив би удовлетворил Хърби, ако не го тревожеха други мисли. Късно снощи му позвъни Станли Диксън. Младежът му представи своята версия за разговора си с Питър Макдермот. Той съобщи и за срещата, която предстоеше на него и на приятелите му в кабинета на Макдермот в четири часа на следващия ден, всъщност днес. Диксън в действителност желаше да узнае какво точно знае Макдермот.

Хърби Чандлър не можа да му отговори и само го предупреди да бъде дискретен и да отрича всичко. Но оттогава все се питаше какво наистина е станало в апартамент 1126–7 преди две вечери и доколко беше осведомен заместник-главният управител включително и за участието на старши пиколото.

До четири оставаха още девет часа. Според очакванията на Хърби те щяха да минат доста бавно.

Както винаги сутрин Къртис О'Кийф най-напред си вземаше душ, а после се молеше. Тази процедура се извършваше по характерно умел начин, тъй като той се явяваше чистичък пред бог и същевременно се изсушаваше, докато стоеше коленичил двадесет минути, загърнат в хавлията.

Ярката слънчева светлина, която проникваше в удобния, съоръжен с климатична инсталация апартамент, предизвикваше у магната доброжелателно настроение. Това чувство се прокрадваше и в многословната му молитва, която наподобяваше задушевен разговор. Къртис О'Кийф все пак не забрави да припомни на всевишния за нестихващия си интерес към хотел „Сейнт Грегъри“.

Закуската беше сервирана в апартамента на Додо. Тя направи поръчка и за двамата, след като дълго се мръщи над менюто, а после проведе продължителен разговор със сервитьора, обслужващ стаите, и през това време промени няколко пъти цялата заявка. Днес изборът на сок предизвика, у нея доста съмнения и разговаряйки в продължение на няколко минути по телефона с невидимия сервитьор, тя бе обзета от колебания между качествата на ананаса, грейпфрута и портокала. Къртис О'Кийф се забавляваше, представяйки си хаоса, който продължителният разговор беше причинил в натоварения и бездруго сектор за обслужване по стаите единадесет етажа под тях.

Докато чакаше закуската, той прелисти сутрешните вестници — нюорлийнския „Таймс Пикаюн“ и пристигналия с въздушната поща „Ню Йорк Таймс“. Забеляза, че в местния вестник не се споменават нови неща за случая с автомобилната злополука, който беше изместил останалите събития в града. В нюйоркския вестник видя, че в колоната за борсовите операции акциите на хотелите „О'Кийф“ са спаднали с три десети. Спадането беше незначително — всъщност обичайно колебание, което сигурно щеше да бъде последвано от поредното покачване, щом плъзне слухът за новата придобивка на фирмата в Ню Орлийнс, както се очакваше в близко време.

Тази мисъл го върна към двата тревожни дни, които му предстоеше да прекара в очакване на потвърждението. Съжали, че снощи не прояви настойчивост за взимане на окончателно решение, но след като вече бе дал дума, не му оставаше нищо друго, освен да изчака търпеливо. Ни най-малко не се съмняваше в благоприятния отговор на Уорън Трент. Всъщност друга алтернатива не съществуваше.

Към края на закуската телефонът иззвъня и Додо отговори. Обаждаше се Ханк Лемницър, личният представител на Къртис О'Кийф за западното крайбрежие. Подозирайки темата на разговора, той го прехвърли в своя апартамент, като затвори междинната врата към помещенията на Додо.

Както и очакваше, въпросната тема беше засегната след обичайния доклад по различни финансови проблеми, които нямаха нищо общо с хотелския бизнес, около които Лемницър продължаваше хитро да върти разговора.

— Има още един въпрос, господин О'Кийф — проточи думите си той с характерния калифорнийски носов акцент. — Става дума за Джени Ламарш, онази кукла... хъм, младата дама, към която проявихме интерес, когато бяхме в хотел „Бевърли Хилс“. Помните ли я?

О'Кийф си я спомняше добре: удивителна, стройна брюнетка с хладна усмивка и с жив, палав ум. Той беше впечатлен както от очевидните ѝ женски прелести, така и от качествата ѝ на интелигентна събеседница. Доколкото си спомняше, някой беше казал, че е завършила колежа „Васар“. Била сключила договор с някакво малко филмово студио.

— Да, спомням си.

— Говорих с нея, господин О'Кийф. Няколко пъти. Тя ще се радва, ако замине с вас на някое пътуване. Или пък на повече.

Не беше необходимо да се интересува дали госпожица Ла-марш е наясно до какви взаимоотношения ще ги доведе това пътуване. Ханк Лемницър щеше да се погрижи за това. Възможностите, които му се предоставяха, както сам си призна Къртис О'Кийф, бяха чудесни. Разговорите, както и някои други форми на общуване с Джени Ламарш, щяха да бъдат изключително стимулиращи. За нея, разбира се, нямаше да бъде трудно да се държи на висота пред хората, с които

им предстоеше да се срещат. А и нямаше да бъде разкъсвана от нерешителност за такива прости неща като избора на плодов сок.

За свое учудване той изпита колебание.

— Има само един въпрос, в който искам да бъда сигурен, и това е бъдещето на госпожица Лаш.

От другия край на континента достига увереният глас на Ханк Лемницър:

— Не мислете за това. Аз ще се погрижа за Додо, както съм се грижил и за останалите.

Къртис отвърна рязко:

— Не е там работата.

Независимо че имаше полза от Лемницър, понякога на него му липсваше тънък усет за нещата.

— А какво имате предвид, господин О'Кийф?

— Бих искал да подготвите нещо специално за госпожица Лаш. Нещо хубаво. Искам да знам какво ще бъде, още преди да ме е напуснала.

— Струва ми се, че ще успея — отвърна с нотка на съмнение Лемницър. — Разбира се, Додо не е най-блестящата...

— Не какво и да е, ясно ли е? — продължи да настоява О'Кийф. — И няма защо да бързате, ако не е необходимо.

— А какво да правя с Джени Ламарш?

— Тя няма ли други ангажименти...?

— Предполагам, че няма — Лемницър беше обхванат от чувство на гняв срещу всички тези капризи, но сетне добави не принудено: — О'кей, господин О'Кийф, както кажете. Аз ще ви се обадя.

Когато се върна в гостната на другия апартамент, Додо събираше мръсните съдове върху сервитьорската количка.

— Я престани с това — сряза я той раздражено. — За тая работа си има персонал, на който му плащат.

— Но на мен ми харесва, Кърти.

Тя извърна изразителните си очи към него и за миг той забеляза в тях обърканост и обида. Все пак тя остави заниманието си.

Без да съзнава сам причината за лошото си настроение, той каза:

— Ще се поразходя из хотела.

По-късно, помисли си той, ще изглежда отношенията си с Додо, като я разведа из града. Като че ли тук предлагаша екскурзия по реката

с някакъв стар, тромав параход с витла и пара, наречен „Парният президент“. Обикновено той е претъпкан с туристи и това ще ѝ хареса.

Застанал на външната врата, някак импулсивно той ѝ каза това, а тя му отвърна, като обви ръце около шията му.

— Кърти, ще бъде чудесно! А аз ще си прибера косата, та вятърът да не я вее. Ето така!

И тя отдръпна гъвкаво ръката си и отметна назад гъстите си, пепеляворуси коси, увивайки ги в стегнато очертан възел. Повдигнатото ѝ лице и неподправената ѝ радост въздействаха с такава смайваща, чиста красота, че той беше обзет от желанието да промени решението си и да остане. Вместо това О'Кийф изръмжа, че скоро ще се върне, и рязко затвори вратата на апартамента зад гърба си.

Спусна се с асансьора до мецанина, а оттам слезе по стълбите до фойето, където решително отхвърли Додо от мислите си. Той закрочи с привидно нехайство, усещайки тайните погледи на минаващите наоколо служители от хотела, които сякаш биваха обзети от неочакван прилив на енергия, щом го зърнеха. Без да им обръща внимание, той продължи наблюденията си върху състоянието на хотела, сравнявайки впечатленията си с фактите от секретния доклад на Огдън Бейли. Това, което видя, затвърди мнението му от предишния ден, че „Сейнт Грегъри“ се нуждае от твърда ръка. Той сподели и мнението на Огдън Бейли за нови потенциални източници на капитали.

Опитът му подсказа например, че масивните колони във фойето вероятно не са носещи. При това положение не би било трудно да бъдат издълбани, а свободното пространство в тях да се даде под наем за витрини на местните търговци.

Забеляза, че под свода на фойето видно място заемаше цветарски магазин. Навярно наемът, който хотелът получаваше от него, възлизаше на около триста долара месечно. Същото място с малко повече въображение би могло да се преобрази в модерен коктейл-бар (оформен например като речен кораб — защо не?), който да носи за това време петнайсет хиляди долара. А цветарницата да се премести другаде.

След като се върна във фойето, забеляза, че там би могло да се освободи допълнително полезно пространство. Намалявайки част от наличното свободно място, можеше съвсем изгодно да се вмъкнат още

половин дузина щандове за представителствата на авиокомпаниите, бюро за коли под наем, за екскурзии, бижутерия и дори аптека. Това естествено щеше да доведе до промяна в атмосферата — сегашният дух на без-действен разкош трябваше да изчезне заедно с този декоративен храсталак и дебели килими. Сега тъкмо ярко осветените фойейта, в които погледът непрекъснато попадеше на рекламни надписи, спомагаха балансът на хотела да радва окото.

И още нещо: ще трябва да се изнесат повечето от креслата. Ако хората желаят да седят, много по-изгодно е да правят това в някой от баровете или ресторантите на хотела.

Преди много години беше получил добър урок от тези безплатни места за седене. Това се случи в един малък град на югозапад в неговия първи хотел — паянтова сграда без аварийни изходи в случай на пожар, но с помпозна фасада. Хотелът се отличаваше с едно качество. В него имаше цяла дузина тоалетни с такса, които навярно се ползуваха по различно време от всички фермери и селскостопански работници от близките околности на разстояние сто мили. За изненада на младия Къртис О'Кийф приходите от този източник бяха доста внушителни, но само едно им пречеше да нарастнат: съгласно законите на щата една от дванадесетте тоалетни трябваше да работи безплатно и стиснатите фермери бяха придобили навика да седят тъкмо пред нея. Той разреши проблема, като нае най-известния пияница в града. За двадесет цента на час и бутилка евтино вино този човек стоически прекарваше всеки ден в безплатната тоалетна. Постъпленията от останалите веднага се покачиха.

Къртис О'Кийф се усмихна при спомена за тази история.

Забеляза, че фойейто все повече се изпълва с народ. Току-що беше пристигнала една група и хората се регистрираха на рецепцията, докато други все още проверяваха багажа си, който разтоварваха от автобуса от аерогарата. Пред рецепцията се беше образувала малка опашка. О'Кийф стоеше и наблюдаваше.

Тъкмо тогава забеляза онова, което никой не бе видял.

Добре облечен негър на средна възраст с куфарче в ръка влезе в хотела. Той се приближи със спокойна походка към рецепцията, като че ли отиваше на следобедна разходка. Сложи куфарчето си на банката и се нареди.

Разговорът му с администратора можеше да се долови съвсем ясно, когато дойде неговият ред.

— Добро утро — поздрави негърът и гласът му с акцент от Средния запад прозвуча дружелюбно и учтиво. — Аз съм доктор Николас. Имам резервация при вас. Докато чакаше, той беше свалил меката си шапка, която откри грижливо подстриганата му сива коса.

— Да, господине. Моля да попълните тази адресна карта — администраторът изрече думите, навел глава, но когато вдигна очи, изражението ме се скова. Ръката му се протегна и грабна адресната карта, която миг преди това бе подал.

— Съжалявам — каза твърдо той, — но хотелът е пълен.

Негърът отвърна с невъзмутима усмивка:

— Но аз имам резервация. От хотела ми изпратиха писмено потвърждение — и той пхна ръка в един от вътрешните си джобове, като извади бележник с подаващи се от него бележки и отдели една от тях.

— Съжалявам, но сигурно е станала грешка — отговори администраторът едва поглеждайки писмото. — В нашия хотел имаме конгрес.

— Знам — кимна негърът с вече поизтъняла усмивка. — Това е конгрес на зъболекарите и аз съм един от участниците.

Администраторът поклати глава:

— Не мога да ви помогна.

Негърът прибра документите си и каза:

— В такъв случай бих искал да говоря с някой друг.

Докато разговаряха, към опашката пред рецепцията се наредиха още новопристигнали. Някакъв човек с шлифер, препасан с колан, нетърпеливо попита:

— Защо се бавят толкова тук?

О'Кийф стоеше мълчаливо. Имаше усещането, че в претъпканото фоайе е поставена бомба с часовников механизъм, която можеше да избухне всеки миг.

— Обърнете се към помощник-управителя — и като се наведе над банката, администраторът остро подвижна: — Господин Бейли!

От другия край на фоайето седналият на бюрото в нишата възрастен човек вдигна очи.

— Господин Бейли, бихте ли дошъл, ако обичате?

Помощник-управителят кимна и с привидно уморено изражение се изправи. Докато пресичаше помещението, по набръчканото му чело и подпухнало лице заигра професионална усмивка.

„Тоя е много печен“, помисли си Къртис О’Кийф. След дългогодишна работа на рецепцията на него му бяха предоставили стол и бюро във фойето с малко власт при разрешаването на дребните проблеми на гостите. Званието помощник-управител в повече хотели представляваше залъгалка за суетата на публиката, предоставяща им илюзията, че имат възможност да се обърнат всъщност към повисокопоставен служител. Истинската власт в хотела обаче се упражняваше от невидимите служебни кабинети.

— Господин Бейли — каза администраторът, — обясних на този господин, че хотелът е пълен.

Лицето на помощник-управителя се озари от благодушна усмивка, а явната му добронамереност беше насочена към всеки гост от опашката.

— Добре — каза кротко той, — да видим какво можем да направим — и с дебелите си, пожълтели от никотина пръсти гой подхвана ръкава на елегантния костюм на доктор Николас: — Нека да приседнем там! — и докато другият се остави да го отведат към нишата, помощник-управителят добави: — Понякога стават такива неща, но когато се случи, ние се опитваме да оправим положението.

Мислено Къртис О’Кийф си призна, че старият човек си разбира от работата. Спокойно и без много шум той измести назряващата разправия от центъра на сцената в покрайнините. Междувременно с помощта на друг администратор, който се присъедини към първия, пристигащите бяха бързо настанени. Само един широкоплещест, млад мъж, наподобяващ кукумявка с дебелите стъкла на очилата си, се отмести от опашката и остана да гледа. Е, хубаво помисли си О’Кийф, може би всичко ще се размине без скандали. Все пак почака да види какво ще стане.

Помощник-управителят посочи на събеседника си един стол до бюрото си и самият се настани на своето място. Той изслуша внимателно и с безучастно изражение обяснението, което гостът бе вече дал на администратора.

Накрая възрастният служител кимна.

— Добре, докторе — отвърна той с енергичен, делови тон. — Извинявам се за недоразумението, но съм сигурен, че можем да ви настаним в друг хотел.

С една ръка придърпа телефона към себе си и вдигна слушалката, а с другата извади от бюрото си лист с телефонни номера.

— Момент, моля! — за пръв път в гласа на госта прозвучаха остри нотки. — Вие твърдите, че хотелът е пълен, но вашите служители продължават да настаняват хора. Да не би те да имат някаква специална резервация?

— Очаквах да кажете това — професионалната усмивка изчезна от лицето на помощник-управителя.

— Джим Николас! — от другия край на фоайето долетя гръмогласен весел поздрав. Той беше изречен от дребен, възрастен човек с живо червендалесто лице, увенчано с буйна грива побелели коси. Човекът засити бързо към нишата.

Негърът стана.

— Доктор Инграм! Радвам се да ви видя — и той протегна ръка, която старецът сграбчи за поздрав.

— Как си, Джим, мойто момче? Не, не ми отговаряй! Аз самият виждам, че си добре. Явно преуспяваш. Предполагам, че практиката ти върви чудесно.

— Да, така е. Благодаря — усмихна се доктор Николас. — Всъщност работата в университета ми отнема доста време.

— Е, като че ли не зная! Цял живот съм учил младежи като тебе, а после всички се разбягват и залавяте с добре платената практика. — Николас се усмихна, а старецът продължи: — Всъщност ти си овладял и двете неща и имаш чудесна репутация. Твоята статия за злокачествените тумори в устната кухина предизвика доста разисквания и ние очакваме да чуем твоя доклад. Междувременно ще имам удоволствието да те представя на конгреса. Сигурно знаеш, че ме избраха тази година за президент на асоциацията?

— Да, чух. Струва ми се, че това е най-добрият избор.

Докато двамата разговаряха, помощник-управителят се надигна бавно от стола си. Очите му зашариха несигурно по единия и по другия.

Дребният, белокоос доктор Инграм се засмя и весело потупа колегата си по рамото.

— Кажи ми номера на стаята си, Джим. По-късно ще се съберем с някои колеги да си пийнем. Искам и ти да дойдеш.

— За съжаление — каза доктор Николас — казаха ми, че не могат да ми дадат стая. Вероятно е заради цвета ми.

Настъпи неловко мълчание и президентът на асоциацията силно се изчерви. Сетне чертите му се изопнаха и той заяви:

— Джим, аз ще се заема с тази история. Обещавам, че ще ти се извинят и ще ти дадат стая. Ако не направят това, гарантирам ти, че всички зъболекари ще напуснат този хотел.

През това време помощник-управителят повика едно пиколо и бързо му нареди:

— Извикайте господин Макдермот! Ама веднага!

За Питър Макдермот денят започна с незначителни организационни задачи. Със сутрешната поща пристигна записка от служба „Резервации“, с която го информираха, че господин и госпожа Джъстин Кюбек от Тъскалуса ще пристигнат на следващия ден в „Сейнт Грегъри“. Особеното в случая със семейство Кюбек беше придружителната бележка от госпожа Кюбек, в която се казваше, че съпругът ѝ е висок два метра и дванайсет сантиметра.

Седнал на бюрото си в кабинета, Питър си помисли, че би било чудесно, ако всички проблеми на хотела са така прости.

— Обадете се в мебелната работилница — нареди той на секретарката си Флора Йейтс. — Вероятно са запазили леглото и матрака, които използвахме за генерал Де Гол. Ако не са, ще трябва да измайсторят нещо. Утре сутрин трябва да определите една стая и да поставите в нея леглото, преди семейството Кюбек да са пристигнали. Предайте и на камериерките да набавят специални чаршафи и одеала.

Седнала спокойно на другия край на бюрото, Флора си водеше бележки, както винаги мълчаливо, без да задава въпроси. Питър знаеше, че разпорежданията му ще бъдат правилно предадени, а утре, без да ѝ напомня, Флора сама ще провери дали всичко е наред.

Той получи Флора като наследство още като постъпи в „Сейнт Грегъри“ и тогава реши, че тя е отлична секретарка: компетентна, надеждна, около четиридесетгодишна, със сполучлив брак и безлична като сива циментова стена. Освен това, помисли си Питър, Флора беше чудесна, защото можеше да си позволи да я хареса, както си и беше, но без да стига до увлечения. А ако Кристин работеше при него, помисли си той, вместо при Уорън Трент, резултатът щеше да бъде съвсем различен.

След прибързаното тръгване снощи от апартамента на Кристин почти през цялото време той си мислеше за нея. Дори му се яви насън. Присъни му се някаква одисея: плават спокойно по река със зелени брегове (не си спомняше на какво се бяха качили) под звуците на опияняваща музика, в която доколкото си спомняше, арфите

преобладаваха. Той разказа съня си на Кристин по телефона рано тази сутрин и тя го бе попитала: „А срещу течението ли плавахме, или се спускахме надолу? Това е важно.“ Но той не може да каже, помнеше само, че всичко му е харесало и се надяваше (осведоми той Кристин) да продължи съня си тази вечер от мястото, където го беше прекъснал.

Преди това обаче трябваше да се срещнат отново. А мястото и часа се уговориха да уточнят по-късно.

— Това ще ми послужи като извинителна причина за повторното ми обаждане — каза Питър.

— А без причина не може ли? — отвърна тя. — При това тази сутрин смятам да намеря някое много важно листче, което внезапно трябва лично да ти се предаде.

Гласът ѝ прозвуча щастливо, почти задъхан, сякаш радостното вълнение, което бяха преживели снощи, бе преляло и в новия ден.

Надявайки се Кристин да дойде скоро, той отпрати вниманието си към Флора и сутрешната поща.

От купчината най-различни писма отдели няколко, които се отнасяха до провеждането на конгреси. Както винаги, Питър зае любимата си поза при диктуване — качи краката си върху високото кожено кошче за отпадъци, а тапицираният въртящ се стол се наклони несигурно назад и тялото му зае почти хоризонтално положение. Беше установил, че мисълта му тече по-целенасочено в тази поза, постигната чрез множество опити, и затова столът сега беше наклонен под най-голям ъгъл, на косъм от подхлъзването. Както винаги, Флора наблюдаваше с очакване между паузите на записките.

Днес беше пристигнало и друго писмо, на което той веднага отговори. Изпращаше го жител на Ню Орлийнс, чиято съпруга присъствувала преди пет седмици на някакво сватбено празненство в хотела. По време на тържеството оставила визоновата си наметка върху пианото при дрехите и вещите на другите гости. Впоследствие открила следа от изгаряне с цигара върху дрехата, за чиято поправка били необходими сто долара. Съпругът се опитваше да получи тази сума от хотела и в последното писмо заплашваше, че ще отнесе въпроса до съда.

Отговорът на Питър беше учтив, но категоричен. Той отново изтъкна, че хотелът предлага услугите на гардероба, който съпругата на автора на писмото не беше предпочела да използва. Ако тя се бе

възползувала от тези възможности, хотелът щеше да уважи молбата ѝ. В дадения случай „Сейнт Грегъри“ не поемаше отговорност.

Писмото на съпругата, както подозираше Питър, по всяка вероятност бе опит да се измъкнат пари, макар че всичко можеше да стигне до съд — в миналото бяха имали безброй такива глупави дела. Обикновено съдът отхвърляше подобни иски, претендиращи за парично обезщетение от страна на хотела, но те бяха досадни заради времето и усилията, които им отнемаха. Понякога, мислеше си Питър, някои хора смятат, че хотелът е чудесна дойна крава с виме като рог на изобилието.

Беше избрал поредното писмо, когато на вратата на секретарската стая се разнесе тихо почукване. Той вдигна поглед в очакване да види Кристин.

— Това съм аз — каза Марша Прейскът. — Отвън нямаше никой и аз... — тя съгледа Питър — Боже господи! Ама няма ли да паднете така?

— Е, все още не — рече Питър и в този миг се просна на пода.

Оглушителният трясък беше последван от изпълнена със страх тишина.

Озовал се на пода зад бюрото си, Питър се огледа наоколо, като се опита да прецени щетите. Левият му глезен болезнено пареше, тъй като при падането се беше ударил в крака на обърнатия стол. Тилът го болеше при докосване, макар килимът за щастие да бе омекотил удара. И преди всичко беше наранено личното му достойнство, за което свидетелствуваше звънтящият смях на Марша и сдържаната усмивка на Флора.

Те заобиколиха бюрото, за да му помогнат да се изправи. Независимо от поражението си той отново усети свежата, омайваща хубост на Марша. Днес беше облечена в обикновена синя ленена рокля, която по особен начин подчертаваше полужената и полудетето, които бе усетил още предишния ден. Дългата ѝ черна коса както вчера падаше тежко на раменете.

— Трябваше да използвате предпазна мрежа — каза Марша. Както в цирка.

Питър се усмихна унило.

— Може би трябваше да си сложа и клоунски костюм.

Флора изправи тежкия, въртящ се стол на мястото му. И докато ставаше, подпомаган от Марша и Флора от двете страни, в стаята влезе Кристин. Тя спря на прага с куп книжа в ръка и повдигна въпросително вежди:

— Да не би да преча?

— Не... — каза Питър. — Ами... аз паднах от стола. Кристин извърна поглед към солидно изправения стол.

— Той се преобърна — каза Питър.

— Тези столове вечно се преобръщат, нали? Все така правят.

Кристин погледна Марша. Флора беше излязла тихо от кабинета.

Питър представи дамите една на другата.

— Приятно ми е, госпожице Прейскът — каза Кристин. — Чувала съм за вас.

Марша изгледа с преценяващ поглед Питър, после Кристин и отвърна хладно:

— След като работите в хотела, сигурно сте чула всякакви клюки, госпожице Франсис. Вие работите тук, нали?

— Нямах предвид клюките — призна Кристин. — Но вие сте права, че работя тук. Така че мога да дойда и по друго време, когато нещата не са толкова объркани и лични.

Питър почувствува внезапна неприязън между Марша и Кристин, но не разбра на какво се дължеше.

Като че усетила мисълта му, Марша се усмихна чаровно:

— Моля да не си тръгвате заради мене, госпожице Франсис. Аз се отбих за малко, за да напомня на Питър за вечерята довечера — и тя се извърна към него: — Не сте забравил, нали?

Питър усети някаква тежест в стомаха си.

— Не — излъга той. — Не съм забравил.

Кристин наруши настъпилата тишина:

— Довечера ли?

— Боже господи! — възкликна Марша. — Да не би да има работа или нещо подобно?

Кристин поклати решително глава:

— О, той няма да бъде зает с нищо. Аз самата ще се погрижа за това.

— Ужасно мило от ваша страна — каза Марша и усмивката ѝ отново блесна. — Е, добре, тръгвам си тогава. Ах, да — в седем часа.

На „Притания стрийт“ — къщата с четирите големи колони. Довиждане, госпожице Франсис.

И като махна с ръка за сбогом, тя излезе, затваряйки вратата след себе си.

— Да ти запиша ли адреса? — попита Кристин с невинно изражение. — Къщата с четирите големи колони. Да не го забравиш.

Той повдигна безпомощно ръце.

— Знам, имах среща с тебе. Но като се уговорях, забравих за другия си ангажимент, защото снощи когато бях... с тебе... всичко ми излезе от ума. А тази сутрин, докато разговаряхме, стори ми се, че всичко обърках.

— Добре, всичко ми е ясно — отвърна приветливо Кристин. — Та кой не би се объркал, когато му се увъртат толкова много жени.

Тя твърдо реши, макар това да ѝ струваше усилия, да приеме всичко спокойно и ако се наложи, дори да прояви разбиране. Припомни си, че с изключение на предишната нощ тя няма никакво право да разполага с времето на Питър и както каза той, вероятно се беше объркал.

— Надявам се да прекараш чудесно — добави тя.

Той се размърда притеснено на мястото си.

— Но Марша е още дете.

Всичко си има граници, реши Кристин, дори проявата на търпение и взаимното разбирателство. Очите ѝ потърсиха лицето му.

— Навярно наистина си убеден в това. Но нека те посъветвам като жена, малката госпожица Прейскът е толкова дете, колкото котенцето прилича на тигъра. Но си мисля, че ще бъде много забавно за един мъж да бъде изяден.

Той поклати нетърпеливо глава.

— Съвсем не си права. На нея просто ѝ се случиха някои сериозни неща преди два дни и...

— И ѝ трябва приятел.

— Точно така.

— И тогава се появи ти.

— Ние говорихме с нея. Аз ѝ казах, че ще се отбия на вечеря у дома ѝ тази вечер. Ще има и други хора.

— Сигурен ли си?

Преди да успее да отговори, телефонът иззвъня и той вдигна слушалката с жест на досада.

— Господин Макдермот — обади се разтревожен глас. — Имаме неприятности във фойето и помощник-управителят ви моли да дойдете веднага.

Когато затвори телефона, Кристин си беше отишла.

Има мигове, помисли си Питър Макдермот, когато трябва да вземеш решение за проблеми, с които си се надявал, че никога няма да се сблъскаш. Но ако това ти се случи, всичко прилича на кошмар. Дори по-лошо, съвестта ти, убежденията, честността и предаността те напускат.

Трябваше му по-малко от минута, за да разбере какво се е случило във фоайето, макар че обясненията все още продължаваха. Питър си помисли, че беше напълно достатъчно да погледне гордия негър на средна възраст, седнал спокойно до бюрото в нишата, възмутения доктор Инграм, уважавания президент на стоматолозите, и помощник-управителя, обзет от от угодническо безразличие, след като товарът на отговорността бе вече свален от плещите му — всичко това беше напълно достатъчно, за да схване положението.

По всичко личеше, че внезапно са възникнали затруднения които при липса на такт могат да доведат до опасен взрив.

Той долови присъствието на двама наблюдатели — единият бе Къртис О'Кийф с познатото му лице от многобройните фотографии, който наблюдаваше от почтително разстояние, а другият — млад, широкоплещест мъж с очила с дебели рамки, облечен в панталони от сива каша и спортно сако. До него имаше доста ожулен куфар и той привидно оглеждаше фоайето с небрежен поглед, при все че не пропускаше нищо от драматичната сцена, която се разиграваше пред бюрото на помощник-управителя.

Президентът на зъболекарската асоциация се изпъчи с целия си ръст от метър и половина, а под непокорната бяла коса кръглото му червендалесто лице пламна и устните му се присвиха.

— Господин Макдермот, ако вие и вашият хотел не оттеглите невероятната си обида, предупреждавам ви откровено, че ще си докарате куп неприятности — очите на дребничкия доктор ядно проблясваха и гласът му отека още по-силно: — Доктор Николас е един от най-изтъкнатите представители на нашата професия. След като отказвате да го настаните, трябва да ви уведомя, че аз приемам това

като лично оскърбление спрямо мен и останали членове на нашия конгрес.

Ако бях страничен наблюдател, а не участник в тази история, помисли си Питър, вероятно щях да приветствувам това. Но реалността го предупреди: ти си участник, твое служебно задължение е да прекратиш по всякакъв начин тази сцена във фойето. И тогава той предложи:

— Може би вие и доктор Николас — и той спря учтиво поглед на негъра — ще се съгласите да дойдете в моя кабинет, където бихме могли да обсъдим нещата спокойно.

— Не, господине! Да върви всичко по дяволите, но можем да обсъдим нещата тук. Няма да крием нищо в тъмните кю-шета — разгневеният дребничък доктор тропна с крак. — И така — ще настаните ли моя приятел и колега доктор Николас, или не?

Хората започнаха да извързват глави, а някои от минаващите се спряха. Мъжът със спортното сако, преструвайки се на безразличен, се беше примъкнал наблизко.

Каква ли съдбовна случайност, помисли си мрачно Питър, ме сблъсква с човек като доктор Инграм, комуто инстинктивно се възхищавам. И не беше ли смешен фактът, че едва вчера Питър оспорваше политиката на Уорън Трент, която доведе до този резултат. Нетърпеливият лекар настоятелно питаше:

„Ще настаните ли приятеля ми?“ За миг Питър почувствува изкушението да отговори „да“, без да го е грижа за последиците. Но съзнаваше, че това е безполезно.

Той можеше да дава разпоредения на администраторите, но нямаше правото да настани този негър в хотела. По този въпрос съществуваше строга заповед, която можеше да бъде отменена единствено от собственика на хотела. Обсъждането на въпроса със служителите от рецепцията щеше да задълбочи конфликта и в крайна сметка нямаше да доведе до желанния резултат.

— Аз също съжалявам, доктор Инграм — каза той, — че трябва да постъпя по този начин, но за жалост съществуват определени разпоредби, които не ми позволяват да настаня доктор Николас при нас. Бих желал да променя нарежданията, но нямам такава власт.

— Значи потвърдената резервация за вас няма никакво значение?

— От голямо значение е. Но ние трябваше да уточним някои подробности, когато ангажирахме хотела за вашия конгрес. Не направихме това и там е нашата грешка.

— Ако бяхте внесли уточненията тогава — отрязва го дребният лекар, — конгресът нямаше да се проведе във вашия хотел. При това дори и сега можете да го загубите.

— Аз им предложих друг хотел за господина, господин Макдермот — намеси се помощник-управителят.

— Не ни трябва — обърна се отново към Питър доктор Инграм. — Макдермот, вие сте млад и доколкото виждам и интелигентен. Как се чувствате, след като постъпвате така?

Защо пък да лавирам, помисли си Питър и отговори:

— Откровено казано, докторе, никога не съм изпитвал такова неудобство.

И добави тихичко на себе си: Да имах достатъчно смелост и увереност, щях веднага да си изляза и да напусна този хотел. Но разумът му се противопостави: И така да е, какво ще постигнеш? Заради това няма да дадат стая на доктор Николас, а само ще се лишиш от правото да оспорваш решенията на Уорън Трент, както направи вчера и възнамеряваш да правиш и занапред. Не си ли струва да останеш само за това и в крайна сметка да постигнеш каквото можеш? Да, би било добре, но му трябваше повече увереност, че това би могло да стане.

— По дяволите, Джим! — разнесе се огорченият глас на доктора. — Но аз няма да оставя тая работа така.

Негърът поклати глава:

— Не мога да скрия, че това ме обижда, и предполагам, че войнствените ми колеги ще ме посъветват да продължа да се боря — той сви рамене. — Всъщност предпочитам да се занимавам с научноизследователска работа. Следобед има самолет за северните щати и ще се опитам да замина с него.

Доктор Инграм се обърна към Питър:

— Какво? Не разбирате ли? Този човек е уважаван преподавател и научен работник. И той трябва да изнесе един от най-важните доклади.

Питър отчаяно си помисли, че трябва да намери някакъв изход.

— Не зная дали ще приемете предложението ми. Ако доктор Николас е съгласен да го настаним другаде, аз ще уредя участието му в заседанията в този хотел.

Питър разбра, че това би било безразсъдно. Нямахше да е лесно да се уреди и можеше да се стигне до открито стълкновение с Уорън Трент. Но поне щеше да се опита да го направи, ако ще и да напусне.

— А на останалите мероприятия, на вечерите и на обедите? — негърът го гледаше право в очите.

Питър бавно поклати глава. Не си струваше да обещава неща, които не можеше да изпълни.

Доктор Николас сви рамене и лицето му се изопна.

— Няма никакъв смисъл, доктор Инграм, аз ще изпратя доклада си по пощата, за да го раздадете на участниците. Струва ми се, че в него има някои неща, които ще ви заинтересуват.

— Джим! — дребничкият белокоос старец беше сериозно обезпокоен. — Джим, нямахше да зная какво да ти кажа, ако ти самият не беше чул всичко това.

Доктор Николас се огледа за чантата си.

— Ще повикам пиколо — каза Питър.

— Не! — отстрани го доктор Инграм — Носенето на тази чанта е привилегия, която аз заслужавам.

— Извинете, господа — чу се гласът на мъжа със спортното сако и очилата. Те се извърнаха и в този миг щракна фотоапарат. — Чудесно! — каза той. — Нека опитаме още веднъж — и той присви очи през обектива на своя „Ролейфлекс“ и затворът щракна повторно. Като остави апарата, той отбеляза: — Филмът е високочувствителен и е направо великолепен. По-рано старите филми щяха да изискват светкавица.

— Кой сте вие? — попита рязко Питър Макдермот.

— Какво имате предвид, името ми или професията?

— Който и да сте, тази сграда е частна собственост. Хотелът е...

— О, я престанете! Само не с тия стари номера — фотографът нагласи отново обектива, погледна към Питър и пристъпи към него: — Няма да ви направя нищо, малкия. Така ще се размирише във вашия хотел, като приготвя материала, но ако искате да прибавя и една снимка със скандала, продължавайте! — Той се ухили на

нерешителността на Питър. — Трябва да ви кажа, че вие бързо се усещате.

— Вие журналист ли сте? — попита доктор Инграм.

— Хубав въпрос, докторе — ухили се мъжът с очилата. — Понякога моят редактор казва „не“, макар че днес не вярвам да откаже. Особено като му изпратя това малко съкровище, което открих през отпуската си.

— От кой вестник сте? — попита Питър, надявайки се да бъде някое неизвестно издание.

— „Ню Йорк Хералд Трибюн“.

— Чудесно — кимна в знак на одобрение президентът на асоциацията. — Те ще издокарат добре работата. Предполагам, видяхте какво се случи.

— Можете да смятате, че всички съм запомнил — каза журналистът. — Ще ми трябват само някои подробности, например фамилното ви име. Но най-напред искам да ви направя една снимка на улицата заедно с другия доктор.

Доктор Инграм сграбчи колегата си за ръката:

— Ето така трябва да се борим, Джим. Ще изкараме името на този хотел по всички вестници в страната.

— Прав сте — съгласи се журналистът. — Телеграфните агенции ще се заемат с това. А също и с моите снимки, без съмнение.

Доктор Николас кимна бавно.

Нищо не може да се направи, помисли си Питър. Абсолютно нищо.

Забеляза, че Къртис О'Кийф беше изчезнал.

Докато всички отминаваха, доктор Инграм каза:

— Ще ми се да приключим бързо с този въпрос. Като свършите със снимките, искам да се заема с преместването на конгреса от този хотел. Тези хора можеш да ги притиснеш само на едно място — финансите.

И силният му глас заглъхна навън.

— Полицията знае ли нещо ново? — попита кройдънската дукеса.

Наближаваше единайсет. Още веднъж в уединението на президентския апартамент развълнуваната дукеса и съпругът ѝ разговаряха с инспектора на хотела. Огилви се беше настанил върху някакъв стол с плетена седалка, който едвам удържаше огромното му тлъсто тяло, и при всяко негово движение проскърцваше с негодувание.

Бяха седнали в просторната слънчева гостна, при плътно затворени врати. Както вчера, дукесата беше отпратила за някакви поръчки секретаря и прислужницата.

Огилви помисли, преди да отговори:

— Те знаят доста местенца, дето може да се скрие всяка кола, която търсят, нали? Досега, доколкото знам, търсят извън града и в предградията с всичките си налични хора. Имат още терени за изследване, но мисля, че утре ще започнат да стесняват кръга.

От вчерашния ден в отношенията между семейството Кройдън и Огилви беше настъпила незабележима промяна. Преди те бяха противници. А сега се държаха като съзаклятници, макар и не съвсем уверено, а сякаш проправяха пътя към съюз, който все още не беше установен.

— След като разполагаме с толкова малко време — каза дукесата — какво чакаме повече?

Злите очички на инспектора се присвиха.

— Вие да не си мислите, че трябва сега да изкарвам колата? Посред бял ден? Или да я паркирам на „Канал стрийт“?

Неочаквано кройдънският дук се намеси:

— Съпругата ми преживя голямо напрежение и не е необходимо да се държите грубо с нея.

Лицето на Огилви, изразяващо мрачен скептицизъм, не трепна. Той извади пура от самото си, огледа я и сетне внезапно я върна на мястото ѝ.

— Струва ми се, че всички сме напрегнати. И така ще бъде, докато тази история приключи.

— Няма значение — каза търпеливо дукесата. — Мен ме интересува какво ще стане сега. Полицията има ли някаква представа, че трябва да търси кола марка „Ягуар“?

Огромната глава, с двойна гуша, бавно се поклати.

— Ако знаеха, отдавна да сме чули. Както казах, вие сте с чуждестранна кола и ще им трябват няколко дни, докато я открият.

— Ами няма ли някакви признаци, че... как да кажа, че повече не се интересуват от това? Понякога като се отделя прекомерно внимание на нещо и след ден-два нищо не стане, хората загубват интерес.

— Вие да не сте луди? — по лицето на инспектора се изписа удивление. — Не четохте ли сутрешния вестник?

— Да — отговори дукесата. — Четох го. Моят въпрос беше по-скоро пожелание.

— Нищо не се е променило — заяви Огилви. — Да приемем, че полицията все още търси колата. На мнозина репутацията им зависи от разкриването на този инцидент, а ченгетата си знаят, че ако не успеят, ще ги раздрусат много яко и ще започнат отгоре. При това самият кмет беше така добър да се обади по въпроса, така че тук е замесена и политиката.

— Значи извеждането на колата от града ще бъде по-трудно отпреди?

— Да кажем, че е така, дукесо. Всяко ченге, включено в акцията, знае, че ако открие колата — вашата кола, — само за един час ще му окачат нова нашивка на ръкава. Та затова сега си отварят очите на четири. Това е положението.

Настъпи тишина, нарушавана единствено от тежкото дишане на Огилви. Беше ясно какъв въпрос ще последва, но, изглежда, никой не желаше да го постави, сякаш отговорът щеше да вдъхне надежда или да я отнеме.

Накрая кройдънската дукеса каза:

— Кога предлагате да тръгнете? Кога ще закарате колата на север?

— Довечера — отговори Огилви. — Та затова съм дошъл да ви видя.

Дукът шумно въздъхна.

— Как ще се измъкнете? — попита дукесата. — Няма ли да ви забележат?

— Гаранция не мога да дам, но съм си направил сметката.

— Продължавайте.

— Мисля, че най-добре ще е да тръгна към един часа.

— Един през нощта ли?

Огилви кимна.

— Тогава е по-спокойно. Движението е напълно намаляло, макар и не съвсем.

— Но и тогава могат да ви видят.

— По всяко време могат да ме видят. Просто трябва да си опитаме късмета.

— Ако се измъкнете от Ню Орлийнс, къде смятате да отидете?

— Ще карам, докато се развидели към шест часа. Сигурно ще стигна до щата Мисисипи, най-вероятно около Мейкън.

— Не е много далече — възпротиви се дукесата. — Това е едва половината от щата и по-малко от четвъртината разстояние до Чикаго.

Дебелакът се размърда, а столът под него изскърца с негодувание.

— А вие да не мислите, че ще карам като на състезание? Или да поставям нови рекорди? Или май трябва някой полицай да се лепне подире ми за превишена скорост?

— Не, нямам предвид това. Само си мисля как да закарате колата по-далече от Ню Орлийнс. А какво ще правите през деня?

— Ще отбия от пътя и ще кротувам някъде. В Мисисипи има колкото щеш такива местенца.

— А после?

— Щом се стъмни, ще продължа нататък. Нагоре през Алабама, Тенеси, Кентъки, Индиана.

— Къде ще бъде безопасно? Съвсем безопасно.

— Мисля, че в Индиана.

— И в Индиана ще пристигнете в петък?

— Надявам се.

— Тогава ще бъдете в Чикаго в събота?

— Събота сутринта.

— Много добре — каза дукесата. — Ние с мъжа ми ще пътуваме със самолет за Чикаго в петък вечерта. Ще отседнем в хотел „Дрейк“ и там ще чакаме да ни се обадите.

Дукът гледаше ръцете си, като се стараеше да отбягва погледа на Огилви.

— Ще ви се обадя — каза безизразно инспекторът.

— Имате ли нужда от нещо?

— По-добре е да ми дадете една бележка за гаража. Може да ми потрябва. Да пише там, че ми разрешавате да взема колата ви.

— Сега ще я напиша — дукесата прекоси стаята към писалището. Написа набързо една бележка върху бланка на хотела, върна се след малко и я подаде сгъната на инспектора. — Това ще свърши работа.

Без да погледне бележката, Огилви я прибра във вътрешния си джоб. Очите му не слизаха от лицето на дукесата.

Настъпи неловко мълчание.

— Има ли друга? — попита тя неуверено.

Дукът стана и вдървено излезе. Като се извърна, той каза сопнато:

— Парите. Той иска парите.

Месестото лице на Огилви се ухили.

— Точно така, дукесо. Десет хиляди сега, както се уговорихме, а останалите петнадесет в Чикаго в събота.

Дукесата разсеяно опря отрупаните с бижута пръсти до слепоочията си.

— Ах, не зная... как съм могла да забравя. Толкова други грижи имах.

— Няма значение. Аз щях да ви подсетя.

— Ще трябва да свърша това днес следобед. Нашата банка трябва да го уреди...

— В брой — каза дебелакът. — На банкноти не по-големи от двайсет долара и да не са нови.

— Защо? — изгледа го злобно тя.

— Така не може да ги проследят.

— Нима не ни вярвате?

Той поклати глава.

— За такива работи е глупаво да вярваш комуто и да е.

— Тогава защо ние трябва да вярваме?

— Щото ще получа още петнайсет хиляди — и в странния му фалцет се доловиха нотки на нетърпение. — И да не забравите, че и тях ги искам в брой, само че банките не работят в събота.

— А да допуснем — каза дукесата, — че не ви платим в Чикаго?

Усмивката се смъкна от лицето му, дори нейното подобие изчезна.

— Много се радвам, че питате за това — каза Огилви. — Ние трябва да се разберем по всички въпроси.

— Мисля, че всичко съм разбрала, но все пак кажете.

— Та ето какво ще стане, дукесо, в Чикаго. Аз ще скрия някъде колата, без вие да знаете. Ще дойда в хотела и ще взема петнайсетте хиляди. Като свърша тази работа, ще получите ключовете и ще ви кажа къде се намира колата.

— Вие не отговорихте на въпроса ми.

— Ще стигна до него — малките свински очички проблеснаха. — Ако нещо не е в ред — например можете да кажете, че нямате парите в брой, щото сте забравили, че банките не работят в събота, — тогава ще извикам ченгетата направо там, в Чикаго.

— Тогава и вие ще трябва доста да обяснявате например как сте откарал колата на север.

— Няма нищо по-лесно от това. Ще кажа само, че за да ви докарам колата, сте ми платили двеста долара, които ще нося у себе си. Казали сте, че разстоянието е доста голямо и затова сте пожелали да пътувате с мъжа си със самолет. И че едва в Чикаго съм огледал добре колата и ми е светнало... — и той сви огромните си рамене.

— Ние нямаме намерение да не спазим дадената дума — увери го дукесата. — Но като вас и аз искам да съм убедена, че сме се разбрали по този въпрос.

Огилви кимна.

— Смятам, че се разбрахме.

— Елате в пет — каза дукесата. — Парите ще ви чакат.

След като Огилви си отиде, кройдънският дук се завърна от доброволната си изолация в другия край на стаята. На шкафа имаше

поднос с чаши и бутилки, които бяха отново напълнени. Той си наля чисто уиски, ливна малко сода и гаврътна питието.

— Както виждам, започваш отрано — отбеляза кисело дукесата.

— Това е за прочистване — каза той и си наля повторно, но този път пи на малки глътки. — Когато съм в една стая с този човек, имам чувството, че съм омърсен.

— Очевидно той не е така придиричлив — каза жена му. — В противен случай нямаше да приеме компанията на един пияница и убиец на деца.

Дукът пребледня и остави питието с треперещи пръсти.

— Вече биеш под пояса, моето момиче?

— ...който след това взе, че избяга — добави тя.

— За бога! Няма ли да спреш? — изкрещя гневно дукът. Той присви юмруци и за миг изглеждаше, че ще я удари. — Именно ти ме накара! Ти ме молеше да избягам и да не се връщам! Ако не беше ти, щях да се върна. Само че ти ми каза, че нямало полза, станалото — станало. Дори вчера щях да отида в полицията, ама ти не се съгласи. И сега се хванахме за тоя... това прокажено леке, което ще ни обере до последната стотинка — гласът на дука изтъня и заглъхна.

— Трябва ли да смятам, че приключи с истеричния си пристъп? — попита дукесата. Отговор не последва и тя продължи: — Мога ли да ти напомня, че не се наложи дълго да те убеждавам, за да постъпиш така. Ако желаете или пък имаше намерение да постъпиш по друг начин, моето мнение щеше да бъде за тебе без всякакво значение. Колкото до проказата, съмнявам се, че ще се заразиш, тъй като ти внимателно се отдръпна, като ми остави цялата работа с този човек да я свърша аз.

— Ако знаех, нямаше да споря — въздъхна съпругът ѝ. — Извинявай.

— Ако смяташ, че спорът ще ти помогне да си сложиш в ред мислите — каза тя с безразличие, — аз нямам никакви възражения.

Дукът отново се зае с питието си и повъртя чашата в ръка.

— Странна работа — каза той. — За миг ми се стори, че всичко това, колкото и да е неприятно, някак ни сближи.

Очевидно думите му прозвучаха като молба и дукесата се поколеба. Тя също се чувствуваше унижена и изтощена от разговора с Огилви. Дълбоко в себе си жадуваше за миг спокойствие.

Ала силите ѝ не стигаха да преодолее своенравната си природа и да се помирят.

— Дори и да сме се сближили — каза тя, — не съм и усетила такова нещо. — После добави със суров тон: — Все пак сега нямаме време за нежности.

— Правилно! — и сякаш думите ѝ му подействаха като сигнал, дукът пресуши питието и си наля отново.

Тя го погледна с унищожителен поглед.

— Ще ти бъда благодарна, ако си запазиш трезва мисълта. Предполагам, че аз трябва да се оправям с банката, но има много документи, които трябва и ти да подпишеш.

На Уорън Трент му предстоеше да разреши две задачи, които драговолно бе приел, макар че нито една от тях не беше приятна.

Най-напред трябваше да представи на Том Ърлшор обвиненията на Къртис О'Кийф от предишната вечер. „Той обира всичките ви пари“ беше заявил О'Кийф за стария барман. „И доколкото виждам, доста отдавна.“

Както обеща, О'Кийф подкрепи обвинението си с документи. На другата сутрин след десет часа някакъв млад човек, който се представи като Шон Хол от хотелската корпорация на О'Кийф, връчи на Уорън Трент доклад с точни данни от наблюденията по дати и часове. Младият мъж, който се яви направо при Уорън Трент в апартамента му на петнадесетия етаж, изглеждаше смутен. Собственикът му благодари и се залови с разглеждането на доклада от седем страници.

Мрачното настроение все повече и повече го обхващаше. Резултатите от проучването разкриваха, че освен Том Ърлшор в случая са замесени и други доверени служители. Стана му тежко, че е бил мамен от онези, на които най-много е разчитал, включително и такива като Том Ърлшор, когото смяташе за личен приятел. Очевидно злоупотребите в целия хотел имаха много по-големи размери от посочените данни в документа.

Той сгъна внимателно написаните на машина страници и ги прибра във вътрешния джоб на самото си.

Разбираше, че ако се поддаде на настроението си, ще изпадне в ярост и ще изобличи и накаже един след друг всички, които са злоупотребили с доверието му. Навярно от това щеше да изпита някакво горчиво удовлетворение.

Все пак, размисли Уорън Трент, докладът до известна степен беше от полза, тъй като го освобождаваше от всякакви задължения.

До миналата вечер в мислите си за „Сейнт Грегъри“ Уорън Трент се съобразяваше с поетите задължения към служителите на хотела. Но сега, прозрял нечестното им отношение, той се чувстваше освободен от всякаква отговорност.

В резултат на това му се предоставяше възможност, от която избягваше да се възползува досега, но според която можеше да постъпи с хотела както пожелае. Дори сега тази перспектива не му беше по вкуса и затова реши, да предприеме изпълнението на по-малко неприятната задача — да разобличи най-напред Том Ърлшор.

Бар „Понталба“ се намираще на партера на хотела и беше свързан с фойето с две въртящи се врати, облицовани с кожа и бронз. Три застлани с килим стъпала се спускаха към вътрешността на Г-образното помещение със сепарета и тапицирани кресла.

За разлика от повечето барове „Понталба“ беше ярко осветен. Така постоянните клиенти можеха да се гледат един друг и да виждат цялото помещение с неговите разклонения. Пред самия бар за самотните посетители бяха наредени шест въртящи се табуретки с мека тапицерна, които даваха възможност да се обхване с поглед целият бар.

Беше дванайсет без двама и пет, когато Уорън Трент влезе. Наоколо цареше спокойствие, в едно от сепаретата седеше двойка, а на съседната маса тихо разговаряха двама мъже със значките на участници в конгреса. Обичайният наплив от обедни посетители щеше да настъпи след петнайсетина минути, когато нямаше да е възможно да се разговаря спокойно. Но, както реши собственикът, десет минути щяха да му бъдат достатъчни, за да приключи с бармана.

Един от сервитьорите го видя и се забърза към него, но Уорън Трент даде знак с ръка, че не му е необходим. Забеляза Том Ърлшор на бара, застанал гърбом и внимателно разглеждащ някакъв клюкарски вестник, разстлан върху касовия апарат. Уорън Трент решително прекоси помещението и седна на едно столчетата пред бара. Успя да види, че възрастният барман преглежда вестника за конни надбягвания „Рейсинг Форм“.

— За това ли използваш парите ми? — попита Уорън Трент.

Ърлшор се извърна със сепнато изражение, което премина в слабо учудване, последвано от привидна радост при вида на своя посетител.

— Ах, господин Трент, така ме стреснахте.

Том Ърлшор сгъна сръчно вестника и го напъха в задния джоб на панталона си. Набразденото му от бръчки лице, опасно с побеляла коса като на Дядо Мраз около изпъкналото плешиво теме, се изкриви в

усмивка. Уорън Трент се почуди, как не е забелязал досега тази подмазваческа гримаса.

— Отдавна не сте идвал при нас, господин Трент. Много отдавна.

— Ти нали не се оплакваш?

— Ами не — поколеба се Ърлшор.

— Трябваше да се сетя, че като си сам, разполагаш с по-големи възможности.

Лека сянка премина през лицето на стария барман. Той се засмя, сякаш искаше да си придаде смелост.

— Вие винаги обичате да се шегувате, господин Трент. Но все пак, докато сте тук, да ви покажа нещо. Винаги се каня да се отбия в кабинета ви, но не ми стига времето — Ърлшор отвори едно от чекмеджетата под бара и извади от някакъв плик цветна снимка. — Това е най-малкият Дерек, третият ми внук. Малко, здраво зверче като майка си и това е благодарение на всичко, което направихме за нея. Етел, дъщеря ми, както си спомняте, често пита за вас и все ви праща поздрави, както и цялото ни семейство.

Той сложи снимката на бара.

Уорън Трент взе снимката и без да я погледне; преднамерено я върна на Ърлшор.

— Да не би нещо да не е наред, господин Трент? — попита Том Ърлшор неуверено и като не последва отговор, предложи: — Да ви приготвя ли един коктейл?

Трент смяташе да се откаже, но после промени решението си.

— Един джин-фис „Рамос“.

— Слушам, господине. Ето веднага.

Том Ърлшор се пресегна бързо със необходимите бутилки. Удоволствие беше да го наблюдаваш как работи. Преди, когато имаше гости в апартамента си, Уорън Трент викаше Том Ърлшор да сервира напитките, защото работата му приличаше на цяло представление, което допадаше на неговите изисквания. Движенията му бяха точно отмерени и със светкавичната ловкост на жонгльор. Този път той отново представи уменията си и като описа за последен път във въздуха ефектен замах, постави питието пред собственика. Уорън Трент отпи и кимна одобрително.

— Добър ли е? — попита Ърлшор.

— Да — каза Уорън Трент. — Добър е както всичките ти коктейли. — Очите им се срещнаха. — Доволен съм, защото това е последният коктейл, който приготвяш в моя хотел.

Безпокойството на бармана прерасна в страх и той облиза устните си неспокойно.

— Вие не можете да направите това, господин Трент. Никога не бихте го направили.

Пренебрегвайки забележката, собственикът отмести чашата встрани.

— Защо го направи, Том? Защо от всички тук точно ти трябваше да направиш това?

— Кълна се в бога, не зная...

— Стига си ме мамил, Том. Достатъчно дълго си правил това.

— Казвам ви, господин Трент...

— Престани да лъжеш! — рязката заповед проряза тишината.

Спокойните разговори в залата секнаха. Забелязвайки тревогата в неспокойния поглед на бармана, Уорън Трент разбра, че зад гърба му всички очи са обърнати към тях. Той усети как гневът се надигна у него, без да може да го овладее.

Ърлшор преглътна.

— Моля ви, господин Трент. Аз работя тук от тридесет години. Вие никога не сте разговарял с мен по този начин. — гласът му едва се долавяше.

Уорън Трент извади от вътрешния джоб на сакото си доклада на О'Кийф. Прелисти две страници и като закри с ръка част от третата, заповяда:

— Чети!

Ърлшор се порови за очилата си и ги надяна. Ръцете му трепереха. Прочете няколко реда и спря. Вдигна поглед към Трент. В очите му вече не се четеше никакъв отказ. Само инстинктивният страх на подгонено животно.

— Нищо не можете да докажете.

Уорън Трент удари с длан тезгяха. Без да обръща внимание на високия си глас, той даде воля на гнева си:

— Ако поискам, мога да докажа. Тук няма никаква грешка. Лъгал си и си крал и като всички лъжци и крадци си оставил след себе си следи.

В пристъп на страх Ърлшор усети как се изпотява. Съвсем внезапно, сякаш под напора на взрив, неговият свят, в който се чувствуваше така добре и сигурно, се разпадна на съставните си части. Вече не помнеше от колко години бе стигнал до убеждението, че е неуязвим. Дори и в най-лошите си мисли никога не допускаше, че този ден ще дойде. Сега се питаше със страх дали собственикът на хотела има представа докъде е стигнал с кражбите си.

Уорън Трент почука с палец документа, който лежеше между тях на бара.

— Тези хора подушиха корупцията, защото те не допускат такава грешка като мен, да ти се доверявам и да ти вярвам като на приятел — той спря под влияние на краткотрайното въннение и после продължи: — Но ако се разровя, аз ще намеря доказателства. При това не всичко е описано тук, нали?

Том Ърлшор жалко кимна с глава.

— Добре, няма защо да се тревожиш. Нямам намерение да те давам под съд. Ако направя това, струва ми се, че бих унищожил нещо от себе си.

Тръпка на облекчение премина през лицето на стария барман, но той се опита бързо да я прикрие.

— Кълна ви се — каза той умоляващо, — че ако ми дадете още една възможност, това никога няма да се повтори.

— Искаш да кажеш, че след като разкрих дългогодишните ти злоупотреби и измами, ти ще бъдеш така любезен да престанеш с кражбите.

— Ще ми бъде много трудно, господин Трент, да си намеря друга работа на моите години. Имам и семейство...

— Да, Том. Аз помня това — каза тихо Уорън Трент.

Ърлшор прояви достатъчно благоприличие, за да се изчерви, и произнесе със затруднение:

— Парите, които изкарвах тук, не стигаха Трябваше да се плащат сметки, разходи за децата...

— И наддаванията за конните състезания, Том? Да не забравим това. Тези наддавания винаги са те притеснявали, нали? Трябваше да се плащат.

Това беше случайно попадение, но мълчанието на Ърлшор показваше, че е улучил в целта.

— Достатъчно поговорихме — каза рязко Уорън Трент. — А сега заминавай от хотела и повече да не се връщаш.

От фойето прииждаха все повече хора. Шумът от разговорите беше започнал отново да нараства. Един млад помощник на бармана застана на бара и започна да разлива питиетата, които сервитьорите поемаха. Той преднамерено отбягваше погледа на своя работодател и бивш шеф.

Том Ърлшор премига и като не повярва на очите си, възрази:

— Ама поръчките по обяд...

— Това не те засяга. Ти вече не работиш тук.

Осъзнавайки бавно безизходното положение, бившият барман промени изражението си и предишната маска на почтителност изчезна от лицето му. На нейното място се появи изкривена усмивка.

— Добре, ще си вървя. Но и вие няма дълго да останете, защото и вас ще ви изхвърлят и всички знаят това.

— Какво толкова знаят?

Очите на Ърлшор проблеснаха.

— Знаят, че сте неспособен, изхабен и оглупял старец, който не може да се справи с една кесия, та камо ли с цял хотел. И затова сигурно ще ви вземат хотела, а като ви изгонят, и аз заедно с останалите ще ви се смея.

Той спря за миг, задъхан, претегляйки наум евентуалните последствия ако продължи да говори или замълчи. Но желанието да си отмъсти надделя.

— Откакто се помня, вие се държите така, сякаш хората тук са ваша собственост. Хубаво, може и да давате по някой друг цент в повече за разлика от другите и да подхвърляте милостиня, както постъпихте с мен, като че ли сте Христос и Мойсей взети заедно. Но трябва да знаете, че не сте надхитрили никого. Вие плащате големи заплати, за да не ви се бъркат профсъюзите, а милостинята раздавахте, защото ви се щеше да се почувствате великодушен, ама на хората им беше ясно, че го правите по-скоро заради себе си, а не заради тях. Затова ви се присмиваха и като мен сами се погрижиха за себе си. И трябва да ме повярвате, че много неща ставаха зад гърба ви, но вие просто няма никога да го разберете — Ърлшор млък-на и по лицето му се изписа съмнение дали не е прекалил.

Зад тях помещението бързо се изпълваше с хора. Две от съседните табуретки бяха вече заети. Докато шумът в залата нарастваше, Уорън Трент замислено барабанеше с пръсти по кожената облицовка на бара. Странно, но гневът му спадна. Вместо това у него се зароди непоколебима решителност — веднага да се заеме с изпълнението на втората задача, която бе вече обмислил.

Вдигна очи към човека, когото смяташе, че добре е опознал в продължение на трийсет години, но всъщност се беше лъгал.

— Том, ти никога няма да разбереш как и защо в последна сметка ми направи услуга. А сега си отивай, докато не съм решил да те пратя в затвора.

Том Ърлшор се извърна и без да погледне страни, си излезе.

Уорън Трент прекоси фоайето към изхода за „Карънделит стрийт“, като отбягваше с хладно изражение погледите на служителите, които го следяха с очи. Не му беше до любезности, след като тази сутрин разбра, че предателството се прикрива зад усмивката, а сърдечността таеше невидимо презрение. Отправената забележка, че го осмиват заради опитите му да се отнася добре със служителите, дълбоко го беше наранила, още повече че в нея се съдържаше и зрънце истина. Е, хубаво, каза си той, почакайте още ден-два и тогава ще видим кой ще се смее последен.

Когато излезе на оживената, заляна от слънце улица, портиерът го видя и пристъпи почтително към него.

— Повикайте ми такси! — разпореди се Уорън Трент.

Смяташе да повърви пешком няколко преки, но поредният пристъп на ишиаса, който го прободеше остро, докато слизаше по стълбите на хотела, го накара да промени решението си.

Портиерът подсвирна и от гъстия поток коли се отдели едно такси и се насочи към отбивката пред хотела. Уорън Трент се качи вдървено в колата, когато портиерът му отвори, като докосна чинно фуражката си и затръшна вратата. И тази изява на уважение, помисли си Уорън Трент, беше също ненужна. Той знаеше, че от днес нататък ще се отнася с подозрение към много неща, които преди бе приемал за чиста монета.

Таксито потегли и доловил изпитателния поглед на шофьора в огледалото, той нареди:

— Карайте няколко преки по-нататък. Искам да телефонирам отнякъде.

— Шефе, в хотела има толкова много телефони.

— Няма значение. Закарайте ме до някоя телефонна кабина.

Нямаше намерение да му обяснява, че разговорът, който смята да проведе, е твърде секретен, за да рискува с телефоните от хотела.

Шофьорът сви рамене. Подир две преки той зави на юг към „Канал стрийт“ и още веднъж огледа пътника в огледалото.

— Хубав ден е днеска... Долу при пристанището има телефони.

Уорън Трент кимна, наслаждавайки се на кратковременното чувство за отмора.

Движението намаля, след като прекосиха „Чупитулас стрийт“. Минута по-късно колата спря на паркинга пред административната сграда на пристанището. Телефонната кабина беше наблизко.

Плати на шофьора един долар, без да прибере рестото. После тръгна към телефона, но размисли, прекоси площад „Ийдс“ и спря до брега на реката. Обедната жега го заля и той усети топлината, която проникваше през обувките му от паважа. Слънцето е добър приятел на старческите кокали, помисли си той.

На половин миля, отгатък реката, на отсрещния бряг на Мисисипи в лятната мараня потрепваха очертанията на град Алджиърс. Този ден, както се случваше понякога, от водата се разнасяше тежка миризма. Ленивите течения, изпълнени с тиня и зловония, бяха присъщи за нрава на Бащата на водите. Както в живота, помисли си той, калта и утайките постоянно те съпътствуват.

Наблизко премина товарен кораб, поел към морето, и сирената му изсвири на завръщане се оттам влекач с шлепове. Влекачът смени курса, а корабът продължи с неотслабваща скорост. Скоро той щеше да напусне самотата на реката и да я замени за още по-голяма самота на океана. Запита се дали хората на кораба осъзнават това, или то не ги засяга. Може би не. Или може би като него и те са разбрали, че на този свят няма място, където човек не се чувствава сам.

Върна се към телефонната кабина и като влезе, затвори внимателно вратата.

— Плащам разговора по кредит — каза той на телефонистката.
— Свържете ме с Вашингтон.

Изминаха няколко минути, докато го разпитат по какъв въпрос звъни, и после го свързаха със съответния служител. Накрая до него достигна грубият и рязък глас на най-влиятелния в страната, а както говореха, и най-корумпирания профсъюзен лидер.

— Говорете!

— Добро утро — каза Уорън Трент. — Надявам се, че не сте на обяд.

— Разполагате с три минути — каза гласът. — Вече изминаха петнадесет секунди.

— Преди известно време — заговори бързо Уорън Трент, — ние се срещнахме и вие ми направихте интересно предложение. Вероятно не си спомняте...

— Винаги си спомням, макар това да не допада на някои.

— Съжалявам, че тогава бях доста рязък.

— Разполагам със секундомер. Мина половин минута.

— Желая да сключим една сделка.

— Аз сключвам сделките, а другите ги приемат.

— Ако наистина сте адски зает — отвърна Уорън Трент.

— тогава да не си губим времето с дребнавости. От няколко години вие се опитвате да навлезете в хотелския бизнес. Освен това желаете да укрепите позициите на профсъюза си в Ню Орлийнс. Предоставям ви възможност да осъществите и двете неща.

— На каква цена?

— За два милиона долара под формата на първи ипотечен заем. В замяна на това ще основате нов клон на вашия профсъюз, като условията на договора ще определите сам. Смятам, че това е изгодно, защото ще вложите вашите собствени пари.

— Добре — замислено произнесе гласът. — Добре, добре, добре.

— А сега — каза настойчиво Уорън Трент — няма ли да спрете този проклет секундомер?

От другия край на линията се разнесе кикот.

— Изобщо нямам секундомер. Все пак ми е интересно как е възможно с едно такова хрумване да накараш хората да се поразмърдат. Кога искате парите?

— Парите до петък. Решението до утре на обяд.

— И какво, последно до мен ли опряхте? След като всички ви отказаха, а?

Нямаше смисъл да лъже и той отговори кратко:

— Да.

— Май губите капитали?

— Не е до парите, ами развитието на нещата не може да се промени. Хората на О'Кийф са убедени, че това е възможно. Предложиха ми да купят хотела.

— Може би си струва да се съгласите?

— Ако приема, от тях няма да получите такава възможност.

Последва мълчание, което Уорън Трент не поиска да наруши. Усети, че другият обмисля и пресмята. Ни най-малко не се съмняваше, че предложението му се преценява сериозно. Вече десет години Международното сдружение на надничарите се опитваше да проникне в хотелската индустрия. Ала за разлика от повечето енергично осъществени акции досега резултатите в този случай бяха печални. Причината се криеше в единството — само по този въпрос — между управителите на хотелите, които се страхуваха от сдружението, и почетните профсъюзи, които го презираха. За сдружението договорът със „Сейнт Грегъри“, който не беше обвързан с профсъюзите, можеше да се превърне в пробив в масивната стена на организираната съпротива.

Колкото до парите, стига сдружението да приеме да се инвестират два милиона долара, тази сума би представлявала троха от огромните капитали на организацията. Всъщност през последните години бяха изразходвани много повече средства за несполучливите домогвания да си извоюват членство в хотелската индустрия.

Уорън Трент беше наясно, че ще бъде обруган и заклеймен като предател от представителите на хотелските среди в случай че сдружението приеме неговото предложение. Дори и неговите служители щяха най-яростно да го осъдят или поне онези от тях, които бяха достатъчно осведомени и разбраха, че са предадени.

Всъщност служителите щяха да изгубят най-много. Допускаше, че ако договорът с профсъюзите бъде подписан, би последвало обичайното при такива случаи незначително увеличение на заплатите като израз на благородно отношение. Все пак увеличението трябваше да се осъществи, макар и със закъснение. Той самият възнамеряваше да направи това, ако се намери изход от финасовите затруднения. Съществуващата система за пенсиониране на служителите щеше да се

отхвърли и да се замени с профсъюзните разпоредби, а от това щеше да спечели единствено хазната на сдружението. И преди всичко профсъюзният членски внос, възлизащ на шест до десет долара месечно, щеше да стане задължителен. По този начин не само увеличението на заплатите ще бъде погълнато, но и чистият доход на служителите щеше да намалее.

Е, добре, размисли Уорън Трент, ще се наложи да понеса упреците на колегите си от хотелската индустрия. Що се отнася до всичко останало, той заглуши гласа на съвестта си, припомняйки си за Том Ърлшор и неговите подобни.

Резкият глас от телефона наруши мислите му.

— Пращам ви двама от моите финансисти. Ще тръгнат днес следобед със самолет. За една нощ ще разнищят счетоводните ви книжа. Но наистина имам предвид да ги разнищят, така че не се опитвайте да скриете нещо, което трябва да знаем.

Недвусмислената заплаха напомняше, че единствено смелите и безразсъдно дръзките биха се опитали да се шегуват с профсъюзното сдружение на надничарите.

— Нямам какво да крия — заяви сърдито собственикът на хотела. — Вие ще имате достъп до цялата налична информация.

— Ако утре заран ми докладват, че всичко е наред, ще подпишете договор с нас за три години, според който в хотела ще работят само членовете на нашия профсъюз.

— Естествено с удоволствие ще подпиша. Разбира се, служителите трябва да гласуват, но аз съм убеден, че мога да ви гарантирам добри резултати.

Уорън Трент почувствува моментално затруднение дали наистина можеше да гарантира това. Сигурно щеше да се натъкне на съпротивата на служителите срещу споразумението с профсъюза. Все пак голяма част от служителите щяха да приемат препоръките му, стига да ги поднесеше убедително. Въпросът беше дали ще успее да събере необходимото мнозинство.

— Няма да се гласува! — каза председателят на профсъюзите.

— Да, но сигурно законът...

— Не се опитвайте да ме учите на трудовия кодекс! — простърга рязко грубият глас в слушалката. Целия го знам, и то по-добре от вас. — Последва пауза, после другият отново из-боботи: — Това ще бъде

договор за доброволно присъединяване, а в закона и дума не се казва, че в този случай трябва да се гласува.

Би могло да се постъпи именно така, съгласи се Уорън Трент.

Процедурата щеше да бъде неетична и неморална, но несъмнено законосъобразна. Подписът му под договора с профсъюза при всички положения обвързваше до един служителите от хотела, независимо дали са съгласни с това. Е, добре, помисли си той мрачно, нека бъде така. Всичко щеше да се извърши далеч по-просто, а окончателният резултат ще е пак същият.

— А какво, ще правите с ипотеката? — попита той, съзнавайки, че това е деликатен въпрос. В миналото сенатските комисии недвусмислено бяха забранявали на сдружението да влага големи капитали в компании, с които беше в договорни отношения.

— Ще ми дадете разписка, че сте получили от пенсионния фонд на сдружението два милиона долара с осем процента лихва. Разписката трябва да има покритие от първия ипотечен заем на хотела. Ипотеката ще се предаде на Южния клон на сдружението под попечителството на пенсионния фонд.

Комбинацията беше дяволски хитра, помисли си Уорън Трент. Тя беше в разрез с всички закони, отнасящи се до капиталовлаженията на профсъюза, и същевременно в техническо отношение нямаше нарушения.

— Сумата по разписката ще ви се отпусне за три години, но ще бъде удържана, ако пропуснете да изплатите две поредни вноски.

Уорън Трент се възпротиви:

— Съгласен съм на всичко, но искам срокът на заема да бъде пет години.

— Даваме ви три.

Условията бяха тежки, но за три години ще има време да възобнови конкурентните възможности на хотела.

— Добре — каза неохотно Трент.

От другия край на линията се разнесе прещракване и връзката се прекъсна.

Като излезе от телефонната кабина, Уорън Трент се усмихваше въпреки поредния пристъп на ишиаса.

След гневната сцена във фоайето, която завърши с напускането на доктор Николас, Питър Макдермот обезсърчено се запита какво ли още би могло да последва. Той обмисли всичко и реши, че нищо не може да се постигне, дори и да се обърне незабавно към ръководството на конгреса на американските стоматолози. Ако президентът на асоциацията, доктор Ин-грам, изпълни закана си да премести конгреса в друг хотел, това би могло да се осъществи не по-рано от сутринта на следващия ден. Ето защо много по-разумно и безопасно би било да се изчака, докато страстите утихнат. После, ако се наложи, ще разговаря с доктор Инграм или с някой друг ръководител на конгреса.

Колкото до присъствието на журналиста по време на неприятната сцена, то каквито и беди да бе причинил, явно сега беше твърде късно да се оправят. Заради интересите на хотела Питър се надяваше, че този, който взема решенията кои новини да се публикуват във вестника, щеше да прецени, че случаят е незначителен.

Той се прибра в кабинета си на мецанина и по обяд се зае с текущата си работа. Реши да устои на изкушението да потърси Кристин, преценявайки инстинктивно, че и в този случай беше необходимо да се изчака. Все пак осъзна, че съвсем скоро ще трябва да ѝ се извини за изключително нетактична-та си постъпка от сутринта.

Реши да се отбие при Кристин непосредствено преди обяд, но намерението му беше осуетено, тъй като дежурният помощник-управител позвъни и му предаде, че гостът Станли Килбрик от град Маршълтаун, щата Айова, бил обран в стаята си. Макар че ръководството било уведомено преди малко, кражбата станала още през нощта. Представен бе дълъг списък на изчезналите вещи и пари, а самият гост по думите на помощник-управителя бил много разстроен. Един от инспекторите на хотела бил вече на местопрестъплението.

Питър набра номера на главния инспектор. Нямаше представа дали Огилви е в хотела, тъй като работното време на този дебелак беше загадка, която само той можеше да изясни. Малко по-късно му предадоха, че Огилви отишъл да провери случая на място и ще му

докладва веднага щом приключи. След двайсетина минути той пристигна в кабинета на Макдермот.

Главният инспектор внимателно се отпусна в дълбокото кожено кресло пред бюрото.

Опитвайки се да потисне инстинктивната си неприязън, Питър попита:

— Какво е положението?

— Момчето, дето са го обрала, е един мухльо. Скроили са му номер. Ето какво липсва — Огилви сложи пред Питър написан на ръка списък с откраднатите вещи. — Запазил съм и за себе си едно копие.

— Благодаря. Ще го предам на нашите застрахователни агенти. А в стаята има ли следи от взлом?

Инспекторът поклати отрицателно глава.

— Действали са явно с ключ. По всичко личи. Килбрик си призна, че през нощта е скитал във Френския квартал. Май е трябвало да вземе майка си да го пази. Твърди, че си е изгубил ключа, и няма да промени показанията си. Все пак ми се струва, че се е забъркал с някое момиче от баровете.

— Той не разбра ли, че ако признае всичко, ще имаме подобрени шансове да намерим откраднатите вещи?

— Казах му. Но нищо не излезе. От една страна, той се чувства страшно глупаво, а от друга, си е направил сметка, че откраднатите вещи ще му се възстановят от застраховката. А може би и малко повече. Твърди, че в портмонето му имало четиристотин долара.

— Вярвате ли му?

— Не.

Хубаво, каза си Питър, трябва да помогнем на този гост да се осъзнае. Хотелската застраховка възстановява изгубени вещи на стойност до сто долара и никакви суми в брой.

— Как я намирате тази история? Смятате ли, че това е единичен случай?

— Не смятам — каза Огилви. — Мисля че си имаме професионален крадец, който действа тук, в хотела.

— Защо така?

— Тази сутрин е станало и нещо друго — постъпи оплакване и от стая 641. Предполагам, че още не са ви докладвали.

— И да са ми го докладвали, май съм забравил — каза Питър.

— Рано сутринта, доколкото разбирам, на разсъмване, някакъв тип отворил вратата на 641-ва с ключ. Човекът в стаята се събудил, а другият се престорил на пиян и казал, че взел стаята за 614-а. Гостът си легнал, но като станал на сутринта, си зачудил как е възможно ключът от 614-а да влиза в бравата на 641-ва. Та тогава разбрах за тази история.

— Може би от администрацията са объркали ключовете?

— Може би, но не са. Аз проверих. Администраторът от нощната смяна се кълне, че не е давал нито един от тези ключове. При това в 614-а стая са семейни и са си легнали рано снощи, без да излизат повече.

— Имате ли описание на човека, който е влизал в шестотин и четиринайсета стая?

— Не съм съвсем точно, но все пак е нещо. За да съм сигурен, направих очна ставка с двамата мъже от шестотин четиридесет и първа и от шестотин и четиринайсет. Оказа се, че човекът, който е влизал в шестотин четиридесет и първа, не е този от шестотин и четиринайсета. Опитавме и ключовете и ключът от едната стая не може да отвори бравата на другата.

— Изглежда, имате право за професионалния крадец — каза замислено Питър. — И при това положение трябва да предприемем някаква акция.

— Аз съм подготвил някои неща — каза Огилви. — Казах вече на администраторите през следващите дни да дават ключове само срещу името на клиента. Ако забележат нещо нередно, трябва да предадат ключа, но да разгледат човека, който го взима, и веднага да се обадят на някой от моите хора. Наредих също на камериерките и пиколите да следят за мошеници и всички, които изглеждат съмнителни. Моите хора ще работят извънредно и през нощта на всеки етаж ще има по един пост.

Питър кимна в знак на одобрение.

— Това е добре. А вие не смятате ли да пообиколите хотела за ден-два? Ако желаете, ще ви уредя стая.

За миг на Питър му се стори, че по лицето на дебелия пробяга тревожно изражение, но после той поклати глава:

— Не е необходимо.

— Но ще бъдете наблизно, нали? За да ви повикаме, ако е необходимо.

— Ама, разбира се, че ще бъда наблизно — думите му прозвучаха категорично, но в тях нямаше убедителност. И сякаш почувствувал своята голословност, Огилви добави: — Дори и да ме няма през цялото време, моите хора знаят какво да правят.

Все още изпълнен със съмнения, Питър попита:

— Каква ни е уговорката с полицията?

— Ще изпратят двама цивилни. Аз ще им разкажа и за другия случай и предполагам, ще проверят кой евентуално се подвизава в града. Ако е някой от онези хубавци с досие, можем да извадим късмет да го хванем.

— През това време обаче нашият приятел, който и да е той, няма да бездействува.

— Това е неминуемо. А ако има пипе, както предполагам, той ще си направи сметката, че го следим. Много вероятно е да се опита да приключи набързо работата си и да офейка.

— И това е още една причина — подчерта Питър — да бъдете наблизно.

— Аз мисля, че всичко съм предвидил — възрази Огилви.

— И аз така мисля. Всъщност, струва ми се, че нищо не сте пропуснал. Но се притеснявам, че ако ви няма, другите няма да действат така усърдно и бързо.

Какво друго би могъл да каже на главния инспектор, помисли си Питър, в крайна сметка той си знае работата, след като се е заловил за нея. Но той се вбесяваше, тъй като техните взаимоотношения му налагаха да го моли всеки път за такива очевидни неща.

— Няма за к'во да се притеснявате — каза Огилви, като се надигна от стола и се затътри тромаво навън. Питър инстинктивно почувствува, че самият дебелак е притеснен от нещо.

След минутка Питър също излезе, като се задържа при секретарката си, и нареди да се уведомят застрахователните агенти за кражбата, както и за списъка с изчезналите вещи, който Огилви представи.

Питър се запъти към близката канцелария на Кристин, но с разочарование разбра, че е излязла. Реши да я потърси отново веднага след обяд.

Спусна се до фойето и тръгна към основния ресторант. Като влезе в залата, забеляза, че днес сервираха много бързо, тъй като хотелът беше пълен с гости.

Питър кимна любезно на оберкелнера Макс, който забърза към него.

— Добър ден, господин Макдермот. Отделна маса за вас, нали?

— А, не. Ще седна при хората от „трудовия лагер“.

Питър рядко си позволяваше да се възползува от привилегията си на главен заместник-управител да седи на отделна маса в ресторанта. Предпочиташе да обядва с останалите членове на персонала на голямата служебна маса близо до входа на кухнята.

Ревизорът на хотела Ройъл Едуардс и Сам Якубец, набитият, оплешивяващ главен счетоводител, вече бяха започнали да се хранят, когато Питър се настани до тях. Док Викъри, главният механик, който беше пристигнал преди малко, разглеждаше менюто. Като се отпусна на стола, подаден от Макс, Питър попита:

— Е, какво ще ми препоръчате?

— Опитайте супата с кресон — посъветва го между две лъжици Якубец, хапвайки самият от същото ястие. — Не е като домашната, но е сто пъти по-хубава.

Ройъл Едуардс добави с прецизния си счетоводителски глас:

— Днес специалитетът е пържено пиле.

Щом оберкелнерът се отдалечи, веднага се появи един млад сервитьор. Независимо от разпоредбите самооформилят се „трудова лагер“ на служителите се обслужваше в ресторанта по най-добрия начин. Питър и всички останали нееднократно се бяха убедили колко трудно е да внушат на сервитьорите, че клиентите, които заплащат за обслужването, са по-важни от служителите на хотела.

Главният механик остави менюто настрана и надничайки над очилата си с дебели рамки, които отново се бяха смъкнали до върха на носа му, каза:

— И за мене същото, мойто момче.

— И аз се присъединявам към него — каза Питър, като върна менюто, без да го погледне.

Сервитьорът се поколеба.

— Пърженото пиле малко ме съмнява, господине. Може би ще си изберете нещо друго?

— Хубаво — каза Якубец. — Съвсем навреме ни казвате.

— Мога веднага да сменя поръчката ви, господин Якубец. И вашата също, господин Едуардс.

— Но какво им е на пържените пилета? — попита Питър.

— Може би не трябваше да ви казвам — сервитьорът запристъпва притеснено от крак на крак. — Всъщност вече се оплакаха от тях. Изглежда не ги харесват. — Той извърна за миг глава, обхващайки с поглед препълнената зала.

— В такъв случай — каза Питър — бих искал да узная на какво се дължи това. По-добре не променяйте поръчката ми.

Останалите кимнаха неохотно в знак на съгласие.

Когато сервитьорът си отиде, Якубец попита:

— Какви са тия слухове, че конгресът на зъболекарите май ще ни изостави?

— Правилно сте чул, Сам. Днес следобед ще разбера дали са само слухове.

Питър започна супата си, поднесена незабелязано сякаш от невидимата ръка на вълшебник, после описа скандала във фойето, станал преди час. Докато го слушаха, лицата на всички придобиха сериозно изражение.

— Доколкото виждам — отбеляза Ройъл Едуардс, — злото никога не идва само. Като съдя по последните ни финансови резултати, за които вие, господа, сте осведомени, това ще се превърне в един от поредните ни проблеми.

— А ако се окаже, че е така — отбеляза главният механик, — хич не се съмнявам, че първото нещо, дето ще предприемете, е да резнете някое перо от бюджета на механика.

— Или някое перо, или целия бюджет — отвърна ревизорът.

Главният механик изръмжа недоволно.

— Може би всички ще ни съкратят — каза Сам Якубец, — ако се довлече ордата на О'Кийф.

— Той погледна въпросително към Питър, но Ройъл Едуардс кимна предупредително за появата на сервитьора. Всички замлъкнаха, докато младият човек сръчно обслужваше ревизора и главния счетоводител, а неясният глъч от залата, приглушените шумове от тракането на съдовете и преминаването на келнерите през входа за кухнята продължаваше.

Когато сервитьорът се отдалечи, Якубец многозначително попита:

— Е, какви са новините?

— Нищо не зная, Сам — поклати глава Питър. — Освен това, че тая супа е ужасно вкусна.

— Може би си спомняте, че ние ви я препоръчахме — каза Ройъл Едуардс, — но сега ще ви дадем един много по-важен съвет: напуснете, докато все още сте начело. — И той се зае с печеното пиле. После остави ножа и вилицата. — Следващия път ще ви препоръчам да се вслушвате по-внимателно в думите на нашия сервитьор.

— Толкова ли е лошо? — попита Питър.

— Струва ми се, че не е толкова зле — каза ревизорът, — в случай, че ви допада гранясала храна.

Якубец нерешително вкуси от своята порция, докато останалите го наблюдаваха.

— Ами какво да ви кажа? Ако трябваше да плащам, никога нямаше да си дам парите за това ядене.

Питър се надигна от мястото си, съгледа оберкелнера на другия край на ресторанта и го повика.

— Макс, кой готвач е днес на работа? Ебран ли?

— Не, господин Македрмот. Доколкото знам, той е болен. Сега на смяна е Лемю — и оберкелнерът разтревожено попита: — Ако се интересувате за печеното пиле, мога да ви уверя, че сме взели съответните мерки. Спряхме да предлагаме това ястие, а където беше вече сервирано, го заменихме с друго. — Той погледна към масата и каза: — Веднага ще сменим и вашето.

— В този момент — каза Питър — много повече ме вълнува на какво се дължи това. Ще попитате ли готвача Лемю дали не възразява да дойде при нас?

Входът на кухнята беше толкова наблизо, че Питър изпита изкушението да влезе и сам да изясни какво не бе наред със специалитета на деня. Но това би било неуместно.

В отношенията си с главните готвачи служителите на хотела се придържаха към строго установен и традиционен протокол, който наподобяваше церемониала в някой кралски двор. В кухненските помещения главният готвач или неговият помощник се смяташе за

неоспорим властелин. А управителят на хотела не би си и помислил да влезе в кухнята без покана.

Главният готвач можеше да бъде уволнен, както ставаше понякога, но дотогава неговото владение си оставаше непокътнато.

А да повика главния готвач, както в този случай, и да го покани на масата в ресторанта, беше съвсем в реда на нещата. Всъщност това приличаше повече на заповед, тъй като при отсъствието на Уорън Трент Питър се явяваше като единствен ръководител на хотела. Питър би могъл да застане на вратата на кухнята и да почака да го поканят. Но при тези обстоятелства, когато в кухнята бяха настъпили очевидни затруднения, той разбра, че първоначалното му становище по въпроса е било много по-правилно.

— Ако питате мене — отбеляза Сам Якубец, докато чакаха, — старият готвач Ебран отдавна си е изпял песента.

— А като се пенсионира — попита Ройъл Едуардс — да не би някой да забележи?

Всички разбраха, че това е намек за честите отсъствия на главния готвач, който очевидно за пореден път не беше на работното си място.

— И нашият край скоро ще дойде — изръмжа главният механик. — Съвсем естествено никой от нас не би се разбързал.

Не беше тайна, че обикновено добродушният механик понякога се дразнеше от хладната строгост на ревизора.

— Аз още не съм се запознал с новия ни помощник-готвач — каза Якубец. — Струва ми се, че не си показва носа извън кухнята.

Ройъл Едуардс сведе поглед към ястието, което почти не беше вкусил.

— Ако е така, този негов нос трябва да има твърде слабо обоняние.

Ревизорът още не беше довършил думите си и вратата на кухнята широко се отвори. Някакъв помощник-келнер се канеше да премине, но почитателно отстъпи, забелязал оберкелнера Макс. На няколко крачки след него вървеше висок, слаб човек с бели колосани дрехи и висока готварска шапка, а на лицето му беше изписано крайно отчаяние.

— Господа — обяви Питър на колегите си, — ако не сте се запознали, това е нашият готвач Андре Лемю.

— Месю! — младият французин спря и безпомощно разпери ръце. — Как можа това да стане... така съм отчаян — каза той със задавен глас.

Питър Макдермот се беше срещал няколко пъти с новия готвач, който работеше от месец и половина в „Сейнт Грегъри“. И при всяка среща Питър установяваше, че новият все повече му харесва.

Андре Лемю беше назначен след внезапното напускане на неговия предшественик. Предишният помощник-готвач, дълги месеци обзет от безсилие и вътрешен гняв, избухна яростно срещу началника си стария мосю Ебран. Подобна разправия обикновено оставаше без последици, тъй като работата в такива големи кухни често предвещава емоционални изблици между главните готвачи и техните помощници. Отличителното в тази разправия бе пълният супник, който бившият помощник-готвач бе запратил по шефа на кухнята. За щастие супата беше „Вишисоа“, иначе резултатите можеха да бъдат много по-сериозни. В тази незабравима сцена главният готвач, покрит с бял сос и прогизнал от мръсотия, бе съпроводил бившия си помощник до служебния изход и с удивителна за възрастен човек сила го беше изхвърлил на улицата. Седмица по-късно Андре Лемю постъпи на работа.

Професионалната му подготовка беше отлична. Учил в Париж, работил в лондонските ресторанти „Прунийрс“ и „Савой“, после беше продължил за кратко време в нийоркския „Лепавилион“ и накрая бе стигнал до отговорния пост помощник-готвач в Ню Орлийнс. Но и за краткия си престой в „Сейнт Грегъри“ Питър подозираше, че младият човек е изпаднал в същите затруднения, които бяха влудили неговия предшественик. Всичко се дължеше на непреклонния отказ на мосю Ебран да приеме някои промени в кухнята, независимо че той самият често отсъствуваше и помощникът му поемаше работата изцяло. Всичко това, помисли си със съчувствие Питър, доста приличаше на отношенията му с Уорън Трент.

— Няма ли да седнете при нас? — попита Питър и посочи едно от свободните места на служебната маса.

— Благодаря ви, мосю — и младият французин със сериозно изражение седна на стола, който оберкелнерът му поднесе.

Той се настани, а до масата се появи техният сервитьор и без да задава излишни въпроси, подмени четирите порции с печено телешко в

пикантен сос. Той отмести двете набедени блюда с пиле, които мигновено бяха отнесени в кухнята от близкостоящия помощник. Четиримата служители получиха печено, а на готвача поднесоха чаша кафе.

— Е, това е нещо друго — каза одобрително Сам Якубец.

— Разбрахте ли на какво се дължи това? — попита Питър.

Помощник-готвачът погледна тъжно към кухнята.

— Причините са много. Но в този случай се дължи на остарялата мазнина. Всъщност аз съм виновен, че не се смени мазнината, както смятах. И аз, Андре Лемю, позволих такава храна да излезе от кухнята! — и той поклати глава, недоумявайки.

— Много трудно е за един човек да бъде навсякъде — отбеляза главният механик. — Всеки от нас, който ръководи някакъв отдел тука, може да потвърди това.

— За жалост — обади се Ройъл Едуардс, изказвайки мисълта, която беше хрумнала на Питър — ние никога няма да узнаем колко хора не са се оплакали, но те повече няма да дойдат тук.

Андре Лемю кимна мрачно и остави кафето си.

— Господа, ще ме извините ли? Мосю Макдермот, може би като привършите, ще можем да поговорим, нали?

След петнадесет минути Питър се отправи към кухнята през входа от ресторанта. Андре Лемю побърза да го посрещне.

— Хубаво е, че дойдохте, мосю.

— Приятно ми е да се отбия в кухнята — поклати глава Питър.

Той се обърна и забеляза, че напрежението около обедните часове е започнало да намалява. Все по-малко блюда се отправяха към залата, преминавайки край двете касиерки на средна възраст, заели строго местата си зад високите касови апарати подобно на недоверчиви учителки. В това време от ресторанта пристигаха все повече чинии, които сервитьорите и техните помощници събираха от масите, докато приливът от гости намаляваше. В голямата зала за миене на съдове в дъното на кухнята с хромирани шкафове и контейнери за отпадъци наподобяващи вътрешното помещение на кафене, работеха ритмично шестима миячи с гумени ръкавици и едва смогваха с потока от съдове, който се изливаше от всички ресторанти на хотела и от етаж за конференции над тях. Питър забеляза, че един допълнителен помощник, както винаги, събираше неизползуваното

масло по чиниите в един голям съд. По-късно, както правеха в големите ресторанти, макар малцина да си признаваха това, събираното масло щеше да се използва за готвене.

— Искях да поговорим сами с вас, мосю. Вие разбирате, че някои неща трудно могат да се кажат пред другите.

— Едно не ми е ясно — отвърна Питър замислено. — Правилно ли разбрах, че вие сте наредил да сменят мазнината от фритъзника, но това не е било направено?

— Точно така.

— А какво всъщност стана?

По лицето на младия човек се изписа тревога.

— Тази сутрин нареждам. Носът ми подсказва, че мазнината е остаряла. Но мосю Ебран, без да каже, отменил разпореждането ми. Тогава мосю Ебран си отишъл в къщи и аз оставам тука, без да знам, че старата мазнина е оставена.

Питър неволно се усмихна.

— А защо е отменил разпореждането ви?

— Ами мазнината е скъпа, много скъпа. И аз съм съгласен с мосю Ебран. Напоследък често я сменяхме. Много често.

— Опитвахме ли се да разберете на какво се дължи това?

Андре Лемю отчаяно повдигна ръце.

— Аз бях предложил всеки ден химическа проба — за свободната мастна киселина в мазнината. Това можеше да стане в лабораторията, а дори и тук. И тогава внимателно щяхме да търсим причината за развалянето на мазнината. Мосю Ебран не се съгласява и с това, и с други неща.

— Вие смятате, че тук много неща не са наред?

— Много неща — отговорът прозвуча рязко и враждебно и сякаш за миг разговорът щеше да приключи. После изведнъж като отприщен бент думите потекоха: — Мосю Макдермот, ще ви кажа, че много неща не са наред. В тази кухня не можеш да работиш и да се гордееш от това. Тука е, как се казва... „тюрлюгювеч“ — лоша храна; стари похвати, които са лоши, и някои нови похвати, които са лоши, и навсякъде нищо не се пести. Аз съм добър готвач, другите могат да кажат. Ама един добър готвач трябва да е доволен от това, което прави, иначе не е добър. Да, мосю, аз щях да направя много промени, много

промени за доброто на хотела, за доброто на мосю Ебран и за всички. Но на мене ми се казва като на дете нищо да не променям.

— Възможно е — каза Питър — тука да се извършват големи общи промени, и то съвсем скоро.

Андре Лемю се изпъчи горделиво.

— Ако имате предвид мосю О'Кийф, каквито и промени да направи, аз няма да съм тук да ги видя. Нямам намерение да съм готвач на полуфабрикати в хотелската корпорация.

— Ако „Сейнт Грегъри“ остане независим, какви промени бихте направил? — попита Питър с любопитство.

Бяха прекосили надлъж почти цялата кухня, която представляваше правоъгълник, разпрострян по ширината на хотела. От всяка страна на този правоъгълник, подобно изходите от контролен център, имаше врати, които водеха към отделните ресторанти на хотела, към служебните асансьори и помещенията за подготовка на хранителни продукти на този и на долния етаж. Заобикаляйки една двойна редица от казани за супа, които клокочеха като гигантски тигли, те се приближиха до остъкленото помещение, където на теория двамата шефове на кухнята — главният готвач и неговият помощник, си поделяха задълженията. Питър забеляза, че наблизко се намира фритъзникът — големият сложен агрегат за пържене, виновник за днешните неприятности. Един помощник изсипваше мазнината и ако се съдеше по голямото ѝ количество, ставаше ясно защо честата ѝ подмяна би струвала доста скъпо. Те се спряха и Андре Лемю се замисли над въпроса на Питър.

— Какви промени ли, казвате мосю? Най-важното е храната. За някои, които се занимават с готварство, по-важна е фасадата, как изглежда ястието, а не какъв вкус има. В този хотел се хабят сума пари за декорацията — външното оформление. Магданоза го слагат навсякъде. А в соса почти липсва. Кресонът се намира по блюдата, а той е по-необходим в супата. Ами тези украси с оцветен желатин? — младият Лемю вдигна отчаяно нагоре ръце. Питър се усмихна съчувствено. — А пък вината, мосю! Опазил ме бог, те не са в моя ресор.

— Да, така е — каза Питър. Той самият не одобряваше незадоволителния начин на съхранение на виното в „Сейнт Грегъри“.

— С една дума, мосю, в нашето меню можеш да намериш всякакви ужасии. При това изключително неуважение към хранителните продукти и пилеене на пари за външна украса можеш да се разплачеш. Направо да ти се доплаче, мосю! — той замълча, сви безпомощно рамене и продължи: — А ако се разхищаваше по-малко, можехме да имаме кухня, която да събужда апетита и да се услажда на всеки. А сега всичко е безвкусно и безкрайно посредствено.

Но дали Андре Лемю беше съвсем наясно за трудностите на „Сейнт Грегъри“, помисли си Питър? И сякаш усетил съмненията му, помощник-готвачът продължи:

— Вярно е, че един хотел си има и други проблеми. Това не е заведение само за гастрономи и не може да бъде. Ние трябва да готвим много ястия и бързо, да обслужваме много хора, които по американски все бързат. Но и при тези условия може да се постигне някакво съвършенство. Дотолкова, че да можеш спокойно да живееш. А мосю Ебран, той казва, че моите идеи са много скъпи. Това не е така и аз съм го доказвал.

— Как сте го доказал?

— Елате, моля!

Младият французин се запъти към остъклената стаичка — тясна кабинка с две бюра, картотеки и шкафове, които заемаха плътно трите стени на помещението. Андре Лемю пристъпи към по-малкото бюро. Отвори едно от чекмеджетата и извади голям груб плик, от който измъкна някаква папка и я подаде на питър.

— Питате какви промени. Всичко съм написал тука.

Питър разтвори папката с любопитство. Тя съдържаше много листове, изпълнени старателно с красив почерк. Няколкото по-големи прегънати листа се оказаха диаграми, написани на ръка и подредени по същия грижлив начин. Разбра, че това е генерален план за хранителния комплекс в целия хотел. На следващите страници бяха нанесени цените и менютата, план за качествения контрол и схема с промените в щата. Дори от бегъл поглед материалът предизвикваше удивление с цялостната идея на автора и дълбокото му познаване на детайлите.

Питър вдигна очи и срещна погледа на младия готвач.

— Ако е възможно, бих искал да разгледам това.

— Вземете го. Аз не бързам — кисело се усмихна младият помощник-готвач. — Казват ми, че нито едно от моите кончета няма да

се върне при мен.

— Едно ме учудва — как сте успял да съставите този план за толкова кратка време.

Андре Лемю сви рамене.

— Не е необходимо много време, за да разбереш какво не е в ред.

— Навярно бихме могли да приложим същия подход, за да открием какво му е на фритъзника.

В очите на младия французин проблеснаха съчувствени, весели пламъчета, които помръкнаха в разочарование.

— Трогнат съм. Вярно. Толкова други неща забелязах, а не видях загорялата мазнина под носа ми.

— Не — възрази Питър. — Според това, което ми казахте, вие наистина сте усетил развалената мазнина, само че тя не е била сменена, както сте наредил.

— Аз трябваше да разбера защо се разваля мазнината. И ако не открием причината в близко време, можем да си имаме големи неприятности.

— Какви неприятности?

— Днес имаме голям късмет, че пържихме съвсем малко с тази мазнина. Но утре за обяд трябва да приготвим шестотин пържени ястия за конгреса.

Питър тихо подсвирна.

— Само толкова!

Те излязоха заедно от канцеларията и се приближиха към фритъзника, от който почистваха последните количества от провинилата се мазнина.

— Утре, разбира се, мазнината ще бъде прясна. Кога я смениха за последен път?

— Вчера.

— Толкова скоро.

Андре Лемю кимна.

— Мосю Ебран съвсем не се шегуваше, като се оплакваше, че излиза скъпо. Но си остава загадка, защо се разваля мазнината.

— Ще се опитам да си припомня нещо от хранително-вкусовата химия. Точката на загаряне на прясната мазнина беше...

— Сто и петдесет градуса по Целзий. Ако се нагрее повече, ще прегори.

— А ако мазнината е вече остаряла, точката на загаряне започва постепенно да спада.

— Да, но съвсем бавно, ако всичко друго е наред.

— А вие при колко градуса пържите?

— Деветдесет и пет градуса — това е най-добрата температура за ресторантските кухни и за домакинствата.

— Значи, ако точката на загряване се движи около деветдесет и пет градуса, мазнината ще запази вкуса си, но когато точката спадне под тази температура, мазнината не е наред.

— Точно така, мосю. Тогава мазнината придава неприятна миризма на храната и гранив вкус, както днес.

В паметта на Питър се раздвижиха отдавна заучените факти, които постепенно беше забравил. За студентите по хотелската администрация в Корнелския университет се провеждаха занимания и по-хранително-вкусова химия. Той си припомни една лекция... в аудиторията „Статлър Хол“, с побелелите, замръзнали от студа прозорци в смрачаващия се следобед. Беше пристигнал отвън, от студения зимен въздух. Вътре беше топло и наоколо се носеше монотонният глас на преподавателя... „мазнини и катализатори агенти.“

— Съществуват такива субстанции — припомни си Питър, — които при свързване с мазнината реагират като катализатори и предизвикват доста бързо нейното разлагане.

— Да, мосю — Андре Лемю започна да изброява на пръсти. — Това са влагата, солта, месингови или медни съединения, които се отлагат във фритъзника, изключително високата температура и зехтинът. Проверих тези неща и се оказа, че всичко е наред.

За миг Питър отгатна причината. Припомни си това, което бе видял преди малко, докато наблюдаваше подсъзнателно как почистват фритъзника.

— От какъв метал са решетките за пържене?

— От хром — отговори с недоумяващ тон Лемю. Хромът, както и на двамата бе известно, беше безвреден за мазнината.

— Не зная — каза Питър — дали металното им покритие не се е протрило? Ако е протрито, какъв ли е металът под него и дали е износен?

Лемю се поколеба и очите му се разшириха. Той мълчаливо обърна една от решетките и внимателно я изтри с кърпа. Те застанаха мълчаливо под светлината и внимателно разгледаха повърхността ѝ.

Хромовото покритие беше протрито от продължителната и постоянна употреба. На някои места то беше съвсем остъргано. През протритите и оголени места металът проблясваше с жълт блясък.

— Това е месинг — младият французин се плесна с длан по челото. — Няма съмнение, че той е развалил мазнината. Какъв глупак излязох!

— Не разбирам защо смятате себе си за виновен — каза Питър. — Очевидно много преди да постъпите на работа тук, някой е решил да направи икономии и е купил евтини решетки за пържене. За жалост това излиза накрая по-скъпо.

— Но аз трябваше като вас да се сетя по-рано, мосю — още малко и Андре Лемю щеше да се разплаче. — Вместо това вие, мосю, вие слязохте от своята канцелария в кухнята, за да ми кажете, на мене, какво не е наред. Това звучи направо като виц!

— Ако стане виц — каза Питър, — вие ще сте си виновен От мен никой нищо няма да чуе.

Андре Лемю отговори бавно:

— Другите казваха, че сте добър и умен човек. Сега сам разбрах, че това е истина.

Питър докосна папката, която държеше в ръка.

— Ще разгледам доклада ви и ще ви кажа какво мисля.

— Благодаря ви, мосю. А аз ще поискам да купят нови решетки за пържене. От неръждаема стомана. Довечера ще бъдат тук, та ако трябва да счупя нечия глава.

Питър се усмихна.

— Мосю, мисля си за още нещо?

— Да?

Младият помощник-готвач се поколеба.

— Вие ще си помислите, че съм, как се казва — самонадеян. Но ние двамата, мосю Макдермот, ако бяхме с развързани ръце, можехме да превърнем този хотел в преуспяващо заведение.

И макар че се засмя невъздържано, Питър мисли над думите му през целия път до кабинета си на мецанина.

Миг след като почука на вратата на хиляда четиристотин и десета стая, Кристин Франсис се замисли за какво е дошла. Вчера например посещението ѝ при Алберт Уелс беше напълно естествено, след като предишната нощ животът му висеше на косъм, а тя самата се бе притекла на помощ. Но сега за господин Уелс се полагаха необходимите грижи и докато се възстановяваше, той пак зае мястото си сред останалите хиляда и петстотин гости на хотела. Затова Кристин си помисли, че не се налага отново да го посети.

Все пак нещо я привличаше в дребния възрастен човек. Дали това не се дължеше на бащинското му отношение към нея и защото у него бе доловила някои от чертите на своя баща, с чиято загуба не успя да се примири през петте дълги години. Не, не това! Отношенията с баща ѝ бяха упование за нея, а сега тя проявяваше покровителствено отношение към Албърт Уелс. Вчера например пожела да му спести последиците от решението му да наеме частна медицинска сестра.

Или сега, помисли си Кристин, когато се почувствува съвсем самотна, навярно ѝ се искаше да потърси обезщетение за обзелото я разочарование, след като научи, че няма да се види с Питър тази вечер, както се бяха уговорили. А дали това беше само разочарование или някакво по-силно чувство, след като разбра, че той няма да вечеря с нея, а с Марша Прейскът?

Ако трябваше да бъде честна, призна си Кристин, днес сутринта се беше разсърдила, макар да се надяваше, че е успяла да прикрие настроението си, като го замаскира с лека досада и язвителност, която не можа да потисне, докато разговаряше с него. Би било голяма грешка да прояви собственическо отношение към Питър или да достави удоволствието на госпожица Марша да си въобрази, че е удържала победа над Кристин, макар това да си беше самата истина.

Все още никой не е отговорил на почукването ѝ. Спомняйки си, че сестрата би трябвало още да дежури, Кристин отново почука, само че по-силно. Този път до нея достигна шум от преместването на стол и приближаващи се стъпки.

Вратата се отвори и на прага застана Албърт Уелс. Беше облечен с връхни дрехи. Изглеждаше добре и лицето му, което имаше здрав цвят, засия, щом видя Кристин.

— Вярвах, че ще дойдете, госпожице. А ако не се бяхте обадила, щях сам да ви потърся.

— Аз си помислих... — поде тя изненадана.

Дребният, подобен на птиченце човек се засмя.

— Вие сте си помислила, че ще ме завържат тук, но както виждате, не успяха. Почувствах се по-добре и накарах доктора на хотела да повика онзи специалист от Илиной — доктор Ъксбридж. Той има превъзходен усет и каза, че ако човек се чувства добре, значи наистина е добре. И така, ние изпратихме сестрата у дома ѝ и ето ме жив и здрав! — той целият засия. — Е, хайде, госпожице, заповядайте!

Кристин изпита облекчение, като научи, че той няма да плаща повече за скъпо струващата медицинска сестра. Подозираше, че осъзнал големите разходи, Алберт Уелс е променил решението си.

Влезе подир него в стаята, а той я попита:

— Не почукахте ли преди малко?

Тя отговори утвърдително.

— Стори ми се, че се почука. Сигурно съм се замислил върху това — той посочи масата до прозореца. Върху нея беше разстлана голяма и сложна картинна мозайка, от която две трети беше подредена. — Или съм си помислил, че е бил Бей-ли — добави той.

— Кой е Бейли? — попита любопитно Кристин.

Очите на стареца светнаха.

— Ако останете още малко, ще можете да го видите. Ако не него, то поне Барнъм.

Тя поклати недоумяващо глава. Приблужи се към прозореца и се наведе да разгледа мозайката. Голяма част от нея беше сглобена и тя различи сцена, изобразяваща Ню Орлийнс — забулен в здрач, градът се ракриваше от птичи поглед, а през него лъкатушеше блестящата лента на реката.

— Много отдавна и аз си играех с такива мозайки — каза Кристин. — Баща ми помагаше.

Албърт Уелс се беше приближил и я наблюдаваше.

— Някои биха казали, че този вид забавление не е подходящо за възрастен човек. Само че аз често сядам над тази игра, когато искам да

се отдам на размишление. Понякога откривам ключовата фигурка и едновременно с нея и отговора на въпроса, върху който мисля.

— Ключовата фигурка ли? Никога не съм чувала за това.

— О, това е една моя идея, госпожице. Мисля, че за всяка игра има такъв ключ, както за всеки проблем. Понякога ти се струва, че си го намерил, но всъщност си се излъгал. Но когато го намериш, всичко ти се изяснява и останалите фигури си идват на мястото.

Внезапно на вратата се почука рязко и властно. Устните на Албърт Уелс тихо прошепнаха:

— Бейли!

Когато вратата се отвори, тя с изненада забеляза, че на прага застана камериер в униформа. Беше праметнал през рамо няколко костюма на закачалки, а в ръката си държеше изгладен син костюм от шевиот със старомодна кройка, който несъмнено принадлежеше на Албърт Уелс. С обиграни движения той окачи костюма от гардероба и се отправи към вратата, където го чакаше дребният човек. С лявата си ръка камериерът придържаше костюмите върху рамото си, а дясната автоматично протегна с разтворена длан.

— Но аз вече ви дадох — каза Албърт Уелс, а погледът му издаваше веселото му настроение. — Тази сутрин, когато взехте костюма.

— Но не на мен, господине — поклати глава решително камериерът.

— На вас не, на вашия приятел дадох. Все едно е.

— Нищо такова не знам — отвърна стоически мъжът.

— Искате да кажете, че той крие от вас?

Протегнатата ръка се отпусна.

— Не разбирам за какво говорите.

— Хайде де! — ухили се Албърт Уелс. — Вие сте Бейли, а аз дадох бакшиша на Барнъм^[1].

Очите на камериера заиграха към Кристин. Той я позна и в погледа му пролича съмнение. После се ухили глуповато.

— Да, господине — каза той и излезе, като затвори вратата след себе си.

— Що за разговор беше това?

Дребният човек се изкикоти.

— Да работите в хотел и да не знаете номерата на Барнъм и Бейли!

Кристин поклати глава.

— Това е много прост номер, госпожице. Камериерите в хотелите работят по двойки, единият взима костюмите, а другия ги връща. Измислили са така, че винаги да получават по два пъти бакшиш. После събират печалбата и я делят на две.

— Сега разбирам — каза Кристин. — Но никога не съм се сетила.

— И другите не се сещат и затова бакшишът за всяка услуга им излиза двоен — Албърт Уелс потърка замислено клюнообразния си нос. — За мен това е една забавна игра да разбере в колко хотели правят така.

— И как открихте всичко? — засмя се Кристин.

— Веднъж един камериер го сподели с мен, след като му споменах, че всичко ми е ясно. Той ми каза и друго. Нали знаете, в някои хотели можете да избирате телефоните в останалите стаи, а не чрез централата. Та Барнъм или Бейли — в зависимост от това кой е на смяна, набира номерата на стаите, в които трябва да предаде готовите поръчки. Ако никой не отговаря на телефона, той изчаква, за да позвъни по-късно. Когато му отговорят, което означава, че в стаята има човек, той затваря телефона, без да се обажда. Подир няколко минути се появява обаче, за да предаде костюма и да си прибере втория бакшиш.

— Вие не обичате да давате бакшиш, нали, господин Уелс?

— Не е там работата, госпожице. Бакшишът е като смъртта — не можеш да го избегнеш и затова няма смисъл да се тревожиш. Между другото аз дадох на Барнъм достатъчно тази сутрин — един вид си платих предварително за малкото развлечение, което Бейли току-що ми достави. Само че не ми харесва да ме правят на глупак.

— Не мога да допусна, че това се случва често.

Кристин започна да се съмнява дали Албърт Уелс се нуждае чак толкова от закрила, колкото си бе помислила отначало. Въпреки това той ѝ се струваше все така привлекателен.

— Може и да е така — съгласи се той. — Но ще ви кажа едно. Във вашия хотел лъжат много повече, отколкото в останалите.

— Защо мислите така?

— Защото си отварям очите, госпожице, и говоря с хората. И те ми казват неща, които навярно на вас не биха казали.

— Какви неща?

— Ами мнозина най-напред си мислят, че могат да се измъкнат винаги безнаказано. И това е така, струва ми се, защото имате лошо ръководство. Биха могли да се вземат мерки и тъй като нищо не е предприето досега, вашият господин Трент си има големи неприятности.

— Това е почти невероятно — каза Кристин. — Питър Макдермот ми каза същото, с почти същите думи. — Очите ѝ се вторачиха в лицето на възрастния човек. При все че не беше словоохотлив, изглежда, той притежаваше природен инстинкт да се добере до истината.

Албърт Уелс кимна одобрително.

— Има един умен млад човек, с когото разговаряхме вчера.

Този факт я учуди.

— Тук ли е идвал Питър?

— Точно така.

— Не знаех.

Всъщност Питър би постъпил именно по този начин, съобрази Кристин — да преследва упорито всичко, което беше в кръга на неговите интереси. И преди бе забелязала неговата способност да разгърне мисълта си, без да пропуска подробностите.

— Ще се омъжите ли за него, госпожице?

Тя се сепна от неочаквания въпрос.

— Откъде ви хрумна това? — възпротиви се тя, но обезпокоена почувствува, че се изчервява.

Албърт Уелс се изкикоти. Понякога, помисли си Кристин, той ѝ напомняше пакостлив горски дух.

— Досетих се от начина, по който споменахте името му преди малко. Освен това съобразих, че често се виждате, тъй като работите заедно, и ако този млад човек притежава необходимия усет, той ще разбере, че не е нужно да търси нещо друго.

— Господин Уелс, това е нечувано! Вие... вие отгатвате мислите на хората, а после ги принуждавате да се чувстват ужасно — но топлатата ѝ усмивка опроверга упрека ѝ. — И моля да престанете да ме наричате „госпожице“. Казвам се Кристин.

— Това име ми е особено скъпо — тихо каза той. — Жена ми се казваше така.

— Така ли?

Той кимна.

— Тя умря, Кристин. Толкова отдавна, че понякога се питам дали наистина сме живели заедно. При нас нямаше само хубави или лоши неща — ние преживяхме и едното, и другото. Но после, в един миг ти се струва, че всичко се случило едва вчера. И тогава усещам умората от самотата. Нямахме деца — той млъкна, а очите му гледаха замислено. — Човек никога не може да усети колко много неща го сближават с другия, докато не загуби тази близост. Затова с вашия човек не пропускайте нито миг. Не губете времето, защото никога няма да се върне.

— Повтарям ви, че той не е мой — засмя се Кристин. — Или поне още не е станал мой.

— Ако действате както трябва, ще стане.

— Може би — тя погледна към недовършената мозайка и каза замислено: — Интересно дали за всяко нещо има ключова фигура, както казахте. А като я намериш, наистина ли разбираш, че това е търсената фигура, или само предполагаш и се надяваш, че си я открил?

И преди да се осъзнае, усети, че доверява на дребния човечец миналите си преживявания — трагедията в Уисконсин, самотата, идването в Ню Орлийнс, годините на привикване към новия живот и сега възможността, която ѝ се даде да заживее за пръв път пълнокръвно. Тя му разкри и неуспеха си за срещата тази вечер, и разочарованието, което я беше обзело.

Накрая Албърт Уелс кимна сериозно.

— Доста често не всичко можеш да постигнеш. Но понякога трябва да се намесиш, та хората да се пораздвижат.

— Какво ще ме посъветвате? — попита тя тихо.

Той поклати глава.

— Вие сте жена и трябва да знаете по-добре от мен. Все пак ще ви посъветвам само едно. Според това, което се е случило, не бих се учудил, ако вашият човек ви предложи да се видите утре.

— Може би — усмихна се Кристин.

— Тогава си уредете друга среща, преди да ви е поканил. Накарайте го да почака и той един ден и така повече ще ви цени.

— Трябва да измисля нещо.

— Няма нужда, освен ако самата не желаете. Все се канех да ви попитам нещо, госпожице... извинете, Кристин. Бих искал да вечеряме заедно двамата в знак на благодарност за това, което направихте за мен миналата вечер. Ако можете да изтърпите компанията на един стар човек, ще се радвам да присъствувам.

— С удоволствие ще вечерям с вас — отговори тя — и ви обещавам, че няма само да присъствувате.

— Добре — засия дребният човек. — Хайде да вечеряме тук, в хотела. Обещах на доктора да не излизам навън.

Кристин се поколеба за миг. Знаеше ли Албърт Уелс колко са високи цените вечер в основния ресторант на „Сейнт Грегъри“? При все че той нямаше да плаща повече за медицинска сестра, тя не желаше да изчерпа и остатъка от наличните му средства. Внезапно се досети как да отклони предложението му.

Като реши да отложи този въпрос, тя го увери:

— Ще бъде чудесно да вечеряме в хотела. Но все пак случаят е специален и ще трябва да ме пуснете до в къщи, за да се облека с нещо по-официално. Нека тогава се уточним за утре в осем часа.

Когато си тръгна от стаята на Албърт Уелс на четиринаisetия етаж, Кристин забеляза, че четвъртият асансьор е спрял. Техниците поправяха нещо по вратата на етажа и в самата кабина.

Тя се качи на друг асансьор и се спусна до мецанина.

[1] По имената на големите циркови собственици на миналия век — Бел.ред. ↑

Президентът на стоматолозите, доктор Инграм, изгледа разгневен посетителя си в апартамента на седмия етаж.

— Макдермот, ако сте дошъл тук с намерение да замаже-те нещата, ще ви кажа, че направо си губите времето. Затова ли дойдохте?

— Да — съгласи се Питър. — Опасявам се, че дойдох именно за това.

— Поне не лъжете — отвърна ядно старецът.

— Няма защо да лъжа. Аз съм служител на хотела, доктор Инграм. Докато работя тук, съм длъжен да направя най-доброто за този хотел.

— А това, което стана с доктор Николас, също ли беше най-доброто?

— Не, господине. Случайно смятам, че това бе възможно най-лошото, което се случи. Но фактът, че не разполагам с необходимите пълномощия да отменя разпоредбите в хотела, не променя нещата.

Президентът изсумтя.

— Щом смятате, че наистина е така, то поне намерете смелост да напуснете и да намерите друга работа. Може би другаде, където плащат по-малко, но отношенията са по-етични.

Питър се изчерви, но не побърза да отговори. Спомни си, че сутринта във фоайето се беше възхитил на непримиримата и категорична позиция на стария зъболекар. Оттогава нищо не се беше променило.

— И какво? — Живите, неотстъпчиви очи на доктора бяха вторачени в него.

— Да предположим, че напусна — каза Питър. — И все пак, който и да поеме моята работа, може да се окаже напълно доволен от тукашния порядък. Аз поне не съм доволен. И затова възнамерявам да направя всичко, на което съм способен, за да променя основните правила в този хотел.

— И това ми било правила! Промяна! Само долнопробни извинения! — червендалестото лице на доктора още повече пламна. —

Наслушал съм се на такива. Повдига ми се! Отвратително, срамно и жалко за човешката раса!

Настъпи мълчание.

— Добре — каза доктор Инграм с помръкнал глас, а ненадейният му гняв беше поутихнал. — Съгласен съм, Макдермот, вие не сте фанатик като някои други. Вие самият си имате проблеми и предполагам, че моите ругатни няма с нищо да помогнат. Но не разбираш ли, синко, че с това наше проклето благоразумие допринасяме да се отнасят по този начин с хората като Джим Николас?

— Разбирам, докторе. Но все пак си мисля, че не всичко е така просто, както ви се струва.

— Много неща не са прости — изръмжа старецът. — Чухте ли какво казах на Николас? Казах, че ако не му се извинят и не му дадат стая, аз ще преместя конгреса в друг хотел.

— А обикновено по време на конгреса — попита предпазливо Питър — не се ли водят дискусии по медицински проблеми, демонстрации и други прояви, които могат да бъдат от полза на много хора?

— Естествено.

— Тогава каква полза? Искам да кажа, че ако унищожите всичко, кой ще спечели? Всеки друг, но не и доктор Николас... — той замълча, усетил, че думите му събудиха отново враждебното отношение на доктора.

— Я не ме будалкайте, Макдермот — сопна се доктор Инграм, — и признайте, че съм достатъчно умен да помисля и за това.

— Извинете.

— Винаги могат да се намерят причини, за да не се свърши дадена работа, и доста често тези причини са много основателни. Ето защо твърде малко хора отстояват това, в което вярват, или се правят, че вярват. И само след два часа, когато някой от добронамерените ми колеги разберат какво възнамерявам да направя, гарантирам ви, че те ще излязат със същите аргументи — старият доктор се задъха и млъкна, като изгледа Питър. — Нека ви задам един въпрос. Тази сутрин вие си признахте, че ви е било срам да изгоните Джим Николас от хотела. Ако сега сте на мое място, какво бихте направили?

— Докторе, това е само хипотеза...

— Я не го увъртайте! Питам ви просто и ясно.

Питър се замисли. Предположи, че каквото и да отговори, думите му няма да бъдат от значение за хотела. А тогава защо да не си каже истината?

— Мисля, че бих постъпил точно като вас — отвърна той, — бих отменил конгреса.

— Виж ти! — и като отстъпи назад, президентът изгледа Питър с преценяващ поглед. — Все пак в цялата тая хотелска мръсотия имало един честен човек!

— Който в близко време може да остане без работа.

— Е, тогава, сине, облечи си черния костюм! Може да си намериш работа в някое погребално бюро — и доктор Инграм за първи път се засмя. — Независимо от всичко, Макдермот, вие ми харесвате. Нямате ли зъби за оправяне?

Питър поклати глава.

— Ако не възразявате, бих искал да разбера какви са плановете ви, и то колкото е възможно по-скоро.

Предстоеше доста работа, ако конгресът се отменеше. Загубите за хотела щяха да бъдат катастрофални, както изтъкна на обяд Ройъл Едуардс. Но поне част от приготовленията за утрешния и следващия ден можеха да се прекратят веднага.

— Вие бихте откровен с мене и аз също ще се опитам да ви кажа истината — отвърна твърдо доктор Инграм. — Реших да свикам извънредно заседание на изпълнителния комитет днес в пет следобед — той си погледна часовника. — Това значи след два часа и половина. Повечето от членовете на ръководството дотогава ще пристигнат.

— Несъмнено ние ще поддържаме връзка.

Доктор Инграм кимна. Той отново бе възвърнал суровото си изражение.

— От това, че смекчихме тона за малко, Макдермот, не бива да си въобразявате кой знае какво. Нищо не се е променило от сутринта и аз имам намерение да ви настъпя на най-болното място.

Странно, Уорън Трент реагира почти с безразличие на новината, че конгресът на американските стоматолози може да се отложи, а участниците му да напуснат хотела в знак на протест.

Веднага след като си тръгна от доктор Инграм, Питър Макдермот отиде в служебния апартамент на мецанина. Кристин, леко хладна, както му се стори, му беше съобщила, че собственикът на хотела се е завърнал.

Питър усети, че Уорън Трент е видимо по-спокоен от всеки друг път. Разположил се удобно в директорския кабинет зад бюрото си с черен мраморен плот, в поведението му нямаше и следа от раздражението, което беше така характерно за него до вчерашния ден. За миг, докато слушаше Питър, по устните му заигра лека усмивка, макар че това нямаше нищо общо с проблемите, които му се докладваха. Сякаш работодателят му, помисли си Питър, се наслаждава на нещо, в което единствено той е посветен.

Накрая собственикът решително поклати глава.

— Няма да си отидат. Ще побърборят и с това ще си останат.

— Струва ми се, че доктор Инграм е твърдо решен на това.

— Може и да е, но с останалите не е така. Казахте, че днес следобед имат заседание. Мога да ви кажа какво ще стане. Ще поспорят малко, после ще определят комитет, който трябва да изготви резолюция по въпроса. А по-късно, утре, този комитет ще докладва решението си пред ръководството. То може да приеме резолюцията, а може и да я поизменят, но и в двата случая ще си побърборят още малко. После, вероятно на следващия ден, резолюцията ще бъде представена за обсъждане от конгреса. Много съм ги виждал такива — това е великият демократичен процес. И ще продължат да си говорят и след конгреса.

— Може и да сте прав — каза Питър, — но на мен ми се струва, че позицията ви е неправилна.

Това бяха прибързани думи и Питър се приготви да понесе взривоопасния отговор. Но нищо не последва, а Уорън Трент само изръмжа:

— Аз съм само практичен, нищо повече. Ще си начешат езиците за така наречените принципи, докато им пресъхнат устата. Но никога няма да си докарат неприятности, щом могат да ги избегнат.

— Би било много по-просто, ако променим политиката си — продължи упорито Питър. — И не мога да повярвам, че доктор Николас би накърнил авторитета на хотела, ако го бяхте настанили при нас.

— Може и да не го накърни, но тази паплач, която ще се помъкне след него, ще направи именно това. И тогава ние ще си имаме неприятности.

— Доколкото разбирам, неприятностите вече си ги имаме — Питър осъзна, че упорито се доближава до забранената зона. Размисли докъде ли би могъл да стигне, но не можеше да си обясни защо днес шефът му е в сравнително добро настроение.

Патрицианските черти на Уорън Трент се изопнаха в язвителна усмивка.

— Може и да сме имали неприятности, но след ден-два всичко ще се оправи — после рязко попита: — Къртис О'Кийф още ли е в хотела?

— Доколкото знам, да. Щях да науча, ако си е заминал.

— Добре — усмивката продължаваше да трепти по устните му. — Имам една новина, която може да ви заинтересува. Утре ще кажа на О'Кийф и на цялата му корпорация да отидат и да се хвърлят в езерото Пончартрейн.

Заел тактическа позиция зад банката на старши пиколото, Хърби Чандлър тайно наблюдаваше четиримата младежи, които влязоха във фойето на „Сейнт Грегъри“. Наближаваше четири часът.

Сред четворката той разпозна Лайл Дюмер и Станли Диксън, който крачеше намръщен пред останалите към асансьорите. След няколко секунди изчезнаха от погледа му.

Вчера по телефона Диксън увери Хърби, че неговото участие в скандала от предишната вечер ще се запази в тайна. Но Хърби с тревога осъзна, че освен Диксън имаше още трима. А как ще се държат останалите, пък и самият Диксън, ако започнат да ги разпитват и дори да ги заплашват, това никой не можеше да каже.

Старши пиколото вече цяло денонощие продължаваше да храни мрачни предчувствия.

След като слязоха от асансьора на мецанина, Станли Диксън поведе групичката. Спряха пред остъкления портал със светец надпис „Администрация“ и Диксън мрачно повтори:

— Не забравяйте, ще говоря само аз.

Флора Йейтс ги въведе в кабинета на Питър Макдермот. Той ги изгледа хладно, посочи им да седнат и попита:

— Кой от вас е Диксън?

— Аз.

— А Дюмер?

Лайл Дюмер кимна неуверено.

— Не знам имената на другите двама.

— Много лошо — каза Диксън. — Ако (знаехме, щяхме да си донесем визитните картички.

— Аз съм Гладуин — обади се третият младеж. — А това е Джо Уалоски.

Диксън го погледна раздражено.

— Всички вие — заяви Питър — несъмнено знаете, че съм запознат с показанията на госпожица Марша Прейскът за онова, което

се случи в понеделник вечерта. Ако не възразявате, бих искал да чуя и вашата версия.

Диксън се обади бързо, преди другите да успеят да се намесят:

— Чуйте! Дойдохме тук, защото вие го измислихте и нямаме какво да кажем. Така че, ако искате да говорите, може да започвате.

Питър изопна лице и с усилие сдържа гнева си.

— Много добре! Предлагам ви да започнем с по-незначителния проблем — той прелисти книгата пред себе си и се обърна към Диксън: — Апартамент 1126–7 е записан на ваше име. Когато избягахте — и той наблегна на последните си думи, — предположих, че сте пропуснал да се обадите на рецепцията и свърших това вместо вас. Имаме една сметка от седемдесет и пет долара и няколко цента. Освен това има още една сметка за нанесени щети в апартамента за сто и десет долара.

Този, който се беше представил за Гладуин, тихо подсвири.

— Ние ще платим първата сметка — каза Диксън. — Това е.

— Ваше право е да оспорвате втората сума — осведоми го Питър. — Но ще ви кажа, че нямаме намерение да оставим тази работа така. Ако се наложи, ще се обърнем към съда.

— Слушай, Стан — обади се четвъртият младеж, Джо Уалоски, но Диксън му махна с ръка да мълчи.

До него Лайл Дюмер се размърда притеснено и тихичко добави:

— Стан, каквото и да стане, ще се вдигне жесток шум. Щом се налага, да делим на четири — сетне се обърна към Питър: — Ако трябва да платим тези сто и десет долара, боя се, че няма да успеем веднага да ги съберем. Може ли да ги платим на няколко пъти?

— Разбира се — всъщност нямаше никаква причина, реши Питър, да бъдат лишени от обикновените услуги на хотела. — Един от вас, или пък всичките можете да се срещнете с главния счетоводител и той ще уреди всичко — и той се загледа в групичката. — Трябва ли да смятаме въпроса за уреден?

Един по един четиримата кимнаха.

— Тогава остава въпросът за опита на така наречените четирима мъже да изнасят едно момиче — Питър не се опита да прикрие презрението, което пролича в гласа му.

Уалоски и Гладуин се изчервиха, а Лайл Дюмер смутено извърна погледа си от Питър.

Единствено Диксън запази самоувереност.

— Това са нейни приказки. А според нас би могло да бъде и различно.

— Вече ви казах, че желая да чуя и вашата версия.

— Тя няма да мине!

— Тогава нямам друг избор, освен да приема версията на госпожица Прейскът.

— Абе, чичка, май и на тебе ти се искало да бъдеш с нас — ухили се Диксън. — Или си получи своето после, а?

— По-спокойно, Стан — промърмори Уалоски.

Питър сграбчи страничните облегалки на креслото. Той сподави желанието си да изскочи иззад бюрото и да халоса това самодоволно ухилено лице пред себе си. Но съзнаваше, че така би дал на Диксън преимуществото, което другият така хитро желаше да получи. Не, не трябва, каза си той, да губя самообладание.

— Предполагам — отвърна той с леден тон, — ясно ви е, че могат да ви подведат под съдебна отговорност за извършено престъпление.

— Ако беше така — възрази Диксън, — досега щяха да са ни привикали. Така че не ни будалкайте с изтъркани приказки.

— Ще пожелаете ли да повторите думите си пред господин Марк Прейскът? След като се върне от Рим и му се съобщи какво е станало с дъщеря му?

Лайл Дюмер погледна бързо към Питър с разтревожено изражение. За пръв път в очите на Диксън се появи безпокойство.

— Той знае ли? — попита Гладуин неспокойно.

— Млъкни! — заповяда му Диксън. — Това е номер. Не му се хващай!

Но и неговото поведение стана по-неуверено.

— Вие сами можете да прецените дали е номер, или не. — Питър отвори едно чекмедже и измъкна някаква папка, която поразгърна. — Тук се намират моите показания, които съм подписал и които са изградени по думите на госпожица Прейскът, както и въз основа на това, което заварих в понеделник вечерта при пристигането си в апартамент 1126–7. Те още не са преподписани от госпожица Прейскът, но това не е проблем, а и тя самата може да добави някоя и друга подробност. Разполагаме и с показанията на Алоисиъс Ройс,

служителят, когото нападнахте. Той потвърждава моето изложение и описва какво се е случило непосредствено след пристигането му.

Идеята да получи показанията на Ройс му хрумна предния ден вечерта. В отговор на молбата на Питър по телефона младият негър представи материала рано сутринта. Документът беше грижливо напечатан с ясни и умело построени фрази, които разкриваха юридическите способности на Ройс. Същевременно Алоисиъс Ройс беше предупредил Питър: „Продължавам да твърдя, че нито един съд в Луизиана няма да обърне внимание на думите на някое си негърче по дело за изнасилване, в което са замесени бели.“ Макар и раздразнен от вечно предизвикателното поведение на Ройс, Питър го увери, че показанията му никога няма да стигнат до съда, а са му необходими като факти.

Сам Якубец също му беше помогнал. По молба на Питър главният счетоводител направи дискретни проучвания за двама младежи — Станли Диксън и Лайл Дюмер. По-късно му докладва: Бащата на Дюмер, както знаете, е председател на банка, а бащата на Диксън е търговец на автомобили със солиден бизнес и голяма къща. Изглежда, и двамата се ползват с голяма свобода и задоволеност от страна на родителите и предполагам, че разполагат с доста пари, но не и с неограничени суми. Доколкото успях да разбера, и двамата бащи не биха се възпротивили момчетата им да легнат с някое момиче и вероятно биха казали: „И аз правех така на млади години.“ Но един опит за изнасилване, и то на момичето на Прейскът, е нещо съвършено различно. Марк Прейскът има не по-малко влияние от останалите в града. Той се движи в средите на другите двама, а до известно степен дори ги превъзхожда. Разбира се, ако Марк Прейскът се заеме с възрастните Диксън и Дюмер и обвини синовете им, че са изнасилили или са се опитали да изнасилват дъщеря му, на двамата младежи ще им стане тясно и те отлично знаят това. Питър благодари на Якубец, като запомни и съхрани информацията в паметта си за всеки случай.

— Всичките тия показания — каза Диксън — нищо не струват, както се опитвате да ги представите. Вие не сте присъствували и казаното от вас се основава само на приказките на другите.

— Може и да сте прави — каза Питър. — Аз не съм адвокат и не съм запознат с тези неща. Все пак нямам намерение да пренебрегна тези показания. А и независимо от това как ще завърши делото, цялата

история ще се размирише доста неприятно и си представям какви главоболия ще си имате в къщи.

Разменените погледи между Диксън и Дюмер му показаха, че ударът е попаднал на мястото.

— Боже господи — обърна се Гладуин към останалите, — та ние не искаме да стигаме до съд.

— Какво смятате да правите? — попита навъсено Лайл Дюмер.

— Ако се разберем, аз няма да предприема нищо срещу вас. Но ако продължавате да усложнявате нещата, ще изпратя към края на деня една телеграма до господин Прейскът, а всичките писмени показания ще предавам на адвокатите му в Ню Ор-лейнс.

— Как би трябвало „да се разберем“? — сърдито попита Диксън.

— Това значи още сега всеки един да изложи писмено случилото се в понеделник вечерта, включително и това, което е станало привечер от самото начало, и имената на замесените служители на хотела, ако има такива.

— Как не! — каза Диксън. — Та да ни подведете с...

— Млъкни, Стан! — нетърпеливо го прекъсна Гладуин, а после попита Питър: — Ако дадем показанията, какво ще правите с тях?

— Макар и да ми се иска да ги представя, където трябва, давам ви дума, че няма да ги покажа на никого освен на някои служители от хотела.

— А как да бъдем сигурни, че можем да ви се доверим?

— Не можете. Просто трябва да рискувате.

В стаята настъпи тишина, нарушавана единствено от проскързващия стол и тракането на пишещата машина в съседното помещение.

— Аз ще рискувам — каза внезапно Уалоски. — Дайте ми нещо за писане.

— И аз смятам да пиша — обади се Гладуин.

Лайл Дюмер унило кимна в знак на съгласие. Диксън се намръщи, после примирително сви рамене.

— След като всички ще пишат няма значение дали съм съгласен, или не — обърна се той към Питър. — Искам писалка с дебел писец. Това е в моя стил.

Половин час по-късно Питър Макдермот препрочете внимателно изписаните листове, които бегло беше прегледал, преди младежите да

се измъкнат.

Четирите версии на събитията от понеделник, при все че се различаваха в някои детайли, напълно си съвпадаха по отношение на основните факти. По този начин празнотите в информацията бяха попълнени, а разпореждането на Питър относно замесените служители на хотела бе изпълнено най-стриктно.

Старши пиколото, Хърби Чандлър, беше категорично и безпогрешно разобличен.

Първоначалната, недооформена идея в главата на Ключаря Милн вече беше придобила завършен вид.

Инстинктът му подсказа, че появата на кройдънската дукеса по същото време, когато той мина през фойето, несъмнено не е само обикновено съвпадение. Това беше знамение над знаменията, което му сочеше пътя към проблясващите бижута на дукесата.

Естествено прочутата колекция от скъпоценности на Крой-дън едва ли се намираше в пълен комплект в Ню Орлийнс. Известно бе, че по време на пътуванията си дукесата взимаше със себе си само част от безценните съкровища на Аладин. Но дори и така плячката щеше да бъде доста богата и макар някои от бижутата да с пазеха навярно в трезора на хотела, сигурно все нещо се намираше и в апартамента на разположение на дукесата.

Както винаги, ключът за разрешаване на загадката се криеше в доставянето на ключа от покоите на Кройдън. И Ключаря се зае старателно с изготвянето на план за неговото набавяне.

Няколко пъти се качи в асансьорите, като ги сменяше, за да не събуди подозрение. Веднъж се случи да пътува сам с пиколото и го запита с привидно небрежен тон:

— Вярно ли е, че кройдънският дук и дукесата са отседнали в хотела?

— Точно така, господине.

— Предполагам, че на такива посетители им предоставят по-специални стаи. — Ключаря се усмихна сърдечно. — Не като за нас, простите хорица.

— Да, господине. Дукът и дукесата са настанени в президентския апартамент.

— О, така ли? На кой етаж?

— На деветия.

Ключаря отметна наум „първата точка“ от замисления план и слезе на осмия етаж, където се намираше неговата стая.

Съгласно втората точка трябваше да уточни номера на апартамента. Това се оказа доста лесно. Достатъчно беше да се качи на горния етаж по служебното стълбище и да се поразходи наоколо. Двойно тапицираните с кожа врати със златни лилии оповестяваха местоположението на президентския апартамент. Ключаря запомни номера — 973–7.

Още веднъж слезе до фоайето, този път за една привидно безцелна разходка покрай рецепцията. От бързата проверка със зоркия си поглед забеляза, че ключът на апартамент 973–7, както и ключовете за повечето стаи на останалите плебеи, стоеше в най-обикновена клетка на таблото и сега си бе на мястото.

Би било грешка да помоли веднага за ключа. Ключаря седна да почака и позяпа наоколо. Предпазните мерки се оказаха съвсем уместни.

След няколко минути наблюдение стана ясно, че хотелът е нащрек. В сравнение с обичайното, не особено строго предаване на ключовете, днес администраторите бяха доста предпазливи. Когато гостите искаха ключовете си, администраторът питаше за името и сравняваше отговора в регистрационната книга. Несъмнено вече бе съобщено, съобрази Ключаря, за сполучливия му удар, който беше направил рано сутринта, и в резултат на това бяха предприети допълнителни мерки за сигурност.

Ледените тръпки на страха му напомниха за вероятните последици: полицията на Ню Орлийнс сигурно вече е нащрек и само след няколко часа би започнала поименното му издирване. Ако трябваше наистина да вярва на сутрешния вестник, инцидентът с колата, прегазила майката и дъщерята преди две вечери, все още задържаше вниманието на по-голяма част от полицейския апарат на града. Но в управлението сигурно щеше да се намери някой, който да отдели малко време, за да изпрати запитване по телекса до ФБР. Припомняйки си отново ужасната цена на поредното задържане в затвора, Ключаря се изправи пред изкушението да действа предпазливо, като напусне хотела и веднага се изнесе от града. Обзе го нерешителност. Все пак той отхвърли съмненията и се утеши със спомена за сутрешния сполучлив удар, който беше добро знамение.

След известно време очакванията му бяха възнаградени. Един от администраторите, младеж с руса вълниста коса, се оказа неуверен и

малко изнервен. Ключаря прецени, че е новак в професията.

Присъствието на младия човек предлагаше известна възможност, макар че реализирането ѝ, както реши Ключаря, щеше да бъде несигурно и рисковано. Но може би както останалите събития през деня, така и тази възможност бе също знамение. Все пак той се реши да опита с помощта на изпитаната в практиката техника.

Подготовката би му отнела най-малко час. И тъй като следобедът преваляше, трябваше да бъде готов преди тръгването на младия човек. Ключаря напусна веднага хотела и се запъти към универсалния магазин „Мезон Бланш“ на „Канал стрийт“.

Използувайки пестеливо парите си, той напазарува евтини, но обеимисти неща, предимно детски играчки, и изчака всичко да бъде опаковано в рекламните кутии или увито с хартията на „Мезон Бланш“. Накрая, понесъл грамада от пакети, които едвам удържаше в ръце, той си тръгна от магазина. Отби се и на друго място — в една цветарница, като увенча камарата от пакети с огромна разцъфнала азания, и се запъти към хотела.

На входа откъм „Каронделит стрийт“ портиерът се забърза да му отвори вратата. Той се усмихна на Ключаря, който едва се забелязваше зад грамадата от пакети и цъфналата азия.

След като влезе в хотела, Ключаря се позабави, сякаш разглеждаше вътрешните витрини, но всъщност изчакваше благоприятна възможност. Най-напред пред рецепцията трябваше да се посъберат повече хора и, второ, да се появи младият администратор, когото беше забелязал преди това. И едното, и другото станаха почти едновременно.

Напрегнат и с разтуптяно сърце, Ключаря се приближи до рецепцията.

Беше трети поред на опашката при младия човек с русата вълниста коса. След миг пред него остана само една жена на средна възраст, която си получи ключа, след като си каза името. Тя се канеше да си тръгне, но се сети да попита как трябва да постъпи с преадресираната поща. Стори му се, че въпросите ѝ са нескончаеми, а отговорите на младия администратор неуверени. Обхванат от безпокойство, Ключаря забеляза, че опашката започва да оредява. Ето и другият администратор се освободи и погледна към него. Ключаря

избегна погледа му, като тихичко се помоли разговорът пред него най-сетне да приключи.

Накара жената си отиде. Младият администратор се обърна към Ключаря и след това неволно се усмихна, както портиера, на грамадата от пакети, увенчани отгоре с цвете.

Ключаря се обърна към него нелюбезно, като използва предварително репетираното изречение.

— Предполагам, че е много смешно, но ако не ви затруднявам, бих искал да получа ключа на 973.

Младият човек се изчерви и усмивката веднага изчезна от лицето му.

— Разбира се, господине.

— Притеснен, както очакваше Ключаря, той бързо се извърна и извади ключа от клетката му.

Ключаря забеляза как един от администраторите го изгледа, когато спомена номера на стаята. Моментът беше съдбоносен. Очевидно номерът на президентския апартамент им беше добре познат и намесата на някой опитен служител можеше да доведе до разобличаването на Ключаря. Изби го пот.

— Името ви, господине?

— Какво значи това? Разпит ли? — отвърна грубо Ключаря и ненадейно събори два пакета. Единият падна на банката, а другият се преобърна на пода на рецепцията.

Съвсем притеснен, младият администратор върна веднага пакетите. Неговият по-опитен колега се извърна със снизходителна усмивка.

— Извинете, господине.

— Няма нищо.

И като получи пакетите и ги натъкми към останалите, той протегна ръка за ключа.

За миг младият човек се поколеба. Но представата, която Ключаря се надяваше да внуши за себе си, успя да се наложи: да, това беше един уморен и изнемогнал от кръстосване по магазините купувач, невероятно натоварен с покупки, но същевременно той представляваше миниатюрно олицетворение на почтеността, за която свидетелствуваха познатите опаковки на „Мезон Бланш“, а на всичко отгоре беше и гост на хотела, при това ядосан, а с такива шега не бива...

И администраторът почтително му подаде ключа на 973.

Ключаря се запъти спокойно към асансорите, а около рецепцията отново се насъбраха хора. Един бърз поглед назад му стигна да се увери, че администраторите отново са заети. Чудесно! Това намаляваше вероятността да обсъдят и преосмислят случилото се. Все пак трябваше да върне ключа колкото е възможно по-скоро. Отсъствието му можеше да се забележи и да породи въпроси и подозрения, които са особено опасни, когато хотелът е нащрек.

Той нареди на пиколото от асансьора да го качи на деветия етаж, като предпазна мярка в случай, че някой го е чул, когато поиска ключ от същия етаж. Асансьорът спря и той излезе, като се поспря да нагласи пакетите, докато вратите се затворят зад гърба му, а после се забърза към служебното стълбище. Стаята му се намираще на долния етаж. На междинната площадка имаше кофа за смет. Отвори я и натика в нея растението, което си бе изпълнило задачата. Подир няколко секунди вече се намираще в стаята си.

Напъха бързо пакетите в един шкаф. Утре щеше да ги върне в магазина и да си поиска обратно парите. Сумата не беше от значение в сравнение с печалбата, която се надяваше да получи, но нямаше да е удобно да ги вземе със себе си, а ако ги зареже, би оставил подире си подозрителни следи.

Без да губи време, отвори един куфар и извади от него малка кожена кутийка. В нея имаше много бели картончета, няколко грижливо подострени молива, шублер и микрометър. Ключаря избра едно картонче и наложи върху него ключа от президентския апартамент. След това придържейки ключа с ръка, очерта старателно контурите му. После с помощта на шублера и микрометъра измери дебелината и точните размери на всеки хоризонтален улей и на вертикалните профили, нанасяйки данните в полето на картончето. Върху метала беше изобразен серийният номер на производителя. Той го запи-са: можеше да се окаже необходим при избора на подходящ слитък. Накрая вдигна ключа срещу светлината и внимателно скицира цялостния му вид.

Вече разполагаше с точна и подробна спецификация, от която всеки опитен ключар можеше да изготви безупречно копие. Цялата процедура, често си мислеше Ключаря с наслада, беше твърде различна от любимия на криминалните автори способ за получаване на восъчен отпечатък, но затова пък беше много по-ефикасна.

Той прибра кожената кутийка и сложи картончето в джоба си. Подир няколко минути отново се намираше във фоайето.

Както преди, изчака да се съберат повече хора пред рецепцията. После невинно се приближи и незабелязано постави ключа върху банката.

Отново изчака. При следващото затишие един от администраторите забеляза ключа. Взе го безразлично, погледна номера и го постави на мястото му.

Ключаря почувствува как пламна при мисълта за професионалния си подвиг. С помощта на своята изобретателност и умение и превъзможвайки предохранителните мерки в хотела, той успя да завоюва първоначално набелязаната цел.

Питър Макдермот си избра една тъмносиня връзка на фирмата „Скиапарели“ и замислено затегна възела. Беше се прибрал в малкия си апартамент в търговската част на града, недалеч от хотела, откъдето си бе тръгнал преди час. След двайсетина минути трябваше да бъде на вечеря у Марша Прейскът. Много му се искаше да разбере кои са останалите гости. Навярно освен приятелите на Марша, които очакваше да се различават от калибъра на квартета Диксън-Дюмер, там щяха да поканят и по-възрастни хора, с което се обясняваше и неговото присъствие.

Сега, когато бе време да тръгва, изведнъж усети, че съжالياва за поетия ангажимент и много му се прииска да се срещне с Кристин. Обзе го изкушението да ѝ телефонира, преда да тръгне, но прецени, че ще бъде по-разумно да изчака до следващия ден.

Тази вечер изпитваше някаква неувереност, сякаш беше разпънат във времето — между миналото и настоящето. Тревожеше го привидната неизясненост на толкова много неща и отлагането на решения, чиито отговори още не бяха уточнени. Предстоеше да се разреши въпросът и със „Сейнт Грегъри“. Дали Къртис О'Кийф ще надделее? Ако успее, всичко останало би било маловажно, дори и конгресът на стоматолозите, чиито ръководители все още обсъждаха дали да напуснат „Сейнт Грегъри“ в знак на протест, или не. Заседанието на изпълнителния комитет, свикано преди час от разгневения председател на асоциацията доктор Инграм, все още продължаваше и навярно щеше още да продължи според думите на оберкелнера, обслужващ стаите, чиито подчинени влязоха няколко пъти в залата да заредят допълнително с лед и питиета. Макар че Питър беше изпратил тези свои задкулисни агенти да следят дали ще завърши скоро заседанието, оберкелнерът го уведоми, че разгорещените дебати навярно още дълго ще продължат. Преди да си тръгне от хотела, Питър се уговори с дежурния заместник-управител незабавно да му телефонира, ако разбере решението на зъболекарите. Досега никой не беше позвънил. Интересно, мислеше си Питър, дали

доктор Инграм ще надделее с непоколебимото си становище, или пък ще се потвърдят циничните прогнози на Уорън Трент, че нищо особено няма да стане.

Същата тази несигурност беше накарала Питър да отложи поне до утре всякакви действия срещу Хърби Чандлър. Той бе наясно, че мръсният старши пиколо трябва веднага да се уволни, сякаш за да бъде прочистен хотелът от някаква нечиста зараза. Разбира се, Чандлър няма да бъде уволнен заради бизнеса му с проститутките, защото ако не той, то някой друг би го организирал, а за това, че беше позволил алчността да надделее над здравия разум.

С уволнението на Чандлър можеше да се обуздаят редица други злоупотреби, макар да не беше ясно дали Уорън Трент ще се съгласи на такива генерални действия. Все пак припомняйки си насъбралите се факти и загрижеността на Уорън Трент за доброто име на хотела, Питър смяташе, че шефът му ще се съгласи.

Каквото и да станеше, Питър си припомни, че трябва показанията на групата Диксън-Дюмер да се опазят и да се ползват единствено от хората в хотела. Трябваше да удържи на дадената дума. При това днес следобед той ги подведе, като ги заплаши, че ще каже на Марк Прейскът за опита да бъде изнасилена дъщеря му. Още тогава, а и сега, Питър си припомни молбата на Марша: *„Баща ми е в Рим. Моля ви да не му казвате никога за това!“*

Мисълта за Марша го накара да побърза. След няколко минути излезе от апартамента и повика една минаващо наблизко такси.

— Това ли е къщата? — попита Питър.

— Разбира се — шофьорът на таксито изгледа внимателно клиента си. — Ако адресът е верен.

Питър проследи погледа на шофьора, който наблюдаваше огромната бяла къща. Само при вида на фасадата човек можеше да затаи дъх. Зад живия плет от тисови насаждения и грациозни магнолии от терасата се издигаха стройни набраздени колони, които опираха във висока, оградена с перила, галерия. Над галерията колоните се извисяваха към класически фронтон, който увенчаваше сградата. Двете крила отляво и отдясно представляваха умалени копия на основното здание. Цялата фасада беше в отлично състояние, със

запазени дървени части и подновена мазилка. Във вечерния здрач около къщата се носеше сладкият дъх на разцъфнали маслинови дръвчета.

Питър плати за таксито и се приближи към желязната решетъчна врата, която плавно се отвори. През дърветата и затревените площи лъкатушеше алея, застлана с едновременни червени тухли. Макар че все още не се беше здрачило, от двете страни на алеята до къщата горяха два високи фенера. Той се бе приближил до стъпалата на терасата, когато бравата тежко изщрака и двете крила на вратата се разтвориха. На широкия портал стоеше Марша. Тя го изчака да се изкачи на терасата и тръгна към него.

Беше цялата в бяло — с елегантна тясна рокля, върху която рязко се открояваха гарваночерните ѝ коси. Повече от всякога Питър усети привлекателната сила на момичето и жената у нея.

— Добре дошъл! — поздрави го радостно Марша.

— Благодаря! — той направи широк жест с ръка. — Все още не мога да се опомня.

— Всички са така — отвърна тя, като го хвана под ръка. — Но преди да се е стъмнило, ще ви предложа да направим официална обиколка из дома на фамилия Прейскът.

Те се върнаха по стълбата и прекосиха поляната с килим от мека трева. Марша застана близо до него. През ръкава на сакото си той усети топлото присъствие на тялото ѝ. Върховете на пръстите ѝ леко докоснаха китката му. Лъхна го нежно ухание, примесено с аромата на маслиновите дръвчета.

От тази страна на поляната се откриваше още по-внушителна гледка към къщата.

— Къщата е построена от един френски благородник, който обичал удоволствията — каза Марша. — Някъде през четиридесетте години на миналия век. Той харесвал древногръцката архитектура, безгрижния смях на робите и любовницата си, която трябвало да му бъде подръка. Затова и построил допълнителното крило. Баща ми построи пък другото. Той предпочита всичко да бъде балансирано — както счетоводните сметки, така и архитектурата.

— Това да не би да е нов стил екскурзоводство? Факти, примесени с философия!

— О, имам си достатъчно от едното и от другото. Искате ли още факти? Тогава погледнете покрива — и двамата извърнаха очи нагоре. — Както виждате, той се извисява над горната галерия. Повечето от старите големи къщи тук са построени в този характерен за Луизиана древногръцки стил, съобразен с местния климат, като по този начин покривът пази сянка и прохлада. Много пъти галерията е била най-обитаемата част от жилището. Там се събира цялото семейство, хората разговарят и общуват.

— „Домът и семейството са достойно изживяния живот във форма, която доставя едновременно смисъл и удовлетворение.“

— Кой е казал това?

— Аристотел.

Марша кимна.

— Той би харесал галерията — спря и се замисли. — Баща ми свърши доста голяма довършителна работа. Сега къщата изглежда много по-добре, но ние не можем да се възползваме от това.

— Навярно тук много ви харесва?

— Не, мразя тази къща — каза Марша. — Мразя я, откакто се помня.

Тоя я погледна учудено.

— И нямаше да е така, ако идвах тук, за да я разгледам заедно с другите туристи, които плащат по петдесет цента за една обиколка, когато отваряме къщата за Пролетната фиеста. И аз бих я харесвала, защото обичам старинните неща. Но не и да живееш тук постоянно и при това сама в нощния мрак.

— Вече се стъмва — напомни той.

— Виждам — отвърна тя. — Но сега не съм сама. Вие сте с мен и това е нещо съвсем друго.

Те прекосиха обратно поляната и едва тогава той усети колко е тихо наоколо.

— Няма ли да липсват на другите гости? Тя го стрелна с лукав поглед.

— Какви други гости?

— Но вие ми казахте, че...

— Аз казах, че ще дам вечеря, което и ще направя. На вас. Но ако ви притеснява отсъствието на някаква компания, трябва да ви кажа, че Ана е тук.

Влязоха в къщата. Във високите помещения беше тъмно и прохладно. Застанала в дъното на стаята, една дребна, възрастна жена, облечена в черно, усмихнато им кимна.

— Аз разказах на Ана за вас — каза Марша — и тя е съгласна. Баща ми напълно ѝ вярва, така че всичко е наред. А пък и Бен също е тук.

Появи се един прислужник негър, който безшумно ги последва в малък кабинет, чийто стени бяха покрити с книги. Той донесе от един шкаф поднос с гарафа и чаши за шери. Марша направи отрицателен знак с глава, а Питър се съгласи да му налят една чаша, от която замислено отпи. Настанила се на едно канапе, Марша го прикани с жест да седне до нея.

— Често ли сте сама тук! — попита той.

— Баща ми се отбива тук между пътуванията си. Само че тези пътувания стават все по-дълги, а престоят му по-кратък. Всъщност бих искала да живея в някое грозно модерно бунгало, но в него да има живот.

— Интересно дали бихте направила това наистина?

— Сигурна съм, че ще го направя — отвърна твърдо Марша. — Стига да живея с някого, когото истински обичам. А може и в хотел. Управителите нали разполагат с апартамент на последния етаж на хотела?

Питър я погледна сепнато и видя, че се усмихва.

Миг по-късно прислужникът обяви тихо, че вечерята е сервирана.

В съседната стая беше подредена кръгла маса за двама. Запалена свещ хвърляше отблясъци върху покривката и ламперията по стените. От черната мраморна лавица при камината го гледаше портретът на някакъв строг родоначалник и на Питър му се стори, че той критично го проучва.

— Не се притеснявайте от дядо ми — каза Марша, когато седнаха на масата. — Той се мръщи на мен. Разбирате ли, навремето писал в дневника си, че има намерение да основе династия, но аз останах последната му слаба надежда.

Докато вечеряха и негърът незабележимо им прислужваше, те започнаха да разговарят по-свободно. Храната беше великолепна — основното ястие бе превъзходно приготвена Джамбалая и бе

последвано от крем-брюле с приятен аромат. Макар в началото да бе обзет от опасения, Питър разбра, че сега изпитва истинско удовлетворение. Времето минаваше и Марша му изглеждаше по-жива и очарователна, а той се чувствуваше по-свободно в нейната компания. Няма нищо чудно, помисли си той, все пак разликата в годините не е толкова голяма. И на светлината на свещта, в полумрака на старинната стая, той отново усети изключителната ѝ красота.

Навярно много отдавна френският благородник, който бе построил тази голяма къща, също е вечерял тук насаме с любовницата си. Но дали това не му хрумна под влияние на чара, с който обстановката го беше пленила?

На края на вечерята Марша каза:

— Ще прием кафе в галерията.

Той издърпа стола ѝ и тя бързо стана, като отново го улови импулсивно за ръка. Със задоволство той се остави да го поведе към хола и оттам по широката вита стълба. Горе прекосиха просторен коридор, изписан с мъждиво осветени фрески и оттам излязоха към отворената галерия, която видяха преди това от потъналата в мрак градина.

Върху плетена маса бяха поставени малки чаши и сребърен сервиз за кафе. Отгоре премигваше газен фенер. Те взеха кафето си и се настаниха на терасата върху подредения с възглавнички диван-люлка, който лениво се поклати, щом седнаха. Обгърна ги приятната прохлада на нощния въздух, раздвижван от време на време от лекия полъх на бриза. От градината се носеше сънният припев на насекомите, а през две преки от тях достигаше приглушеният шум на уличното движение по авеню „Сейнт Чарлз“. Той усещаше присъствието на Марша, притихнала до него.

— Защо така изведнъж се умълчахте? — смъмри я Питър.

— Ами, така. Чудя се как да ви кажа нещо.

— Опитайте направо. Понякога се получава.

— Добре — гласът ѝ пресекна. — Аз реших, че искам да се омъжа за вас.

Стори му се, че времето замря, но всъщност бяха минали няколко секунди, през които остана неподвижен и дори лекото поклатяне на люлката спря. Накрая остави внимателно чашата си.

Марша се закашля, после кашлицата ѝ премина в нервен смях.

— Ако искате да избягате, стълбите са там.

— Не — каза той. — Ако реша да избягам, никога няма да разбера защо ми казахте това преди малко.

— И аз самата не мога да разбера — Марша се загледа право пред себе си в нощната тъмнина, полуизвърнала лице встрани. Той почувствува, че тя трепери. — Всъщност изведнъж ми се прииска да ви го кажа. Сигурна съм, че щях да го направя.

Питър разбра, че каквото и да отговореше на това импулсивно момиче, думите му на всяка цена трябваше да бъдат изпълнени с нежност и загриженост. С притеснение усети, че гърлото му се присви от нервен спазъм. Някак досадно в паметта му изплуваха думите, които Кристин му беше казала сутринта: „Малката госпожица Прейскът е толкова дете, колкото котенцето прилича на тигър. Но си мисля, че ще бъде много приятно на един мъж да бъде изяден.“ Разбира се, това беше незаслужена, дори язвителна забележка. Но наистина Марша не беше дете и не трябваше да се отнася с нея като с дете.

— Марша, вие твърде малко ме познавате, а и аз вас.

— Вярвате ли в инстинкта?

— До известна степен.

— Аз ви почувствувах инстинктивно. Още от самото начало — гласът ѝ първоначално потрепера, но после се овладя. — Инстинктът ми рядко ме е лъгал досега.

— И за Станли Диксън и Лайл Дюмер ли не се излъгахте? — напомни ѝ той предпазливо.

— Да и тогава инстинктът не ме подведе. Само че не се вслушах в него — това е. Но сега ще се вслушам.

— Но инстинктът може и да мами.

— Винаги можете да се измамите, дори когато чакате много дълго — Марша се извърна към него и го погледна. Очите и настойчиво търсеха неговите и той почувствува както никога досега силата на характера ѝ. — Баща ми и майка ми са се познавали от петнайсет години, преди да се оженят. Веднъж майка ми бе споделила, че според всичките им познати те щели да бъдат съвършено семейство. Но се получи тъкмо обратното. Аз знам това, защото се оказах между тях, в средата.

Той замълча, без да знае какво да отговори.

— От това си извадих поука. И не само от това. Нали видяхте Ана тази вечер?

— Да.

— На седемнайсет години я принудили да се омъжи за човек, когото била срещнала само веднъж. Това било един вид семеен договор. По онова време много често постъпвали така.

— Продължавайте — каза той, гледайки я право в лицето.

— Преди сватбата Ана плакала цяла нощ. Но въпреки това я омъжили и тя прекарала заедно с този човек четиридесет и шест години. Мъжът ѝ умря миналата година. Живееха тук при нас. Той беше най-милият, най-добрият човек, когото познавах. Ако някога е съществувало най-добро семейство, това бе тяхното.

Той се поколеба, тъй като не желаше да взема надмощие в спора, но все пак възрази:

— Но Ана не се е ръководила от инстинкта си. Ако беше постъпила инстинктивно, нямаше да се омъжи.

— Знам. Просто искам да ви кажа, че няма никаква гаранция, така че инстинктът може също да се окаже добро средство — Марша замълча, а после добави: — Зная, че след време мога да ви накарам да ме заобичате.

Макар и да бе безсмислено, той почувствува, че го обхваща внезапно вълнение. Това беше, разбира се, абсурдна идея; плод на романтичното въображение на едно момиче. На него, който се беше напатил от такива романтични увлечения в миналото, всичко му беше добре познато. Но дали бе така? Дали всяка ситуация беше последица на предишните събития? Дали предложението на Марша бе толкова фантастично? Внезапно му хрумна нелогичното предположение, че Марша навярно говори самата истина.

Запита се как би реагирал отсъстващият Марк Прейскът.

— Ако си мислите за баща ми...

— Как се досетихте? — попита той сепнато.

— Ами започвам вече да ви опознавам.

Той си пое дълбоко дъх, сякаш вдишваше разреден въздух.

— Та какво за баща ви?

— Очаквам, че първоначално ще се разтревожи и вероятно ще долети тук набързо. Нямам нищо против това — Марша се усмихна. — Но той винаги се вслушва в разумните доводи и аз съм сигурна, че ще

успея да го убедя. Освен това вие ще му допаднете. Познавам хората, които най-много харесва, и вие сте от този тип.

— Хубаво — отвърна той, без да знае дали да приеме всичко от забавната му страна, или да бъде сериозен. — Това все пак е една облекчение.

— Има още нещо. За мен то не е важно, но е от значение за него. Разбирате ли, аз съм сигурна, а и баща ми ще се убеди, че един ден вие ще завоювате големи успехи в бизнеса с хотелите и може би ще притежавате и собствен хотел. Това мене не ме интересува. Аз искам само вас — довърши тя задъхано.

— Марша — каза нежно Питър, — аз... аз просто не зная какво да отговоря.

Настъпи тишина, в която Питър усети как увереността напуска Марша. Сякаш доскорошната ѝ самоувереност се крепеше на скрити волеви резерви, които я бяха изоставили, а заедно с тях се бе стопила и смелостта ѝ. С тъничък неуверен глас тя подхвърли:

— Намирате ме глупава. По-добре така кажете и да свършим с това.

— Не, не смятам, че сте глупава — увери я той. — Ако повечето хора, а и аз самият, бяха така честни като вас...

— Искате да кажете, че не възразявате?

— Далеч съм от мисълта да възразявам. Аз съм трогнат и поразен от вас.

— Тогава не говорете повече! — Марша скочи на крака и протегна ръце към него. Той се изправи, взе ръцете ѝ и пръстите им се преплетоха. Тя беше в състояние да превъзмогне всяка неувереност, дори и да изпитваше все още съмнения: — Тогава вървете си и помислете! — настоя Марша. И мислете, мислете, мислете! И най-вече за мен!

— Би било трудно да не мисля за вас — отвърна искрено той.

Тя извърна лице за целувка и той се наведе към нея. Искеше да я целуне по бузата, но тя долепи устни до неговите и когато те се срещнаха, ръцете ѝ силно го обгърнаха. Някъде дълбоко в паметта му просветна малка сигнална лампичка. Тялото ѝ се притисна към него и Питър усети пронизваща тръпка. Дъхът ѝ го омая. Той пое аромата на парфюма ѝ. В този миг можеше да я възприема само като жена. Почувствува, че по тялото му се разлива приятна възбуда и сетивата му

изпаднаха в унес. Сигналната лампичка угасна. Успя само да си спомни: „*Малката госпожица Прейскът... ще бъде много приятно на един мъж да бъде изяден.*“

Той се отдръпна решително. Улови ръцете ѝ и отсече:

— Трябва да вървя.

Тя излезе с него на терасата. Ръката му милваше косата ѝ.

— Питър, мили — прошепна.

Той заслиза по стъпалата на терасата, без да усеща нищо под краката си.

В десет и половина вечерта главният инспектор Огилви напусна централното здание на „Сейнт Грегъри“ и прекоси тронаво подземния тунел, който извеждаше към гаража на хотела.

Реши да мине през тунела вместо по удобния коридор на партера и затова съвсем предпазливо беше избрал този час на денонощието, та да остане незабелязан от никого.

В десет и половина гостите, които излизаха вечер с колите си, вече бяха напуснали гаража, а до завръщането им оставаше още много време. В този час не се очакваха да пристигнат нови посетители и най-малко такива, които да пътуват с колите си.

Първоначалният план на Огилви да откара на север ягуара на кройдънския дук и дукесата в един след полунощ, или след по-малко от три часа, остана непроменен. Но преди да потегли, на дебелака му предстоеше да свърши една важна работа, за която не трябваше никой да разбере.

Материалите за тази задача се намираха в един книжен плик, който Огилви носеше със себе си. Там фигурираше не-доглеждането в прецизно изготвения план на кройдънската дукеса. Огилви беше забелязал този пропуск още в самото начало, но предпочете да си замълчи.

По време на нещастния случай с колата в понеделник вечерта, отнел живота на двама души, един от фаровете на ягуара се бе разбил. Но освен че изгубената гривна на фара беше попаднала в ръцете на полицията, бе се разхлабило самото уплътнение. За да шофира на тъмно, както възнамеряваше, фарът трябваше да се смени, а уплътнението временно да се поправи. Несъмнено беше опасно да се извърши поправката на колата в някой от градските сервиси, а още по-немислимо бе да се прибегне до услугите на монтьора при хотела.

Вчера, след като избра удобно време и в гаража беше спокойно, Огилви огледа колата, която беше паркирана в най-затънтения ъгъл, зад една колона. Той реши, че ако успее да намери фар от някой

подходящ модел, би могъл със собствени сили да отстрани временно повредата.

Прецени опасността, която можеше да си навлече, ако купи нов фар от единствения в града търговец за части на ягуар, и се отказа от тази идея. И макар че полицията, доколкото знаеше, все още не беше наясно какъв модел кола трябва да търси, там щяха да разберат това подир ден-два, след като идентифицират парчетата от счупеното стъкло. И ако сега купеше фар от ягуар, при едно разследване това можеше веднага да излезе наяве и по този начин да го проследят. Той намери изход от положението, като купи стандартен американски фар с двоен реотан на лампата и с оптически елемент в някакъв магазин за авточасти, който бе на самообслужване. Прецени на око, че този модел би могъл да му свърши работа и сега беше готов да го монтира.

Купуването на фара беше едно от многобройните задължения в претоварената му програма през този ден, и то го изпълни със задоволство, но и с раздразнение. На всичко отгоре се чувствуваше твърде уморен, което беше лошо начало на предстоящото му дълго пътуване на север. За успокоение си припомни двасет и петте хиляди долара, от които, съгласно уговорката, днес следобед получи от кройдънската дукеса десет хиляди. Срещата премина напрегнато и хладно. Присвила устни, дукесата се държа неприветливо, а Огилви, без да ѝ обръща внимание, алчно напъха пачките с банкноти в малкото си куфарче. До тях, залитайки насам-натам, пияният дук гледаше със замъглен поглед, без да съзнава какво става.

При мисълта за парите усети в себе си прилив на приятна топлина. Беше успял да ги укрие на сигурно място, а за себе си отдели двеста долара, които можеха да му потрѣбват в случай на затруднение при предстоящото пътуване.

Раздразнението му пък се дължеше на две причини. Преди всичко си даваше сметка за последиците, които щеше да понесе, ако не успееше да измъкне ягуара невредим от Ню Орлийнс, а оттам през Луизиана, Мисисипи, Тенеси и Кентъки. Втората причина беше свързана с Питър Макдермот, който бе подчертал, че Огилви трябва да бъде близо до хотела.

Кражбата през миналата нощ и предположението, че в „Сейнт Грегъри“ действа професионален крадец, станаха в най-неподходящия момент. Огилви направи всичко по силите си. Той

уведоми градската полиция и техни следователи разпитаха ограбения клиент. Персоналът, както и останалите инспектори на хотела бяха предупредени за опасността, а заместникът на Огилви беше инструктиран как да действа, ако се случи нещо непредвидено. Въпреки това Огилви чудесно съзнаваше, че трябва да бъде наблизно и лично да ръководи операцията. Когато Макдермот разбере за отсъствието му, за което ще научи още утре, щеше да се вдигне адска олелия. В крайна сметка това беше без значение, защото Макдермот и нему подобните някой ден ще си заминат, а той, Огилви, по ред причини, известни само на него и на Уорън Трент, щеше да си остане на мястото. Но в крайна сметка вследствие на тази разправия вниманието можеше да се насочи към придвижването на Огилви през следващите дни, а на главния инспектор тъкмо това му се искаше да избегне.

Само в едно отношение кражбата и последиците от нея се оказаха полезни за него. Те му предоставиха чудесна възможност да се отбие още веднъж в полицейския участък, където случайно се поинтересува за хода на следствието около инцидента с изчезналия автомобил. Той разбра, че вниманието на полицията все още е съсредоточено върху случая и че всичките ѝ сили са насочени към евентуално разкритие. В следобедния брой на „Стейтс Айтъм“ полицията отново призоваваше обществеността да съобщи за всяка забелязана кола с повреден калник или фар. За него беше полезно да се добере до тази информация, но разбра, че разполага с твърде ограничени възможности да се измъкне незабелязано с колата от града. Почувствува, че леко се изпоти при мисълта за това.

Беше стигнал до края на тунела и сега се намираше в подземния гараж.

Слабо осветеното помещение беше спокойно. Огилви се поколеба дали да отиде направо при колата на Кройдън, която се намираше на един от горните етажи, или да се отбие в канцеларията на гаража, където дежуреше контролорът от нощната смяна. Реши, че по-благоразумно би било да се отбие най-напред в канцеларията.

Задъхвайки се и с усилие, той се изкачи по металните стълби до следващия етаж. Контролорът, възрастен услужлив човек на име Калгмър, беше сам в силно осветената стаичка до изхода към улицата.

Когато главният инспектор влезе, той остави вечерния вестник настрана.

— Исках да ти кажа — обърна се Огилви към него, — че ще взема след малко колата на кройдънския дук от стоянка 371. Искане да му направя една услуга.

Калгмър се намръщи.

— Не знам дали мога да ви я дам, господин О., без необходимото разрешение.

Огилви извади бележката, която кройдънската дукеса бе написала сутринта по негова молба.

— Предполагам, че това ще свърши работа.

Нощният контролор прочете внимателно листа и после го обърна от другата страна.

— Мисля, че всичко е наред.

Главният инспектор протегна месестата си ръка да прибере бележката, но Калгмър поклати отрицателно глава.

— Това ще остане при мен. Ще ми послужи за отчет. Дебелакът присви рамене. Предпочиташе да си вземе бележката, но ако продължаваше да настоява, щеше да предизвика съмнение, а така случаят можеше да се забрави. Той кимна към книжния плик.

— Ще се кача само да оставя това. След два часа ще изкарам колата.

— Не се притеснявайте, господин О. — кимна контролорът и отново се зачете във вестника си.

Подир няколко минути, след като наближи 371-ва стоянка, Огилви мимоходом се огледа. Бетонното помещение с нисък таван, наполовина заето от коли, беше тихо и безлюдно. Монтърите от нощната смяна несъмнено се намираха в стаята си на партера, възползувайки се от временното затишие да подремнат или да играят на карти. Все пак трябваше да действа бързо.

В отдалечения ъгъл на помещението, застанал зад ягуара, като се прикриваше отчасти зад колоната, Огилви извади от книжния плик новия фар, отверка, клещи, проводник и изолирбанд.

Привидно непохватните му пръсти заработиха с удивителна ловкост. Беше си сложил ръкавици, за да предпази ръцете си, докато свали останалите парчета стъкло от разбития фар. Трябваше му само няколко секунди, за да установи, че новият фар приляга на ягуара, но

буксите се различават. Предполагаше, че можеше да се случи и това. Заработи бързо и като използва клещите, кабела и изолирбанда, успя да свърже грубо, но сигурно новите проводници. С помощта на друг кабел той постави фара на мястото му, като попълни празнините от липсващата гривна с картон. После облепи всичко с изолирбанд, който прекара и от вътрешната страна и го затегна. Беше кърпена работа, която денем веднага щеше да се забележи, но на тъмно можеше да мине. Свърши всичко за петнайсетина минути. Отвори вратата до шофьорското място и включи светлините. И двата фара работеха.

Изръмжа с облекчение. В този миг отдолу се разнесе острият писък на клаксон и ревят на бързо приближаваща се кола. Огилви замръзна. Ревът на мотора се чуваше все по-близо, усилян от бетонните стени на ниския таван. После фаровете заляха наоколо всичко със светлина и отминаха по наклона към горния етаж. След малко гумите пронизително изсвириха, моторът заглъхна и някой затръшна вратата. Огилви почувствува облекчение. Знаеше, че монтьорът ще се върне с асансьора.

Като чу, че стъпките утихват, той прибра инструментите и материалите в книжния плик и сложи в него по-големите парчета от счупения фар. После остави плика настрана, за да го прибере по-късно.

Когато бе тръгнал нагоре, бе забелязал на долния етаж килера на чистачката. Спусна се по наклона и тръгна натам.

Както очакваше, вътре намери всякакви инструменти за почистване, от които си избра една метла, лопата и кофа. В кофата сипа малко топла вода и сложи един парцал. Ослуша се предпазливо за някакви шумове отдолу, изчака да минат две коли и бързо се качи при ягуара на горния етаж.

С метлата внимателно почисти пода около колата. Не трябваше да останат никакви парченца от стъклото, защото полицията можеше да ги сравни с късчетата, намерени при местопроизшествието.

Разполагаше с малко време. Все повече коли се завръщаха в гаража. Докато премиташе пода, спря на два пъти, опасявайки се да не го забележат, а дъхът му секна, когато някаква кола спря на същия етаж, на една от съседните стоянки. За щастие монтьорът не си направи труда да се огледа, но това послужи за предупреждение, че трябваше да побърза. Ако някой го забележеше и дойдеше при него,

щяха да последват любопитни въпроси, а разговорът после да се предаде на долния етаж. Обяснението, което Огилви даде на нощния контролор, сега би прозвучало съвсем неубедително. А освен това вероятността да избяга незабелязано на север можеше да се осъществи само ако остави подир себе си възможно по-малко следи.

Трябваше да свърши още нещо. Натопи парцала в топлата вода и старателно избърса повредения калник на ягуара и околната повърхност. Когато изстиска парцала, водата стана кафява. Огледа внимателно работата си и изръмжа. Сега, каквото и да става, по колата вече нямаше засъхнала кръв.

След десет минути, плувнал в пот от положените усилия, той се върна в централното здание на хотела. Отиде направо в кабинета си, където смяташе да подремне един час, преди да се отправи на дългото си пътуване до Чикаго. Погледна часовника. Беше единайсет и петнайсет.

— Бих могъл да ви бъда по-полезен — отбеляза остро Ройъл Едуардс, — ако бях предупреден за какво става въпрос.

Ревизорът на „Сейнт Грегъри“ говореше на двамата мъже, застанали срещу него на другия край на дългата маса в счетоводството. Наоколо бяха пръснати разтворени папки и счетоводни книги и целият отдел, който обикновено тънеше в мрак по това време на нощта, сега беше ярко осветен. Самият Едуардс бе запалил осветлението преди час, когато въведе двамата посетители направо от апартамента на Уорън Трент на петнайсетия етаж.

Разпорежданията на собственика на хотела бяха твърде ясни: „Тези господа ще прегледат нашите книжа. Вероятно ще работят до утре сутринта. Бих искал да останете с тях. Дайте им всичко, каквото поискат. Не трябва да криете никаква информация.“

Докато получаваше нарежданията, Ройъл Едуардс забеляза, че шефът му изглеждаше много по-радостен от всякога. Ала това му настроение съвсем не успокои ревизора, който беше ядосан, че го измъкнаха от дома му, където се занимаваше с колекцията си от марки, и още повече се раздражни, когато не му гласуваха доверие, за да го осведомят какво става. Освен това бе изпълнен с възмущение, че трябва да работи цяла нощ, тъй като беше един от служителите, които стриктно спазваха работното време от девет до пет.

Разбира се, ревизорът беше наясно, че срокът на ипотеката изтича в петък, както и за присъствието на Къртис О'Кийф в хотела с всичките последици от него. Както можеше да се предположи, посещението на двамата гости бе свързано с двете събития, макар че трудно можеше да се разбере причината за това. Евентуален отговор на загадката можеха да бъдат етикетите върху багажа на двамата посетители, от които ставаше ясно, че са пристигнали в Ню Орлийнс със самолет от Вашингтон. Все пак инстинктът му подсказа, че двамата счетоводители, каквито очевидно бяха, нямат нищо общо с някоя правителствена организация. Е, добре, в крайна сметка щеше да

разбере отговора. Въпреки това му беше неприятно да се отнасят с него като с дребен чиновник.

След като не получи отговор на забележката, че бил могъл да им бъде по-полезен, ако разбере повода за посещението им, той отново повтори думите си.

По-възрастният от двамата, налят човек на средна възраст с безизразно лице, взе чашата с кафе и я пресуши.

— Винаги съм казвал, господин Едуардс, че няма нищо по-хубаво от чаша силно кафе. Ама я погледнете повечето хотели — те просто не могат да правят кафе. Но при вас кафето е хубаво. Та затова си мисля, че в хотел като вашия и останалите работи трябва, общо взето, да бъдат наред. Какво ще кажеш, Франк?

— Ами ще кажа, че ако трябва да свършим всичко това до сутринта, то по-добре да не бърборим много — отговори намусено другият, без да вдигне поглед от пробния баланс, който внимателно разглеждаше.

Колегата му примирително разтвори ръце.

— Виждате ли, господин Едуардс? Предполагам, че Франк е прав. Той винаги е прав. Така че вместо да ви разяснявам цялата история, може би по-добре ще е да се заловим за работа.

— Хубаво — отвърна сухо Ройъл Едуардс, съзнавайки, че отново срещна отпор.

— Благодаря ви, господин Едуардс. А сега бих искал да разгледам системата ви за инвентаризация — закупени стоки, контрола върху кредитните карти, наличните запаси, последния ви чек за доставка за стоки и всичко останало. Абе кафето беше чудесно. Ще можем ли да пийнем още?

— Ще се обадя долу — каза ревизорът и с отчаяние установи, че приближава полунощ. Очевидно двамата посетители имаха намерение да останат още няколко часа.

ЧЕТВЪРТЪК

1

Ако искаше да възстанови силите си за следващия работен ден, Питър Макдермот прецени, че трябва да се прибере в къщи и да се наспи.

Беше дванайсет и половина. Разхождам се вече два часа или може би повече, помисли си той. Чувствуваше се освежен и приятно уморен.

Отдавна беше придобил навика да се разхожда дълго, особено като мислеше за нещо или пък трябваше да разреши някакъв проблем.

Рано тази вечер, след като се раздели с Марша, той се прибра в своя апартамент. Ала не можа да си намери място в тясното жилище и съвсем не му се спеше, та затова реши да се поразходи към реката. Мина по улица „Пойдрас“ и пристанищната „Джулия стрийт“ със закотвените кораби, някои мъждиво осветени и притихнали, а други оживени и готвещи се да отплават. После се качи на ферибоота при „Канал стрийт“ и като прекоси Мисисипи, тръгна по самотните кейове на отсрещния бряг, наблюдавайки светлините на града на фона на тъмните води на реката. На връщане се отби във Френския квартал и сега беше приседнал да изпие едно „safe au lait“^[1] на стария Френски пазар.

Малко преди това се сети за проблемите в службата и позвъни в „Сейнт Грегъри“. Искаше да разбере какви са новините около заплахата на участниците в конгреса на американските стоматолози да напуснат хотела. Да, осведоми го дежурният заместник-управител, малко преди полунощ оберкелнерът от етаж за заседания оставил бележка. Доколкото успял да разбере, изпълнителният комитет на асоциацията след шестчасово заседание не стигнал до никакво твърдо становище. Затова на следващия ден в девет и половина сутринта щяло да се състои извънредно общо заседание за всички делегати в зала „Дофин“. Вероятно щели да участвуват около триста души. Заседанието щяло да се проведе *при закрити врати* и хотелската управа била помолена да съдействува за обезпечаване на необходимите условия.

Питър нареди да се изпълнят молбите им и приключи с този въпрос до сутринта.

С изключение на това кратко отклонение мисълта му бе изцяло заета с Марша и събитията от тази вечер. В главата му като нахални пчели бръмчаха рояк въпроси. Как да излезе честно от ситуацията, без да прояви нетактичност или пък да обиди Марша? Едно, разбира се, беше ясно: предложението ѝ бе неосъществимо. И все пак би се показал като изключителен грубиян, ако отхвърлеше безцеремонно едно толкова честно признание. Беше ѝ казал: „Ако повечето хора бяха честни като вас ...“

Но имаше и друго — всъщност какво толкова страшно беше, ако и той от своя страна постъпи честно? Тази вечер се увлече по Марша не като по младо момиче, а като по жена. И щом затвореше очи, тя цялата изплуваше пред него. Образът ѝ въздействуваше като упойващо вино.

Той беше вкусвал вече такова упойващо вино, ала после вкусът му се оказа твърде горчив и се закле, че това повече няма да се повтори. Дали старият опит не влияеше на благоразумието, не помъдряваше ли от него мъжът, когато правеше избора си сред жените? Съмняваше се в това.

Все пак той беше мъж, у когото имаше живот и чувства. Някоя доброволно наложена самота не би могла и не би трябвало да продължи вечно. Но въпросът беше кога и как да приключи с нея?

В крайна сметка сега накъде? Ще се види ли пак с Марша? Струваше му се, че е неизбежно, освен ако не прекъсне решително и завинаги връзката си с нея. А после как щяха да се развият отношенията им? Ами разликата в годините? Марша беше на деветнайсет. Той — на трийсет и две. Разликата не беше малка, но наистина ли беше така? Разбира се, ако и двамата бяха с десет години по-възрастни, тогава любовната им връзка или женитбата нямаше да се считат за необичайни. При това той се съмняваше, че Марша би могла да установи близки отношения със своите връстници.

Въпросите нямаха край. Но все пак трябваше да се вземе решение да се среща ли с Марша и при какви условия.

Докато премисляше всичко това, той не изпускаше нито за миг от ума си Кристин. През последните няколко дни двамата се сближиха повече от всякога. Припомни си, че преди да тръгне за дома на

Прейскът, последните му мисли отново се въртяха около нея. Дори и сега бе обзет от силното желание да я чуе и види отново.

Колко странно, помисли си Питър — преди седмица беше свободен, а сега се разкъсваше между две жени.

Усмихна се унило, плати си кафето и стана да си върви.

„Сейнт Грегъри“ беше наблизно по пътя и Питър инстинктивно тръгна натам. Когато наближи, минаваше един часът.

Забеляза, че във фойето е все още оживено. Отвън авеню „Сейнт Чарлз“ беше притихнало, отмина някакво такси и един-двама минавачи. Прекоси улицата и продължи направо зад гърба на хотела. Тук беше още тихо, но като наближи входа на гаража, до слуха му достигна предупредителният шум на мотор, видя приближаващите отвътре фарове на кола и спря. Миг след това пред него изникна ниска, прилепнала към паважа черна кола. Движеше се с голяма скорост, спря рязко и гумите просвириха по настилката. Колата се озова точно под една от уличните лампи. Ягуар, забеляза Питър, но сякаш калникът му беше хлътнал, и фарът от тази страна изглеждаше някак странно. Сигурно повредата не е по вина на гаража, помисли си той. Ако беше така, щеше веднага да е разбрал.

Несъзнателно погледна към шофьора и с удивление забеляза, че това е Огилви. Погледите им се срещнаха и главният инспектор му се стори не по-малко изненадан. После колата рязко потегли и отмина нататък.

Интересно накъде и за какво бе тръгнал Огилви, помисли си Питър. И защо с ягуар, а не със своя разнебитен шевролет? Но като реши, че поведението на служителите извън хотела си е тяхна работа, Питър се отправи към квартирата си.

След малко вече спеше дълбоко.

[1] Кафе с мляко (фр.) — Б. пр. ↑

За разлика от Питър Макдермот Ключаря спа зле.

Той успя бързо и сполучливо да скицира всички детайли на ключа от президентския апартамент, ала никак не му провървя в опита да си направи дубликат. Връзките, които Ключаря беше установил при пристигането си в Ню Орлийнс, се оказаха много по-несигурни, отколкото очакваше. Накрая откри някакъв шлосер на една от бедните улички близо до Ирландския канал, за когото бяха казали, че може да му се довери. Той се съгласи да приеме поръчката, макар да изръмжа недоволено, като разбра, че ще работи от спецификация вместо от оригиналния ключ. Само че дубликатът щял да бъде готов едва в четвъртък по обяд, а цената, която поиска, беше направо безбожна.

Ключаря се съгласи със срока и с високата цена, преценявайки, че няма друг избор. Но чакането беше изпитание за него, тъй като му беше ясно, че с всеки изминат час нарастваше опасността да бъде проследен и заловен.

Тази вечер преди лягане той се подвоуми дали да тръгне на поредния грабеж из хотела рано сутринта. В колекцията си имаше още два неизползвани ключа: 449 — втория ключ, с който се сдоби на летището във вторник сутринта, и 803, който получи от рецепцията вместо 830. Ала се отказа от тази идея, като се убеди, че ще бъде по-благоразумно да изчака и да се съсредоточи вниманието си над голямата акция, насочена към кройдънската дукеса. Все пак Ключаря чудесно разбираше, че до това решение стигна под влияние на страха.

През нощта, когато сънят бягаше от очите му, той бе обзет от още по-големи опасения и престана да се самозалъгва по този въпрос. Но твърдо реши утре да си възвърне безстрашието.

Накрая се унесе в тежка дрямка. Присъни му се някаква желязна врата, която постепенно се затваряше пред него, закривайки от погледа му слънчевата светлина и въздуха. Той се опита да избяга през пролуката, която оставаше, но не намери сили да се помести. Когато вратата се затвори, той заплака, защото знаеше, че тя няма повече да се отвори.

Събуди се разтреперан в тъмнината. Лицето му беше мокро от сълзи.

Огилви беше изминал около седемнадесет мили, откакто напусна Ню Орлийнс, но все още продължаваше да си мисли за срещата с Питър Макдермот. Първоначалният шок го бе довел до физическо изтощение. Повече от час след това, обхванат от напрежение, Огилви шофираше, без да съзнава как ягуарът премина най-напред през града, после прекоси шосето при езерото Пончартрейн и накрая пое на север по магистрала 59.

Очите му непрекъснато се устремяваха към огледалото за обратно виждане. Дебнеше всяка двойка фарове, които изникваха отзад, очаквайки колата бързо да го настигне под съпътстващия вой на сирените. При всеки завой беше готов веднага да натисне спирачките пред евентуална полицейска кола, преградила пътя.

Първоначално реши, че Питър Макдермот се е появил единствено за да освидетелствува заминаването му. Но Огилви нямаше представа как Макдермот е успял да се добере до неговия план. Очевидно той беше постигнал това, а главният инспектор като неопитен човек бе попаднал в капана.

Едва по-късно, когато в предутринната дрезгавина изплуваха пробягващите очертания на провинциалната панорама, той се размисли: дали това в края на краищата не беше най-обикновено съвпадение?

Разбира се, ако Макдермот се бе появил с определено намерение, досега ягуарът щеше да бъде настигнат или да бъде засечен по пътя. И тъй като това не стана, стори му се, че появата на Макдермот навярно, или почти сигурно, е само едно съвпадение. При мисълта за това Огилви се посъвзе и с наслада си представи двайсет и петте хиляди долара, които щеше да притежава в края на пътуването.

Размисли се: след като всичко досега мина благополучно, не би ли било по-добре да отбие встрани? Само след час щеше да съмне. Съгласно първоначалния му план трябваше да отбие от пътя и когато отново се стъмни, да продължи нататък. Но бездействието през деня също криеше опасности. Беше прекосил едва половината щат

Мисисипи и бе още доста близо до Ню Орлийнс. Ако, разбира се, продължи, рискуваше да бъде забелязан, но дали пък рискът е наистина толкова голям? Все пак физическото напрежение от предишния ден го накара да се откаже от тази идея. Почувствува, че умората вече го обзема и сънят го наляга.

И тогава стана всичко. Зад него сякаш като по магия се появи мигаща червена светлина. До слуха му достигна заповедният вой на сирена.

Тъкмо това очакваше да се случи през последните часове. Смяташе, че ще се измъкне, и се бе успокоил, но сега реалността го връхлетя с удвоена безпощадност.

Кракът му инстинктивно притисна до дъно педала на газта. Ягуарът се втурна напред като грациозна стрела, изстреляна от мощна тетива. Стрелката на скоростомера рязко отскочи... 70, 80, 85. Като стигна деветдесет мили, намали, за да вземе завоя. В това време червената светлина се приближи. Сирената, която бе млъкнала за малко, отново зави. После червената светлина изви встрани, шофьорът отзад отби, за да го изпревари.

Огилви разбра, че всичко е безсмислено. Дори и да се откъснеше сега от преследвачите си, нямаше да избяга от другите, които го чакаха нататък по пътя. И той безропотно намали скоростта.

Видя за миг как другата кола го изпреварва — продълговата лимузина в светъл цвят, слабо осветена отвътре, и нечия фигура, която се беше наклонила над друга. После линейката отмина и мигащата ѝ червена светлина изчезна по пътя напред.

Тази случка го разстрои и той се убеди, че е много уморен. Реши, че колкото и да претегля шансовете „за“ и „против“, най-добре ще е да се отбие от пътя и да се скрие за през деня. Беше отминал Мейкън, малко селище в Мисисипи, което беше набелязал като крайната цел от първата фаза на нощното си пътуване. Небето започна да просветлява от първите проблясъци на зората. Спря да разгледа картата и не след дълго отби от магистралата по някаква плетеница от второкласни шосета.

Скоро и те отстъпиха място на неравен, изровен от колела тревясал път. Разсъмваше се бързо. Огилви излезе от колата и внимателно разгледа околността.

По голата безлюдна местност тук-таме растяха самотни дръвчета. До най-близкото шосе имаше повече от миля. Разходи се нататък да разузнае и видя, че пътят води към дърветата и свършва при тях.

Дебелакът изръмжа одобрително в свой стил. Върна се при ягуара и внимателно го подкара напред, докато автомобилът се скри в листака. След това огледа всичко наоколо и като установи, че колата не се забелязва отникъде, остана удовлетворен, настани се на задната седалка и заспа.

Когато се събуди малко преди осем, в първите минути Уорън Трент не можа да разбере на какво се дължи бодрото му настроение. После се досети: тази сутрин щеше да завърши сделката, която вчера уговори с Профсъюза на надничарите. Устоявайки на натиска, на мрачните предсказания и всякакви трудности, той успя да спаси „Сейнт Грегъри“ — само за часове преди определения срок — да не бъде погълнат от хотелската корпорация на О'Кийф. Това беше негова лична победа. Постара се да забрави мисълта за странния си сговор с профсъюза и последиците, които по-късно биха могли да му докарат още по-големи неприятности. Щеше да мисли за това, когато му дойде времето: сега много по-важно бе, че успя да се отърве от непосредствената опасност.

Надигна се от леглото и сведе поглед към града от прозореца на апартамента си на петнайсетия етаж. Навън беше прекрасен ден, слънцето грееше от чистото, почти безоблачно небе.

Той си тананикаше, докато вземаше душ, а след това Алоисиъс Ройс го обръсна. Забелязвайки необичайната радост, обхванала Уорън Трент, Ройс изви вежди в недоумение, ала в ранните часове шефът му не беше склонен към разговори и въпросът остана неизяснен.

Щом се облече и влезе във всекидневната си, незабавно телефонира на Ройъл Едуардс. Ревизорът, който бе открит от телефонистката в дома му, даде да се разбере, че бе работил цяла нощ, а сега шефът му прекъсва и полагаемата се закуска. Пренебрегвайки отсянката на недоволство в гласа на Едуардс, Уорън Трент се опита да разбере какви са резултатите от нощното посещение на двамата счетоводители. Според думите на ревизора те били запознати със сегашните финансови затруднения на хотела, но не открили нищо необичайно и, изглежда, са останали доволни от отговорите на Едуардс.

Успокоен, Уорън Трент го остави да завърши закуската си. Навярно точно в този миг, помисли си той, във Вашингтон слушат по телефона доклада, потвърждаващ казаното от него относно

състоянието на „Сейнт Грегъри“. Предположи, че скоро ще му се обадят и оттам.

Наскоро след това телефонът иззвъня.

Ройс се канеше да сервира закуската, докарана преди малко на една количка, но Уорън Трент му даде знак да изчака.

Гласът на някаква телефонистка обяви, че го включва на междуградска линия. Когато се представи, друга телефонистка пък го помоли да изчака. Накрая в телефона рязко прозвуча гласът на председателя на Профсъюза на надничарите:

— Трент?

— Да, на телефона. Добро утро.

— Дявол да го вземе, вчера ви предупредих да не криете от мен информация, но вие се оказахте достатъчно глупав да се опитате. Та чуйте какво ще ви кажа: тези, които са се опитвали да ме мамят, накрая са съжалявали, че са се родили. Тоя път имате късмет, че дочух каква е работата, преди да се подпише сделката. Но това да зи бъде за предупреждение: не се захващайте повече с такива игри.

Неочакваната промяна и резкият, смразяващ глас за миг лишиха Уорън Трент от дар слово. Той се окопоти и възрази:

— Но за бога, нямам никаква представа за какво става дума.

— Нямате представа, когато в проклетия ви хотел стават расови вълнения и след като тази история е заляла всички нюйоркски и вашингтонски вестници.

Бяха му необходими няколко секунди, докато свърже гневното словоизлияние с доклада на Питър Макдермот от предишния ден.

— Да, вчера сутринта стана малък инцидент. Но то съвсем не беше расово вълнение или пък нещо подобно. А когато разговарях с вас, още не знаех за това. А дори и да знаех, никога нямаше да се сетя, че е толкова важно, та да ви кажа. Що се отнася до нюйоркските вестници, все още не съм ги прегледал.

— Моите членове ще ги прегледат. Ако не тези, то останалите от цялата страна, които ще разнесат историята до довечера. При това, ако вложа пари в хотел, от който гонят негрите, всички до един, дори най незначителните конгресмени, така ще се разпищят, сякаш ги колят.

— Значи вие не се интересувате от принципа и какво правим, стига да не се забелязва.

— Аз се интересувам от моя бизнес и най-вече, когато влагам капиталите на профсъюза.

— Ние бихме могли да запазим в тайна нашия договор.

— Ако вярвате, че това е възможно, тогава излиза, че сте по-голям глупак, отколкото ви смятах.

— Да, наистина — съгласи се мрачно Уорън Трент. Рано или късно новината за съглашението щеше да се разчуе. Реши да опита друг подход: Това, което вчера стана в хотела, не е единствен случай. Такива неща са се случвали и преди в хотелите от Юга и пак ще се случват. Ще минат ден-два и вниманието на хората ще се отклони другаде.

— Може и да е така, но ако вашият хотел се финансира от Профсъюза на надничарите, то още на другия ден вниманието дяволски скоро ще се насочи към него. А на мен това не ми трябва.

— Бих искал да изясня всичко. Трябва ли да разбирам, че независимо от извършената през миналата нощ проверка на финансовото състояние от двамата ви счетоводители вчерашната ни уговорка вече отпада?

Гласът от Вашингтон отговори:

— Бедата не е във финансовите ви документи. Отчетът на моите хора беше положителен, но уговорката се отменя по други причини.

Е, в крайна сметка, помисли си Уорън Трент, благодарение на вчерашния инцидент, който счете за незначителен, от ръцете му беше изтръгнат нектарът на победата. Съзнавайки, че каквото и да каже е вече без значение, той добави язвително:

— Вие не винаги сте проявявали толкова внимание при влагането на профсъюзните капитали.

Последва мълчание, а после президентът на профсъюза добави меко:

— Някой ден ще съжалявате за тези думи.

Уорън Трент бавно остави слушалката. На съседната маса Алоисиъс Ройс беше разтворил нийоркските вестници, изпратени по пощата. Той посочи „Хералд Трибюн“ и каза:

— В този са писали повече. В „Таймс“ нищо не видях.

— Във Вашингтон излизат по-късни броеве — каза Уорън Трент и прегледа бегло заглавията на „Хералд Трибюн“ и поместената снимка. На нея беше изобразена вчерашната сцена във фойето на

„Сейнт Грегъри“ с доктор Николас и доктор Инграм в центъра. Допусна, че по-късно ще му се наложи да прочете целия репортаж, но сега нямаше никакво желание за това.

— Желаете ли да сервирам закуската?

Уорън Трент поклати глава.

— Не съм гладен — очите му трепнаха несигурно и срещнаха твърдия поглед на младия негр. — Навярно си мислиш, че получих това, което заслужавам.

— Нещо подобно, струва ми се — замисли се Ройс. — По скоро бих казал, че не можете да приемете времето, в което живеем.

— Дори да си прав, това повече няма да те притеснява. Струва ми се, че от утре мнението ми тук повече няма да се взима под внимание.

— Съжалявам.

— Това означава, че О'Кийф ще поеме управлението — старецът се приближи към прозореца и се загледа навън. Помълча, после внезапно каза: — Предполагам си разбрал какви условия ми предлагат. Между другото ще мога да остана да живея тук.

— Да.

— При това положение като завършиш правния факултет следващия месец, ще трябва да те настаня някъде тук. Макар че би трябвало да те изгоня.

Алоисиъс Ройс се поколеба. В друг случай би отвърнал бързо и рязко, но сега разбра, че това, което стигна до ушите му, е всъщност призивът на един поразен, самотен човек към него да не го изоставя.

Ройс се разтревожи при мисълта, че трябва да вземе решение, и то в близко време. Почти дванайсет години Уорън Трент се беше отнасял към него като към син. Съзнаваше, че ако остане, ще трябва в свободното си време, след задълженията в адвокатската кантора, да поеме незначителните задължения на компаньон и довереник. Животът му съвсем нямаше да е неприятен и все пак се раздвояваше и от други доводи, които му въздействаха при взимането на решение, дали да остане, или да си отиде.

— Още не съм обмислил всичко — излъга той. — По-добре да си помисля.

Уорън Трент се размисли: всичко наоколо се променяше — от незначителното до голямото и при това съвсем внезапно. Ни най-малко

не се съмняваше, че Ройс скоро ще го напусне, така както контролът над „Сейнт Грегъри“ най-накрая му се изплъзна от ръцете. Навярно чувството за самота и обзелото го усещане, че е отстранен от главния поток на житейските събития, бяха нещо обичайно за хората, живели твърде дълго.

— Можеш да излезеш, Алоисиъс — обърна се той към Ройс. — Бих искал да остана за малко сам.

След няколко минути реши да позвъни на Къртис О'Кийф и официално да обяви поражението си.

Списание „Тайм“, чиито редактори усещаха сензационните истории, още щом прочетат сутрешните вестници, веднага отбеляза инцидента за нарушаване на гражданските права в „Сейнт Грегъри“.

Те сигнализираха на местния си кореспондент, щатен сътрудник в нюорлийнския вестник „Стейтс Айгъм“, и му наредиха да събере всякакъв материал, до който успее да се добере на място. Предишната нощ в Ню Йорк, веднага щом излезе първият брой на „Хералд Трибюн“ с инцидента, позвъниха и на завеждащ отдела на „Тайм“ в Хюстън, който долетя със сутрешния самолет.

Сега и двамата се бяха затворили с Хърби Чандлър, старши пиколото, в една тясна стаичка на партера. Наричаха я обикновено помещение за пресата, в нея имаше само едно бюро, телефон и закачалка за шапки. Представителят от Хюстън, съобразно служебното си положение, беше заел единствения стол.

Чандлър, почтително съзнавайки щедростта на „Тайм“ към тези, които съдействуват на списанието, докладваше резултатите от разузнавателната си дейност, от която току-що се беше завърнал.

— Проверих как върви събранието на зъболекарите. Провеждат го при закрити врати, та и пиле не може да прехвъркне. Казали са на оберкелнера да не пуска никого освен членовете на асоциацията, дори и съпругите им няма да присъствуват, а на вратата са поставили свои хора, за да проверят поименно влизащите. Преди началото на събранието служителите на хотела трябвало да напуснат залата и вратите да се заключат.

Завеждащият отдела кимна. Енергичният, късо подстриган млад човек на име Куаратън беше интервюирал президента на зъболекарската асоциация, доктор Инграм. Думите на старши пиколото потвърдиха казаното от доктора.

— Ние наистина провеждаме извънредно събрание — бе казал учтиво доктор Инграм. — Това беше решено снощи от нашия изпълнителен комитет, но заседанието ще бъде закрито. Ако зависеше от мен, сине, тогава и ти, и всеки друг би могъл да заповяда. Но

колегите ми са на друго мнение. Те смятат, че хората ще могат да говорят по-свободно, ако знаят, че в залата няма журналисти. Та затова допускам, че ще трябва да почакате отвън.

Куаратън, който нямаше намерение да седи отвън, поблагодари учтиво на доктор Инграм. След като бе спечелил за съюзник подкупения Хърби Чандлър, Куаратън имаше идеята да се възползува от изпитаната хитрост, като се вмъкне на събранието, преоблечен в униформата на пиколото. Ала последните сведения на Чандлър показваха, че трябва да промени замисъла си.

— Ами голяма ли е залата — попита Куаратън, — в която ще бъде събранието?

Чандлър кимна.

— Зала „Дофин“, господине. Триста места. Смятат, че ще се поберат в нея.

Журналистът от „Тайм“ се замисли. Всяко събрание, на което присъствуват триста души, очевидно престава да бъде тайно от мига, в който завърши. След това съвсем лесно ще се смеси с излизащите делегати и като се поспре, сякаш е един от тях, ще разбере какво се е случило. Но така би пропуснал повечето подробности от човешки интерес, към които „Тайм“ и неговите читатели се стремяха.

— Има ли балкон в залата?

— Има един малък балкон, но те вече се сетиха за него. Проверих. Двама делегати ще стоят там, а освен това ще изключат и микрофоните.

— По дяволите! — възнегодува местният журналист. — Тия приятелчета да не се страхуват от саботьори? Някои от тях искат да се изкажат, но без да се записват думите им. Обикновено професионалистите не заемат за всеки случай твърдо становище по расовите въпроси. Но сега са затруднени, след като се съгласиха да изберат или да напуснат демонстративно хотела, или да предприемат този символичен жест за пред хора-та. В това отношение бих казал, че ситуацията е уникална. — И тъкмо затова, помисли си той, би могло да се подготви много по-интересна статия от първоначалните предположения. Повече от всякога той бе обзет от твърдото решение да се вмъкне на събранието. — Трябва ми план на етаж за конференции, а също и на горния етаж — каза внезапно Куаратън. — Разбирате ли — не само разположението на стаите, но и технически

план, на който са изобразени стените, канализацията, таваните и всичко останало. Трябва ми веднага, защото разполагаме с по-малко от час, ако трябва да свършим през това време някаква работа.

— Аз наистина не знам дали има такъв план, господине. Но при всяко положение... — старши пиколото замълча, наблюдавайки Куаратън, който извади едно тесте от двадесетдоларови банкноти.

Журналистът от „Тайм“ подаде пет от тях на Чандлър.

— Намерете някой от поддържането или от техниците. Вземете сега за тая работа тези пари, а за вас ще се погрижа по-късно. Ще се срещнем тук след половин час, ако е възможно и по-рано, още по-добре.

— Да, господине!

Лицето на Чандлър, наподобяващо муцунка на невестулка, се разкриви в угодническа усмивка.

— А вие ще се заемете с тукашните настроения — нареди Куаратън на репортера от Ню Орлийнс. — Интервюта от кметството, от видни граждани, добре би било да поговориш с Националната асоциация за напредъка на цветнокожото население. Вие ги разбирате тия работи.

— Това и насън мога да го напиша.

— А, не трябва. Трябва да следите за отношенията на хората. Няма да е лоша идея, ако хванете кмета в тоалетната. Например как дава интервю, докато си мие ръцете. Колко символично. Това ще бъде чудесно начало.

— Ще се опитам да се скрия в тоалетната — каза весело репортерът на излизане, съзнавайки, че и той ще бъде щедро възнаграден за извънредния си труд.

Самият Куаратън изчака в кафенето на „Сейнт Грегъри“. Поръча си чай с лед и докато отпиваше разсеяно, обмисляше предстоящата статия. Тя нямаше да бъде сред главните, но ако успееше да открие интересни виждания, би могла да заеме колона и половина в броя от следващата седмица. А това щеше да го удовлетвори, тъй като през последните седмици повече от десетина от добре подготвените му материали или бяха отхвърлени от Ню Йорк, или пък значително съкратени при подготвяне на списанието за печат. Това не беше необичайно и кореспондентите на „Тайм-Лайф“ бяха привикнали да живеят с чувството за несигурност, че пишат напразно. Но Куаратън

обичаше да отпечатват статиите му и да бъде забелязван, когато си струваше.

Върна се в стаичката за пресата. След няколко минути пристигна Хърби Чандлър, повел със себе си млад човек с изострени черти, облечен в работен комбинезон. Старши пиколото го представи под името Чес Елис, един от техниците на хотела. Новодошлият се здрависа стеснително с Куаратън, после докосна с ръка рулото чертежи, които носеше, и каза неуверено:

— Трябва да ги върна.

— Няма да ги задържа дълго — Куаратън помогна на Елис да разгърне плановете, притискайки надолу подвитите ръбове. — Е, къде се намира зала „Дофин“?

— Точно тук.

— Аз му казах за събранието, господине — намеси се Чандлър. — И това, че искате да чуete какво ще стане, без да влизате в залата.

— И какво има в стените и тавана? — попита кореспондентът на „Тайм“.

— Стените са монолитни. Но между стените и тавана на горния етаж има празно пространство, ала ако смятате да се вмъкнете там — няма да стане, ще пропаднете през мазилката.

— Я чакайте! — каза Куаратън, който обмисляше тъкмо тази възможност, забил пръст в плана. — А какви са тези линии?

— Това е вентилационна тръба за топлия въздух от кухнята. Ако застанете до нея, направо ще се опечете.

— А това?

Елис замълча, докато проучваше чертежа. После погледна за сверка в другия чертеж.

— Това е тръбата за студения въздух. Минава през тавана на зала „Дофин“.

— А тези отговори по нея към помещението ли гледат?

— Да. Три са — един в центъра и два в краищата. Ето тук е отбелязано.

— Колко е широка тръбата?

Техникът се замисли.

— Струва ми се около три квадратни фута.

— Искам да ме вмъкнете в тази тръба — решително каза Куаратън. — Трябва да вляза в нея и да пропълзя до отвора, за да чуя и

видя какво става в залата под мене.

Всичко стана учудващо бързо. Първоначално Елис беше обзет от нежелание, но Чандлър го убеди да си надене още един комбинезон и да си вземе чанта с инструменти. Кореспондентът от „Тайм“ се преоблече бързо в работните дрехи и взе инструментите. След това, изпълнен с напрежение, макар и без да го показва външно, Елис поведе Куаратън към съседното на кухнята помещение на същия етаж. Старши пиколото незабелязано се измъкна. Куаратън нямаше представа колко от стоте долара беше дал Чандлър на Елис, но макар и да се съмняваше, че това е цялата сума, очевидно то бе напълно достатъчно.

Преминаването през кухнята на двамата техници очевидно остана незабелязано. В съседното помещение, високо на стената, имаше метална решетка, която Елис предварително беше свалил. До отвора, покрит от решетката, беше подпряна дълга стълба. Куаратън мълчаливо се изкачи по нея и се вмъкна в отвора. Там установи, че може да се придвижва единствено пълзешком, на лакти. С изключение на слабите проблясъци от кухнята вътре беше тъмно като в рог. Почувствува студения полъх на въздушната струя, чийто наплив се засили, когато тялото му изпълни металната тръба.

— Пребройте четири отвора! — прошепна Елис отзад. — Четвъртият, петият и шестият са на зала „Дофин“. Движете се по-тихо, господине, иначе ще ви чуят. Ще се върна след половин час и ако дотогава не сте готов, ще дойда пак след половин час.

Куаратън се опита да извърне глава, но не успя. Това му напомни, че връщането ще бъде много по-трудно от влизането. Той извика приглушено „Ясно!“ и продължи напред.

Усещаше неприятния допир на метала върху коленете и лактите си. Острите издатини на шевовете от заварката болезнено се връзваха в тялото му. Куаратън потрепера, когато главата на някакъв винт разпори комбинезона и парливо се впи в крака му. Той се пресегна, освободи се и продължи да пълзи предпазливо.

Вентилационните отвори на тръбата се забелязваха лесно от процеждащата се през тях светлина. Пропълзя над три от тях, като се надяваше, че решетките са здраво прикрепени към тръбата. Когато наближи четвъртия отвор, чу гласове. Събранието изглежда беше започнало. За радост на Куаратън гласовете се чуваха ясно и ако

проточеше шия, можеше да види и част от залата под себе си. Помисли си, че от следващия отвор се открива по-добра гледка. Наистина беше така. Сега виждаше почти половината от залата, както и трибуната, от която говореше доктор Инграм, президентът на зъболекарската асоциация. Като протегна назад ръка, журналистът от „Тайм“ извади бележник и химикалка с малка лампичка на върха.

— Призовавам ви — обърна се към присъстващите доктор Инграм — да вземете възможно най-твърда позиция.

Той замълча и после продължи:

— Ние специалистите, които по природа сме умерени в действията си, твърде дълго си губихме времето с въпросите на човешките права. Сред нас няма дискриминация, или ако има, тя е рядко срещана и отдавна сме на мнение, че това е достатъчно. По принцип ние не обръщаме внимание на събитията и силите, които действат извън нашите среди. Смятаме, че като специалисти и хора, посветили се на медицината, не разполагаме с време за нищо друго. Е, добре, може и да е така и дори това да е удобно за нас. Само че сега тук, независимо дали ни е по вкуса, или не, ние сме замесени в този въпрос до мозъка на костите си.

Дребничкият доктор замълча, опипвайки с поглед лицата на присъстващите.

— Вече разбрахте за безцеремонната обида, която този хотел нанесе на изтъкнатия ни колега, доктор Николас — обида, която е грубо противоречие със закона за гражданските права. В замяна на това, като ваш президент, аз предложих да се предприемат драстични мерки. А именно да отменим конгреса и всички до един да напуснем хотела.

В залата наоколо се разнесоха възгласи на удивление. Доктор Инграм продължи:

— Повечето от вас са разбрали за моето предложение. За останалите, които пристигнаха тази сутрин, то е нещо ново. Трябва да кажа и на едните, и на другите, че предложените от мен действия водят до неудобства и разочарование — то важи и за мен в не по-малка степен и за нас представлява не само професионална, но и обществена загуба. Но има случаи, при които е засегнато чувството за чест и когато не би помогнало нищо друго освен решителните действия. Смятам, че нашият случай е такъв. Всъщност това е единственият начин, чрез

който можем да покажем силата на чувствата си и да докажем недвусмислено, че хората от нашата професия не бива да се шегуват по въпросите за правата на човека.

В залата се разнесоха викове: „Правилно! Правилно!“, но заедно с това и възгласи на недоволство.

Някъде в средата на залата се възправи тромаво едра мъжка фигура. Куаратън, наведен от наблюдателницата си, съзря масивни челюсти, месести устни, разтегнати в усмивка, и очила с дебели рамки. Едрият човек заяви:

— Аз съм от Канзас Сити.

Наоколо се разнесоха одобрителни викове и в отговор той помахаше с месестата си ръка.

— Аз имам само един въпрос към доктора. Ще може ли той да обясни на моята мъничка жена, която, струва ми се, като повечето други съпруги очакваше с нетърпение това пътуване, защо след като едва пристигнахме, трябва да си подвием опашките и да си вървим у дома?

— Не говорите по същество! — възнегодува нечий разгневен глас, но беше заглушен от подигравателните викове и смях на останалите присъстващи.

— Да, господине — каза едрият мъж. — Искам той да даде обяснение на жена ми — и с доволен вид си седна на мястото.

Доктор Инграм скочи, почервенял от възмущение.

— Господа, това е неотложен и сериозен въпрос. Вече двамайсест и четири часа не предприемаме нищо, а според мен още преди половин ден можехме да вземем решение.

Последваха аплодисменти, но те бяха краткотрайни, подети от малцина. Заговориха няколко души едновременно. Председателят на събранието, седнал до доктор Инграм, затропа с чукчето.

Последваха изказванията на няколко души, които осъдиха изгонването на доктор Николас, но без да посочат някакъв отговор на въпроса за ответните мерки. В този миг, сякаш по всеобщо съгласие, вниманието се насочи към слаб, спретнат човек, застанал в решителна поза в предната част на залата. Куаратън не схвана името му, назовано от председателя, но успя да чуе:

— ...втори заместник-председател и член на нашия изпълнителен комитет.

Той заговори със сух, рязък глас:

— Това събрание се провежда при закрити врати по мое настояване, след като получих подкрепата на неколцина колеги от изпълнителния комитет. Като резултат сега можем да говорим, знаейки, че каквото и да кажем, няма да се запише и навярно да се представи в погрешна светлина извън пределите на залата. Това решение, бих добавил, срещна силната съпротива на многоуважавания ни президент, господин Инграм.

— А от какво се страхувате? От съпричастност към всичко това ли? — изръмжа доктор Инграм от трибуната.

Пренебрегвайки въпроса, спретнатият човек продължи:

— Аз не отстъпвам на никого по отношение на неодобрението, което изпитвам към дискриминацията. Някои от най-добрите ми... — той се поколеба — ... най-обичаните ми колеги от асоциацията принадлежат към други раси и вероизповедания. При това и аз, както доктор Инграм, също съжалявам за вчерашния инцидент. В този момент ние не можем да се споразумеем единствено по въпроса за процедирането по проблема. Доктор Инграм — ако бих могъл да използвам неговата склонност към метафората — предпочита да работи предимно с клещите. Аз съм на мнение, че трябва с по-леки средства да се лекува една неприятна, но локализирана инфекция — през залата премина вълна от смях, а изказващият се усмихна.

— Не мога да повярвам, че нашият за жалост отсъстващ колега доктор Николас би могъл да извлече някаква полза от отменянето на конгреса. От професионална гледна точка ние, разбира се, ще загубим. Освен това, тъй като сме на закрито събрание, аз ви заявявам откровено: не вярвам, че като организация общият въпрос на расовите отношения може да ни засегне.

— Разбира се, че ни засяга. Нима това не засяга всички нас? — възпротиви се нечий самотен глас от задните редове, но над останалата част на залата беше надвиснала изпълнена с внимание тишина.

Изказващият се поклати глава.

— Каквито и позиции да успеем да заемем, те ще бъдат позиции на отделни личности. Естествено ние трябва да подкрепяме колегите си, когато се налага, и след малко ще ви предложи съответните мерки за случая с доктор Николас. Същевременно аз съм съгласен с доктор

Инграм, че ние сме специалисти-медици, които разполагат с малко време за други неща.

Доктор Инграм скочи на крака.

— Не съм казал това! Само подчертах, че това мнение поддържахме и в миналото. А аз съвсем не го одобрявам.

— Независимо от всичко това беше обявено от вас — отвърна спретнатият човек, като сви рамене.

— Без да имам предвид това. Няма да позволя да преиначавате думите ми — очите на дребния доктор гневно засвяткаха. — Господин председател, ние тук изпадаме в празнословия, като използваме думи от рода на „за нещастие“, „за жалост“. Нима не разбирате, че въпросът не е само това и че също е въпрос на човешките нрави и достойнство? Ако вчера бяхте тук и бяхте станали свидетели на това, което видях, как оскърбиха нашия колега, приятел и добър човек...

В залата се разнесоха викове: „Спокойствие, моля! Спокойствие!“. Председателят заудря с чукчето, а доктор Инграм със зачервено лице неохотно седна на мястото си.

— Мога ли да продължа? — попита учтиво спретнатият човек.

Председателят кимна.

— Благодаря. Господа, ще изложа накратко предложението си. Първо, искам да предложа занапред конгресите ни да се провеждат на такива места, където доктор Николас и хората от неговата раса ще бъдат приети, без да предизвикат затруднения. Има много такива места, които ние, останалите, вярвам, ще одобрим. Второ, предлагам да приемем резолюция, с която да се осъдят действията на този хотел, отказал да приеме доктор Николас, а след това да продължим работата на конгреса според първоначалния замисъл.

От трибуната доктор Инграм поклати обезверено глава.

Изказващият се погледна лист хартия, който държеше в ръка.

— Съвместно с няколко други членове от нашия изпълнителен комитет аз изготвих проекторезолюция...

Куаратън от наблюдателницата си престана да слуша. Самата резолюция нямаше никакво значение. Съдържанието ѝ можеше да се предскаже, а ако се наложеше, би могъл да се сдобие по-късно и с текста.

Вместо това той наблюдаваше лицата на присъстващите в залата. Лица на обикновени хора, както му се стори, на прилично

образовани хора. В тях се четеше облекчение. Облекчение, помисли си Куаратън, от отпадналата необходимост да се предприемат неудобните и непривични действия, които доктор Инграм бе предложил. Успокоителните слова, които се нижеха в превзето демократичен стил, предлагаха изход от затруднението. Съвестта щеше да се успокои и неудобствата да бъдат спестени. Разбира се, не мина и без приглушен протест — един-единствен човек се изказа в подкрепа на доктор Инграм, но гласът му бързо заглъхна. Събранието заприлича на многословно и отегчително повторение на текста на резолюцията.

Журналистът от „Тайм“ потрепера от студ и това му напомни, че наред с другите несгоди той бе прекарал почти цял час в ледения въздухопровод. Все пак усилията му не бяха напразни. Сега разполагаше с истинската история, която редакторите в Ню Йорк можеха да обработят. Освен това, помисли си той, тази седмица статията му няма да бъде отхвърлена.

Питър Макдермот узна за решението на конгреса на стоматолозите да продължат заседанията си веднага след приключването на закритото събрание. Поради голямото значение на резултатите от събранието за хотела той постави един човек от отдела за конгресни прояви пред зала „Дофин“, като го инструктира незабавно да докладва, щом успее нещо да разбере. И ето преди една минута чиновникът внезапно позвъни, за да му предаде, че според разговорите на излизащите делегати очевидно предложението за отлагане на конгреса е било отхвърлено.

На Питър му се стори, че заради хотела би трябвало да бъде доволен. Вместо това той се чувствуваше потиснат. Интересно му беше да узнае как се бе отразило това върху доктор Инграм, чиито силни доводи и прямота не бяха срещнали подкрепа.

Питър с огорчение размисли, че циничната оценка на Уорън Трент за вчерашната ситуация в крайна сметка се оказа вярна. Все пак, помисли си той, ще трябва да се уведоми собственикът на хотела.

Когато Питър влезе в приемната на директора в служебния апартамент, Кристин вдигна поглед от бюрото си. Усмихна му се топло и той си припомни колко му се искаше да проговори с нея предишната вечер.

— Хубаво ли прекара? — попита го тя и сякаш неговата колебливост ѝ беше забавна. — Или може би вече си забравил?

Той поклати глава.

— Всичко беше чудесно. Но въпреки това ми липсваше и все още ми е неловко, че забравих за уговорката ни.

— Остарели сме с двайсет и четири часа, така че няма какво повече да говорим за това.

— Ако не си заета, вероятно довечера ще мога да поправа грешката си.

— Поканите ваят една след друга — каза Кристин. — Довечера ще вечерям с господин Уелс.

Питър вдигна учудено вежди.

— Значи той се е възстановил?

— Е, не дотам, че да излиза от хотела, та затова ще вечеряме тук. Ако работиш до късно, защо не дойдеш и ти?

— Ако успея, ще дойда — и като кимна към затворената двойна врата на кабинета на собственика, попита: — Тук ли е У.Т.?

— Да, можеш да влезеш. Все пак смятам, че не идваш по никакви проблеми. Тази сутрин изглеждаше потиснат.

— Имам новини, които вероятно ще го зарадват. Зъболекарите току-що гласуваха против отлагането на конгреса. — И добави сухо: — Предполагам, чела си нюйоркските вестници.

— Четох ги. Бих казала, че си получихме заслуженото.

Той кимна в знак на съгласие.

— Аз прегледах и местните вестници — каза Кристин. — Няма нищо ново за инцидента с катастрофата. Все си мисля за това.

— И аз също — отвърна Питър съчувствено.

Още веднъж картината отпреди три вечери изникна пред очите му: преградения с въже осветен път, по който полицаите навъсено търсеха веществени доказателства. Интересно дали полицейското разследване ще се добере до провинилата се кола и шофьора ѝ. Навярно и колата, и шофьорът се намираха вече в безопасност и извън обсега на разследването, макар че се надяваше на обратното. Мисълта за това престъпление му напомни и друго. Да не забравеше да попита Огилви докъде е стигнало тази нощ разследването по кражбата в хотела. Той си припомни с изненада, че инспекторът не се е обадил досега.

И като се усмихна още веднъж на Кристин, почука на вратата на Уорън Трент и влезе.

Новините, които Питър донесе, изглежда не направиха никакво впечатление. Собственикът кимна разсеяно, сякаш не желаше да се откъсне от мислите си, в които се беше вгълбил. После понечи да заговори — по друг въпрос долови Питър, — обаче промени внезапно решението си. След като размениха няколко фрази, Питър си тръгна.

Албърт Уелс беше прав, помисли си Кристин, като предрече, че Питър Макдермот ще я покани тази вечер. Тя съжали за миг, че преднамерено беше поела друг ангажимент.

Размяната ѝ напомни за хитрия ход, който измисли вчера, за да спести излишните разходи на Албърт Уелс тази вечер. Тя позвъни на Макс, оберкелнера на основния ресторант.

— Макс — каза Кристин, — вечерните ви цени са безбожни.

— Аз не ги определям, госпожице Франсис. Макар понякога да ми се ще това да зависи от мен.

— Напоследък май нямате много посетители?

— Някои вечери — отговори сервитьорът — се чувствам като Ливингстън, който чака Стенли.^[1] Да ви кажа, госпожице Франсис, хората вече поумняха. Те са наясно, че хотели като нашия разполагат с една централна кухня и в който и ресторант да се хранят, ще им сервираат една и съща храна, приготвена по един и същ начин от все същите готвачи. И не би било по-зле, ако се настанят там, където цените са по-ниски, макар и обслужването да не е блестящо.

— Имам един приятел — каза Кристин, — който харесва обслужването в трапезарията — един възрастен господин на име Албърт Уелс. Ние ще вечеряме тази вечер в ресторанта. Искам да се погрижите сметката му да не бъде голяма, но не толкова малка, че да разбере това. Разликата ще поема аз.

— Хей! И аз бих искал да опозная такова момиче като тебе — засмя се оберкелнерът.

— А, с вас няма да стане, Макс — отвърна тя. — Всички таят, че сте един от двамата най-богати хора в хотела.

— А кой е вторият?

— Не е ли Хърби Чандлър?

— Не оказвате голяма част, като свързвате името ми с Чандлър.

— Но все пак ще се погрижите за господин Уелс.

— Госпожице Франсис, като му представим сметката, ще си помисли, че е вечерял в закусвалня на самообслужване.

Тя се засмя и затвори телефона, уверена, че Макс ще изпълни задачата с такт и благоразумие.

Обхванат от гняв и без да вярва на очите си, Питър Макдермот за втори път бавно препрочиташе записката, оставена от Огилви.

Записката го чакаше на бюрото му, когато се завърна от кратката си среща с Уорън Трент.

Беше обозначена с дата и час от предишната вечер и преднамерено бе оставена в кабинета на Огилви, за да бъде прибрана на другата сутрин с останалата вътрешноведомствена кореспонденция. Съвсем ясно бе, че записката е написана по това време и изпратена именно така, та когато Питър Макдермот я получи, да не може да предприеме още на часа каквото и да било.

Тя гласеше:

„До
г-н Питър Макдермот
Относно: ползване на отпуск

Аз, долуподписаният Т. И. Огилви, желая да Ви уведомя, че ще ползвам четиридневен отпуск, считано непосредствено от днес. Моля тези дни да бъдат приспаднати от полагаемите се седем но лични неотложни причини.

У. Финеган, заместник-главен инспектор на хотела, е информиран относно кражбата, предприети са мерки и др. Към същия може да се обръщате по всички останали проблеми.

Аз, долуподписаният, ще поема служебните си задължения от идущия понеделник. Искрено Ваш,

Т. И. Огилви
главен инспектор на хотела“

Питър с възмущение си припомни, че не беше изминало дори едно денонощие, откакто Огилви се съгласи с предположението, че по всяка вероятност в „Сейнт Грегъри“ действа професионален крадец. Питър веднага настоя инспекторът да се премести за няколко дни в хотела, но дебелакът отхвърли това предложение. Още тогава Огилви трябва да е бил наясно, че възнамерява да си отиде след няколко часа, но беше премълчал това. Защо? Очевидно е съзнавал, че Питър решително ще се противопостави, а е нямал никакво желание за спорове и време за протакане.

В записката се казваше „по лични неотложни причини“. Е, хубаво, размисляше Питър, може би наистина е така. Дори Огилви,

независимо от прехвалената си близост с Уорън Трент, би разбрал, че отсъствието му сега без предупреждение ще доведе незабавно до сериозна схватка при неговото завръщане.

Но какви бяха тези причини? Явно не можеха да бъдат изложени на показ или да бъдат дискутирани. В противен случай не би действувал по този начин. Но каквото и да ставаше в хотела, когато някой служител имаше сериозни неприятности, към него се отнасяха със съчувствие. Винаги беше така.

Значи имаше нещо, което Огилви не желаше да разкрие.

Дори и да бе така, помисли си Питър, това не го засяга, стига да не се пречи на обичайната работа на хотела.

Но след като създаваше трудности в работата, Питър прецени, че има право да бъде любопитен. Той реши да положи усилия да разбере накъде и защо беше изчезнал главният инспектор.

Позвъни на Флора и когато тя влезе, той и показа записката.

— Прочетох я — отвърна тя с тъжно изражение. — Помислих си, че няма да ви е приятно.

— Ако имате възможност — каза Питър, — искам да разберете къде се намира. Опитайте на домашния му телефон и на всички останали места, на които знаете, че се отбива. Разберете дали някой го е виждал днес, или пък очакват да го видят. Оставете бележки за него. Ако откриете Огилви, искам лично да говоря с него.

Флора записваше в бележника си.

— И още нещо — обадете се в гаража. Снощи случайно минавах покрай хотела и нашият приятел излезе през нощта с някакъв ягуар. Вероятно е казал на някого накъде е тръгнал.

Когато Флора излезе, той нареди да извикат заместник-главния инспектор Финеган, суховат и неразговорлив човек от Нова Англия, който доста се позамисли, преди да отговори на припрените въпроси на Питър.

Не, нямал никаква представа къде е отишъл господин Огилви. Едва вчера Финеган бил информиран от началника си, че трябва да поеме работата в хотела през следващите няколко дни. Да, миналата нощ били поставени постове в целия хотел, но не било забелязано нищо подозрително. А тази сутрин не е докладвано дали някой е влизал по стайте. Не, от полицейския участък в Ню Орлийнс не са се обаждали. Да, Финеган ще поддържа лична връзка с полицията, както

предлага господин Макдермот. И, разбира се, ако Финеган научи нещо за господин Огилви, веднага ще съобщи на господин Макдермот.

Питър освободи Финеган. Засега нищо повече не можеше да се направи, макар че Питър продължаваше да изпитва силен гняв към Огилви.

Все още не се бе успокоил, когато Флора обяви по телефонната уредба:

— Госпожица Прейскът ви търси на втория бутон.

— Кажете, че съм зает и ще й позвъня по-късно — но веднага се поправи. — Няма значение, свържете ме да говоря.

Той вдигна слушалката и в нея се разнесе бодрия глас на Марша:

— Аз всичко чух.

Раздразнен, той реши да припомни на Флора, че трябва да изключва външната линия, когато говори по вътрешния телефон.

— Извинете — каза той, — но имам ужасно неприятна сутрин за разлика от снощната чудесна вечер.

— А аз бях убедена, че управителите на хотелите най-напред се научават бързо да възстановят силите си.

— Може би на някои им се удава, но аз не съм от тях.

Усети, че я обзе нерешителност, и после тя добави:

— Наистина ли цялата вечер беше чудесна?

— Цялата.

— Добре. Тогава аз съм готова да изпълня обещанието си.

— Струва ми се, че сте го изпълнила.

— Не — каза Марша. — Обещах да ви запозная с историята на Ню Орлийнс. Бихме могли да започнем днес следобед.

Беше готов да й откаже, тъй като бе невъзможно да напусне хотела, но тогава осъзна, че много му се иска да излезе с нея. И защо не? Той рядко използваше полагаемите му се два почивни дни през седмицата, а и напоследък беше положил доста извънреден труд, така че би могъл да отсъствува за кратко време.

— Добре — каза той. — Да видим колко векове ще можем да проследим между два и четири часа.

[1] Известни английски изследователи на Африка от миналия век. — Бел. пр. ↑

По време на двайсетминутната молитва, преди да донесат закуската в апартамента му, Къртис О'Кийф долови на два пъти, че мисълта му блуждае в друга посока. Това беше обичайна проява на безпокойство, за която той набързо се извини пред бога, без да отделя прекомерно внимание, тъй като инстинктът да бъде постоянно в движение бе част от природата на хотелския магнат, даден му от бога по всяка вероятност.

Все пак си припомни с облекчение, че днес е последният му ден в Ню Орлийнс. Довечера щеше да замине за Ню Йорк, а утре за Италия. Крайната цел на пътуването за него и Додо беше хотелът на О'Кийф в Неапол. Освен смяната на декора би било приятно да отседне още веднъж в един от своите хотели. Къртис О'Кийф никога не разбираше смисъла на отправяното му критично обвинение, че човек може да обиколи света, без да напуска САЩ, ако винаги отсяда в хотелите на О'Кийф. Независимо от предпочитанието си да пътува в чужбина той обичаше обкръжението на познатите неща — американската обстановка с малки отстъпки пред местния колорит; американски тоалетни, американска храна и преди всичко американците. Това се предлагаше в заведенията на О'Кийф.

Нямаше значение, че само след седмица щеше да бъде обхванат от нетърпението да напусне Италия, така както сега му се тръгваше от Ню Орлийнс. В неговата империя имаше много места — „Гадж Махал — О'Кийф“, „О'Кийф — Лисабон“, „Аделанда — О'Кийф“, „О'Кийф — Копенхаген“ и други, където посещенията на важното началство, макар и недотам значимо засега за ефективната дейност на веригата, би стимулирало бизнеса така, както една катедрала може да се сдобие със слава при посещението на папата.

По-късно, разбира се, подир месец-два, щеше да се върне в Ню Орлийнс, когато „Сейнт Грегъри“ — по това време „О'Кийф — Сейнт Грегъри“ — ще бъде надлежно прегледан и оформен според нормите за хотелите на О'Кийф. Пристигането му за церемонията по откриването ще бъде триумфално, с фанфари, с граждански почести и

статии в пресата, радиото и телевизията. Както винаги при такива случаи, щеше да доведе със себе си свита от знаменитости, включително и холивудски звезди, които лесно могат да бъдат поканени на такъв щедър пир на аванта.

Мисълта за всичко това изпълваше Къртис О'Кийф с нетърпение. Чувствуваше се леко разстроен, защото все още не беше получил официалния отговор от Уорън Трент съгласно условията, предложени преди две вечери. Вече бе четвъртък предиобед. Оставаше по-малко от час и половина до обяд — крайния срок, за който се бяха уточнили. Очевидно собственикът на „Сейнт Грегъри“ възнамеряваше, воден от някакви свои съображения, да изчака до последната секунда, преди да приеме условията.

О'Кийф нетърпеливо крачеше из апартамента. Преди половин час Додо тръгна на обиколка из магазините, за която ѝ бе дал няколко долара на едри банкноти. Предложи ѝ да включи в покупките някакви леки дрехи, защото в Неапол бе по-топло, отколкото в Ню Орлийнс, а в Ню Йорк нямаше да имат време за покупки. Додо както винаги му благодари сърдечно, но все пак малко странно, без онова пламенно въодушевление, което показва при вчерашната екскурзия с парахода из пристанището, която струваше само шест долара. Странни същества са жените, помисли си той.

Беше застанал пред един прозорец и гледаше навън, когато телефонът от другия край на дневната иззвъня. Той се приближи до него с няколко крачки.

— Да?

Очакваше да чуе гласа на Уорън Трент. Вместо това телефонистката съобщи, че го търсят от провинцията. Миг по-късно в телефона се разнесе калифорнийският провлачен говор на Ханк Лемницър.

— Вие ли сте, господин О'Кийф?

— Да, аз съм.

Някак странно на Къртис О'Кийф му се искаше неговият представител за западното крайбрежие да не смята, че е необходимо да му звъни два пъти за едно денонощие.

— Имам новини за вас.

— Какви новини?

— Подписах договора за Додо.

— Мисля, че вчера ясно ви казах: настоявам за нещо по-специално за госпожица Лаш.

— Колко специално имате предвид, господин О'Кийф? Похубаво от това не може да бъде — истински удар. Додо има голям късмет.

— Обяснете ми.

— Уолт Карзън снима нов вариант на „Ако можеш да ме вземеш със себе си.“ Спомняте ли си? Ние дадохме пари за тази история.

— Спомням си.

— Вчера разбрах, че Уолт търси момиче, което да играе ролята на Ан Милър. Това е една хубава второстепенна роля. На Додо ще ѝ пасне като сутиен по мярка.

Раздразнен, Къртис О'Кийф още веднъж поиска Лемницър да бъде по-деликатен в избора на изразите си.

— Допускам, че ще има пробни снимки.

— Разбира се.

— Тогава как можем да сме сигурни, че Карзън ще се съгласи за тази роля?

— Шегувате ли се? Не подценявайте влиянието си, господин О'Кийф. Додо е приета. При това позвъних и на Сандра Стругън да поработи с нея. Познавате ли Сандра?

— Да — Къртис О'Кийф познаваше много добре Сандра Стругън. Тя имаше славата на една от най-изисканите преподавателки по актьорско майсторство в света на киното. Наред с останалите си постижения тя се славеше със способността си да привлича неизвестни момичета с влиятелни покровители, които превръщаше в доходоносни принцеси от екрана.

— Наистина се радвам за Додо — каза Лемницър. — Винаги съм харесвал това момиче. Само че трябва да действаме бързо.

— Колко бързо?

— Искаха я още вчера, господин О'Кийф. При това всичко се урежда, както съм нагласил останалите неща.

— Какви останали неща?

— Джени Ламарш! — Ханк Лемницър беше озадачен. — Да не би да сте забравил?

— Не! — О'Кийф, разбира се, не беше забравил остроумната и красива брюнетка от Васар, която преди месец-два му бе направила

такова впечатление. Но след вчерашния разговор с Лемницър той беше прогонил поне временно от мислите си Джени Ламарш.

— Всичко е уточнено, господин О'Кийф, Джени ще отлети довечера за Ню Йорк и утре ще се срещнете с нея. Ще прехвърлим на нейно име резервацията на Додо за Неапол, а Додо ще пристигне направо тук със самолета от Ню Орлийнс. Всичко е много просто, нали?

Наистина беше просто. Толкова просто, че О'Кийф не можеше да открие никакъв пропуск в този план. Интересно защо ли пък му се искаше да намери пропуск.

— Можете ли да ми гарантирате, че госпожица Лаш ще получи тази роля?

— Господин О'Кийф, кълна се в гроба на майка си.

— Майка ви е все още жива.

— Тогава в гроба на баба си — последва мълчание, а после внезапно доловил всичко, Лемницър каза: — Ако се притеснявате да го кажете на Додо, тогава аз бих могъл да свърша това. Трябва само да излезете за два часа, а аз ще ѝ позвъня и ще уредя всичко. Без много шум и без много сбогуване.

— Благодаря. Аз сам мога да се оправя с това.

— Както желаете, господин О'Кийф. Искях само да ви помогна.

— Госпожица Лаш ще ви уведоми с телеграма за часа на пристигането си в Лос Анджелос. Ще я посрещнете ли на летището?

— Разбира се. Ще бъде чудесно да се видя с Додо. Е, хубаво, господин О'Кийф, желая ви приятно прекарване в Неапол. Завиждам ви, че ще бъдете с Джени.

О'Кийф затвори телефона, без да се сбогува.

Додо се върна задъхана, натоварена с пакети и следвана от един ухилен пиколо, също отрупан с покупки.

— Трябва да се върна, Кърти. Има още.

— Можеше да поръчаш да ти ги изпратят — изръмжа О'Кийф.

— О, така е по-интересно. Като на Коледа — тя се обърна към пиколото: — Заминаваме за Неапол, за Италия.

О'Кийф подаде един долар на пиколото и изчака да си отиде.

Като се освободи от пакетите, Додо горещо прегърна О'Кийф и го целуна по двете бузи.

— Мъчно ли ти беше без мен? Ах, Кърти, колко съм щастлива!

О'Кийф нежно се освободи от ръцете ѝ.

— Нека да поседнем. Искам да ти кажа за някои промени в нашите планове. И аз имам хубави новини за теб.

— По-рано ли ще заминем?

Той поклати глава.

— Това засяга повече теб, отколкото мене. Работата е там, мила, че на теб ти дават роля в киното. Аз работих дълго по този въпрос и тази сутрин разбрах, че всичко е уредено.

Той усети върху себе си невинните, сини очи на Додо, които го проучваха.

— Увериха ме, че ролята е много добра. Всъщност аз настоях да направят така. Ако всичко е наред, както се и надявам, това може да бъде началото на нещо много голямо за тебе — Къртис О'Кийф замълча, съзнавайки несъстоятелността на думите си.

— Предполагам, това означава... — промълви Додо, — че ще трябва да замина.

— За жалост, мила моя, така е.

— Скоро ли?

— Опасявам се, че трябва да тръгнеш утре заран. Ще заминеш със самолета направо за Лос Анджелос. Ханк Лемницър ще те посрещне.

Додо кимна бавно в знак на съгласие. Тънките ѝ пръсти се насочиха разсеяно към лицето ѝ и отметнаха назад кичур пепеляворуса коса. Това беше един от неподправените жестове на Додо, изпълнени с дълбока чувственост. Без да съзнава, О'Кийф изпита внезапен пристъп на ревност при мисълта, че Ханк Лемницър ще бъде заедно с Додо. Лемницър, който вършеше основната работа по осигуряване на любовни приключения на шефа си в миналото, никога не би се осмелил да флиртува предварително с избраниците му. Но след това... След това беше друго. И той отхвърли тази мисъл от главата си.

— Искам да знаеш, мила, че ще ми бъде много тежко да те загубя. Но трябва да помислим и за твоето бъдеще.

— Няма нищо, Кърти — Додо все още не откъсваше поглед от него. Колкото и невинно да го гледаха очите ѝ, той бе обзет от нелепата

мисъл, че те проникват до самата истина. — Няма нищо. Не бива да се тревожиш.

— Надявах се, че повече ще се зарадваш на ролята в киното.

— Радвам се, Кърти. Страшно се радвам. Страхотен си, когато искаш да направиш нещо много мило.

Поведението ѝ възвърна увереността му.

— Това е наистина чудесна възможност. Убеден съм, че ще се справиш добре, а аз, разбира се, ще следя отблизо кариерата ти.

И той реши да насочи мисълта си към Джени Ламарш.

— Предполагам... — каза Додо с пресекнал глас. — Предполагам, че ще заминеш довечера преди мене.

Но той взе внезапно решение и отвърна:

— Не, ще анулирам резервацията си и ще замина утре сутрин. Довечера ще уредим специална вечер за нас двамата.

Додо го погледна с благодарност и в този миг телефонът иззвъня. С чувство на облекчение пред възможността да приключи разговора, той вдигна слушалката.

— Господин О'Кийф ли е? — попита приятен женски глас.

— Да.

— На телефона е Кристин Франсис, секретарката на господин Уорън Трент. Господин Трент желае да попита дали е удобно да се срещнете сега.

О'Кийф погледна часовника си. До дванайсет оставаха няколко минути.

— Да — съгласи се той. — Мога да се срещна с господин Трент. Кажете му да заповяда.

Той затвори телефона и се усмихна на Додо.

— Изглежда всеки от нас, мила, има повод да празнува — ти за блестящото си бъдеще, а аз за новия хотел.

Един час преди това Уорън Трент седеше, обзет от тежки мисли, зад затворените двойни врати на кабинета си в служебния апартамент. Вече няколко пъти тази сутрин той посягаше към телефона с намерение да позвъни на Къртис О'Кийф и да приеме условията за влизането му във владение над хотела. Изглежда нямаше повече причини да отлага. Профсъюзът на надничарите беше последната му надежда за поредната финансова помощ. Безцеремонният отказ, който му поднесоха оттам, лиши Уорън Трент от последната възможност за противодействие срещу чудовището О'Кийф.

И все пак щом се пресегнеше към телефона, Уорън Трент спираше ръката си. Чувствуваше се като затворник, осъден на смърт за определен час, комуто е предоставена възможността преди това да избере самоубийството. Беше се примирил с неизбежното. Разбираше, че краят му като собственик приближава — друг избор нямаше. Ала въпреки всичко човешката му природа го подтикваше да се улавя за всяка останала минута, докато времето отмине и необходимостта от решение не настъпи.

Беше готов да капитулира, когато пристигна Питър Макдермот. Той му докладва за решението на американските стоматолози да продължат работата на конгреса, но този факт не беше изненадващ за Уорън Трент, тъй като го бе предсказал още предишния ден. Но сега цялата тази история му се струваше далечна и маловажна. Дори почувствува облекчение, когато Питър Макдермот си отиде.

После за малко се поразмисли, припомняйки си миналите успехи и радостта, която му бяха донесли. Преди време, и то не така отдавна, към хотела му проявяваха интерес великите или почти великите — президенти, короновани глави, благородници, блестящи жени и видни личности, могули на властта и богатството, известни и неизвестни, отличаващи се само с едно: те изискваха внимание към себе си и го получаваша. А накъдето отиваше този елит, там го следваха и останалите и така „Сейнт Грегъри“ се превърна едновременно в Мека и машина за злато.

Но когато на човек не му остава нищо друго освен спомени, или поне му се струва, че е така, много по-разумно бе да им се наслаждава. Уорън Трент се надяваше, че в този час, който му оставаше като собственик, няма да бъде обезпокояван.

Но надеждите му се оказаха напразни.

Кристин Франсис влезе тихо, както винаги, долавяйки настроението му.

— Господин Емил Дюмер би искал да говори с вас. Не бих ви безпокоила, но той твърди, че е спешно.

Трент изсумтя. Лешоядите започнаха да се навъртат, помисли си той. Макар като поразмисли, реши, че сравнението му не е много справедливо. В хотел „Сейнт Грегъри“ бе вложена значителна сума от Промислено-търговската банка, чийто представител беше Емил Дюмер. И тъкмо Промислено-търговската банка отказа преди няколко месеца да продължи срока на кредита, както и да финансира по-голям заем. Е, хубаво, Дюмер и неговите колеги, директорите, няма вече за какво да се тревожат. С предстоящата сделка парите им щяха да се възстановят. Уорън Трент реши, че трябва да ги увери в това.

Той се пресегна към телефона.

— Не — каза Кристин. — Господин Дюмер е тук и чака отвън.

Уорън Трент спря учуден. Беше крайно необичайно, че Емил Дюмер бе напуснал банковата си твърдина, за да посети някого лично.

Миг по-късно Кристин въведе посетителя и излезе, като затвори вратата.

Нисък, представителен, с къдрав бял бретон, Емил Дюмер беше от креолски произход. И все пак, макар и странно, изглеждаше като излязъл от страниците на „Клуба Пикуик“.^[1] За това допринасяше и надутата му суетливост.

— Извинете ме, Уорън, за внезапното нахлуване, без да предупредя. Все пак работата, за която дойдох, не ми оставя много време за деликатност.

Те се здрависаха небрежно и собственикът посочи стол на госта си.

— Каква е работата?

Ако не възразявате, бих искал да започна всичко подред. Първо, позволете ми да изразя съжалението си, че не ни бе възможно да

изпълним молбата ви за заема. За жалост и сумата, и условията ви бяха извън възможностите ни и установената политика на банката.

Уорън кимна уклончиво. Той не изпитваше особени чувства към банкера, но никога не си бе позволил да го подценява. Под надутата превзетост, която отвличаше и залъгваше вниманието на мнозина, се криеше остър и силен интелект.

— Все пак дойдох днес с намерение, което, надявам се, ще може да компенсира неприятните последици от предишната ни среща.

— Това — отбеляза Уорън Трент — е почти невероятно.

— Ще видим — банкерът извади от елегантно куфарче няколко карирани листа, изписани с молив. — Доколкото разбрах, вие сте получил предложение за хотела от корпорацията на О'Кийф.

— Предполагам, не сте питал за това ФБР?

Банкерът се усмихна.

— Нали нямате нищо против, ако ме информирате за условията на сделката?

— А защо да ви информирам?

— Защото — отвърна отчетливо Емил Дюмер — дойдох, за да ви направя контрапредложение.

— Ако е за това, то аз имам още по-голямо основание да не говоря по този въпрос. Само ще ви кажа, че съм дал съгласието си да отговоря на хората на О'Кийф днес до обяд.

— Точно така. И аз получих същата информация и поради тази причина пристигнах така внезапно. Междувременно искам да се извиня, че не дойдох по-рано, но ми трябваше време, докато събера необходимите сведения и инструкции.

Новината за предложението, отправено в последния час и при това от този събеседник, не развълнува особено Уорън Трент. Той предположи, че някаква група от местни инвеститори, чийто представител се явяваше Емил Дюмер, бе решила да се обедини с намерение да купи евтино хотела, а по-късно да го продаде на изгодна цена. Но каквито и да бяха условията им, те едва ли можеха да се мерят с предложението на О'Кийф. А и положението на Уорън Трент не би се подобрило особено.

Банкерът разгледа бележките с молив.

— Доколкото разбирам, корпорацията на О'Кийф ви е предложила покупка за четири милиона. От тях два милиона ще се

използват за погасяване на сегашната ипотека, а от останалите един ще ви дадат в брой и един под формата на нови акции, които О'Кийф ще пусне. Освен това се носи слух, че ще имате възможност да ползвате под наем апартамента си в хотела.

Уорън Трент почервения от гняв и удари силно с юмрук по масата.

— Върви по дяволите, Емиле! Престани да си играеш на котка и мишка с мен.

— Ако ви се струва, че е така, моля да ме извините.

— Престанете за бога! Ако вече са ви известни подробностите, защо питате?

— Откровено казано — отвърна Дюмер, — надявах се да получа потвърждението, което току-що ми дадохте. Освен това аз съм упълномощен да ви направя малко по-изгодно предложение.

Уорън Трент разбра, че се е хванал на стара и елементарна уловка. Но той беше изпълнен с възмущение, че Дюмер си бе позволил да му я приложи.

Очевидно и в самата организация на Къртис О'Кийф имаше предател, вероятно някой от щаба на магната, който бе отблизо запознат с неговите най-висши комбинации. В крайна сметка зад всичко това се криеше някаква иронична справедливост, след като Къртис О'Кийф, който се ползуваше от услугите на шпионажа в своя бизнес, бе самият той шпиониран.

— Та с какво са по-добри тези условия? И кой ги предлага?

— Нека първо да отговоря на втория въпрос. Засега не съм упълномощен да ви кажа.

Уорън Трент изсумтя.

— Аз върша бизнес с хора, които мога да видя, а не с духове.

— Аз не съм дух — припомни му Дюмер, — при това вие разполагате с гаранциите на банката, че предложението, което съм упълномощен да направя, е „bona fide“^[2] и партньорът, когото банката представя, е с безупречна репутация.

Все още раздражен от уловките, на които бе подложен преди малко, собственикът каза:

— Нека да говорим по същество.

— И аз имам такова намерение — банкерът разлисти записките си. — В основни линии оценката на хотела, която изготвиха моите ръководители, съвпада с тази на корпорацията на О'Кийф.

— Няма нищо чудно, тъй като вие разполагате с данните на О'Кийф.

— Все пак в някои отношения има съществени различия.

За пръв път от началото на разговора Уорън Трент почувствува нарастващ интерес към думите на банкера.

— Първо, моите ръководители нямат никакво желание да преустановите връзките си със „Сейнт Грегъри“ или пък да се откъснете от финансовата му дейност. Второ, те възнамеряват, докато това е оправдано от търговска гледна точка, да запазят независимостта на хотела и присъщите му характерни качества.

Уорън Трент стисна здраво ръчките на стола. Погледна вдясно към стенния часовник. Стрелките сочеха дванайсет без четвърт.

— Все пак те ще настояват да получат контролния пакет с акции, което при сегашните обстоятелства е разумно изискване с оглед осъществяването на ефективен контрол при управлението. По този начин вие самият ще станете акционер с най-голям брой малки акции. Освен това ще ви помоят да си подадете оставката като президент и директор на хотела. Ще ви затрудня ли, ако ми дадете чаша вода?

— Уорън Трент напълни чашата от термоса върху бюрото.

— Какво имате предвид — да стана помощник-келнер ли? Или може би помощник на портиера?

— Най-малко това — Емил Дюмер отпи от водата и после погледна чашата. — Винаги съм се учудвал от забележителния факт как успяват да превърнат нашата кална Мисисипи в такава вкусна вода.

— Продължавайте.

Банкерът се усмихна.

— Моите ръководители предлагат веднага щом си подадете оставката, да бъдете назначен за член на управителния съвет първоначално за срок от две години.

— Просто фигурант, доколкото разбирам.

— Може би. Но на мен ми се струва, че може да има и по-лоши неща. Или навярно предпочитате фигурант да бъде господин Къртис О'Кийф? А колкото до въпроса по предаването на акциите и финансирането, бих искал да го разгледаме по-подробно.

Докато банкерът говореше и често поглеждаше към бележките си, Уорън Трент бе обзет от умора и чувство за нереалност. В паметта

му изплува случай от миналото. Веднъж, още съвсем малко момче, беше отишъл на някакъв селски панаир, стиснал в юмруче няколко спестени монети за всевъзможните механизирани игри. Беше се осмелил да стъпи на една платформа, която се наричаше „кейкуок“^[3]. Струваше му се, че от това забавление бе произлязъл и танцът „лимбо“^[4].

Спомни си, че представляваше някаква платформа от отделни части, скачени помежду си, които непрекъснато се движеха ту нагоре и надолу, ту напред и назад... от това наоколо всичко се люлееше и за едно пени ти се предоставяше опасната възможност да паднеш, преди да стигнеш отсрещния край. Отначало всичко му се струваше забавно, но си спомни, че като наближи края, не желаше нищо друго, а само да скочи на земята.

През последните седмици сякаш отново се движеше по „кейкуок“. Отначало беше изпълнен с увереност, но после подът внезапно се изплъзна под краката му. Платформата се издигна и надеждата го осени, а после всичко пропадна. Към края Профсъюзът на надничарите го увери, че всичко ще се уреди, но сетне и тази гаранция се сгромоляса внезапно на идиотските си съставни части.

И ето съвсем неочаквано този „кейкуок“ отново се успокои и той не желаше нищо друго, освен да слезе на земята.

Уорън Трент беше наясно, че след време чувствата му ще се променят и както винаги ще надделее личният му интерес към хотела. Но засега изпита единствено облекчение от това, че някак товарът на отговорността падаше от плещите му. И наред с чувството за облекчение у него се зараждаше и любопитство.

Кой ли от водачите на бизнеса в града се криеше зад Емил Дюмер? Кой ли се бе загрижил да поеме финансовия риск да остави „Сейнт Грегъри“ като традиционно независим хотел? Навярно Марк Прейскът? Дали пък владетелят на универсалните магазини не търсеше пътища за разрастване на и без това широките си интереси? Уорън Трент си спомни, че през последните дни бе чул от някого, че Марк Прейскът е в Рим. В това навярно се криеше обяснението за прикрития подход. Е, добре, който и да е, той предположи, че скоро щеше да го разбере.

Сделката с акциите, за която говореше bankerът, беше справедлива. За разлика от предложението на О'Кийф в този случай

Уорън Трент щеше да бъде обезщетен с част от акциите на хотела. Според условията, които О'Кийф предлагаше, той щеше изцяло да бъде отстранен от дейността на „Сейнт Грегъри“.

Колкото за определянето му за председател на управителния съвет, при все че му предлагаха почетна длъжност, лишена от власт, така поне щеше да бъде вътрешен, привилегирован наблюдател на всички процеси. Този престижен пост не биваше да се изпуска.

— Та, това е — заключи Емил Дюмер — по същество предложението. Що се отнася до неговата надеждност, вече ви уведомих, че е гарантирано от банката. При това още днес следобед съм готов да дам писмо, заверено от нотариус, в което са представени всички предложения.

— А окончателното приключване на сделката, ако я приема?

Банкерът се замисли и сви устни.

— Няма никаква причина, която би попречила на бързото оформяне на документите, а освен това срокът на ипотеката изисква също да побързаме. Бих казал, че утре по това време ще можем да подпишем договора.

— И несъмнено тогава ще ми бъде разкрита самоличността на купувача.

— Това представлява — съгласи се Емил Дюмер — абсолютно необходимо условие за сделката.

— След като утре ще стане известен купувачът, защо не го назовете сега?

Банкерът поклати глава.

— Трябва да спазвам инструкциите.

За миг в Уорън Трент проблесна старият му гняв. Обзе го изкушението да настоява за разкриване името на купувача като условие от негова страна за приемане на сделката, но здравият разум надделя. Има ли някакво значение дали поставените условия ще бъдат изпълнени? А и разискването на въпроса щеше да му струва сили. При това умората, която усети преди няколко минути, отново го налегна.

Той въздъхна и просто отвърна:

— Съгласен съм.

[1] Роман от английския писател Чарлз Дикенс — Бел.пр. ↑

[2] Надеждно, надежда (лат.) — Бел. пр. ↑

[3] Негърска игра — танц, който подът постоянно се движи — целта е да не се падне докрая, наградата е торта („кейк“) — Бел.ред. ↑

[4] Танц, при който танцуващите се навеждат назад и минават под хоризонтален лост, който постепенно се смъква надолу — Бел.пр.

↑

Къртис О'Кийф гледаше Уорън Трент със злоба и недоверие.

— И вие имате нахалството да се явите и да ми кажете, че сте продал хотела на друг?

Те бяха в гостната на апартамента на О'Кийф. Непосредствено след като Емил Дюмер си отиде, Кристин Франсис позвъни по телефона, за да уговори срещата, на която Уорън Трент присъствуваше. Додо, върху чието лице беше изписана неувереност, бе застанала зад О'Кийф.

— Можете да го наричате нахалство — отвърна Уорън Трент. — Ако питате мен, това е само информация. Може би ще ви бъде интересно да разберете, че не съм продал хотела изцяло и че съм запазил значителна част от акциите за себе си.

— Тогава и тях ще загубите! — лицето на О'Кийф беше почервенияло от гняв. От много години не му се беше случвало да пожелае да купи нещо, и то да му бъде отказано. Дори сега, обзет от мъка и разочарование, той не можеше да повярва, че наистина му отказват. — Боже господи! Кълна се, че ще ви смажа!

Додо протегна ръка и докосна О'Кийф за ръкава.

— Кърти!

Той дръпна рязко ръката си.

— Я млъкни!

Вените по слепоочията му видимо запулсираха. Беше преплел стегнато пръсти.

— Ти си развълнуван, Кърти. Не трябва да...

— Върви по дяволите! Не се бъркай в тази работа!

Додо извърна умоляващо очи към Уорън Трент. Погледът ѝ успокои Трент, който беше готов да избухне.

— Можете да постъпите, както пожелаете — каза той на О'Кийф. — Но ще ви припомня, че не разполагате с божественото право единствено вие да купувате. Освен това вие дойдохте тук по собствено желание, а не по моя покана.

— Вие ще проклинате този ден! Вие и всички останали, които и да са. Аз ще строя. Ще срина този хотел и ще го разоря. Всеки замисъл от моите планове ще бъде отправен към унищожението на това място и на вас заедно с него.

— Ако някой от нас доживее дотогава — след като се беше овладял, Уорън Трент почувствува, че самообладанието му се възвръща, докато О'Кийф не можеше да се успокои. — Може и да не доживеем, разбира се, дотогава, защото за осъществяването на намеренията ви е необходимо време. А и новите собственици могат да ви накарат да пръснете доста от парите си.

Това беше необосновано предсказание, но той се надяваше, че някой ден ще се сбъдне.

— Вън! — избухна О'Кийф.

— Този хотел все още е мой — каза Уорън Трент. — Докато още сте мой гост, вие разполагате с известни привилегии в своите стаи. Все пак ще ви предлага да не прекалявате с тях. И като се поклонил леко и почтително на Додо, той излезе.

— Кърти — каза Додо.

О'Кийф, изглежда, не я чу. Той дишаше тежко.

— Кърти, добре ли си?

— Непременно ли трябва да задаваш тъпите си въпроси? Разбира се, че съм добре — и гневно закри из стаята.

— Та това е само един хотел, Кърти. А ти имаш още толкова много.

— Аз искам да имам и този.

— Но този възрастен човек има само един хотел...

— О, да! Ти, разбира се, гледаш по този начин на нещата! Предателски и глупаво — гласът му беше креслив и истеричен. Додо, изплашена, никога не го беше виждала така разгневен.

— Моля те, Кърти!

— Аз съм обграден от глупаци! Глупаци, глупаци, глупаци! И ти си глупачка. И затова ще те разкарам. Ще те заменя с друга.

Още в същия миг той се разкая за думите си. Дори и на него самия те подействуваха като удар, охлаждайки гнева му като внезапно угасен пламък. Последва кратко мълчание, а после той промърмори:

— Извинявай! Не трябваше да казвам това.

Очите на Додо бяха замъглени от сълзи. Тя докосна косата си с онзи разсеян жест, който беше забелязвал и преди.

— Аз се досещах, Кърти. Не трябваше да го казваш.

Тя отиде в съседния апартамент и затвори вратата подир себе си.

Една неочаквана награда повдигна духа на Ключаря Милн.

Сутринта Ключаря върна в универсалния магазин „Мезон Бланш“ вчерашните си стратегически покупки. Не срещна никакви затруднения и парите му бяха върнати бързо и учтиво. Междувременно това го освободи от излишния товар и запълни и бездруго един цял час от свободното му време. Все пак трябваше да изчака още няколко часа, докато приготвят специалния ключ, който поръча вчера при шлосера от Ирландския канал.

Готвеше се да излезе от магазина, когато щастието му се усмихна.

Пред един от щандовете на първия етаж елегантно облечена клиентка, тършувайки в чантата си за кредитната карта, изпусна на пода връзка с ключове. Изглежда нито тя, нито някой друг освен Ключаря забеляза това. Поспря се наблизко да разгледа вратовръзките на съседния щанд, докато жената отмина нататък.

Той мина покрай щанда и сякаш виждайки за пръв път ключовете, спря се и ги взе. Веднага установи, че освен ключове за кола на връзката имаше и други от входни врати. Но опитните му очи веднага забелязаха нещо по-важно — миниатюрна пластинка с номера на колата. Чрез тези пластинки службата на инвалидите изпращаше по пощата срещу заплащане ключовете. От номера личеше, че колата е от Луизиана.

Ключаря понесе преднамерено открито ключовете и се забърза подир жената, която излизаше от магазина. Ако някой го беше забелязал преди малко, сега би му станало ясно, че той се стреми да върне ключовете на собственика им.

Но щом се сля с пешеходната тълпа по „Канал стрийт“, той стисна ключовете в ръка и ги пусна в джоба си.

Жената все още се забелязваше. Ключаря я следваше на разумно разстояние. След две преки тя прекоси „Канал стрийт“ и влезе в един фризьорски салон. Застанал отвън, Ключаря забеляза как тя се приближи към касиерката, която погледна книгата със заявките, и

после жената седна и зачака. С повишено настроение Ключаря се устреми към една телефонна будка.

С едно позвъняване в местното бюро за справки той разбра, че може да получи необходимата информация от столицата на щата, Батън Руж. Ключаря се обади там и помоли да го свържат с отдела за регистриране на превозните средства. Телефонистката от централата веднага го свърза със съответния вътрешен номер.

Протегнал връзката с ключовете пред себе си, Ключаря продиктува номера на колата от миниатюрната пластинка. Някакъв отегчен чиновник го осведоми, че колата е регистрирана на името на някой си Ф. Р. Драмънд, чийто адрес е в района на „Лейквю“, Ню Орлийнс.

В Луизиана, както и в другите щати и области в Северна Америка, имената на собствениците на коли не представляваха тайна и в повечето случаи можеха да се научат с едно телефонно позвъняване. Ключаря чудесно знаеше това и неведнъж се беше възползвал от тази възможност.

Той отново позвъни, само че този път на номера, записан срещу името на Ф. Р. Драмънд. Както се очакваше, след продължителното звънене не последва никакъв отговор.

Трябваше да се действа бързо. Прецени, че разполага с малко повече от час. Спря едно такси, което бързо го откара до паркинга с неговата кола. Оттам с помощта на картата на града той се упъти към „Лейквю“, като се добра без особени трудности до адреса, който беше записал.

Разгледа внимателно къщата от разстояние половин пресечка. Беше добре поддържана двуетажна сграда с двоен гараж и голяма градина. Над алеята за коли се беше надвесил огромен кипарис, който по щастлива случайност препречваше видимостта от съседните къщи.

Ключаря докара колата смело под дървото и пристъпи към парадния вход. Вратата отстъпи, щом направи още първия опит.

Вътре беше тихо.

— Има ли някой в къщи? — извика той високо.

Ако беше последвал отговор, той разполагаше с готово обяснение, че вратата била отворена и че е сбъркал адреса. Но отговор не последва.

Прегледа бързо стаите на първия етаж и после се качи горе. Там имаше четири спални, в които не намери никого. В килера на най-голямата стая откри две кожени палта. Извади ги и ги захвърли на леглото. В друг шкаф попадна на куфари. Ключаря се спря на най-големия и напъха палтата в него. Тоалетната масичка му предложи кутия за бижута, чието съдържание изсипа в куфара, като добави една кинокамера, бинокъл и транзисторен радиоапарат. Затвори куфара и го понесе надолу, където го отвори, за да прибави една сребърна купа и поднос. Магнитофонът, който забеляза в последния миг, той понесе към колата, като държеше в едната си ръка, а в другата големия куфар.

За всичко това Ключаря се забави в къщата не повече от десет минути. Намести куфара в багажника на колата и потегли. Подир час укри плячката в стаята си в мотела на магистралата „Шеф Мънтуър“, след което паркира колата на обичайното ѝ място в града и пое радостно към хотел „Сейнт Грегъри“.

По пътя, обзет от шеговито настроение, той пусна ключовете в една пощенска кутия съгласно молбата, изписана на пластинката. Несъмнено организацията, която произвеждаше тези пластинки, щеше да изпълни задължението си да върне ключовете на собственика.

Тази неочаквана плячка, според изчисленията на Ключаря, щеше да му донесе почти хиляда долара.

В кафенето на „Сейнт Грегъри“ той изпи едно кафе, хапна сандвич и после се отправи към шлосера от Ирландския канал. Ключът за президентския апартамент беше готов и макар да му поискаха безбожна цена, той заплати, изпълнен с радостно настроение.

На връщане забеляза със задоволство, че слънцето грее благосклонно от безоблачното небе. Този факт, както и неочакваната сутрешна плячка бяха явни предзнаменования, предвещаващи успеха на главната задача, която му предстоеше да изпълни наскоро. Ключаря установи, че предишната му самоувереност и чувството за непобедимост отново го бяха обхванали.

Над Ню Орлийнс градските камбани отбелязваха в лениво безредие настъпването на обедния час. Съзвучието от техните мелодии достигаше неясно до президентския апартамент на деветия етаж, чиито прозорци бяха затворени и запечатани за постигане на пълен ефект от работата на климатичната инсталация. Кройдънският дук, който неуверено си наливаше четвъртата чаша с шотландско уиски и сода за тази сутрин, чу звъна на камбаните и погледна часовника си, за да се увери в точния час. Той поклати глава в недоумение и промърмори:

— Толкова ли е?!... Такъв дълъг ден... откакто се помня, по-дълъг не е имало.

— Все още свърши някога — отвърна дукесата от софрата, където неуспешно се опитваше да се вгълби в стихотворенията на У. Х. Одън^[1], но отговорът ѝ не прозвуча така сурово, както през последните дни. Времето, прекарано в очакване от миналата нощ, и мисълта, че Огилви и злополучната кола са някъде на север — но къде?, — изпълваха и дукесата с напрежение. Бяха изминали деветнайсет часа от последната им среща с главния инспектор на хотела и досега не бяха чули нищо за него.

— За бога! Не може ли той да ни се обади по телефона? — дукът закри нервно из стаята, както правеше вече цяла сутрин.

— Ние се разбрахме да не си звъним — припомни му дукесата с все още мек тон. — Така е много по-безопасно. При това, ако колата е скрита през деня, както се надяваме, вероятно и той не се мярка пред хората.

Кройдънският дук отново се наведе над разгърнатата пътна карта и започна за пореден път да я изучава. Пръстът му се плъзна, описвайки кръг в околностите на град Мейкън, щат Мисисипи, и после промърмори на себе си:

— Много е близо, адски близо. И само толкова за днес... Остава ни да чакаме — той се отдалечи от картата и промърмори: — Тоя могат и да го намерят.

— Очевидно не са, иначе щяхме да разберем по някакъв начин.

До дукесата лежеше следобедният брой на вестник „Стейтс Айтъм“. Беше изпратила секретаря да го вземе от фоайето. Освен това целия предиобед следяха новините по радиото, които се излъчваха на всеки час. Радиото работеше тихо, но говорителят излагаше щетите, нанесени от лятната буря в Масачузетс, а преди това предаде изявление на Белия дом за Виетнам. И вестниците, и в сутрешните радиопредавания се споменаваха за инцидента с катастрофиралата кола, но колкото да отбележат, че разследването продължава и че няма направени разкрития.

— Той имаше възможност да кара само няколко часа миналата нощ — продължи дукесата, сякаш искаше да се самоуспокои. — Довечера ще бъде по-различно. Ще тръгне веднага, щом се стъмни, и до утре сутринта ще бъде в безопасност.

— В безопасност! — дукът мрачно се извърна към питието си. — Предполагам, че това е най-разумното нещо, за което трябва да мислим, а не затова какво се е случило. Онази жена... детето. Имаше и снимки... сигурно си ги видяла.

— Вече говорихме за това. Няма смисъл да го повтаряме.

Изглежда дукът не я чу.

— Днес е погребението... следобед... можех поне да отида.

— Не можеш и знаеш, че не бива.

В красивата и просторна стая настъпи тягостно мълчание.

То бе внезапно нарушено от телефонен звън. Двамата се спогледаха, но нито един не искаше да отговори. Лицето на дука се изкриви в болезнена гримаса.

Телефонът отново иззвъня и после замлъкна. През междинните врати до тях достигна гласът на секретаря, който бе отговорил на деривата.

Миг след това секретарят почука, влезе почтително и се обърна към дука:

— Ваша светлост, звънят от един от местните вестници. Казват, че са получили — той се поколеба над непознатия термин — бюлетин-мълния, който навярно се отнася за вас.

Дукесата с усилие запази спокойствие.

— Аз ще се обадя. Затворете деривата.

Тя вдигна слушалката на телефона до себе си. Само внимателният наблюдател би забелязал, че ръцете ѝ треперят.

Тя изчака да се затвори другият апарат и сетне обяви:

— Кройдънската дукеса е на телефона.

Отговори ѝ рязък мъжки глас:

— Мадам, обаждате се от градската редакция на вестник „Стейтс Айтъм“. Получихме съобщение-мълния от „Асошиейтед прес“, а току-що пристигна и още едно, по-подробно... — гласът замлъкна. — Извинете! — тя чу как мъжът раздражено каза: — Къде, по дяволите, отиде това? ... Хей, Анди, я ми подай оная телеграмка.

В слушалката се разнесе шум от хартия и после гласът продължи:

— Извинете, мадам, ще ви го прочета.

„ЛОНДОН (АСОШИЕЙТЕД ПРЕС) — Днес парламентарните източници посочиха кройдънския дук, известен дипломат със специални поръчки на британското правителство, за нов посланик на Великобритания във Вашингтон. Първоначалната реакция е благоприятна. В близко време се очаква официално съобщение.“

Това е част от телеграмата, мадам, но аз няма да ви занимавам повече с нея. Ние се обаждате, за да разберем дали съпругът ви не би направил някакво изявление, и ако не възразявате, бихме желали да изпратим фотограф в хотела.

За миг дукесата затвори очи, оставила се на обзелото ѝ я облекчение да се разлее във вените ѝ като упойващо лекарство.

Гласът се обади в слушалката:

— Мадам, чувате ли ме?

— Да — тя застави мисълта си да заработи.

— Колкото до изявлението бихме искали...

— Засега — прекъсна го дукесата — съпругът ми няма какво да заяви и няма да направи никакво изявление, докато назначението му не бъде официално потвърдено.

— В такъв случай...

— Същото се отнася и за фотографа.

— Тогава в следващия брой ще поместим, разбира се, материалите, с които разполагаме — в гласа се долови нотка на

разочарование.

— Това е ваше право.

— Междувременно, ако излезе официално потвърждение, ние бихме желали да се свържем с вас.

— В такъв случай аз съм убедена, че съпругът ми с удоволствие ще се срещне с журналистите.

— Тогава ще можем ли отново да ви позвъним?

— Заповядайте.

Като затвори телефона, кройдънската дукеса се изправи и застана неподвижно. Накрая по устните ѝ заигра усмивка и тя каза:

— Стана! Джефри е успял.

Съпругът ѝ недоверчиво се вторачи в нея, после навлажни устните си с език.

— Вашингтон?

Тя му предаде съдържанието на бюлетина на Асошиейтед прес.

— Вероятно изтичането на информация е преднамерено, за да се провери каква ще бъде реакцията. А тя е благоприятна.

— Никога не бих повярвал, че дори брат ти би могъл...

— Всичко е благодарение на неговото влияние. Несъмнено съществуват и други причини. Времето беше благоприятно. Беше необходим човек като теб. Със същите политически убеждения. Освен това не бива да забравяш, че ние бяхме наясно за тази съществуваща възможност. За щастие всичко се разви в наша полза.

— Сега, когато всичко стана... — той замлъкна, като не пожела да довърши мисълта си.

— Какво като стана всичко?

— Чудя се дали ще мога да се справя?

— Ти можеш и трябва да се справиш. Ние двамата ще се справим.

Той поклати недоверчиво глава.

— Навремето...

— Това време още не е отминало — гласът на дукесата се изостри и прозвуча властно. — Днес, по-късно, ще трябва да се срещнеш с журналистите. Ще се наложат и други неща. Ще трябва да мислиш последователно и логично и да не се отпускаш.

Той кимна бавно.

— Ще направя всичко, което е по силите ми — и надигна чашата.

— Не! — дукесата стана от мястото си. Взе чашата от ръката на мъжа си и тръгна към банята. Той чу как съдържанието ѝ се изля в умивалника. Като се върна, тя заяви: — Няма да пиеш повече. Разбра ли? Нищо, каквото и да е.

Той възнамеряваше да възрази, но после се примири.

— Предполагам... но няма друг начин.

— Ако искаш, ще изхвърля бутилките, но и ти излей тази...

Той поклати глава.

— Ще се справя — с очевидно усилие на волята той събра мислите си. Както предишния ден, чертите му придобиха сила и с уверен глас той отбеляза: — Новините са добри.

— Да — каза дукесата. — Това означава нова начало за нас.

Той пристъпи към нея, но после промени решението си. Каквото и да е новото начало, той добре съзнаваше, че това не влиза в сметките.

През това време жена му разсъждаваше на глас:

— Ще трябва да преразгледаме плановете си за Чикаго. Отсега нататък твоите действия ще се следят внимателно. Ако заминем заедно за там, чикагските вестници ще го отбележат на лична място. Тогава биха могли да възникнат любопитни въпроси около това, кога колата е дадена за ремонт.

— Единият от нас трябва да замине.

Дукесата каза решително:

— Аз ще замина сама. Мога да си променя малко външния вид, ще си сложа очила. Ако внимавам, ще успея да се изплъзна от хорското любопитство — погледът ѝ се насочи към малкото дипломатическо куфарче, поставено до бюрото. — Ще взема със себе си останалите пари и ще направя всичко, каквото трябва.

— Имаш предвид, че... оня човек ще пристигне благополучно в Чикаго. Но той все още не е успял.

Очите ѝ се разшириха, сякаш си припомни за някакъв забравен кошмар.

— О, боже! Сега... повече от всякога трябва да успее! Трябва!

[1] Уилям Хю Одън (1907–1973), английски поет — Бел.пр. ↑

Веднага след обяд Питър Макдермот успя да отскочи до жилището си, където смени официалния си служебен костюм, който носеше повечето време в хотела, и облече ленени панталони и спортно сако. Върна се за малко в кабинета си в хотела, за да разпише писмата, и на излизане ги остави на бюрото на Флора.

— Ще се върна късно следобед — каза ѝ той. И като поразмисли, добави: — Разбрахте ли нещо за Огилви?

Секретарката поклати глава:

— Нищо наистина. Вие ме помолихте да разбера дали господин Огилви не е казал на някого къде отива. Всъщност не е казал.

— Аз и не очаквах да каже — изръмжа Питър.

— Само едно — поколеба се Флора. — Навярно не е толкова важно, но ми се струва малко странно.

— Какво е то?

— Казвате, че колата която е използвал господин Огилви била ягуар?

— Да.

— Тя е собственост на кройдънския дук и дукесата.

— Сигурна ли сте, че няма грешка?

— Стори ми се необичайно — каза Флора — и помолих да направят втора проверка в гаража. Казаха ми да се обърна към някой си Калгмър, който работи нощна смяна на пропуска на гаража.

— Да, познавам го.

— Той е бил дежурен миналата нощ и аз му позвъних в къщи. Каза ми, че господин Огилви представил пълномощно за колата, написано от кройдънската дукеса.

— Предполагам, че няма нищо лошо в това — сви рамене Питър. Все пак странно е, като си помислиш, че Огилви ще използва колата на Кройдън, а още по-странно е, че дукът и дукесата могат да поддържат някакви отношения с тоя недодялан полицаи. Очевидно и Флора си мислеше същото.

— Върнал ли е колата? — попита Питър.

Флора поклати отрицателно глава.

— Чудех се дали да не попитам кройдънската дукеса, но после реших, че е по-добре да попитам вас.

— Радвам се, че не си звъняла.

Стори му се, че няма нищо сложно в това да попита семейство Кройдън накъде е заминал Огилви. След като той е взел колата им, вероятно те знаят къде е отишъл. И все пак Питър се поколеба. След сблъсъка си с дукесата в понеделник вечерта нямаше никакво желание да рискува и да си навлече нови неприятности, още повече, че всеки въпрос би могъл да се изтълкува като намеса в личните ѝ работи. При това не бе много удобно да ѝ признае, че в хотела нямат представа къде се намира техният главен инспектор.

— Да не се занимаваме засега с това — каза Питър на Флора.

Спомни си, че му предстои да свърши още една задача — Хърби Чандлър. Сутринта имаше намерение да информира Уорън Трент за показанията на Диксън, Дюмер и останалите момчета, в които се посочваше, че старши пиколото е замесен в събитията около опита за изнасилване в понеделник вечерта. Но реши да не разговаря със собственика по този въпрос, след като забеляза, че неговите мисли са насочени другаде. Сега Питър прецени, че ще е по-добре да се види лично с Чандлър.

— Разбери дали Хърби Чандлър е на работа тази вечер — разпореди се той. — Ако е тук, кажи му, че искам да го видя към шест часа. Ако го няма, нека дойде утре сутринта.

Питър си тръгна от служебния апартамент и се спусна към фойето. Няколко минути по-късно излезе от полумрака на хотела на огряната от яркото обедно слънце улица „Сейнт Чарлз“.

— Питър, аз съм тук!

Той извърна глава и видя Марша, която му махаше, седнала зад кормилото на бяла открита кола сред колоната от свободни таксита. Бдителният портиер на хотела чевръсто изпревари Питър и отвори вратата на колата. Докато се настаняваше до Марша, той забеляза как трима таксиметрови шофьори се засмяха и един от тях дори изсвири продължително.

— Хей — каза Марша, — ако не беше дошъл, щях да си взема някой клиент.

Облечена в лека лятна рокля, тя му се стори както винаги прелестна, но зад безгрижния ѝ поздрав той почувствува, че прикрива притеснение, породено навярно от случилото се между тях миналата вечер. Той импулсивно улови ръката ѝ и я притисна.

— Харесва ми така — увери го тя, — макар че съм обещала на баща си да шофирам с двете ръце на кормилото.

С помощта на таксиметровите шофьори, които се отдръпнаха встрани, за да ѝ освободят пътя, Марша насочи колата към уличното платно.

Питър си помисли, докато чакаха зелената светлина на светофара на „Канал стрийт“, че из Ню Орлийнс непрекъснато го разхождат красиви жени. Та нали само преди три дни отиде с фолксвагена на Кристин в апартамента ѝ. Същата тази вечер той срещна за пръв път Марша. Стори му се, че е минало много време оттогава и това може би се дължеше на предложението за женитба, което Марша междувременно му бе направила. Но след отминалата нощ, в светлината на новия ден, вероятно Марша бе предприела по-разумен подход, ала дори и да не беше така, той реши да мълчи, докато тя самата не засегне този въпрос.

Близостта ѝ го накара да почувствува същата онази възбуда, особено като си припомни минутите на раздяла от предишната вечер — целувката, отначало нежна, а после с обземаща ги страст, превъзмогнала всякакви задръжки; бездиханните мигове, в които Марша от момиче се превърна в жена; когато я притискаше до себе си, усетил настойчивия призив на тялото ѝ. Наблюдаваше я крадешком — пламенната ѝ младост, гъвкавите движения на крехкото тяло под дрехата. Само да протегне ръка...

Той потисна не без усилие това желание. И докато продължаваше да устоява на вътрешното изкушение, си спомни, че през целия му живот досега близостта с жените бе замъглявала трезвите му мисли и го беше подтиквала към неразумни постъпки.

Марша погледна встрани, отклонявайки поглед от движението пред себе си.

— За какво си мислиш сега?

— За историята — излъга той. — Откъде ще започнем?

— От старото гробище „Сейнт Луис“. Нали не си ходил там?

Питър поклати глава.

— Никога не съм поставял гробищата на първо място в списъка със задачи.

— Но в Ню Орлийнс трябва да направиш това.

„Бейсън стрийт“ беше наблизно. Марша паркира внимателно колата от южната страна на улицата и те прекосиха булеварда към оградата на гробището „Сейнт Луис“, чийто вход беше украсен със старинни колони.

— На това място са се разиграли доста исторически събития — каза Марша, като улови Питър под ръка. — В началото на осемнайсети век, когато французите основали Ню Орлийнс, околностите били покрити предимно с блата. Дори и сега местността щеше да бъде същата, ако не бяха дигите, които ограждат реката.

— Знам, че градът е построен върху терени с подпочвена вода — каза Питър. — В мазетата на хотела през цялото денонощие изпомпват извиращата вода, за да я излеят в канализацията.

— Навремето е било още по-сложно и дори на сухите места на три фута дълбочина имало вода и когато изкопавали някой гроб, той се наводнявал, преди да успеят да спуснат ковчега. Разправят, че гробарите трябвало да стъпват отгоре, за да отиде ковчегът на дъното. Понякога пробивали дупки в дъските, за да можел да потъне. Хората казвали, че ако не си умрял наистина, то тогава вече ще се удавиш.

— Прилича ми на филм на ужасите.

— В някои книги пише, че миризмата на трупове прониквала в питейната вода — по лицето ѝ се изписа гримаса на отвращение. — Все пак по-късно влязъл в сила закон мъртвите да не се заравят в земята.

Тръгнаха по алеите, покрай които се редяха странни гробници. Питър не беше виждал досега такова гробище. Марша посочи с ръка наоколо.

— Ето какво е станало след приемането на закона. Наричаме това място в Ню Орлийнс град на мъртвите.

— Ясно ми е защо.

Наистина прилича на град, помисли си той. Криволичещите алеи подобно на улици водеха до гробовете, които бяха като миниатюрни къщи, изградени от тухли и украсени с гипсова мазилка, а някои с балкони с железни перила и тесни пътеки наоколо. Къщите бяха на няколко етажа. Единствено липсата на прозорци ги отличаваше от

истинските постройки и на тяхно място се виждаха безброй малки вратички. Питър посочи с ръка:

— Приличат на входове на жилища.

— Това наистина са жилища, но повечето са наети за кратко време.

Питър я погледна любопитно.

— Гробниците са разделени на отделения — обясни Марша. — Обикновените семейни гробници имат от две до шест отделения, а по-големите и повече. Всяко отделение има собствена вратичка. Когато предстои погребение, една от тях се отваря предварително. Ковчегът, който се намира вътре, се освобождава и тленните останки се изтикват към дъното, откъдето през една пролука падат на земята. Старият ковчег се изгаря и на негово място слагат новия. Оставят го така една година, а после всичко се повтаря.

— Само за една година ли?

— Стига му толкова — каза някакъв глас зад тях. — Макар да остава и по-дълго понякога, ако следващият не бърза много. На други пък им помагат хлебарките.

Те се извърнаха. Пред тях стоеше възрастен, набит човек в омазнени дочени дрехи, който ги гледаше приветливо. Той свали старовремската си сламена шапка и попи потта от плешивото си теме с червена копринена кърпа.

— Ама че горещо, а? Там вътре е по-хладно — и той потупа свойски вратичката на една гробница.

— Ако на вас ви се струва едно и също — каза Питър, — аз пък предпочитам да си остана на жегата.

— В края на краищата и вие ще дойдете тук — изкикоти се другият. — Здравейте, госпожице Прейскът.

— Здравейте, господин Колоди — отвърна Марша. — Това е господин Макдермот.

Гробарят кимна учтиво.

— Какво, семейното жилище ли искате да видите?

— Да — каза Марша.

— Тогава отгук — посочи той през рамо. — Преди седмица почистихме и там. Сега изглежда направо чудесно.

Те се упътиха през тесните, подобни на улици алеи и Питър забеляза отдавнашни дати и имена по стените. Водачът им посочи към

димящата купчина на едно открито пространство.

— Трябва да изгорим едно-друго.

Питър забеляза сред дима остатъци от ковчег.

Спряха пред една гробница с шест отделения, която приличаше на традиционните креолски къщи. Беше измазана в бяло и имаше постегнат вид от останалите. Върху остарели от годините мраморни плочки бяха изписани много имена, повечето на семейство Прейскът.

— Ние сме от стар род — каза Марша. — Трябва да им е доста тясно долу в праха.

Слънчевите лъчи се плъзнаха по гробницата.

— Нали е хубаво, а? — гробарят отстъпи, любувайки се на гробницата, и после посочи една врата близо до покрива. — Следващия път ще отворим тази врата, госпожице Прейскът, и там ще влезе баща ви — после докосна друга врата от втория ред. — А тази ще бъде за вас, макар че се съмнявам дали аз ще ви погребам — той замълча, но след малко добави замислено: — Всичко минава много по-бързо, отколкото би ни се искало. Та затова не бива да пилеете времето си, господине — и като попи отново потта от главата си, той отмина нататък.

Колкото и да бе горещо, Питър усети да го побиват тръпки. Обзе го тревога от мисълта, че макар и млада, Марша вече имаше осигурен гроб.

— Не е толкова страшно, колкото изглежда — каза Марша, без да откъсва поглед от лицето му, и той още веднъж се убеди в способността ѝ да чете мислите му. — Просто сме възпитани така, че възприемаме всичко това като част от самите нас.

Той кимна. Все пак се насити на тази обител на смъртта.

Бяха приближили изхода при „Бейсън стрийт“, когато Марша го задържа за ръка.

В този миг на улицата спря колона от коли. Като отвориха вратите, хората слязоха и се събраха на тротоара. Очевидно бяха дошли за някакво погребение.

— Питър, трябва да изчакаме — прошепна Марша? Те се отдалечиха и застанаха встрани, колкото да виждат изхода.

В това време хората на тротоара отстъпиха място на малка процесия. Най-напред пристъпваше бледен човек с мазните обноски на погребален чиновник. Следваше го свещеник.

Зад свещеника бавно пристъпваха шестима носачи, понесли на рамене тежък ковчег. Подир тях други четирима носеха малък бял ковчег. На капака му беше поставен стрък олеандри.

— О, не! — промълви Марша.

Питър стисна силно ръката ѝ.

Свещеникът припяваше:

— Нека ангелите отнесат душите ви в рая, а по пътя да ви срещнат мъчениците и да ви отведат в свещения град Йерусалим.

Опечалените вървяха след втория ковчег. Най-отпред сам пристъпваше млад мъж. Беше облечен в черен костюм, който не му бе по мярка, а в ръцете си неловко държеше шапка. Очите му бяха приковани в малкия ковчег. По страните му се стичаха сълзи. В групата зад него се чуваше плачът на някаква възрастна жена, подкрепяна от друга.

— И нека ви срещне хорът на ангелите небесни и да се насладите на вечния покой заедно със свети Лазар, който някога беше беден като вас...

— Това са жертвите от автомобилната катастрофа — прошепна Марша. — Майката с малкото момиченце. Писаха за тях във вестниците.

Питър забеляза, че тя плаче.

— Да, знам — отвърна той обзет от чувството, че самият е участник в процесията, съпричастен към болката на тези хора. Когато за пръв път в понеделник вечерта се сблъска с този случай, всичко му се стори мрачно и тъжно. Но сега трагичните събития изглеждаха много по-близки и реално съкровени. И докато кортежът отминаваше, той усети, че очите му се наливат със сълзи.

Зад опечалените от семейството вървяха и други хора. За свое учудване сред тях Питър забеляза едно познато лице. Отначало не успя да го разпознае, но после разбра, че това е Сол Начиз, възрастният сервитьор, който обслужваше стаите в хотела и когото освободиха от работа след разправията в понеделник вечерта с кройдънския дук и дукесата. Питър беше наредил да потърсят Начиз, във вторник сутринта и да му предадат разпореждането на Уорън Трент да излезе в платен отпуск до края на седмицата. В този миг Начиз погледна към мястото, където стояха Питър и Марша, без да покаже, че ги е познал.

Погребалната процесия продължи навътре в гробището и се изгуби от погледа. Двамата изчакаха, докато опечалените и страничните наблюдатели се оттеглят.

— Можем вече да тръгваме — каза Марша.

Неочаквано някой докосна Питър по ръката. Той се извърна и видя Сол Начиз. Все пак ги беше забелязал.

— Видях ви, че наблюдавате погребението, господин Макдермот. Познавате ли това семейство?

— Не — каза Питър. — Ние сме тук случайно.

И той представи Марша на Начиз.

— Защо не останахте до края на службата? — попита Марша.

Старецът поклати глава.

— Понякога някои неща са непоносими.

— Значи вие познавате семейството?

— Да, познавам ги много добре. Това е една тъжна история.

Питър кимна. Изглежда нямаше какво да добави.

— Аз не ви се обадох във вторник, господин Макдермот — каза Начиз, — но много съм ви благодарен за това, което направихте за мене. Имам предвид, че сте ме защитил.

— Няма нищо, Сол. Не смятам, че си виновен.

— Странна работа, като се размисли човек.

Старецът изгледа Марша, а после и Питър. Изглежда не му се тръгваше.

— Кое е странното? — попита Питър.

— Всичко. Целият случай — и Начиз посочи с ръка към отминалото шествие. — Трябва да е станало малко преди онази неприятност в понеделник вечерта. Само като си помислиш, че докато ние двамата разговаряхме...

— Да — каза Питър, но не му се искаше да говори за преживяванията си, които изпита по-късно на местопроизшествието.

— Искях да ви попитам, господин Макдермот, дали се е чуло нещо друго за историята с дука и дукесата?

— Абсолютно нищо.

Питър предположи, че Начиз, а и той самият с облекчение биха подхванали друг разговор, на различна тема от погребението.

Сервитьорът продължи:

— Много мислих за това. И струва ми се, те сякаш нарочно вдигнаха тази шумотевица. Иначе не мога да го проумея. А и все още не го разбирам.

Питър се сети, че Начиз бе казал почти същите думи и в понеделник вечерта. Припомни си точно думите на сервитьора. Начиз беше казал за Кройдънската дукеса: *„Тя ми блъсна ръката. Ако не знаех, че не бива, щях да кажа, че го направи нарочно.“* По-късно и у Питър се оформи същото мнение, че дукесата искаше този инцидент да се запомни. Какво беше казала? Как възнамерявали да прекарат спокойно вечерта в апартамента си и после да се поразходят наоколо. Беше казала, че се върнали преди малко. Питър си спомни, че още тогава се бе учудил колко много дукесата подчертава този факт.

После Кройдънският дук беше изломотил, че си оставил цигарите в колата, а дукесата го прекъсна рязко.

Дукът беше оставил цигарите си в колата.

Но ако съпрузите Кройдън са били в апартамента си и после са излезли да се поразходят наоколо...

Разбира се, биха могли да оставят цигарите и по-рано, през деня.

Но Питър реши, че не е така.

Той забрави събеседниците си и се замисли.

Защо Кройдън желяеха да скрият факта, че са използвали колата си в понеделник вечерта? Защо трябваше да създават впечатление, при това невярно, че са прекарвали вечерта в хотела? Дали оплакването от разлетите скариди по креолски не беше някакъв измислен способ, чрез който преднамерено въвличеният Начиз, а после и Питър да могат да подкрепят тази измислица? Ако не беше случайната забележка на дука, която разгневи дукесата, Питър би приел всичко за достоверно.

Защо трябваше да крият, че са използвали колата?

Преди малко Начиз каза: *„Смешна работа... е целият случай... трябва да е станал малко преди онази неприятност.“*

Кройдън имаха ягуар.

Огилви.

Изведнъж си спомни за ягуара, който излезе миналата нощ от гаража. Когато спря за миг под уличната лампа, Питър съзря нещо особено. Спомни си, че беше забелязал нещо. Но какво? С ужасяващо хладнокръвие той си припомни: *калникът и фарът; и двата бяха*

повредени. За пръв път описанията от полицейските бюлетини през последните дни попаднаха право в целта.

— Питър — каза Марша, — ти целият преbledня изведнъж.

Той почти не я чу.

Трябваше на всяка цена да се махне оттук, някъде, където можеше да се усамоти и да помисли. Всичко трябва да се обмисли внимателно и логично, без да бърза. Най-вече не бива да бърза и да стига до шаблонни изводи.

Пред него се намираха отделните фигурки от картинна мозайка. Външно сякаш съвпадаха в едно цяло. Но трябваше да се огледат и подредят отново и отново. Или може би да се захвърлят.

Идеята беше невероятна. Изглеждаше просто твърде фантастична, за да отговаря на истината. И все пак...

Сякаш от разстояние до него достигана гласът на Марша:

— Питър! Случило ли се е нещо? Какво има?

Сол Начиз също го наблюдаваше с недоумение.

— Марша — каза Питър, — сега не мога нищо да ти кажа. Трябва да си вървя.

— Къде ще вървиш?

— Ще се върна в хотела. Извинявай. По-късно ще се опитам да ти обясня.

— Аз имах намерение да пием заедно чай — в гласа ѝ прозвуча разочарование.

— Повярвай ми, но имам много важна работа.

— Ако трябва веднага да тръгнеш, ще те откарам с колата.

— Не — ако тръгнеш с Марша, тя щеше да го заговори, а той да ѝ дава обяснение. — Моля те. Ще ти се обадя по-късно.

Той ги остави объркани, загледани подире му.

Отвън, на „Бейсън стрийт“, спря едно минаващо такси. Беше казал на Марша, че ще върви пеша до хотела, но сега премисли и каза на шофьора да го откара в квартирата му.

Там щеше да бъде по-спокойно.

Да обмисли всичко и да реши какво да прави.

Наближаваше привечер, когато Питър Макдермот обобщил заключенията си.

Той си каза: когато премислиш нещо двацет, трийсет, четиридесет пъти, когато всеки път стигааш до едно и също заключение и когато става дума за резултат като този, до който си стигнал, тогава не можеш да избягаш от дълга си.

Откакто се раздели с Марша, вече час и половина стоеше затворен в апартамента си. Потискайки възбудата и желанието си да бърза, беше си наложил да размисли за всичко логично, внимателно и спокойно. Припомни си едно след друго всички събития от понеделник вечерта. Потърси всякакви възможни обяснения както за отделните случки, така и за всички събития, взети заедно. В нито едно обяснение не намери логичност и смисленост освен ужасното заключение, до което така внезапно бе стигнал днес следобед.

Повече нямаше защо да разсъждава. Трябваше да вземе решение.

Помисли си дали да не изложи всичко, което знае, и да сподели съмненията си с Уорън Трент. Но после се отказа от тази идея, тъй като му се стори, че това би показало липса на смелост и нежелание да поеме отговорността върху себе си. Каквото предстоеше да се направи, щеше да го свърши сам.

Всичко трябваше да се поднесе в завършен вид. Той смени бързо светлия костюм с по-тъмен. Излезе навън и се качи на едно такси, за да стигне по-бързо до хотела.

Прекоси фойето, отвърщайки на поздравите, и се качи в кабинета си на мецанина. Флора вече си беше отишла. На бюрото му лежеше купчина писма, но той не им обърна внимание.

Поседя за малко спокойно в притихналата канцелария, обмисляйки какво да предприеме. После вдигна телефона и като изчака да му дадат външна линия, набра номера на полицията.

Непрекъснатото бръмчене на някакъв комар, който бе успял да се промъкне в ягуара, събуди Огилви от следобедния му сън. Той се разсъни бавно и отначало не успя да си припомни къде се намира. После в паметта му изплуваха събитията в цялата им последователност: тръгването от хотела, шофирането в утринния здрач, неоснователната тревога, решението да изчака през деня, преди да продължи на север, и накрая набраздения, тревясал път до горичката, където скри колата.

Очевидно прикритието беше добре подбрано. Като погледна часовника си, установи, че е спал необезпокояван в продължение на осем часа.

Докато се пробуждаше напълно, усети, че го обзема болка. В колата беше задушно, краката му бяха вдървени и го боляха от свитата поза, в която бе дремал на задната седалка. Чувствуваше устата си пресъхнала и с неприятен вкус. Беше ожаднял и изпитваше вълчи глад.

Ръмжейки от болка, Огилви изправи туловището си и отвори вратата на колата. Внезапно отгоре му връхлетя цяло ято комари. Пропъди ги с ръка, после се огледа наоколо, като се ориентира бавно, сравнявайки околността с това, което бе видял сутринта. Когато пристигна, беше все още хладно и едва се развиделяваше, а сега слънцето се бе издигнало високо и дори в сянката на дърветата жегата беше непоносима.

Като излезе накрая на горичката, той забеляза в далечината магистралата с нагрятия въздух, който трептеше над асфалта. Рано сутринта там нямаше никакво движение, но сега и в двете посоки бързо преминаваха коли и камиони и шумът от моторите им едва долиташе до Огилви.

Но наоколо, освен постоянното жужене на насекомите, не се забелязваха други признаци на живот. Пред него, чак до магистралата, се бяха ширнали задрямали поляни, спокойният коларски път и самотната горичка, зад която бе скрит ягуарът.

Огилви се облекчи и после разтвори един пакет, който беше сложил в багажника, преди да потегли от хотела. Беше увил в хартия термос с кафе, няколко консерви с бира, сандвичи, салам, бурканче с краставички и ябълков сладкиш. Ядеше лакомо, като наквасяше залците си с големи глътки бира, а после и с кафе. То беше изстинало през нощта, но беше силно и с приятен вкус.

Докато ядеше, слушаше радиото в очакване на новините от Ню Орлийнс. Когато започнаха, споменаха бегло за разследването по катастрофата с колата и че не са направени нови разкрития.

След това реши да поразгледа наоколо. На неколкостотин метра, на върха на една могилка, се намираше друга горичка, малко по-голяма от първата. Прекоси голото поле и от другата страна на дърветата съгледа лениво, кално поточе с обрасли в мъх брегове. Коленичи до водата, поизми се, доколкото беше възможно, и се почувствува освежен. Тревата беше по-зелена и по-примамлива, отколкото онази в гората, където беше скрит ягуарът, и той се изтегна с наслада, като подложи под главата си сакото.

Когато се намести удобно, Огилви премисли събитията от изминалата нощ и това, което му предстоеше. Отново стигна до заключението, че срещата му с Питър Макдермот пред хотела е била случайна и че засега можеше да я забрави. Би могло да се предположи, че когато Макдермот научи за отсъствието на главния инспектор, щеше да последва подобна на взрив реакция. Но това не би му помогнало да разбере накъде е отишъл Огилви и защо е заминал.

Разбира се, беше напълно възможно да вдигнат тревога през изминалата нощ поради някоя друга причина и сега може би усилено търсеха Огилви и ягуара. Но според новините по радиото нямаше такава вероятност.

В крайна сметка перспективите изглеждаха надеждни, особено при мисълта за парите, прибрани в сейфа, и останалата сума, която щеше да получи утре в Чикаго.

Сега не му оставаше нищо друго, освен да почака да се стъмни.

През целия ден Ключаря бе обзет от весело настроение. То му вдъхна самоувереност, когато малко подир пет часа следобед предпазливо се приближи до президентския апартамент.

И този път той отново се изкачи, по служебното стълбище от осмия до деветия етаж. Ключът, направен от шлосера при Ирландския канал, се намираше в джоба му.

Коридорът пред президентския апартамент беше пуст. Той се спря пред облицованите с кожа двойни врати, вслуша се внимателно, но не успя да чуе нищо.

Огледа коридора в двете посоки, после бързо извади ключа и го мушна в ключалката. Беше го намазал предварително със стрит графит вместо смазка. Ключът влезе навътре, нарезите съвпаднаха и той го превъртя. Ключаря откряна леко една от вратите. Вътре все още беше тихо. Затвори внимателно вратата и извади ключа.

Сега не възнамеряваше да влиза в апартамента. Това щеше да стане по-късно. Довечера.

Намерението му бе само да разузнае и да се увери, че ключът приляга към бравата и е годен за внезапна употреба, когато се наложи. По-късно щеше да започне наблюденията над апартамента в очакване на подходяща възможност съгласно набелязания план.

Засега реши да се прибере в стаята си на осмия етаж и след като нагласи будилника, легна да спи.

Отвън припаднаше здрач и като се извини, Питър Макдермот стана от бюрото си и запали осветлението в кабинета. Той отиде на мястото си и отново се извърна към седналия срещу него човек в сив спортен костюм, който говореше с тих глас. Капитан Йолис от следователското бюро при нюорлийнската полиция съвсем не приличаше на полицай в сравнение с онези, които бе виждал Питър. Той продължаваше да слуша учтиво, като някой банков директор, който разглежда нечия молба за заем, докато Питър изреждаше фактите и предположенията си. Само веднъж следователят прекъсна дългия му разказ, за да попита дали може да позвъни по телефона. След като получи положителен отговор, той се обади от деривата на другия край на кабинета и заговори така тихо, че Питър не успя да чуе нито дума.

Отсъствието на каквото и да е определен отговор накара Питър отново да се усъмни в своите доводи. Накрая той отбеляза:

— Не съм убеден, че всичко това или поне известна част има някакъв смисъл. Всъщност започвам да се чувствам малко глупаво.

— Ако повече хора постъпваха така, господин Макдермот, работата на полицията би била много по-улеснена. — За пръв път капитан Йолис извади молив и бележник. — Ако се получи нещо от този случай, вие естествено ще трябва да дадете цялостни писмени показания. Междувременно ме интересуват една-две подробности. Първо искам да знам номера на колата.

Номерът беше записан в записките на Флора в потвърждение на последния доклад, изготвен от нея. Питър го продиктува високо и детективът го записа.

— Благодаря ви. Другото, което ме интересува, е външното описание на вашия Огилви. Аз го познавам, но искам да го чуя и от вас.

Питър за пръв път се усмихна.

— Това не е трудно.

Когато завърши описанието на Огилви, телефонът извъня. Питър вдигна слушалката и я подаде на капитана.

— За вас е.

Този път той успя да чуе отговорите на детектива, който предимно повтаряше: „Да, господине“ и „Ясно“.

По едно време детективът вдигна очи и изгледа изпитателно Питър. После каза по телефона:

— Бих казал, че доста може да се разчита на него. — Лицето му леко се набразди от усмивка. — Но е много разтревожен.

Той повтори номера на колата и описанието на Огилви и затвори телефона.

— Имате право, че съм разтревожен — каза Питър. — Смятате ли да потърсите кройдънския дук и дукесата?

— Не още. Бихме желали да изчакаме още малко. — Детективът изгледа Питър замислено. — Видяхте ли вестника от тази сутрин?

— Не.

— Има някакъв слух, за който се споменава в „Стейтс Айтъм“, че кройдънският дук щял да бъде назначен за посланик на Великобритания във Вашингтон.

Питър леко подсвирна.

— Според шефа ми назначението било току-що потвърдено официално по радиото.

— Това може би означава, че той ще се ползва от дипломатически имунитет?

Детективът поклати глава.

— Той не важи за събитията, станали преди това. Ако са станали.

— Но едно невярно обвинение...

— Би имало сериозни последици във всеки случай, особено като този. Тъкмо затова и не бързаеме, господин Макдермот.

Питър се размисли за тежките последици, отнасящи се както за хотела, така и за него самия, ако плъзне слух за следствието, а Кройдън се окажат невинни.

— За да не се тормозите напразно — каза капитан Йолис, — ще ви издам две неща. Нашите хора са направили някои заключения, откакто им позвъних първия път. Те смятат, че вашият Огилви вероятно ще се опита да изведе колата извън пределите на щата, може

би някъде на север. Разбира се, ние не знаем какво го свързва с Кройдън.

— И аз не мога да разбера — каза Питър.

— Възможно е, след като сте го видял миналата вечер, да е шофирал през цялата нощ, а през деня да се е скрил някъде. Той разбира много добре, че при това състояние на колата няма смисъл да се опитва да кара през деня. В готовност сме, ако довечера излезе на пътя. В този момент алармират полицията в дванайсет щата.

— Значи вие се отнасяте сериозно към това?

— Аз ви казах, че ще ви издам две неща. — Детективът посочи телефона. — Последният път ми се обадиха, за да ми кажат също така, че разполагаме и с доклада на полицейската лаборатория на щата за парчетата стъкло и гривната на фара, които са намерили нашите хора на мястото на злополуката в понеделник. Срещнали са трудности, докато установят кой е производителят на колата и затова са изгубили известно време. Но сега вече сме наясно, че стъклото и гривната са от фара на ягуар.

— Сигурни ли сте наистина?

— Нещо повече, господин Макдермот. Ако се доберем до колата, която е убила жената и детето, ние ще докажем това без капчица съмнение.

Капитан Йолис стана да си върви и Питър го изпрати до преддверието. За свое учудване там завари Хърби Чандлър, но веднага си спомни, че той самият беше разпоредил старши пиколото да се яви при него тази вечер или утре сутринта. След последвалите събития той изпита изкушението да отложи тази, по всяка вероятност, неприятна среща, но после стигна до заключението, че не би спечелил нищо, като изчака.

Забеляза, че детективът и Чандлър си размениха погледи.

— Лека нощ, капитане — каза Питър и изпита злорада наслада, забелязвайки безпокойството, което премина през невестулковото лице на Чандлър.

Когато полицаят си отиде, Питър покани старши пиколото в кабинета си.

Той отключи едно от чекмеджетата си и извади някаква папка, в която се намираха показанията, написани предишния ден от Диксън. Дюмер и другите двама младежи. Подаде ги на Чандлър.

— Вярвам, че това ви интересува. Ако ви хрумнат някои идеи, трябва да знаете, че това са копия, а оригиналите са у мен.

По лицето на Чандлър премина сянка на болезнена гримаса и после започна да чете. Докато прелистваше страниците, той все повече присвиваше устни. Питър чу как си поема въздух през зъби и миг след това изръмжа:

— Копелета!

— Наричате ги така, защото са ви определили като сводник ли? — прекъсна го Питър.

Старши пиколото се изчерви и остави показанията върху бюрото.

— Какво смятате да правите?

— Смятам да ви изхвърля незабавно. И тъй като вие работите тук отдавна, възнамерявам да изложа целия случай пред господин Трент.

— Господин Мак, може ли да поговорим по този въпрос? — изхленчи Чандлър.

Но отговор не последва и той поде отново:

— Господин Мак, в място като тукашното могат да се случат всякакви неща...

— Ако смятате да ми разказвате за историйките с момичетата, дето поръчвате по телефона, и всички онези развлечения, не бива да се съмнявате, че всичко ми е известно. Но има и нещо друго, което ми е известно, а вие го знаете: ръководството не може да си затваря очите за някои въпроси. Един от тях е да предлагаш жени на непълнолетни.

— Господин Мак, бихте ли могли поне този път да не отивате при господин Трент? Не може ли това да си остане между нас двамата?

— Не.

Очите на старши пиколото бързо обходиха стаята и после се спряха на Питър. Погледът му преценяваше обстановката.

— Господин Мак, ако на някои хора е съдено да живеят... — и той замълча.

— Да?

— Е, понякога може и да си струва.

Любопитството накара Питър да премълчи.

Чандлър се поколеба, после бавно разкопча джоба на куртката си. Бръкна в него и извади прегънат плик, който положи върху бюрото.

— Я да видя — каза Питър.

Чандлър побутна плика към него. Не беше залепен и вътре се намираха пет стодоларови банкноти. Питър ги огледа внимателно.

— Истински ли са?

— Съвсем истински — ухили се Чандлър.

— Любопитен съм да знам каква цена сте ми определил. — Питър, му подхвърли обратно парите. — Вземете си ги и изчезвайте.

— Господин Мак, ако става въпрос да добавя още малко...

— Изчезвайте! — гласът на Питър прозвуча тихо и той се понадигна от стола. — Изчезвайте, преди да съм ви разбил мръсната муцунка.

Хърби Чандлър прибра парите и излезе, а на лицето му беше застинало ненавистно изражение.

Когато остана сам, на спокойствие, Питър Макдермот се отпусна тежко на стола зад бюрото. Разговорите със следователя и с Чандлър го бяха изтощили и потиснали. Особено втората среща, помисли си той, беше понижила много повече настроението му, а това вероятно се дължеше и на предложението подкуп, който предизвика у него усещането за нечисто-плътност.

А ако беше взел парите? Бъди честен със себе си, помисли си Питър. За миг, докато държеше банкнотите в ръце, той изпита изкушението да ги прибере. Петстотин долара не бяха за пренебрегване. Питър не хранеше никакви илюзии за разликата между своите доходи и тези на старши пиколото, който несъмнено грабеше много. Ако беше някой друг, а не Чандлър, може би щеше да отстъпи пред изкушението. А дали би отстъпил? Искаше му се да знае със сигурност. Така или иначе, нямаше да бъде първият управител на хотел, който приема пари от подчинените си.

И все пак колко ирония се криеше във факта, че независимо от настойчивостта на Питър да запознае Уорън Трент с уликите срещу Хърби Чандлър, нямаше никаква гаранция дали това ще доведе до някакъв резултат. Ала ако хотелът внезапно премине в ръцете на друг собственик, което беше доста вероятно, Уорън Трент повече не би се интересувал от всичко това. А и самият Питър навярно нямаше да се задържи. С идването на новото ръководство несъмнено щяха да се проучат досиетата на ръководните служители и тогава старата мръсна история със скандала в „Уолдорф“ щеше да бъде извадена на бял свят. Нима, помисли си Питър, все още не бе преживял спомена от нея?

Всъщност по всяка вероятност всичко щеше да се изясни съвсем скоро.

Той отново насочи вниманието си към текущите дела.

На бюрото му лежеше формуляр, оставен от Флора, който съдържа данни за заетостта на хотела. Едва сега, откакто влезе, той разгледа данните. Те показваха, че хотелът ще бъде пълен с гости и навярно и тази нощ всички стаи ще бъдат заети. Ако „Сейнт Грегъри“ вървеше към своята разруха, това поне ставаше под звуците на фанфари.

Наред с отчета за хотела и съобщенията за телефонни обаждания на бюрото имаше купчина с току-що пристигнали писма и докладни записки. Питър ги разгледа набързо и реши, че няма нищо спешно и те всички могат да почакат до утре. Под купчината лежеше кафява папка и той я разгърна. В нея се намираще предложението с плана за преустройство на хранителния комплекс, който вчера му беше даден от помощник-готвача Андре Лемю. Питър беше започнал да го разглежда тази сутрин.

Той погледна часовника си и реши да продължи четенето, преди да направи вечерната си обиколка из хотела. Разположи се удобно и разгъна пред себе си грижливо изписаните листа и внимателно начертаните схеми.

И докато четеше, изпитваше все по-голямо възхищение към младия помощник-готвач. Пред очите му се разкри майсторски план, от който проличаваше широкият поглед както към проблемите на хотела, така и към потенциалните възможности на неговите ресторанти. Питър се ядоса на главния готвач, господин Ебран, който според думите на Лемю беше отхвърлил всички предложения.

Наистина някои заключения бяха противоречиви, а и самият Питър не можеше да възприеме част от идеите на Лемю. Освен това на пръв поглед редица от оценките изглеждаха доста оптимистични. Но всичко това беше незначително. Много по-важен беше фактът, че към сегашните недостатъци на хранителния комплекс се подхождаше по един нов и определено компетентен начин на мислене, който предлагаше и изход от тях. Съвсем очевидно бе, че ако „Сейнт Грегъри“ не се възползува от значителните способности на Андре Лемю, той би ги предложил другаде.

Питър прибра проекта и чертежите в папката с чувство за удовлетвореност от това, че в хотела има човек като Лемю, който възприема работата си с ентузиазъм. Реши да сподели с него впечатленията си от предложението му, макар че при сегашното несигурно състояние на хотела Питър едва ли би могъл да му помогне.

Той разбра по телефона, че тази вечер главният готвач отсъства отново по болест и че мястото му е заето от помощник-готвача, мосю Лемю. Съобразявайки се с протоколните задължения, Питър съобщи, че ще слезе след малко в кухнята.

Андре Лемю го очакваше на входа на главния ресторант.

— Заповядайте, господине! Добре дошли! — и докато водеше Питър през шумната и задимена кухня, младият помощник-готвач извика в ухото му:

— Както казват музикантите, ще ни заварите в състояние на кресчендо.

За разлика от сравнителното спокойствие през вчерашния следобед сега, в началото на вечерта, наоколо цареше адска врява. Цялата смяна готвачи с колосаните си престилки и техните помощници и чираци приличаха на разцъфнали бели маргарити из полето. Наоколо, сред облаци пара и горещина, запотените кухненски работници шумно разнасяха табли, тенджери и казани, докато други отчаяно тикаха колички, разминавайки се с разбързаните сервитьори и сервитьорки, понесли високо вдигнати подноси. Върху подгриващите плочи се разливаха ястията от вечерното меню, готови за сервиране в някоя от залите на ресторанта. Специалните поръчки от менюто „а ла карт“ и за стаите от хотела се приготвяха от пъргави готвачи, чиито ръце кръжаха навсякъде във въздуха. Сервитьорите се навъртаха наоколо, интересувайки се от изпълнението на поръчките, докато готвачите им отвръщаха троснато. Други сервитьори с препълнени табли преминаваха бързо покрай двете касиерки, седнали зад високите касови апарати. От отделението за супи, където клокочеха гигантски казани, се носеха кълба пара. Наблизо двама майстори-готвачи с умели движения приготвяха панирани сандвичи и топли пред-ястия. Зад тях осторожният главен сладкар следеше подготовката на десертите. От време на време, когато се разтваряха вратите на пещите, по съсредоточените лица пробягваше отражението на пламъците отвътре, където приличаше на пъкъл. А над всичко това слухът и обонянието

биваха атакувани от тракането на съдовете, приканващия мирис на храна и свежия аромат на кипнало кафе.

— Когато сме заети с най-много работа, мосю, тогава сме най-горди. Всъщност и зелката изглежда така, ако не погледнеш под листата ѝ.

— Прочетох доклада ви. — Питър върна папката на помощник-готвача и го последва в остъклената канцелария, където не беше така шумно. — Харесват ми вашите идеи. Бих оспорил някои предложения, но те представляват незначителна част от работата ви.

— Не би било лошо да поспорим, ако в крайна сметка пристъпим към дела.

— Засега няма да стане. Поне не по този начин, който очаквате. Преди да се предприеме каквато и да е реорганизация, най-напред трябва да се реши важният въпрос чия собственост ще бъде хотелът.

— Вероятно аз и моят план ще трябва да отидем другаде. Няма значение! — Андре Лемю присви рамене по галски и добави: — Мосю, трябва да се отбия на етаж, където вечерят участниците в конгреса. Имате ли нещо против да ме придружите?

Питър също възнамеряваше да включи във вечерната си обиколка и залите от горния етаж. Нямахше никаква разлика, ако започнеше проверката си от кухнята на етаж за конференции.

— Благодаря ви. Ще дойда с вас.

Те се изкачиха със служебния асансьор до следващите два етажа и влязоха в помещение, което доста приличаше на главната кухня. Оттук можеха да се сервират наведнъж около две хиляди ястия в трите заседателни зали на „Сейнт Грегъри“ и в десетте по-малки помещения. Работният ритъм изглеждаше не по-малко напрегнат от този в другата кухня.

— Както знаете, мосю, сега имаме два големи банкета. В Голямата бална зала и в „Биенвил“.

— Да, конгресът на стоматолозите и този на Голд Краун Кола — кимна Питър. От потока блюда, устремен към двата срещуположни изхода на дългата кухня, той забеляза, че основното ястие на зъболекарите е печена пуйка, а на търговците на кола — пържена камбала. Цяла чета готвачи и техните помощници приготвиха и двете ястия, като разпределяха с ритъма на машини зеленчуците на порции,

а после с едно-единствено бързо движение покриваха чиниите с металически капаци и ги поставяха върху подносите на сервитьорите.

По девет чинии на поднос, колкото беше броят на участниците на всяка маса. По две маси на всеки сервитьор. По четири курса за основното ястие наред с допълнителните кифлички, маслото, кафето и петифуриите. Питър изчисли; на всеки сервитьор се падаха поне по дванайсет тежки обиколки, а често пъти и повече, ако клиентите пожелаеха нещо допълнително или, както се налагаше понякога, ако сложеха допълнителни маси. И не беше никак чудно, че някои сервитьори изглеждаха преуморени към края на вечерта.

Навярно недотам преуморен изглеждаше салонният управител, спокоен, безупречен с бялата си вратовръзка и фрак. В този миг, като полицаи на пост, той се беше разположил в центъра на кухнята, направлявайки потока от сервитьори в двете посоки. Щом забележа Андре Лемю и Питър, той се отправи към тях.

— Добър вечер, шефе. Добър вечер, господин Макдермот. — Макар според йерархията на хотела Питър да превъзхождаше другите двама, салонният управител правилно се ориентира в правилата на кухнята, като поздрави най-напред дежурния главен готвач.

— Какъв е броят на вечерите, господин Доминик? Салонният управител погледна в едно листче и отговори:

— Хората от Голд Краун Кола заявиха двеста и четиридесет и ние заредихме толкова. Изглежда ще се вместят в тази бройка.

— Те са търговци, които разчитат на заплатата си — каза Питър. — Трябва да се явят. Но зъболекарите са дошли и да се позабавляват. Вероятно някои от тях ще се позабавят, а много може и да не дойдат.

Салонният управител кимна в знак на съгласие.

— Дочух, че доста си пийвали в стаите. Консумацията на лед се е повишила, а сервитьорите от етажите са затрупани с поръчки за коктейли. Струва ми се, че това ще се отрази на вечерята.

Задачата беше да се подготви необходимият брой ястия за делегатите в определените часове. Този проблем беше познат и на тримата. Организаторите на конгреса заявиха на хотела сигурните минимални бройки, но на практика Цифрата се колебаеше със сто до двеста души около посочените данни. Тази несигурност се дължеше на неизвестността колко делегати ще предпочетат да се отделят на малки

компани и да се откажат от официалния банкет или пък ще нахълтат вкупом в последния момент.

Последните минути на всеки конгресен банкет бяха изпълнени с неизбежно напрежение за всяка хотелска кухня. Тъкмо в този миг всички служители съзнаваха, че в зависимост от това как ще откликнат на кризисната ситуация, може да проличи доколко сполучливо е организирана тяхната работа.

Питър попита салонния управител:

— Колко бяха първоначалните заявки?

— Зъболекарите посочиха петстотин. Почти толкова, колкото са и в залата, и вече започнахме да им сервираме. Но изглежда, че идват допълнителни гости.

— А отбелязвате ли броя на новопристигналите?

— Да, поставил съм отвън човек. Ето го. — Разминавайки се с колегите си, един сервитьор в червено сако влетя през служебния вход на Голямата бална зала.

Питър попита Андре Лемю:

— Ако се наложи, можем ли да приготвим допълнително храна?

— Щом ни дадат заявка, мосю, ще направим всичко по силите си.

Салонният се посъветва със сервитьора и се върна при другите двама:

— По всичко личи, че трябва да приготвим нови сто и седемдесет порции. Прииждат все повече гости! Вече слагат допълнителни маси.

Както винаги, такива кризисни положения настъпваха с известно предизвестие. Но в този случай всичко стана изведнъж. Сто и седемдесет допълнителни блюда, които трябваше да се приготвят незабавно, щяха да подложат на изпитание възможностите на всяка кухня. Питър се обърна към Андре Лемю, но установи, че младият французин вече не е до него.

Помощник-готвачът се беше изстрелял на работа. Намираше се вече сред подчинените си, като даваше заповеди със скоростта на огнестрелно оръжие: Един младши-готвач в главната кухня! Да вземе седем пуйки, които пекат за утрешната студена закуска... А към хората от транжорната извика: Вземете всички запаси! Бързо! Започвайте да режете месото!... Още зеленчуци! Докарайте ги от другия банкет —

там май са отпуснали повече!... Още един млад готвач беше изпратен в главната кухня, за да вземе всички зеленчуци, които можеше да намери там... И да им кажете да ни изпратят помощ! Двама транжори и още двама готвачи... Предупредете и главния сладкар! След няколко минути трябва да се приготвят сто и седемдесет десерта... Ще вземем от едните, за да оправим другите. Трябва да нахраним зъболекарите! Младият Андре Лемю с бързия си ум, увереност и добродушие ръководеше парада.

Сервитьорите също започнаха да се прехвърлят, като някои незабелязано се оттегляха от по-малкия банкет на Голд Краун Кола, а тези, които оставаха там, щяха да се натоварят допълнително. Клиентите нямаше да забележат нищо или може би само това, че сервитьорът, който им поднася следващото ястие не е същият. А останалите сервитьори, изпратени в Голямата бална зала при зъболекарите, щяха да обслужват вместо две три маси с двайсет и седем души. Някои от най-опитните, известни със своята експедитивност, може би щяха да поемат и по четири маси. Други щяха да пороптаят, но не много. Сервитьорите за конгресите бяха на свободна практика и се наемаха от всеки хотел, когато бе необходимо. Допълнителният труд, разбира се, се заплащаше. Надницата за обслужване на две маси в продължение на три часа беше четири долара, а за всяка допълнителна маса се прибавяше половината от тази сума. Като се добави и бакшишът към сметката, съгласно първоначалната уговорка, цялата сума се удвояваше. Бързоногите се завръщаха в къщи с шестнайсет долара в джоба, а ако имаха късмет, можеха да изкарат още толкова на закуска и на обяд.

Питър забеляза, че една количка с три току-що сготвени пуйки вече излизаше от служебния асансьор. Готвачите от транжорната се надвесиха над нея, а помощникът, който ги донесе, се върна за други.

Петнайсет порции от всяка пуйка. Трябва да се нарежат бързо, с уменията на хирург. На всеки клиент еднаква порция: бяло месо, тъмно месо и сос. По двайсет порции на поднос. Подносът веднага да се отнесе на шубера. Нови колички с димящи зеленчуци се приближаваха като флотилия кораби.

Помощник-готвачът, който бе разпратил подчинените си по задачи, беше отслабил фронта на сервитьорите. Андре Лемю излезе

напред, като замени двама от тях. Цялата група набра скорост и започнаха да сноват по-бързо и отпреди.

Чиния... месо... първо зеленчуците... после... сос... премести чинията нататък... захлуни я! За всяко движение по един човек; ръце, пръсти и черпаци действуваха едновременно. Всяка секунда по едно готово блюдо... още по-бързо! Пред шубера — опашка от сервитьори, която расте.

На другия край на кухнята главният сладкар отваря хладилниците, проверява, избира и затръшва вратите. Сладкарите от главната кухня се втурват на помощ. Да се извадят всички налични десерти. Носят се допълнително от камерите в сутерена.

И в цялото това напрежение — ново затруднение.

Някакъв сервитьор докладва на бригадира, бригадирът на оберкелнера, а той на Андре Лемю.

— Шефе, един господин казва, че не обича пуйка. Пита дали може да получи не много тлъсто печено?

Запотените готвачи избухнаха гръмко в смях.

Но както забеляза Питър, молбата на госта беше преминала през всички протоколни правила. Само главният готвач можеше да разреши каквото и да е отклонение от стандартното меню.

Андре Лемю се засмя и каза:

— Е, добре, ще му дадем, но ще му сервираме накрая.

Това също беше стара традиция в кухнята. Всъщност при взаимоотношенията с гостите повечето хотели заменяха стандартното ястие в случай като този, дори ако новото блюдо е по-скъпо. Но всеки път, както и сега, взискателният клиент трябваше да изчака, докато околните не започнат да се хранят — предпазна мярка срещу ония, които могат да бъдат въодушевени от същата идея.

Опашката от сервитьори пред шубера започна да намалява. Повечето гости в Голямата бална зала, включително и закъснелите, бяха получили основното си ястие, Започнаха да се появяват помощник-сервитьорите с празни съдове. По всичко личеше, че кризата беше отминала. Андре Лемю напусна редиците на сервитьорите и погледна въпросително към главния сладкар.

А той самият, дребен като кибритена клечица — изглежда рядко опитваше собствените си произведения, — сега изобрази нула с палеца и показалеца си.

— Всичко е готово, шефе.

Андре Лемю се усмихна и се приближи към Питър.

— Мосю, по всичко личи, че им върнахме топката.

— Бих казал, че направихте много повече. Поразен съм!

Младият французин присви рамене.

— Това, което видяхте, е хубаво нещо. Но то е само част от нашата работа. А през останалото време мие не изглеждаме така добре. Извинете ме, мосю. — И той се отдалечи.

Десертът беше „бом о марон, черис фламбе“^[1]. Щяха да го сервират с подобаваща церемониалност, да угасят осветлението в залата, а пламтящите подноси да се внесат високо вдигнати.

Сервитьорите вече се подреждаха в редица пред служебния вход. Главният сладкар и неговите помощници проверяваха как са подредени подносите. Трябваше само да поднесат огъня, за да пламне блюдото в средата. Двама готвачи стояха наблизо със запалени свещи.

Андре Лемю прегледа цялата редица.

На входа на Голямата бална зала беше застанал оберкелнерът с вдигната ръка, наблюдавайки в очакване помощник-готвача.

Андре Лемю кимна и оберкелнерът свали ръката си с широк жест.

Готвачите със свещите се втурнаха покрай редицата от табли, запалвайки блюдата. Двете крила на служебната врата се разтвориха и застанаха неподвижни. Отвън, като по даден знак, един електротехник започна да гаси светлините, оркестърът притихна и съвсем замря. Разговорите в Голямата зала замлъкнаха.

Внезапно зад гостите проблесна прожектор, който освети входа на кухнята. За миг настана тишина, която бе прорязана от звук на тромпети. Щом замлъкнаха, оркестърът и органът с пълна сила заляха залата с началните ритми на „Светците“. В такт с музиката процесията от сервитьори с пламтящи подноси в ръце пристъпи в залата.

За да вижда по-добре, Питър Макдермот влезе в Голямата бална зала. Забеляза, че огромното помещение е необичайно препълнено с хора.

„Ах, когато светците пристъпват в крак...“ От кухнята един след друг излизаха сервитьори в елегантни униформи. В този миг присъстващите до един бяха поразени. Само подир секунди някои от

сервитьорите щяха да се заловят за работа в другата банкетна зала. А сега в полумрака пламъците светеха като сигнални огънове...

„Ах, когато светците, ах, когато светците пристъпват в крак...“ Сред множеството от гости избухнаха спонтанни аплодисменти, които се вляха в такта па музиката, докато сервитьорите обикаляха залата. А за хората от хотела поредното задължение беше изпълнено както трябва. Но никой извън пределите па кухнята нямаше да узнае, че само преди няколко минути бе настъпила криза, която беше преодоляна... „Господи, и аз искам да крача сред тях, когато светците пристъпват в крак...“ Щом сервитьорите се доближиха до масите, светлините се запалиха и в залата отново избухнаха аплодисменти и радостни възклицания.

Андре Лемю отново застана до Питър.

— Това е всичко за тази вечер, мосю. Освен ако не желаете един коняк. В кухнята има малко.

— Не, благодаря ви — усмихна се Питър. — Представлението беше чудесно. Моите поздравления!

Той си тръгна и помощник-готвачът извика подире му:

— Лека нощ, мосю. И не забравяйте.

— Какво? — объркано спря Питър.

— Това, което вече ви казах. За оня хотел, който двамата с вас ще направим.

Полуразвеселен и полузамислен, Питър си проправи път между банкетните маси към изхода.

Беше прекосил почти цялата зала, когато усети, че нещо не е наред. Спря и се огледа, недоумявайки какво се е случило. И тогава изведнъж разбра. Доктор Инграм, гневливият дребничък президент на конгреса на стоматолозите, трябваше да председателствува и тази вечеря — една от важните прояви на конгреса. Но докторът не беше нито на президентското място, нито някъде другаде на дългата централна маса.

Неколцина делегати обикаляха около масите, поздравявайки приятелите си, пръснати из залата. Някакъв човек със слухов апарат се спря до Питър.

— Добре е, нали?

— Разбира се. Надявам се, че вечерята ви е харесала?

— Не беше лоша.

— Междувременно — каза Питър — търсех доктор Инграм, но никъде не го видях.

— Няма и да го видите — отговори му другият с рязък тон, като го изгледа подозрително. — Да не сте от някой вестник?

— Не, аз съм от хотела. С доктор Инграм се срещнахме два пъти.

— Той си подаде оставката. Днес следобед. Ако искате да чуете моето мнение, той се държа като пълен глупак.

Питър сдържа удивлението си.

— А не знаете ли случайно дали докторът е още в хотела?

— Нямам никаква представа.

И човекът със слуховия апарат се отдалечи.

На етаж за конференции имаше вътрешен телефон.

Според думите на телефонистката доктор Инграм се водеше, че все още е в хотела, но телефонът в стаята му не отговаряше. Питър позвъни на главния касиер.

— Дали доктор Инграм от Филадельфия е напуснал хотела?

— Да, господин Макдермот, точно преди една минута. Той е тук, във фойето.

— Изпратете някого да го помоли да бъде така добър да ме почака. Веднага ще слеза.

Когато Питър пристигна, доктор Инграм стоеше до куфарите си, праметнал шлифер през ръка.

— Сега пък какви неприятности имате, господин Макдермот? Ако желаете да отправя похвала към хотела, щастието няма да ви се усмихне. Освен това нямам много време до самолета.

— Разбрах, че сте си подал оставката, и дойдох да ви кажа, че много съжалявам.

— Предполагам, че ще се справят и без мене. — От Голямата бална зала, два етажа по-нагоре, долетяха аплодисменти и радостни възгласи. — По всичко личи, че вече са се справили.

— Това засяга ли ви?

— Не. — Дребният доктор запристъпя от крак на крак, сведе очи и изръмжа: — Излъгах ви. Засяга ме, и то прекалено много. Не би трябвало, но не мога.

— Мисля, че всеки би постъпил така — каза Питър.

Доктор Инграм рязко вдигна глава.

— Разберете едно, Макдермот: аз не съм загубил позиции. И не желая да се чувствам така. През целия си живот съм бил преподавател и има с какво да се похваля: възпитах добри хора и един от тях е Джим Николас, а също и други като него; някои методики носят моето име; книгите, които съм написал, се четат в университетите. Всичко това е една солидна работа. А останалото — той кимна в посока към Голямата бална зала — е само лъскаво покритие.

— Аз не съм разбрал, че...

— Няма значение. Няма вреда от малко блясък. Това дори допада на хората. Аз исках да стана президент и бях доволен, когато ме избраха. То е нещо като посвещение в звание от онези хора, чието мнение цениш. Ако трябва да бъде честен, Макдермот — и само един господ знае защо ви разправам всичко това, — то сега сърцето ми се пръска, че не съм в залата тази вечер.

Той замлъкна и вдигна очи, а от залата отново долетяха весели звуци и шум.

— Все пак веднъж завинаги трябва да решиш какво желаяш и в какво вярваш. — Дребният доктор изръмжа. — Някои от приятелите ми смятат, че съм се държал като идиот.

— Няма нищо идиотско в това да защитаващ някакъв принцип.

Доктор Инграм изгледа Питър.

— Но вие не постъпихте така, Макдермот, когато ви се удаде тази възможност. Вие доста се разтревожихте за хотела и за службата си.

— Опасявам се, че сте прав.

— Е, да, все пак имате смелостта да си го признаете, та затова Ще ви кажа нещо, сине. Вие не сте единствен. Много пъти и аз съм отстъпвал от позиции, в които съм вярвал. Това може да се случи с всекиго от нас. Но понякога ти се открива отново възможност. Ако това се случи с вас, възползвайте се от нея.

Питър повика едно пиколо.

— Ще ви придружа до изхода.

Доктор Инграм поклати глава.

— Няма нужда. По-добре да не си правите труда, Макдермот. Нито този хотел, нито вие сте ми приятни.

Пиколото го погледна в очакване. Доктор Инграм каза:

— Да вървим!

[1] Кестенов крем, гарниран с фламбирани череши (фр.) — Бел.пр. ↑

Късно следобед Огилви все още спеше близо до горичката, където беше скрит ягуарът. Събуди се, когато започна да припада здрач и оранжевото кълбо на слънцето беше слязло до билата на хълмовете, разположени на запад. Дневните горещини бяха преминали в приятна вечерна прохлада. Огилви се забърза, разбрал, че скоро ще трябва да потегли.

Най-напред се заслуша в радиото. В бюлетина с новините нямаше нищо ново, а просто повториха това, което бе чул и преди. С чувство на задоволство той изключи радиото.

Върна се при потока зад горичката и се освежи, като наплиска лицето и главата си с вода, за да прогони последните следи от съня. Хапна набързо от запасите с храна, които му бяха останали, после напълни термосите с вода и ги остави на задната седалка до сиренето и хляба. Импровизираната закуска трябваше да му стигне през нощта. Реши до разсъмване да не спира ненужно по пътя.

Маршрутът, който беше набелязал преди тръгването си от Ню Орлийнс, минаваше на северозапад през останалата част на щата Мисисипи. После трябваше да прекоси западното разклонение на Алабама и да продължи на север през Тенеси и Кентъки. От Луисвил щеше да завие на запад към Индиана, по пътя за Индианополис. После щеше да прекоси Илинойс край град Хамънд и оттам за Чикаго.

Оставаха му да измине още седемстотин мили. Цялото разстояние беше твърде голямо, за да го премине наведнъж, но Огилви прецени, че призори би могъл да стигне до Индианополис, където му се струваше, че ще бъде в безопасност. Веднъж да се добереше дотам, а после от Чикаго го дяляха двеста мили.

Беше съвсем тъмно, когато изведе ягуара на заден ход от прикритието на дърветата и внимателно го подкара към магистралата. Като насочи колата на север по шосе № 5, той изръмжа одобрително.

При Кълъмбъс, щата Мисисипи, където бяха погребани загиналите от битката при Шайло, Огилви спря, за да зареди с гориво. Избра внимателно една малка бензиностанция в покрайнините на

града с две старомодни бензинови колони, осветени от единаединствена лампа. Спря колата напред, възможно по-далеч от светлината, за да остане предницата ѝ в сянка.

Той не оправда надеждите на собственика да завържат разговор и отмина с мълчание думите му „Хубава вечер, нали?“ и „Далече ли отивате?“ Плати бензина и шестте шоколада и потегли.

След девет мили пресече границата на Алабама.

Прекося върволицата от малки градчета — Върнън, Сливдънт, Хамилтън, Ръселвил, Флоренция, който съгласно крайпътния надпис бил известен с производството на тоалетни чинии. След още няколко минути пресече границата на Тенеси.

Движението не беше натоварено и ягуарът напредваше добре. Пътят беше чудесен и при това наскоро, след като се стъмни, изгря и луната. Нямаше никакви признаци за появата на полицията.

Огилви се почувствува успокоен.

На петдесет мили южно от Нашвил, до Колумбия, щат Тенеси, той зави по магистрала № 31. Огромни автовлакове, чиито фарове прорязваха нощната тъмнина като безкрайна светеща верига, оглушително се носеха на юг към Бирмингам и на север към индустриалния Среден запад. Някои коли рискуваха за разлика от шофьорите на камионите и си пробиваха път през колоната. От време на време и Огилви извеждаше колата встрани, за да изпревари някой бавен камион, но съблюдаваше внимателно ограниченията за скоростта. Нямаше никакво желание да привлича вниманието върху себе си с превишена скорост или нещо подобно. След малко забеляза зад себе си кола, която го следваше с неговата скорост. Огилви наклони огледалото за обратно виждане, за да не го заслепят фаровете на другата кола, и намали скоростта за да я пропусне. След като този ход не успя, Огилви продължи с предишната скорост.

След няколко мили забеляза, че движението на север се забавя. Стоповете на предните коли започнаха да мигат предупредително. Той се наклони вляво и забеляза група светлини, а двете колони от коли, потеглили на север, се сливаха в един поток. По всичко личеше, че е станало някакво пътно произшествие.

И тогава, като взе завоя, изведнъж разбра истинската причина за задръстването. От двете страни на пътя се бяха наредили полицейски коли от щата Тенеси, а сигналните им лампи върху покривите

непрекъснато мигаха. Бариера със светлоотразяваща боя беше спусната в средата на пътното платно. В този миг колата, която го следваше, също запали полицейските си светлини.

Щом ягуарът забави ход и спря, към него се втурнаха полицаи с насочено оръжие.

Треперещ, Огилви вдигна ръце над главата си.

Някакъв едър сержант отвори вратата на колата и заповяда:

— Без да сваляш ръце, излизай от колата! Арестуван си!

Кристин Франсис Разсъждаваше на глас:

— Ето! Пак го направихте. И двата пъти, докато ви наливаха кафе, вие обгърнахте чашата с ръце. Като че ли така ви е по-приятно.

Албърт Уелс се усмихна дяволито от другия край на масата.

— Вие сте много по-наблюдателна от някои други.

Тази вечер той отново изглеждаше отслабнал, помисли си Кристин. Беше пребледнял както преди три дни и цяла вечер бронхиалната кашлица го измъчваше, макар това да не помрачаваше веселото му настроение. Той има нужда от някого, помисли си Кристин, който да се грижи за него.

Намираха се в основния ресторант на „Сейнт Грегъри“. Бяха пристигнали преди повече от час и почти всички посетители си бяха отишли и само няколко души допиваха бавно кафето и питиетата си. Макар хотелът да беше препълнен, в ресторантите нямаше много посетители. Оберкелнерът Макс се приближи дискретно до тяхната маса.

— Ще желаете ли още нещо, господине?

Албърт Уелс погледна Кристин, която поклати глава.

— Мисля, че не. Ако желаете, можете да донесете сметката.

— Разбира се, господине — Макс кимна на Кристин, показвайки с поглед, че не е забравил уговорката им от сутринта.

Когато оберкелнерът си отиде, дребният човечец каза:

— Та да се върнем към кафето. Ако търсиш злато в земите на север и искаш да оживееш, трябва всичко да пестиш, дори и топлината от чашата с кафе в ръцете ти. Това ти става привичка, с която свикваш. Предполагам, че бих могъл да се откажа от него, но има и такива неща, за които си струва да си спомняш от време на време.

— Защото времената тогава са били по-добри или защото сега животът е по-хубав?

— Струва ми се и двете — отвърна той, след като се замисли.

— Казахте ми, че сте бил миньор — каза Кристин. — Но не знаех, че сте бил и златотърсач.

— През повечето време и двете професии вървяха ръка за ръка. Особено на Канадския щит — това е в северозападните територии, Кристин, почти до края на канадските земи. Когато живееш там самичък в тундрата или както я наричат — арктическата пустиня, всичко чака двете ти ръце — от маркирането на участъка с колове до подгръването на вечно замръзналата земя, която трябва да разкопаваш. А ако сам не го направиш, няма и кой да ти помогне.

— А какво търсехте на север?

— Уран, кобалт и най-вече злато.

— И намерихте ли нещо? Имам предвид злато.

Той кимна утвърдително.

— Много. Около Йелоунайф при Голямото робско езеро. Там били разкрити находища още през деветдесетте години на миналия век и така продължило през цялата златна треска до 1945 година. Макар че в онези райони земята се поддаваше много трудно на обработка и извличане на рудата.

— Трябва да ви е било много тежко — каза Кристин.

Дребният човек се закашля, после отпи глътка вода и се усмихна с извинително изражение.

— Тогавя бях по-здрав. Макар че ако дадеш и най-малката възможност на Щита, той ще те погуби — Уелс огледа приятния ресторант, осветен от кристалните полилеи. — Всичко е много по-различно от това, което виждам тук.

— Вие казахте, че най-трудно се копае златото. Но не винаги е така, нали?

— Не винаги. На някои им вървеше повече, но и на тях не им беше леко. Може би работата беше такава, защото Щита и Голите земи оказваха странно въздействие над хората. Някои например, които изглеждаха силни не само физически, но и духом, после се оказаха най-безпомощните. Но понякога ставаше и обратното. Спомням си веднъж...

Той замълча, тъй като оберкелнерът остави на масата поднос със сметката им.

— Продължавайте! — подкани го тя.

— Това е дълга история, Кристин.

Той обърна сметката и я разгледа.

— Бих искала да я чуя — каза Кристин, която наистина проявяваше интерес. Тя си помисли, че с течението на времето този дребен човечец ѝ става все по-симпатичен.

Той вдигна очи и в тях се четеше весело настроение. Погледна в другия край на залата, към оберкелнера, и отново към Кристин. После бързо извади молив и подписа сметката.

— Беше през трийсет и шеста — започна той, — по времето, когато започна една от последните кампании за злато в Йелоунайф. Работех в един участък близо до брега на Голямото робско езеро. Работех заедно с един човек на име Хайми Екстайн от Охайо. Беше работил в търговията с облекла, продавал стари коли и какво ли не още. Беше нахакан и бърборко, но знаеше как да печели симпатиите на хората. Предполагам, тъкмо това наричате чар. Когато пристигна в Йелоунайф, нямаше много пари. Аз бях без пукната пара, Хайми предложи да започнем с неговия капитал.

Албърт Уелс отпи замислено вода.

— Хайми никога не беше виждал снегоходки, не беше чувал за вечно замръзналата земя и не можеше да различи шистата от кварца. И въпреки това започнахме добре от самото начало. Провървя ни.

— Бяхме работили в продължение на месец-два. Докато си на Щита, изгубваш всякаква представа за времето. И ето един ден, близо до устието на река Йелоунайф, седнахме да свием по цигара. Седим си, както правят златотърсачите, и аз отчупих няколко парчета от една желязна шапка — това е окислената горна част, Кристин, на някоя желязна жилка — и ги пяхнах в джоба си. По-късно на брега на езерото промих парчетата. И можете ли да си представите, че пред мен се откри чисто самородно злато.

— Когато такова нещо ти се случи — каза Кристин, — сигурно се чувствуващ най-щастливият човек на земята.

— Може би има други неща, които те правят по-щастлив. Но ако ги има, поне на мен не са се случвали. И така, ние се втурнахме обратно към онова място, откъдето отчупих скалните парчета, ѝ го покрихме с мъх. След два дни открихме, че мястото вече е оградено с колчета. Мисля, че това беше най-тежкият удр, който бяхме изпитали. После се оказа, че маркировката била на някакъв златотърсач от Торонто. Беше отишъл нанякъде предишната година, а после се върнал на изток, без да знае какъв участък притежава. Според законите на

Северните територии, ако заявеният участък не се разработва, след година собственикът губи всякакви права над него.

— Откога е бил заявен участъкът?

— Ние го открихме през юни. Ако нещата продължаваха да се развиват така, земята щеше да бъде свободна през последния ден на септември.

— А не можехте ли да си мълчите и да изчакате?

— Точно такива бяха и нашите намерения. Само че не беше толкова лесно. Първо, откритият участък се намираще точно в района на една действаща мина и наблизо работеха и други златотърсачи като нас. И второ, Хайми и аз останахме без пари и храна.

Албърт Уелс повика един от минаващите сервитьори.

— Смятам да изпия още едно кафе все пак — той попита Кристин: — А вие?

Тя поклати глава.

— Не, благодаря. Продължавайте. Искам да чуя всичко до края.

Колко странно, помисли си тя, че едно такова епично приключение, за което хората само си мечтаят, би могло да се случи на един съвсем обикновен човек като дребничкия старец от Монреал.

— И така, Кристин, мисля, че следващите три месеца бяха най-дългите, които двама мъже биха могли да преживеят. А навярно и най-трудните. Ние само съществувахме. Риба и малко растения. Накрая заприличах на вейка, а краката ми почерняха от скорбут. Разболях се и от този бронхит и флебит. Хайми не беше по-добре, но никога не се оплакваше и все повече ми допадаше.

Кафето пристигна и Кристин мълчаливо изчака.

— Накрая настъпи последният ден на септември. Разбрахме от хората в Йелоунайф, че след като изтече срокът на първата заявка, за участъка щели да се явят и други и ние решихме да рискуваме. Нашите колчета бяха готови. Забихме ги точно след полунощ. Спомням си, нощта беше тъмна като катран, валеше силно и вятърът вееше като хала.

Ръцете му отново обхванаха чашата с кафето.

— Това е всичко, което си спомням, тъй като по-късно природата ме надви и първото нещо, което видях, беше болницата в Едмънтън на около хиляда мили от мястото, където работехме. После научих, че Хайми ме извел от района на Щита, макар да не разбрах как го е

направил. А един пилот ме откарал на юг. Много пъти, дори и в болницата, ме бяха отписвали. Но не умрях. Въпреки че като премислих всичко, предпочетох да бъда мъртъв.

Той спря да отпива от кафето.

— А заявката не беше ли законна? — попита Кристин.

— Редовна беше. Неприятностите дойдоха от Хайми — Албърт Уелс поглади замислено носа си, който приличаше на човка на врабче. — Може би трябва да се върна малко назад. Докато чакахме да мине времето, на Щита и двамата подписахме документи за прехвърляне на имуществото си. Всеки от нас прехвърляше — черно на бяло — собствения си дял от участъка на другия.

— Защо направихте така?

— Това беше идея на Хайми в случай, че един от двама ни оцелее. И ако станеше нещо такова, оцелелият щеше да разполага с документ, от който е видно, че той е собственик на целия участък и ще трябва единствено да унищожи другия документ. Хайми каза, че така ще си спестим много адвокатски формалности. Тогава ми се стори съвсем разумно. Уговорихме се да унищожим и двата документа, ако останем живи и двамата.

— Значи, докато сте били в болницата... — подметна Кристин.

— Хайми бе взел и двата документа и беше заверил своя. Когато се възстанових, Хайми управляваше целия участък и бе започнал да го разкопава с необходимата техника и работна ръка. Разбрах, че получил предложение да продаде участъка за четвърт милион долара на една голяма металопреработваща компания, а освен това имало и други кандидати.

— И нищо ли не можахте да направите?

Дребният човек поклати глава.

— Разбрах, че съм бил изигран, преди да започна. Въпреки всичко, щом излязох от болницата, взех пари на заем, за да отида отново на север.

Албърт Уелс млъкна и помахаше някому с ръка за поздрав. Кристин вдигна очи и видя Питър Макдермот, който се приближаваше към тяхната маса. Интересно, помисли си тя, дали Питър помни предложението да дойде при тях след вечеря. Щом го видя, почувствува, че сетивата ѝ са обхванати от приятно вълнение. Но тя внезапно усети, че Питър е потиснат.

Дребният човечец поздрави сърдечно Питър, а един сервитьор бързо донесе допълнителен стол.

Питър се отпусна на него с наслада.

— Страхувам се, че малко съм закъснял, но ме задържаха някои проблеми.

И си помисли, че това беше чудесен пример за премълчаване на част от истината.

Надявайки се, че ще има възможност да поговори по-късно насаме с Питър, Кристин каза:

— Господин Уелс ми разказваше една чудесна история. Трябва непременно да ѝ чуя края.

Питър отпи от кафето, което му донесе сервитьорът.

— Продължавайте, господин Уелс. Ще бъде като филм, който улавям накрая. После ще разбере и началото.

Дребният човечец се усмихна и сведе очи към кокалестите си и задебели ръце.

— Няма много до края, макар че това, което стана, представлява неочакван обрат. Аз заминах на север и открих Хайми в Йелоунайф, настанен в някаква сграда, която минаваше за хотел. Нарекох го с всички обидни думи, които ми дойдоха на ума. А той през цялото време ми се хилеше насреща, което още повече ме вбеси, и за малко щях да го убия на място. Разбира се, нямаше да направя това, а и той беше съвсем наясно, че не бих го направил.

— Трябва да е бил отвратителен човек — каза Кристин.

— И аз така си мислех. Но като се поуспокоих, Хайми ми каза да го последвам. Отидохме при адвоката и той ни извади някакви документи, предварително подготвени, като според тях аз отново получавах своя дял, и то по съвсем честен начин, защото Хайми не бе задържал нищо за себе си за цялата работа, която беше свършил по време на моето отсъствие.

— Нищо не разбирам — поклати глава Кристин в недоумение. — Тогава защо е...

— После Хайми ми обясни всичко. Каза ми, че от самото начало е знаел колко много законни положения трябва да се спазят, да се подпишат разни документи, особено ако участъкът не бъде продаден и вместо това се разработи, а той знаеше, че това е и моето желание. Беше взел заеми от банката за машините, за надниците на работниците

и всичко останало. И докато аз лежах в болницата и не можех да различа деня от нощта, той не би могъл нищо да предприеме, при условие че името ми съществува върху документа като сътрудник. И така Хайми беше използвал моя документ и бе продължил да работи. През цялото време имал намерение да върне дела ми. Лошото бе, че не си падаше много по писмата и затова изобщо не бе ме уведомил. Но още от самото начало беше уредил всичко по законен път. И ако той бе умрял, тогава аз щях да получа и неговия дял.

Питър Макдермот и Кристин го гледаха изумени от срещуположния край на масата.

— По-късно — каза Албърт Уелс — направих същото с моята половина — написах завещание, според което тя се прехвърляше на Хайми. По същия начин постъпихме и с мината до края на живота на Хайми, който почина преди пет години. Мисля си все пак, че той ме научи на едно — когато вярваш в някого, не бързай да си сменяш мнението за него.

— А мината? — попита Питър Макдермот.

— Ами ние продължавахме да отхвърляме предложенията за продажба на участъка и накрая се оказа, че сме прави. Хайми продължи да я разработва дълги години наред. Тя все още работи и е една от най-продуктивните мини на север. От време на време се отбивам, за да си спомня за старите времена.

Лишена от способност да говори и с полуотворена уста, Кристин се вгледа втренчено в дребния човечец.

— Вие... вие притежавате златна мина?

Албърт Уелс кимна весело.

— Точно така. А сега притежавам и някои други неща.

— Извинете ме за любопитството — каза Питър Макдермот, — но какви са тези неща?

— Не мога да ги изброя със сигурност — отговори дребничкият човечец, като се намести неловко на стола си. — Имам два вестника, няколко кораба, една застрахователна компания, сгради и някои други дребни имоти. Миналата година купих една верига от магазини за хранителни стоки. Аз обичам новите неща. Това поддържа интереса ми жив.

— Да — каза Питър, — сигурен съм, че е така.

Албърт Уелс се усмихна дяволито.

— Всъщност имах намерение утре да ви кажа нещо, но мога да го направя и сега. Току-що купих този хотел.

— Ето тези господа, господин Макдермот.

Оберкелнерът Макс посочи към другия край на фойето, където двама мъже, единият от които бе полицейският детектив капитан Йолис — чакаха спокойно до щанда за вестници.

Малко преди това Макс бе повикал Питър от ресторанта, където седяха двамата с Кристин, онемели от учудване при съобщението на Албърт Уелс. Питър разбра, че и Кристин, а и той самият са твърде изумени, за да осъзнаят напълно новината или да преценят последиците от нея. Той прие дори с облекчение съобщението, че го чакат спешно навън. Извини се набързо и обеща да се върне по-късно, ако има възможност.

Капитан Йолис се приближи към него и представи придружаващия го сержант Бенет.

— Господин Макдермот, има ли наблизко някое удобно място, където можем да поговорим?

— Оттук!

Питър поведе двамата мъже край таблото за ключове и влязоха в кабинета на счетоводителя, който беше свободен във вечерните часове. Капитан Йолис подаде на Питър един сгънат вестник. Това беше новият брой на сутрешното издание на „Тайм Пикаюн“. Заглавието над статията, разделена на три колони, гласеше:

„ПОТВЪРДЕНО Е НАЗНАЧЕНИЕТО НА КРОЙДЪН ЗА ПОСЛАНИК НА ОБЕДИНЕНОТО
КРАЛСТВО. НОВИНАТА ГО ЗАВАРИ В ГРАДА НА ПОЛУМЕСЕЦА“^[1]

Капитан Йолис затвори вратата на кабинета.

— Господин Макдермот, Огилви е арестуван. Заловили са го преди час с колата близо до Нашвил. Щатската полиция от Тенеси го е задържала и ние им съобщихме да ни го върнат. Колата също ще бъде докарана на един камион, увита в платнище. Но от разследванията,

които са направени на място, няма основание за съмнение, че това е колата, която търсим.

Питър кимна. Той почувствува, че двамата полицаи го гледат с интерес.

— Ако ви се струва, че реагирам малко бавно на тези събития — каза Питър, — трябва да ви кажа, че току-що преживях и друго сътресение.

— Има ли връзка с този случай?

— Не. Във връзка с хотела.

Последва мълчание, а после Йолис каза:

— Може би ще ви е интересно да разберете, че Огилви е дал показания. Твърди, че не знаел дали колата преди това е катастрофирала. Казва, че дукът и дукесата му платили всичко двеста долара, за да откара ягуара на север. У него откриха точно толкова пари.

— Вярвате ли в това?

— Може и да е вярно. А може и да не е. Ще бъдем наясно утре, след като го поразпитаме.

До утре, помисли си Питър, ще се изяснят много неща. Тази вечер всичко му изглеждаше невероятно.

— Какво ще стане по-нататък — попита Питър.

— Имаме намерение да посетим кройдънския дук и дукесата. Ако не възразявате, бихме искали да ни придружите.

— Аз мисля, че... но ако смятате, че се налага.

— Благодаря ви.

— Само едно нещо, господин Макдермот — каза другият детектив. — Разбрахме, че кройдънската дукеса дала някакво писмено разрешение за извеждането на колата от гаража на хотела.

— Да, казаха ми за това.

— Може да се окаже важно за нас, господине. Смятате ли, че някой може да е запазил тази бележка?

Питър се замисли.

— Възможно е. Ако не възразявате, ще се обадя в гаража.

— Нека да идем там — каза капитан Йолис.

Калгмър, нощният портиер на гаража, непрекъснато се извиняваше.

— Разбирате ли, господине, аз си помислих, че тази хартийка може да ми потрябва, за да се защитя с нея, ако някой ме попита. И ще ми повярвате ли, господине, че тази вечер я търсих, преди да се сетя, че съм я изхвърлил с хартията от сандвичите. Ако си говорим честно, аз наистина не съм виновен за това — той посочи с ръка остъклената кабина, от която беше излязъл. — Там е малко тясно. Нищо чудно, че нещо може и да се изгуби. Тъкмо миналата седмица разправях дали не могат да разширят малко това място. Сега разбирате при какви условия ми се налага да правя денонощните сметки.

Питър Макдермот го прекъсна:

— Какво беше написано на бележката от кройдънската дукеса?

— Ами само това, че на господин Огилви му се разрешава да вземе колата. Тогава се позачудих...

— На бланка на хотела ли беше написано разрешението?

— Да, господине.

— А помните ли украсен ли беше листът и дали имаше надписа на президентския апартамент?

— Да, господин Макдермот, спомням си. Беше точно както казвате, а листът беше малък.

— В този апартамент ние предлагаме специален тип бланки — каза Питър на детективите.

Вторият детектив попита Калгмър:

— Казахте, че сте изхвърлил бележката заедно с хартията от сандвичите?

— Не ми е ясно как все пак е могло да стане. Разбирате ли, аз винаги съм много внимателен. Ами ето например какво се случи миналата година...

— По кое време стана това?

— Кое? Миналата година ли?

— Миналата нощ — каза спокойно детективът, — когато сте изхвърлил хартията от сандвичите. В колко часа?

— Ами май към два през нощта. Обикновено вечерям към един. Тогава всичко е спокойно и...

— Къде я изхвърлихте?

— На същото място, както винаги. Ей там! — Калгмър ги поведе към килера на чистачката, в който се намираше кофата за смет. Той вдигна капака.

— Има ли вероятност да не са прибрали още вчерашните отпадъци?

— Не, господине. Разбирате ли, кофите ги изхвърлят всеки ден. В хотела много държат на това. Нали така, господин Макдермот?

Питър кимна.

— Освен това — каза Калгмър — аз си спомням, че снощи кофата беше почти препълнена с отпадъци. А сега едва ли ще намерите нещо в нея.

— Я да видим! — Капитан Йолис потърси с поглед съгласие от Питър и после преобърна кофата и изсипа съдържанието ѝ на пода. Макар да претърсиха всичко много внимателно, не откриха никаква следа от хартиите, с които са били увити сандвичите на Калгмър или изчезналата бележка на кройдънската дукеса.

Калгмър ги остави, за да посрещне няколко коли, които се прибраха или излизаха от гаража.

Йолис избърса ръцете си с една хартиена салфетка.

— Къде отиват отпадъците, като ги изнесат оттук?

— Отиват в нашата централна пещ за смет — осведоми го Питър. — Като пристигнат там, всичко се изсипва в големи вагонетки и се смесва с отпадъците от целия хотел и би било невъзможно да се установи кое откъде идва. При това отпадъците, които са взети оттук, вероятно вече са изгорени.

— Може би това няма значение — каза Йолис. — Все пак бих желал да притежаваме тази бележка.

Асансьорът спря на деветия етаж. Детективите последваха Питър, който каза:

— Нямам никакво желание за тази среща.

— Ние ще зададем няколко въпроса и нищо повече — успокои го Йолис. — Бих искал да ни слушате внимателно. А също и отговорите. По-късно може да ни се наложи да ви използваме като свидетел.

За изненада на Питър вратите на президентския апартамент бяха отворени. Като приближиха, отвътре долетя глъч.

— Изглежда имат гости — каза вторият детектив.

Те спряха на прага и Питър натисна звънеца. През откритата вътрешна врата той видя просторната гостна. Вътре имаше няколко мъже и жени, а сред тях стояха кройдънският дук и дукесата.

Повечето от гостите бяха в едната ръка с чаши, а в другата — с бележници.

Секретарят на Кройдън се появи в преддверието.

— Добър вечер — каза Питър. — Тези двама господата желаят да се видят с дука и дукесата.

— От някой вестник ли са? Капитан Йолис поклати глава.

— Съжалявам тогава, но това е невъзможно. Дукът дава пресконференция. Тази вечер се потвърди назначението му на поста посланик на Великобритания.

— Разбрах за това — каза Йолис. — Все пак ние сме дошли по важна работа.

Докато разговаряха, те влязоха в преддверието на апартамента. През това време кройдънската дукеса се отдели от групата в гостната и се приближи към тях. Тя се усмихна приветливо.

— Няма ли да влезете?

— Тези господата не са журналисти — подхвърли секретарят.

— О!

Тя извърна очи към Питър и го позна, а после погледна и другите двама.

— Ние сме от полицията, мадам — каза капитан Йолис. — Имам полицейска значка, но може би ще предпочетете да не я показвам тук.

Той погледна към гостната, където някои от гостите ги наблюдаваха с любопитство.

Дукесата направи знак с ръка на секретаря, който затвори вратата на гостната.

Дали си беше въобразил, питаше се Питър, или наистина при произнасянето на думата „полиция“ по лицето на дукесата пробягна сянката на страха? Въображение или не, но тя вече се беше овладяла.

— Мога ли да знам за какво сте дошли?

— Бихме желали да зададем няколко въпроса на вас, мадам, и на съпруга ви.

— Едва ли сега е най-подходящият момент.

— Ще се постарая да бъдем по възможност по-кратки — Йолис говореше с тих, но недвусмислено властен глас.

— Ще попитам мъжа си дали може да се срещне с вас. Моля да изчакате.

Секретарят ги въведе в стая, съседна на гостната и обзаведена като кабинет. Миг-два след като секретарят излезе, дукесата се върна, следвана от дука. Той неуверено откъсна поглед от жена си към новодошлите.

— Предупредила съм нашите гости — заяви дукесата, — че можем да им отделим само няколко минути.

Капитан Йолис мълчаливо извади бележник.

— Вярвам, че няма да възразите, ако ми кажете кога за последен път сте използвали колата си. Мисля, че беше ягуар. И той прочете регистрационния й номер.

— Нашата кола? — запита учудено дукесата. — Не съм сигурна кога точно я използвахме за последен път. Не, един момент. Да, спомням си. Беше в понеделник сутринта. Оттогава е в гаража на хотела. И сега е там.

— Моля ви, помислете внимателно. Използвахте ли, вие или мъжът ви, заедно или поотделно, колата в понеделник вечерта?

Беше съвсем ясно, помисли си Питър, че Йолис насочваше въпросите си не към дука, а към дукесата.

По страните на дукесата избиха две ярки петна.

— Не съм свикнала да поставят думите ми под съмнение. Вече ви казах, че за последен път сме използвали колата в понеделник сутринта. И освен това смятам, че ни дължите обяснение какво означава всичко това.

Йолис записа нещо в бележника си.

— А някой от вас познава ли Тиодор Огилви?

— Като че ли това име ми е познато...

— Той е главният инспектор на хотела.

— Спомням си сега. Той идва веднъж при нас, но не мога да си спомня кога. Попита ме за някакво бижу, което намерили. Някой помислил, че може да е мое, но се оказа, че не е.

— А вие, сър? — Йолис се обърна направо към дука. — Познавате ли Тиодор Огилви и имате ли нещо общо с него?

Кройдънският дук видимо се поколеба. Жена му беше вперила поглед в него.

— Ами... — той замълча. — Всъщност това е, което каза жена ми.

Йолис затвори бележника си и запита с тих, равен глас:

— А ще се учудите ли, ако разберете, че колата ви сега се(намира в щата Тенеси и че е била закарана там от Тиодор Огилви, който е арестуван. И освен това Огилви е посочил в показанията си, че вие сте му платили да откара колата ви от Ню Орлийнс до Чикаго. А предварителното разследване установи, че вашата кола е замесена в катастрофа и е причина за смъртта на двама души от града в понеделник вечерта.

— Тъй като ни питате — рече кройдънската дукеса, — ще ви кажа, че съм безкрайно учудена от всичко това. Всъщност подобен куп от най-необичайни измислици никога не съм чувала.

— Това, че колата ви е в Тенеси, мадам, и че Огилви я е закарал там не са измислици, а факти.

— Ако е така, то той го е направил без знанието и разрешението на мъжа ми и на мене самата. И още повече, ако по думите ви колата е замесена в катастрофата от понеделник вечерта, съвсем очевидно е, че този същият човек е взел колата, като я е използвал за свои лични цели.

— Значи вие обвинявате Тиодор Огилви...

— Обвиненията са ваша професия — отрязва го дукесата. — Изглежда сте се специализирали в това. Аз обаче ще отправя едно обвинение към този хотел, който се оказа безкрайно неспособен да опазва имуществото на своите гости. — Дукесата се извърна към Питър Макдермот: — Уверявам ви, че ще чуете още неща по този въпрос.

— Но вие сте написала пълномощно — възрази Питър. — В него се казва, че Огилви може да вземе колата.

Думите му имаха поразяващ ефект, сякаш дукесата бе ударена през лицето. Устните ѝ несигурно се раздвижиха и тя видимо пребледня. Стана му ясно, че ѝ бе припомнил единствената улика, която беше убегнала от вниманието ѝ.

Настъпи безкрайно мълчание. После тя вдигна глава.

— Покажете ми го!

— За съжаление то е... — каза Питър.

И той улови в очите ѝ пламъче на злорадо тържество.

[1] Град Нью Орлийнс. — Бел.пр. ↑

Накрая, след безброй въпроси и банални фрази, пресконференцията на Кройдън завърши.

Когато външната врата на президентския апартамент се затвори след последния посетител, от устата на кройдънския дук изригна поток от дълго сдържани думи:

— Боже господи! Няма да се оправим! Невъзможно е да се отървем от...

— Мълчи! — кройдънската дукеса огледа вече опразнената гостна. — Тук не! Не се доверявам на този хотел и на всичко, свързано с него.

— Къде тогава? Къде за бога?

— Ще излезем навън. Където не могат да ни подслушват. Но и навън те моля да бъдеш по-сдържан.

Тя отвори междинната врата към спалните, където бяха бедлингтънските териери. Те напиреха с възбуден лай, предвкусвайки, че ще бъдат изведени, докато дукесата им завързваше каишките. В преддверието секретарят почтително отвори вратите на апартамента пред устремените навън териери.

В асансьора дукът бе готов да заговори, но дукесата му кимна с глава да мълчи. Едва когато излязоха навън, далеч от хотела и от околните пешеходци, тя промърмори:

— Сега!

Гласът му прозвуча напрегнато:

— Трябва да ти кажа, че всичко това е лудост! Забъркахме се в ужасна каша. През цялото време добавяхме по нещо към първоначалното си провинение. Можеш ли да си представиш какво ще стане сега, когато накрая истината излезе наяве?

— Да, имам някаква представа. Ако все пак разберат истината.

— Наред с всичко останало няма никога да се отървеш от моралния позор — продължи да настоява той.

— Защо не?

— Защото е невъзможно. Немислимо. Сега положението ни е много по-тежко, отколкото в началото. А сега при всички тези... — гласът му се задава и той млъкна.

— Положението ни не е по-тежко. Сега дори сме в по-изгодни позиции, отколкото в началото. Мога ли да ти припомня за твоето назначение във Вашингтон?

— Наистина ли се надяваш, че имаме макар и някаква малка възможност да отидем там?

— Всички възможности.

Предвождани от забързаните териери, те преминаваха авеню „Сейнт Чарлз“ до оживената, силно осветена и широка „Канал стрий“. После завиха на югоизток към реката и вниманието им бе привлечено от пъстрите витрини, докато тълпите от пешеходци отминаваха край тях.

Дукесата говореше с тих глас:

— Колкото и да е неприятно, все пак има някои факти от понеделник вечерта, които трябва да разбере. Имам предвид жената, с която си бил в „Айриш Бейу“. С кола ли я закара дотам?

Дукът се изчерви.

— Не. Тя пристигна с такси. Срегнахме се вътре. Имах намерение след това да...

— Запази намеренията за себе си. Значи тя би могла да предположи, че и ти също си дошъл с такси?

— Не съм мислил за това. Предполагам, че е така.

— След като пристигнах и аз с такси, което, ако се наложи, може да бъде доказано, ние се прибрахме с нашата кола. И тогава забелязах, че си я паркирал далече от оня отворителен клуб. Там дори нямаше и портиер.

— Аз я паркирах нарочно встрани. Допусках, че така ще ти бъде по-трудно да разбереш нещо.

— Значи при всички положения никой не те е забелязал, че си бил с колата в понеделник вечерта?

— Ами в гаража на хотела? Може някой да ни е видял, когато пристигнахме.

— Не! Спомням си, че ти спря вътре в гаража и излезе от колата както обикновено. Никого не видяхме и никой не ни е видял.

— Ами на излизане от гаража?

— Ти не си излизал. Поне не от гаража на хотела. В понеделник *сутринта* я оставихме на паркинг.

— Точно така — каза дукът. — И оттам я взех в понеделник вечерта.

Дукесата продължи да разсъждава на глас:

— Ще кажем, разбира се, че сме закарали колата в гаража на хотела, след като сме я използвали, в понеделник вечерта. Влизането ѝ в гаража не е записано, но това още нищо не доказва. Ако ни питат, ще отговорим, че не сме виждали колата от понеделник на обяд.

Дукът замълча и те продължиха да вървят. Той се пресегна и взе каишката на териерите. Почувствуваха неговата ръка, те се втурнаха напред още по-енергично отпреди.

— Наистина всичко си съвпада по необичаен начин — каза той накрая.

— Повече от необичайно. Така и трябва да бъде. Още от самото начало всичко тръгна по реда си. Сега...

— Сега предлагаш вместо мен в затвора да отиде друг.

— Не.

— Не бих могъл да направя това. Та дори и на него.

— Колкото до него, мога да ти обещаая, че нищо няма да му се случи.

— Защо си толкова сигурна?

— Защото полицията трябва да докаже, че той е бил зад волана по време на катастрофата. Те няма да успеят да направят това, както няма да могат да докажат, че си бил ти. Не разбираш ли? Те може да са наясно, че един от двамата ви е виновен. Могат да допуснат, че е един от вас. Но това не е достатъчно, след като не разполагат с доказателства.

— Знаеш ли — каза той с възхищение, — понякога си направо великолепна.

— Аз съм само практична. А когато говорим за практичност, не трябва да се забравя и друго. Тоя Огилви разполага с нашите десет хиляди долара. За тая сума бихме могли да получим нещо в замяна.

— Междуременно — каза дукът — къде са останалите петнайсет хиляди?

— Още са в малкото куфарче, което е заключено в моята спалня. Ще го вземем с нас, когато тръгнем. Вече прецених, че можем да

привлечем вниманието, ако ги внесем в тукашната банка.

— Ти наистина мислиш за всичко.

— Да, но не помислих за онази бележка. Като си представих, че може да е у тях... Трябва да съм си изгубила ума, когато съм я писала.

— Не можеше да предвидиш всичко.

Бяха приближили края на ярко осветената част на „Канал стрийт“ и затова се върнаха обратно към центъра на града.

— Дяволска история! — каза кройдънкият дук. Не беше пил нищо от обяд и сега гласът му беше много по-ясен, отколкото през последните дни. — Всичко изглежда много просто. Дяволска работа. Но би могло, все пак би могло да мине.

— Тази жена лъже — каза капитан Йолис, — но ще ни бъде много трудно да го докажем, ако изобщо ни се удаде.

Той продължи да се разхожда бавно из кабинета на Питър Макдермонт. Двата детективи бяха дошли тук с Питър след позорното им оттегляне от президентския апартамент. Досега Йолис само се разхождаше и размишляваше, докато другите двама седяха и чакаха.

— Мъжът ѝ може да не издържи — каза вторият детектив. — Само да успеем да го хванем насаме.

Йолис поклати глава.

— Няма никаква възможност. Първо, тя е много хитра, за да допусне това да се случи. Второ, като се има предвид кои и какви са те, ще трябва да пипаме много внимателно — той погледна Питър. — Не си мислете, че полицията действа по един и същи начин както с бедните, така и с богатите и влиятелните.

От другия край на кабинета Питър кимна, макар и безпристрастно. Беше извършил това, което дългът и съвестта изискваха, а по-нататък всичко бе грижа на полицията. Все пак любопитството го накара да попита:

— А бележката, която дукесата беше написала за гаража...?

— Ако разполагахме с нея — каза вторият детектив, — това щеше да бъде неоспоримо доказателство.

— А не е ли достатъчно, ако нощният контрольор, а предполагам и Огилви се закълнат в наличието на такава бележка?

— Тя ще твърди, че бележката е подправена и че Огилви я е написал сам — после се замисли и добави: — Вие казахте, че била написана на специална бланка. Може ли да видя някоя от тях?

Питър излезе и намери няколко бланки в един шкаф за канцеларски материали. Бяха отпечатани на плътна хартия в светлосин цвят, с името на хотела и герба му. Под тях бяха изписани думите „Президентски апартамент“.

Питър се върна и полицаите разгледаха листата.

— Много са хубави — отбеляза вторият детектив.

— Колко хора имат достъп до тях? — попита Йолис.

— Обикновено само няколко души. Но допускам, че много други могат да се сдобият с някой друг лист, ако наистина им се иска.

— Тогава тази възможност е изключена — изсумтя Йолис.

— Има и друга възможност — каза Питър, осенен внезапно от нова идея, и безпристрастието го напусна.

— Каква?

— Спомням си, че ме попитахте и аз ви отговорих, че след събирането на сметта, например от гаража, няма никаква възможност да намериш нещо в нея. Наистина си помислих, че... просто ми се стори невъзможно да се открие такова малко листче, но тази бележка е твърде важна.

Той усети върху себе си вперените погледи на двамата детективи.

— Има при нас един човек — каза Питър. — Той работи при пещта за смет. Сортира ръчно голяма част от отпадъците. Може би е минало доста време и навярно вече е късно...

— За бога! — прекъсна го Йолис. — Да вървим при него.

Те слязоха бързо на първия етаж, а оттам през служебния вход стигнаха до товарния асансьор, който щеше да ги отведе до подземиято. Асансьорът се намираше на долния етаж и Питър дочу шум от разтоварване на пакети. Той извика на служителите да побързат.

Докато чакаха, Бенет, вторият детектив, каза:

— Разбрах, че тази седмица сте имали и други неприятности.

— Вчера рано сутринта е станала кражба. Но около тези проблеми забравих за това.

— Разговарях с един от нашите хора. Той работи с вашия началник... как се казваше?

— Фенеган. Сега той изпълнява длъжността шеф на охраната на хотела — макар че обстановката беше сериозна, Питър се усмихна. — Само че сега истинският ни шеф е зает с друга работа.

— Колкото до обира, не разполагаме с много данни. Нашите хора прегледаха списъка на гостите ви и не откриха нищо подозрително. Все пак днес се случи нещо доста любопитно. Станала е кражба в една

частна къща в Лейквю. Действали са с ключ. Собственичката загубила ключовете си тази сутрин в града и този, който ги е намерил, трябва да е отишъл веднага в дома ѝ. При това обирът носи всичките белези на кражбата във вашия хотел, в това число и предметите, които са взети, и липсата на отпечатъци.

— Арестували ли са го?

Детективът поклати отрицателно глава.

— Разбрали са няколко часа, след като е станало. Все пак разполагаме с една улика. Един съсед видял колата. Не може нищо да си спомни, освен че табелката на номера била в зелено и бяло. В пет щата използват тези цветове — Мичиган, Ай-дахо, Небраска, Вермонт, Вашингтон и в Саскачеван в Канада.

— Каква е ползата от това?

— През следващите дни нашите момчета ще следят колите с тези номера. Ще ги спират за проверка. Може да излезе нещо. Понякога сме имали късмет и с по-малко сведения.

Питър кимна, но това не събуди у него интерес. Кражбата беше станала преди два дни, без да последват други случаи. Сега предстояха много по-важни неща.

След миг асансьорът пристигна.

Лъсналото от пот лице на Букър Т. Греъм засия от удоволствие, когато видя Питър Макдермот, единственият от цялото ръководство на хотела, който си правеше труда да се отбие долу в подземията, в помещението с пещта. Макар и редки, тези посещения се оценяваха от Букър Т. Греъм като проява на кралско великодушие.

Капитан Йолис смръщи нос от непоносимите зловония, които се усилваха от голяма горещина. По опушените стени играеха отраженията на пламъците. Надвиквайки се с шума от пещта в другия край на помещението, Питър предупреди детективите:

— По-добре оставете на мен да му обясня какво искате.

Йолис кимна. Както на мнозина, които бяха идвали тук преди, и на него отначало му се стори, че това място прилича на истинска преизподня. Учуди се как е възможно човешко същество да живее в такава обстановка независимо за колко време.

Йолис наблюдаваше как Питър Макдермот разговаря с високия негър, който разпределяше отпадъците, преди да ги изгори. Макдермот бе взел една бланка от президентския апартамент и я показа на другия. Негърът взе листа и го прибра, но на лицето му се четеше съмнение. Той махна с ръка към дузината препълнени варели наоколо. На влизане Йолис беше забелязал и други, наредени върху колички. Сега разбра защо Макдермот бе отхвърлил преди това вероятността да открият този лист хартия. И ето в отговор на някакъв въпрос негърът поклати глава. Макдермот се върна при двамата детективи.

— Повечето от тези отпадъци — обясни той — са от вчера и днес са ги докарали тук. Около една трета от това, което е пристигнало, вече е изгорено и дали листът, който търсим, също е изгорен, нямаме възможност да разберем. А колкото до останалите отпадъци, Греъм и бездруго трябва да ги прегледа заради някои други изгубени предмети, като сребърни прибори или бутилки. Докато прави това, той ще търси и листа, като този, който му дадох, но както сами разбирате — чака го огромна работа. Преди да докарат тук сметта, тя се пресова и мокрите отпадъци овлажняват всичко останало. Попитах Греъм дали ще му трябват помощници, но той ми отговори, че шансовете са още помалки, ако дойде някой, който не е привикнал да работи като него.

— Каквото и да стане — каза вторият детектив, — няма да се обзалагам.

— Нищо друго не ни остава — съгласи се Йолис. — Как се разбрахте с вашия човек, ако намери нещо?

— Веднага ще ми позвъни горе. Ще наредя да ми предадат съобщението по всяко време на денонощието. После ще се обадя на вас.

Йолис кимна. Щом тримата си отидоха, Букър Т. Греъм зарови ръцете си в купчината отпадъци разстлани върху една голяма тава.

Едно след друго разочарованията връхлитаха Ключаря.

Още с настъпването на вечерта той постави под постоянно наблюдение президентския апартамент. Когато дойде време за вечеря, тайно надявайки се, че кройдънският дук и дукесата ще излязат от хотела както повечето гости, той зае позиция на деветия етаж, близо до служебното стълбище. Оттам се откриваше чудесна гледка към апартамента наред с предимството, че може да се скрие веднага от нечий поглед зад вратата на стълбището. Така и направи няколко пъти, асансьорите спираха на етажа и наоколо преминаваха гости от другите стаи, но преди да се оттегли, Ключаря винаги успяваше да ги огледа набързо. Беше съобразил правилно, че по това време от деня няма да се мяркат много хора от персонала. В случай на нещо непредвидено нямаше нищо по-лесно от това да се оттегли на осмия етаж и ако се наложи, да се прибере и в стаята си.

Тази част от неговия план излезе успешна. Но сметките му се объркаха от това, че кройдънският дук и дукесата не излязоха цяла вечер от апартамента.

Все пак през това време не им поднесоха вечеря в стаята и затова Ключаря продължи да храни тайни надежди.

В един миг реши, че вероятно е пропуснал да забележи излизането на Кройдън и предпазливо премина по коридора, като се заслуша пред вратата. До слуха му достигнаха гласове, като единият от тях беше на жена.

По-късно се разочарова, когато започнаха да пристигат и гости. Идваха по един, по двама и след първите посетители оставиха отворени вратите на президентския апартамент. Малко след това се появиха сервитьорите с подноси, натоварени с ордъоври, и коридорът постепенно се изпълни с глъч от разговори, придружен от звън на чаши и лед.

Той се обърка още повече, когато по-късно пристигна един широкоплещест, млад мъж, който му заприлича на служител от хотела. Лицето му беше мрачно, както на останалите двама души, които го

придружаваха. Ключаря се позабави, за да разгледа и тримата, и се досети, че другите двама са полицаи. Впоследствие се постара да си вдъхне увереност, като реши, че тази мисъл е плод на неспокойното му въображение.

Тримата си тръгнаха първи, а подир трийсетина минути напуснаха и останалите. Независимо от притока на гости в късните часове на вечерта Ключаря беше сигурен, че никой не го е забелязал или вероятно са го помислили за гост на хотела.

След като си отиде и последният посетител, в коридора на деветия етаж настъпи пълна тишина. Наближаваше единайсет часа и явно нищо ново не би могло да се случи до края на вечерта. Ключаря реши да изчака още десет минути и после да си върви.

Оптимистичното му настроение от ранните часове на деня се смеси с угнетение.

Не беше убеден дали си струва да рискува и да остане още едно денонощие в хотела. Вече беше обмислил идеята за проникване в апартамента през нощта или рано сутринта, но накрая се отказа. Рискът беше твърде голям. Ако някой се събудеше, никакво разумно обяснение не би оправдало присъствието на Ключаря в президентския апартамент. От вчера беше ясно, че не бива да пренебрегва присъствието на секретаря на Кройдън и прислужницата на дукесата. Той проучи, че прислужницата е настанена в една от стаите на хотела и че тази вечер не е в апартамента. Ала секретарят живееше постоянно там и трябваше да има предвид, че и той би могъл да се събуди при едно нощно нахлуване. А и кучетата, които Ключаря бе забелязал дукесата да разхожда, биха могли също да вдигнат тревога.

Беше изправен пред алтернативата да изчака още един ден или да се откаже от намерението си да се сдобие със скъпоценностите на дукесата.

И тъкмо когато беше решил да си тръгне, кройдънският дук и дукесата се появиха, предхождани от бедлингтънските териери.

Ключаря бързо се пхна в служебното стълбище. Сърцето му започна да бие учестено. Накрая, когато беше изгубил всякаква надежда, дългоочакваната възможност настъпи.

Ала не беше така лесно да се възползува от предоставения му се случай. Очевидно дукът и дукесата нямаше да се бавят дълго. А там някъде в апартамента беше останал секретарят. Къде? Може би в

стаята си при затворена врата? Или вече си бе легнал? Изглеждаше мекушав и си лягаше рано.

Каквито и рискове да криеше такава среща, той трябваше да се реши. Ключаря разбираше, че ако сега не предприеме нищо, нервите му не биха издържали още един ден.

Той чу как вратите на асансьора се отвориха и затвориха. Върна се предпазливо в коридора. Наоколо беше тихо и безлюдно. Пристъпвайки безшумно, той се приближи към президентския апартамент.

Специално направеният ключ се превъртя леко в ключалката както при следобедния опит. Той откря една от двойните врати, после отпусна внимателно пружината и извади ключа. Бравата не издаде никакъв шум. И вратата също не из-скърца, когато бавно я отвори.

Пред него беше преддверието, а отатък друго просторно помещение. Отляво и отдясно имаше още две врати, които бяха затворени. През тази отдясно долитаха звуците на радио. Не се виждаше никой, но осветлението в апартамента беше запалено.

Ключаря влезе. Надяна ръкавиците, а после затвори външната врата и пусна резето.

Придвижваше се предпазливо, но без да се бави. Килимът в преддверието и в гостната заглушаваше шума от стъпките му. Прекоси гостната и се приближи към вратата в другия ъ край, която беше полуотворена. Както и очакваше, тя водеше към две широки спални с отделни бани и помещение за дрехи помежду им. В спалните, както навсякъде, светеха лампи. Можеше безпогрешно да се определи коя е стаята на дукесата.

Сред останалите мебели имаше един висок шкаф, две тоалетки и вграден гардероб. Ключаря започна систематично да проверява и четирите наред. Нито в шкафа, нито в първата тоалетка не можа да открие търсената кутия за бижута. Имаше най-различни предмети — златни вечерни чантички, табакера и скъпи пудриери — които при други обстоятелства и ако разполагаше с повече време, с удоволствие би прибрал. Но сега трескаво бързаше да намери голямата плячка и всичко останало нямаше значение.

После отвори първото чекмедже на другата тоалетка. Нямаше нищо интересно. И със следващото чекмедже се повтори същото. В

третото най-отгоре се намираше цял куп бельо. Под него лежеше висока и продълговата кутия от ръчно изработена кожа. Беше заключена.

Ключаря остави кутията в чекмеджето и се залови с ключалката ѝ с помощта на нож и отверка. Кутията беше здраво изработена и не отстъпи. Изминаха няколко минути. Той усети, че времето минава и по тялото му изби пот.

Най-накрая ключалката поддаде и капакът се отметна назад. Под него се разкриха два искрящи реда от смайващи бижута: пръстени, брошки, колиета, обици и диадеми. Бяха изработени от благородни метали и повечето бяха украсени със скъпоценни камъни. При вида им Ключаря затаи дъх. Е, все пак част от приказната колекция на дукесата не беше предадена за съхранение в сейфа на хотела. Още веднъж предчувствието и предзнаменованието не го бяха подвели. Протегна и двете си ръце към плячката, но в този миг в бравата на входната врата изщрака ключ.

Ключаря реагира мигновено. Затръшна капака на кутията и затвори чекмеджето. На влизане беше оставил вратата на спалнята открената и сега се втурна към нея. През тесния процепа той надникна в гостната, където тъкмо в този миг влизаше една камериерка. Беше възрастна и с тромава походка. Забавените ѝ движения му предоставиха една-единствена възможност за спасение.

Той се извърна и се втурна към лампата до леглото. Напипа шнура ѝ и го издърпа. Светлината угасна. А сега трябваше да вземе нещо в ръка и да се престори, че е зает. Нещо! Каквото и да е!

На стената беше облегло малко дипломатическо куфарче. Грабна го и се упъти към вратата.

Когато Ключаря отвори широко вратата, камериерката отстъпи назад, изохка и се хвана за сърцето.

Ключаря се намръщи.

— Къде бяхте досега? Трябваше да дойдете по-рано.

Уплахата и последвалото обвинение я накараха да се обърка още повече. А той очакваше тъкмо това.

— Извинете, сър. Видях, че има хора и...

— Сега вече няма значение — срязва я той. — Свършете си работата, а освен това има и една лампа, която трябва да се поправи. — И той посочи към спалнята. — Дукесата иска да бъде в изправност

тази вечер. — Той понижи глас, като се досети за присъствието на секретаря.

— Ще се погрижа, сър.

— Много добре.

Ключаря кимна хладно и излезе.

В коридора се опита да не мисли за нищо. Успя да постигне това, докато се озова в своята стая, номер 830. И там объркан и отчаян, той се хвърли върху леглото и зарови лице във възглавницата.

Измина повече от час, преди да се заеме с ключалката на дипломатическото куфарче, което беше донесъл със себе си.

Вътре лежаха една върху друга пачки с американски долари. Всичките банкноти бяха дребни и употребявани.

С треперещи ръце той отброи петнайсет хиляди долара.

Питър Макдермот придружи двамата детективи от мазето, където се намираше пещта за изгаряне на смет, до изхода на улица „Сейнт Чарлз“.

— Засега — предупреди го капитан Йолис — бих искал да си мълчите за това, което стана тази вечер. Ще има достатъчно въпроси, когато отправим обвинение срещу вашия Огилви. Няма смисъл да намесваме предварително и журналистите.

— Ако имахме възможност за избор — увери го Питър, — ние бихме предпочели изобщо да не разгласяваме случая.

— Не разчитайте на това — изръмжа Йолис.

Питър се върна в основния ресторант и не се учуди, като не завари Кристин и Албърт Уелс.

Във фойето го посрещна нощният управител.

— Господин Макдермот, вземете тази бележка от госпожица Франсис.

Беше поставена в запечатан плик и съдържаше само няколко думи: „Отивам си в къщи. Ако можеш, ела! Кристин.“

Реши да отиде. Подозираше, че на Кристин ѝ се искаше да поговорят за събитията, станали през деня, включително и за удивителното разкритие на Албърт Уелс от вечерта.

Всъщност в хотела нямаше повече работа. А може би не беше така? Внезапно Питър си спомни за обещанието, което беше дал на Марша Прейскът днес следобед, когато я остави така безцеремонно в гробищата. Беше казал, че ще се обади по-късно по телефона, ала съвсем бе забравил за това. От следобедната криза го дяляха само няколко часа, но му се струваше, че са минали цели дни и че Марша е останала някъде далеч назад. Ала все пак реши да ѝ позвъни, макар да беше късно.

Отиде отново в канцеларията на ревизора на мецанина и набра номера на Прейскът. Марша отговори на първото позвъняване.

— О, Питър — каза тя, — седнала съм до телефона. Чаках, чаках, а после звънях два пъти и помолих да ти предадат, че съм те

търсила.

Той си спомни с чувство на вина за купчината бележки върху бюрото си, които не беше погледнал.

— Наистина съжалявам, но поне засега не мога нищо да ти обясня. Мога единствено да ти кажа, че ми се случиха безброй неприятности.

— Ще ми разкажеш утре.

— Марша, опасявам се, че утре ще бъда много зает...

— Да се видим на закуска — каза Марша. — Ако наистина те чака тежък ден, ще ти трябва истинска нюорлийнска закуска. Великолепна е. Ял ли си такава?

— Аз обикновено не закузвам.

— Но утре ще закусиш. А закуските на Ана са специални. Обзалагам се, че са много по-вкусни от тези във вашия хотел...

Беше невъзможно да се устои на ентузиазма на Марша. И освен това днес следобед я беше изоставил.

— Ще трябва да дойда по-рано.

— Ела, когато искаш.

Уговориха се за седем и половина сутринта.

След няколко минути той се качи в едно такси на път за апартамента на Кристин в „Джентили“.

Позвъни от входа. Кристин го чакаше на вратата на жилището си.

— Нито дума — каза тя, — докато не изпием по две чаши. Просто не мога да асимилирам всичко.

— По-добре да го асимилираш — каза ѝ той. — Още не си чула останалата половина.

Беше приготвила два коктейла „дайкири“, които се изстудяваха в хладилника. Забеляза и една чиния, препълнена със сандвичи с пилешко месо и шунка. В целия апартамент се носеше свежият аромат на кафе.

Питър внезапно си припомни, че макар да се беше отбил днес в кухнята на хотела и да бе разговарял за утрешната закуска, от обяд не бе хапвал нищичко.

— Така и предполагам — отвърна Кристин, когато ѝ каза, че е гладен. — Заповядай!

Подчинявайки се, той започна да се храни, като следеше Кристин с поглед, докато тя шеташе чевръсто из кухнята. Беше му добре тук,

защитен от всичко, което ставаше извън пределите на това жилище. Помисли си, че Кристин наистина държи на него, след като така се бе погрижила. И преди всичко между тях съществуваше единомислие дори и в мълчанието им, както сега — взаимно споделено и от двамата и изпълнено с разбирателство.

Той отмести встрани коктейла и протегна ръка към чашата с кафе, която Кристин току-що беше напълнила.

— Добре — каза той, — с какво ще започнем?

Разговаряха без прекъсване почти два часа и през цялото време чувството за близост помежду им все повече се усилваше. А накрая и двамата стигнаха до определено решение, че утрешният ден ще бъде интересен.

— Няма да спя — каза Кристин. — Няма да мога да заспя. Знам, че няма да заспя.

— И аз не мога — каза Питър. — Но по други причини.

Повече не се съмняваше и искаше този миг безкрайно да продължи. Той я прегърна и я целуна.

После се любиха и това им се стори съвсем естествено.

ПЕТЪК

Няма нищо необяснимо, помисли си Питър Макдермот, в това, че Кройдънският дук и дукесата блъскаха Огилви, главния инспектор на хотела, със завързани ръце и крака към края на покрива на „Сейнт Грегъри“, а в това време някъде долу море от човешки лица наблюдава напрегнато цялата сцена. Много по-странно и ужасяващо бе, че само на няколко ярда от тях Къртис О'Кийф и Уорън Трент си разменяха жестоки удари с окървавени шпаги. А защо ли, недоумяваше Питър, капитан Йолис стоеше до входа на стълбището, без да се намеси? Тогава Питър разбра, че полицаят наблюдава гнездото на някаква гигантска птица, в което тъкмо се разчупваше единственото яйце. Миг по-късно от вътрешността му се показва огромен врабец с веселото лице на Албърт Уелс. Но сега вниманието на Питър беше привлечено от събитията в края на покрива, където Кристин се бореше отчаяно, привързана заедно с Огилви, а Марша Прейскът помагаше на семейство Кройдън да изтикат двойния товар все по-близо до ужасната бездна. Отдолу тълпата продължаваше да гледа, а капитан Йолис, прозявайки се, стоеше облегнат на касата на вратата.

И ако желаше да спаси Кристин, Питър внезапно разбра, че самият той трябва да се намеси. Но като направи опит да се придвижи, оказа се, че краката му се влачат тежко, сякаш са залепени и отказват да последват тялото му, което се стремеше напред. Опита се да извика, но от гърлото му не излезе никакъв звук. Погледът му срещна очите на Кристин, в които се четеше нямо отчаяние.

Внезапно Кройдън, Марша, О'Кийф и Уорън Трент спряха и се вслушаха. И врабецът Албърт Уелс се заслуша. Ето и Огилви, Йолис и Кристин направиха същото. Но какво ли слушаха?

И тогава Питър чу: до ушите му долетя смесица от шумове, сякаш всички телефони на земята звъняха едновременно. Звукът се приближи, усили се и сякаш го заля. Дисонансът нарасна още повече. Той затвори очи и отново ги отвори.

Намираще се в своето жилище. Часовникът до леглото показваше шест и половина сутринта.

Полежа още няколко минути, накрая разтърси глава, сякаш да се отърве от безумния и объркан сън. После зашляпа бос към банята, за да вземе душ, и с усилие на волята остана под студената струя в продължение на една минута. Излезе изпод душа напълно разбуден. Нахлузи си една хавлия и се захвана да вари кафе в кухненския бокс, после отиде до телефона и набра номера на хотела.

Свързаха го с нощния управител, който го увери, че през изминалата нощ не е пристигнало никакво известие за какъвто и да е резултат от пещта за изгаряне на смет. Не, отговори нощният управител с известна нотка на досада, не бил проверявал лично. Да, ако господин Макдермот желае, той веднага ще слезе долу и ще му позвъни за резултата, но Питър почувствува лекото му негодувание срещу необичайното поръчение в края на дългата и уморителна нощна смяна. Пещта се намираще някъде на най-долния етаж в мазето, нали?

Питър се бръснеше, когато телефонът отново позвъня. Нощният управител докладва, че е разговарял със служителя Греъм, който за съжаление не е открил документа, търсен от господин Макдермот. Засега изглеждало, че няма да го намери. Управителят добави, че смяната на Греъм, както и неговата, ще приключат след малко.

Питър реши да съобщи по-късно на капитан Йолис новината или по-точно, че няма никакви новини. Припомни преценката си от предишната нощ, която все още поддържаше, че хотелът беше направил всичко възможно, за да изпълни своя обществен дълг. Останалото беше работа на полицията.

Докато отпиваше от кафето и се обличаше, Питър премисляше най-вече два проблема. Единият се отнасяше до Кристин, а другият се отнасяше до неговото бъдеще в хотел „Сейнт Грегъри“, ако имаше такава възможност. След изминалата нощ разбра, че каквото и да му се случи, повече от всичко желае Кристин да бъде с него. Това убеждение се засилваше у него и сега се затвърди напълно. Допускаше, че е влюбен, но се въздържа да определи силата на чувствата си дори и пред самия себе си. Веднъж това, което бе възприемал за любов, се беше превърнало в пепел. Навярно по-добре беше да приеме всичко с надежда и да се добере опипом до неизвестния край.

Може и да бе лишено от романтика, но на него му беше приятно с Кристин. Все пак това беше истината и в известен смисъл тя му вдъхваше увереност. Беше убеден, че връзките помежду им няма да

отслабнат, а ще укрепват с течение на времето. Вярваше, че Кристин изпитва същите чувства към него.

Инстинктът му подсказа, че това, което му предстои, трябва да се вкуси с наслада, а не да се поеме лакомо.

Колкото до хотела, дори и сега не му се вярваше, че Албърт Уелс, когото бяха приели за приятен и незначителен човечец, се оказва финансов магнат, който бе получил контрола над „Сейнт Грегъри“ или пък щеше да направи това днес.

На пръв поглед и положението на Питър би могло да се закрепил поради неочаквания развой на събитията. Беше се сприятелил с дребния човечец и имаше впечатлението, че и другият го хареса. Но симпатиите и бизнесът нямаха нищо общо. И най-добрите хора можеха да бъдат коравосърдечни и безмилостни, когато трябваше да направят своя избор. При това Албърт Уелс едва ли би се заел лично с управлението на хотела, а неговият представител можеше да има други схващания относно миналото на служителите.

Както и досега, Питър реши да не се тревожи предварително.

Над Ню Орлийнс се носеше камбанният звън на часовниците, които отмерваха седем и половина, когато Питър пристигна с такси пред дома на Прейскът на „Притания стрийт“.

Зад грациозно издигащите се колони величествената бяла постройка се извисяваше внушително в ранната утринна светлина. Въздухът беше свеж и прохладен и наоколо се носеше предутринна мараня. Наблизо витаеше ароматът на магнолии, а по тревата проблясваше роса. Улицата и къщата бяха притихнали и само от авеню „Сейнт Чарлз“ долитаха далечните шумове на пробуждащия се град.

Питър прекоси поляната, следвайки извитата алея от тухлена настилка. Изкачи стъпалата на терасата и почука на двойните, украсени с дърворезба врати.

Бен, прислужникът, който ги беше обслужвал в сряда вечерта, отвори вратата и поздрави сърдечно Питър.

— Добро утро, господине. Моля, заповядайте — като влязоха, той обяви: — Госпожица Марша ме помоли да ви поканя в галерията. Тя ще дойде след няколко минути.

Бен го поведе и те се изкачиха по широката извита стълба, а после продължиха по просторния коридор, покрит със стенописи, където в сряда, във вечерния здрач, Питър беше придружил Марша. Нима толкова скоро беше всичко това, запита се Питър.

На дневната светлина галерията изглеждаше също така елегантна и привлекателна както миналия път. Наоколо имаше дълбоки кресла с възглавници и саксии с разцъфнали цветя. Близо до балкона, който гледаше долу към градината, беше сервирана маса със закуска за двама.

— Заради мен ли сте така рано на крак? — попита Питър.

— Не, господине — увери го Бен. — Ние всички сме ранобудници. Когато господин Прейскът си е у дома, той не обича да започваме късно деня. Все повтаря, че денят не е толкова дълъг, за да губим първите му часове.

— Виждате ли? Казах ви, че баща ми много прилича на вас.

Питър се извърна, щом чу гласа на Марша. Тя беше влязла тихо зад него. От нея се носеше ведрият аромат на рози и роса и видът ѝ изглеждаше свеж на утринното слънце.

— Добро утро — усмихна се Марша. — Бен, моля те, поднеси на господин Макдермот един абсент по швейцарски. — И тя улови Питър за ръка.

— Не ми наливайте много, Бен — каза Питър. — Знам, че абсентът по швейцарски върви с нюорлийнската закуска, но си имам нов шеф. Бих искал да се запозная с него в трезво състояние.

— Разбира се, господине — усмихна се прислужникът.

Като седнаха на масата, Марша попита:

— Затова ли така...

— Защо изчезнах като зайчето на някой фокусник ли? Не, онова беше друго.

Очите ѝ се разшириха, докато той ѝ разказа, доколкото му беше възможно, за разследването с катастрофиралата кола, без да споменава името на Кройдън. Той отклони въпросите на Марша и отговори:

— Каквото и да стане, днес ще научим някои новини.

А за себе си направи следното заключение: сега навярно Огилви вече е върнат в Ню Орлийнс и е подложен на разпит. Ако го задържат, ще отправят обвинение срещу него и ще го изправят пред съда, а това веднага би привлякло вниманието на журналистите. Неизбежно щеше

да бъде намесен и ягуарът, което от своя страна би извело името на Кройдън на преден план.

Питър вкуси лекото питие, което се появи пред него. Той си припомни съставките от времето, когато беше барман — билки, яйчен белтък, сметана, ечемичена отвара и малко мастика. По-добър коктейл едва ли беше вкусвал. На другия край на масата Марша отпиваше портокалов сок.

Питър се замисли дали кройдънският дук и дукесата щяха да поддържат становището си за своята невинност, ако Огилви бъде признат за виновен. Това беше още един въпрос, който предстоеше да бъде разрешен през днешния ден.

Разбира се, бележката на дукесата беше изчезнала, ако някога е съществувала. Нямахме друго съобщение от хотела, поне досега, а Букър Т.Греъм би трябвало отдавна да си е отишъл.

Бен постави пред Питър и Марша поднос с креолско сметаново сирене — „Иванджилайна“, гарнирано с плодове.

Питър започна да се храни с удоволствие.

— Преди малко — каза Марша — вие споменахте нещо за хотела.

— А, да — отвърна той между хапките сирене с плодове и разказа за Албърт Уелс. — Новият собственик ще бъде обявен днес. Говорих по телефона тъкмо преди да тръгна за тук.

Позвъняването беше от Уорън Трент, който уведоми Питър, че господин Демпстър от Монреал, представител по финансовите въпроси на новия собственик на „Сейнт Грегъри“, е на път за Ню Орлийнс. Господин Демпстър е пристигнал вече в Ню Йорк, откъдето ще вземе самолета на компанията „Истърн Еърлайнс“, който пристига рано предиобед в Ню Орлийнс. Трябваше да се резервира апартамент и да се уреди среща към единайсет и половина между представителите на старото и новото ръководство. На Питър беше наредено да бъде на работното си място, ако се наложи да го повикат.

За негово учудване гласът на Уорън Трент не беше отпаднал и всъщност звучеше много по-ведро, отколкото през последните дни. Питър се запита дали У.Т. знае, че новият собственик на „Сейнт Грегъри“ е вече в хотела. Припомняйки си, че преди официалното прехвърляне на хотела на новия собственик той трябва да остане верен на старото ръководство, Питър предаде разговора от предишната вечер

между себе си, Кристин и Албърт Уелс. „Да — каза Уорън Трент. — Знам за това. Емил Дюмер от Промислено-търговската банка, който води преговорите от името на Уелс, ми позвъни снощи. Изглежда имаше някаква тайна. Но сега всичко е ясно.“

Питър знаеше също, че Къртис О'Кийф и неговата придружителка, госпожица Лаш, трябваше да напуснат „Сейнт Грегъри“ днес предиобед. Очевидно пътищата им се разделяха, тъй като от хотела, където уреждаха такива въпроси за особено важните пътници, бяха направили самолетна резервация за Лос Анджелис за госпожица Лаш, а Къртис О'Кийф щеше да замине за Неапол през Ню Йорк и Рим.

— Вие все мислите за много неща — каза Марша. — Бих искала да ми разкажете за някои от тях. Баща ми обикновено предпочиташе да разговаря на закуска, но майка ми не проявяваше никакъв интерес. Аз пък се интересувам.

Питър се усмихна и ѝ разказа какъв ден му предстои.

Докато разговаряха, остатъците от сиренето „Иванджилайна“ бяха изнесени и на тяхно място се появи димящо и ароматно блюдо от яйца — „сарду“. Две яйца на очи бяха залети с апетитно пюре от спанак и холандски сос. До Питър се появи бутилка розе.

— Сега разбрах какво имате предвид, като казвате, че ви чака тежък ден — отбеляза Марша.

— И аз разбрах какво имате предвид под традиционна закуска. — Питър забеляза икономката Ана, която се мярна във вътрешността на къщата. — Великолепно! — додаде той и видя, че тя се усмихна.

Подир малко Питър ахна при вида на печеното говеждо с гъби, топъл френски хляб и мармалад.

— Не съм сигурен... — усъмни се Питър.

— Има и „креп сюзет“^[1] — уведоми го Марша — и кафе с мляко. Навремето, когато са имали големи плантации, хората се надсмивали над леката закуска от европейски тип. И превърнали закуската в цяло угощение.

— И вие я превърнахте в угощение — каза Питър. — Всичко това, а и толкова много други неща — запознанството ми с вас, уроците по история, времето, което прекарах тук с вас. Никога няма да го забравя.

— Казвате го така, сякаш се прощавате с мен.

— Да, Марша — той я погледна в очите и се усмихна. — Веднага след „креп съюзет“.

Настъпи тишина, а после Марша каза:

— Аз си помислих...

Той се пресегна през масата и покри с длан ръката ѝ.

— Навярно и двамата сме мечтали. Струва ми се, наистина е било така. Но това е най-прекрасният сън, който някога ме е спохождал.

— Но защо трябва да бъде само сън?

— Някои неща човек не може да си ги обясни — отвърна той. — Независимо от това, дали харесваш някого, настъпва време, когато трябва да решиш какво е най-добре да направиш, въпрос на преценка.

— А моята преценка не се ли зачита?

— Марша, аз трябва да вярвам на моята. Заради нас двамата.

Но той се запита дали можеше да разчита на нея. Опитът му показваше, че не може да се осланя на инстинкта си. Вероятно в този миг предприемаше погрешна стъпка, за която щеше да съжалява дълги години. Но как може да си сигурен, когато често научаваш истината твърде късно?

Усети, че Марша е готова да се разплаче.

— Извинете ме — каза тя с тих глас. Изправи се и излезе бързо от галерията.

Питър остана на мястото си и помисли, че би могъл да и поговори по-деликатно, да придаде на думите си онази нежност, която изпитваше към това самотно момиче. И се запита дали тя ще се появи отново. Подир няколко минути, след като Марша не се върна, пристигна Ана.

— Изглежда, трябва сам да довършите закуската си, господине. Мисля, че госпожица Марша няма да се върне.

— Как е тя? — попита Питър.

— Плаче в стаята си — Ана сви рамене. — Не ѝ е за пръв път и смятам, че няма да ѝ е за последен. Все така става, когато, не получи онова, което иска. — Тя прибра чиниите от говеждото. — Бен ще ви сервира останалото.

— Не, благодаря ви — поклати глава той. — Трябва да си тръгвам.

— Тогава ще ви донеса поне кафето.

Отвътре се появи Бен с готовото кафе с мляко, но Ана пое чашата и я постави пред Питър.

— Не се притеснявайте толкова, господине. Като ѝ мине, ще се опитам да направя за нея, каквото мога. Може би госпожица Марша разполага с повече свободно време и мисли прекалено много за себе си. Ако баща ѝ си стоеше повече в къщи, всичко щеше да бъде по-различно. Но него го няма. Изобщо не идва.

— Вие всичко разбирате.

Питър си спомни какво му беше казала Марша за Ана, която била принудена от близките си като девойка да се омъжи за почти непознат. Но в продължение на повече от четиридесет години бракът им бил протекъл щастливо чак до смъртта на съпруга на Ана преди година.

— Разбрах за съпруга ви — каза Питър. — Трябва да е бил прекрасен човек.

— Моят съпруг! — изкудкудяка икономката. — Не съм имала изобщо съпруг... Никога не съм била омъжена. Аз съм мома.

А Марша беше казала: *„Те живееха тук заедно с нас, Ана и мъжът ѝ. Тай беше най-милият и най-приятният човек, когото съм познавала. Ако някога е имало идеално семейство, това бе тяхното.“* Марша беше използвала този пример, за да внуши на Питър правотата на своите аргументи, когато настояваше да се оженят.

— Боже господи! — продължи да кудкудяка Ана. — Госпожица Марша ви е заплела със своите истории. Все такива си ги измисля. Непрекъснато разиграва някоя роля, та затова сега не бива да се тревожите за нея.

— Разбирам — Питър не беше сигурен в думите си, но въпреки това почувствува облекчение.

Бен го изпрати до изхода. Минаваше девет часът и започна да става горещо. Питър закрачи бързо към авеню „Сейнт Чарлз“ и оттам тръгна към хотела. Надяваше се разходката да разсее сънливостта му, която го беше налегнала след обилната закуска. Стана му наистина тъжно, че няма да се види повече с Марша, и усети жалост към нея, без самият да разбира причината за това. Интересно, помисли си той, ще мога ли някога да постъпвам разумно с жените? Но самият не вярваше.

[1] Напоени с ликьор палачинки, поднасяни фламбе (фр.) —
Бел.пр. ↑

Асансьор номер четири започна отново да работи. Сай Луин, възрастният асансьорен оператор, който работеше непрекъснато през деня, се дразнеше от капризите на този асансьор, който беше започнал да се поврежда отпреди седмица и, изглежда, вървеше зле.

Миналата неделя асансьорът на няколко пъти отказа да изпълни заповедите му, макар и вътрешната, и външната врата да бяха добре затворени. Техникът каза на Сай, че същото се случило и в понеделник вечерта, когато господин Макдермот, заместник-главният управител, се намирал в него.

После в сряда някаква повреда извади от строя четвърти асансьор за няколко часа. Неизправност на някакво зацепва-що устройство, заявиха техниците, ала тяхната намеса не можа да предотврати новата повреда на следващия ден, когато четвърти асансьор три пъти отказа да потегли от петнайсетия етаж.

И ето днес този асансьор тръгваше и спираше рязко и внезапно на всеки етаж.

Сай Луин не беше задължен да си обяснява на какво се дължи това. Той не обърна особено внимание, когато чу главния механик Док Викъри да ръмжи, че трябвало „все да кърпи и да закърпва“, като се оплака, че му трябвали „сто хиляди долара, за да изкорми вътрешностите на асансьора и да ги замени с нови“. Та кой ли не би приел такава сумичка? Сай Луин непременно щеше да я вземе и затова всяка година спестяваше, та да си купи билет от лотарията, макар досега да не бе спечелил нито веднъж.

Но към такива ветерани като него в „Сейнт Грегъри“ се отнасяха с уважение и той реши утре да иска прехвърляне на друг асансьор. Защо не? Беше на работа тук вече двайсет и седем години и управляваше асансьори още преди да се родят някои нищожества с претенции, които работеха в хотела. Нека от утре някой друг да се заеме с четвърти асансьор и капризите му.

Наближаваше десет часът и хотелът започна да се изпълва с хора. Сай Луин отново натовари асансьора с пътници от фойето,

предимно участници в конгреси, прикачили значки с имената си към реверите, и започна да ги оставя по етажите до последния, петнайсети етаж. Когато тръгна в обратна посока, асансьорът се напълни до деветия етаж и се спусна до фоайето, без да спира. При последното пътуване той забеляза, че друсането беше изчезнало. Е, хубаво, каквато и да е повредата, рече си той, изглежда се е оправила от само себе си.

Едва ли би могъл да изпадне в по-голямо заблуждение.

Някъде високо над Сай Луин, кацнало като орлово гнездо върху покрива на хотела се намираше контролното помещение на асансьора. Там, в механичното сърце на четвърти асансьор, догаряха последните секунди полезен живот на едно електрическо реле. Причината, която никой не знаеше и не подозираше, се криеше в един малък бутален лост с размерите на гвоздей.

Лостът беше завинтен към миниатюрна бутална глава, която на свой ред привеждаше в действие три превключвателя. Единият от тях задействуваше и освобождаваше спирачките на асансьора, вторият подаваше електрически ток на мотора, а третият контролираше електрическата верига на генератора. Когато и трите работеха, асансьорната кабина се движеше плавно нагоре и надолу в отговор на подаваните команди. Но ако действуваха само два от превключвателите, а третият, който контролираше асансьорния мотор, се повредеше, кабината щеше да падне безпрепятствено, повлечена от собствената си тежест. Причината за такава авария би могла да бъде една-единствена — цялостно износване на буталния лост и на главата.

От няколко седмици буталният лост се беше разхлабил. С едва забележими трептения, които при стократно увеличаване биха довели до отклонение, равняващо се на дебелината на човешки косъм, буталната глава бавно, но неумолимо се развинтваше от лоста. Резултатът беше двойк. Лостът и буталната глава бяха увеличили дължината си. А превключвателят за мотора едва се задействуваше.

И както една-единствена капка би могла да накара чашата да прелее, така в този миг всяко следващо и най-малко завъртане на главата би могло напълно да изключи превключвателя на мотора.

В тази неизправност се криеше причината за променливите ходове на четвърти асансьор, които бяха забелязани от Сай Луин и от останалите. Монтъорската бригада се бе опитала да открие повредата, но не бе успяла. Едва ли вината беше у тях. Всеки асансьор имаше

около шейсет релета, а в целия хотел асансьорите бяха два̀сет на брой.

А и никой не беше забелязал, че двете предпазни приспособления на кабината бяха частично повредени.

Всъщност в десет часа и десет минути в петък сутринта четвърти асансьор и в буквалния, и в преносния смисъл висеше на косъм.

Господин Демпстър от Монреал пристигна в хотела в десет и половина. Уведомен за пристигането му, Питър Макдермот слезе във фоайето, за да му поднесе своите официални приветствия. До този час нито Уорън Трент, нито Албърт Уелс се появиха на долните етажи на хотела, а от Уелс нямаше никакви новини.

Представителят по финансовите въпроси на Албърт Уелс беше енергичен, едър човек, който приличаше на опитен директор на някоя голяма банка. На забележката на Питър за бързо настъпилите промени той отвърна:

— Господин Уелс често постъпва така.

Един пиколо съпроводи новодошлия до апартамента му на единайсетия етаж.

След двацет минути господин Демпстър се появи в кабинета на Питър.

Каза, че се е видял с господин Уелс и че разговарял по телефона с господин Трент. Срещата, уговорена за единайсет и половина, щеше да се състои. Междувременно господин Демпстър пожела да поговори и с някои други служители, като счетоводителя на хотела, и затова господин Трент му бе предложил да използва служебния апартамент.

Оказа се, че господин Демпстър е човек, навикнал да се разпорежда.

Питър го придружи до кабинета на Уорън Трент и го представи на Кристин. Това беше втората им среща тази сутрин. Когато пристигна в хотела, той я потърси, макар че в сковаващата обстановка на служебния апартамент можеха единствено да си стиснат бегло ръце, но и в тези откраднати мигове и двамата изпитаха вълнение и жадна потребност един от друг.

За пръв път откакто пристигна, човекът от Монреал се усмихна.

— Ах, да, госпожица Франсис. Господин Уелс ми спомена за вас. Всъщност той се изказа много топло.

— Мисля, че господин Уелс е прекрасен човек. Мислех си така и преди да... — и тя замълча.

— И какво?

— Малко се притеснявам — каза Кристин — от това, което се случи снощи.

Господин Демпстър извади очила с дебели рамки, почисти ги и ги сложи.

— Ако имате предвид сметката в ресторанта, госпожице Франсис, то не е необходимо да се притеснявате. Господин Уелс ми каза — ще цитирам точно думите му, — че това е била една от най-милите постъпки, които някога са направили за него. Той е разбрал какво се е случило. Много малко неща убягват от вниманието му.

— Да — каза Кристин, — започвам да разбирам това.

Някой почука отвън, вратата се отвори и на прага застана главният счетоводител Сам Якубец.

— Извинете — каза той, като забеляза присъстващите и се обърна да си върви, но Питър го повика.

— Дойдох да проверя един слух — каза Якубец. — Из хотела се носят приказки с бързината на прериен пожар, че старият джентълмен, господин Уелс...

— Не е слух — каза Питър. — Това е факт.

И той представи счетоводителя на господин Демпстър.

Якубец се удари по челото.

— Боже господи! А аз проверих банковата му сметка. Усъмних се във валидността на чека му. Дори позвъних в Монреал.

— Разбрах за вашето обаждане — усмихна се за втори път господин Демпстър. — Беше им много забавно в банката, когато позвънихте. Но те имат строги нареждания да не дават никакви сведения за господин Уелс. Той предпочита да бъде така.

Якубец издаде звук, подобен на стон.

— Струва ми се, че вие щяхте повече да се тревожите — увери го човекът от Монреал, — ако не бяхте проверил банковата сметка на господин Уелс. Той ще ви уважава за това. Има странния навик да пише чековете си на някой лист хартия и това обърква хората. Разбира се, тези чекове са съвсем редовни. Навярно сте разбрал сега, че господин Уелс е един от най-богатите хора в Северна Америка.

Изуменият Якубец успя единствено да поклати глава.

— Може би ще улесня всички ви — отбеляза господин Демпстър, — ако ви обясня някои неща за моя работодател. — Той

погледна часовника си. — Господин Дюмер, банкерът, и няколко адвокати скоро ще дойдат, но, струва ми се, разполагаме с още малко време.

Думите му бяха прекъснати от пристигането на Ройъл Едуардс. Ревизорът беше натоварен с папки и едно куфарче. Процедурата на запознаването отново се повтори.

Като се здрависа с ревизора, господин Демпстър го уведоми:

— Сега ще си поговорим малко, а после бих искал да останете на нашата среща в единайсет и половина. Между другото господин Трент помоли и вие да останете, госпожице Франсис, а и господин Уелс също ще се зарадва.

За пръв път Питър Макдермот изпита неприятното чувство, че е отстранен от центъра на събитията.

— Канех се да ви обясня някои неща за господин Уелс — и господин Демпстър свали очилата си, духна стъклата и ги почисти отново. — Независимо от голямото богатство господин Уелс е запазил скромния си вкус. Това съвсем не се дължи на някакво скъперничество. Всъщност той е безкрайно щедър. Но когато става дума за него, той просто предпочита скромността дори по отношение на облеклото, пътуванията и хотелите.

— Колкото до хотелите — каза Питър, — аз вече помислих за преместването на господин Уелс. Господин Къртис О'Кийф ще освободи следобед един от хубавите апартаменти.

— Бих ви предложил да не правите това. Разбрах, че господин Уелс е доволен от сегашната си стая за разлика от тази, в която са го настанили отначало.

Питър мислено потрепера при споменаването на „скапаната“ стая, в която се намираше Алъбрт Уелс, преди да го преместят в понеделник вечерта в стая 1410.

— Той не възразява другите да бъдат в апартаменти, както аз например — обясни господин Демпстър. — Но самият той не изпитва нужда от подобни неща. Не ви ли досадих?

Събеседниците му го убедиха да продължи разказа си.

— Прилича ми на приказка от братя Грим — отбеляза Ройъл Едуардс с весела нотка в гласа.

— Може би. Но не мислете, че господин Уелс живее в света на приказките. Той притежава не по-малко чувство за реалност от мен

самия.

Дали останалите забелязаха, помисли Питър Макдермот, че зад учтивите думи се крие стоманена твърдост?

— Познавам господин Уелс от много години — продължи господин Демпстър. — През това време опознах безпогрешното му чувство да разбира хората и деловата работа. Той притежава някаква вродена проникателност, която не можеш да придобиеш в Харвардския колеж за бизнесмени.

Ройъл Едуардс, който бе завършил същия колеж, се изчерви. Питър се замисли дали това беше случайно попадение, или представителят на Албърт Уелс бе успял набързо да проучи старшите служители на хотела. Напълно възможно бе да е успял, при което е научил за досието на Питър Макдермот с уволнението от „Уолдорф“ и последвалото му причисляване към черните списъци. Дали на това не се дължи, помисли си Питър, явното му отстраняване от срещата на тайния съвет на хотела?

— Предполагам — каза Ройъл Едуардс, — че можем да се надяваме на много промени в тази сграда.

— Струва ми се, че е напълно възможно — господин Демпстър отново почисти очилата си, сякаш това беше някакъв досаден навик. — Първата промяна е тази, че аз ще стана президент на компанията на хотела — длъжност, която заемам в повечето корпорации на господин Уелс. Той самият никога няма желанието да се кичи с такива звания.

— Значи често ще се виждаме с вас? — каза Кристин.

— Всъщност съвсем малко, госпожице Франсис. Аз ще бъда само символичен ръководител и нищо повече. Отговорният вицепрезидент ще разполага с пълната власт. Такава е политиката на господин Уелс, а също и моята.

Е, в крайна сметка, помисли си Питър, всичко стана както и очаквах. Албърт Уелс няма да се занимава непосредствено с управлението на хотела, а колкото до факта, че го познавам, това не ми дава никакви предимства. Всъщност дребният човечец съвсем не беше наясно с дейността в хотела и бъдещето на Питър щеше изцяло да зависи от отговорния вицепрезидент, който и да беше той. Питър се запита дали не го познава. Ако го познаваше, всичко би било много по-различно.

Досега Питър си беше казал, че ще приема събитията такива, каквито са, а ако се наложи — и собственото си уволнение. Сега разбра, че силно желае да остане в „Сейнт Грегъри“. Една от причините, разбира се, беше Кристин. Другата се дължеше на факта, че при новото ръководство и запазване на независимостта пред „Сейнт Грегъри“ се откриваха нови перспективи.

— Господин Демпстър — каза Питър, — ако не е тайна, кой ще бъде отговорният вицепрезидент?

Човекът от Монреал явно се смути. Той изгледа Питър с недоумение, а после лицето му се проясни.

— Извинете — каза той, — мислех, че знаете. Та това сте вие.

През цялата минала нощ, в бавно изнизващите се часове, докато гостите на хотела спяха здрав сън, Букър Т.Греъм работеше сам на светлината на пламъците от пещта. Нямаше нищо необикновено в това. Букър беше простодушен човек, чиито дни и нощи си приличаха като напечатани с индиго, ала това никога не го притесняваше. Амбициите му, които не бяха големи, се ограничаваха до желанието да има храна, покрив над главата си и малко уважение, макар последното да бе инстинктивно, а не някаква необходимост, която и той самият не би могъл да си обясни.

Необикновеното през тази нощ бе това, че работеше по-бавно. Обикновено преди края на смяната и тръгването за в къщи Букър преглеждаше насъбралите се от предишния ден отпадъци, сортираше предметите за връщане и оставаше за половин час да изпуши спокойно една ръчно навита цигара до угасяването на пещта. Но тази сутрин, макар смяната да беше свършила, имаше все още работа. В часа за тръгване от хотела бяха останали около десетина несортирани контейнери с отпадъци.

Забавянето на Букър се дължеше на опитите му да открие листа, който господин Макдермот търсеше. Беше работил внимателно и със старание. Не бързаше. Но досега не бе успял да намери нищо.

Букър съобщи със съжаление за резултата на нощния управител, който слезе в подземие и заразглежда с интерес мрачната обстановка, като намръщи нос от натрапчивата миризма. Нощният управител си тръгна, колкото може по-бързо, но фактът, че беше дошъл и бе предал съобщението на господин Макдермот, показваше, че изчезналата бележка все още им беше необходима.

Колкото и да съжаляваше Букър, бе време да си тръгва за в къщи. В хотела отказваха да плащат извънредния труд. И освен това Букър беше нает да се занимава със сметта, а не с проблемите на ръководството, които не бяха негова работа.

Той знаеше, че ако забележат останалите отпадъци през деня, щяха да изпратят някого да запали пещта и да ги изгори за няколко

часа. Ако не направеха това, самият Букър щеше да се заеме с остатъците, като дойдеше на работа късно вечерта. Бедата беше там, че в първия случай нямаше никаква надежда да се открие бележката, а при втория дори и да бъдеше намерена, щеше да е твърде късно.

И преди всичко Букър желаше да свърши тази работа заради господин Макдермот. Ако го попитаха защо е така, не би могъл да обясни, тъй като му липсваше дар слово и нямаше желание за размисъл. Някак странно, но когато младият помощник-главен управител беше при него, Букър се чувствуваше човек и личност повече, откогато и да било.

Тогава реши да продължи търсенето.

За да избегне неприятностите, той се отдалечи от пещта и отиде да отметне перфокартата си на контролния часовник. После се върна. Едва ли щяха да го забележат. Помещението с пещта не беше място, което да привлича посетители.

Продължи да работи още три часа и половина. Работеше бавно, старателно, със съзнанието, че това, което търси, може изобщо да не бъде открито сред отпадъците или пък е било изгорено още в началото, преди да бъде предупреден.

Сутринта беше преваляла и той се почувствува много уморен; беше стигнал до последния контейнер.

Съгледа я веднага щом изпразни кофата — топка пергаментова хартия, която приличаше на опаковка за сандвич. Когато я разгърна, вътре забеляза смачкана бланка, като тази, която му беше оставил господин Макдермот. За да бъде сигурен, сравни ги и двете под светлината. Нямаше никаква разлика.

Намереният лист хартия беше покрит с мазни петна и овлажнен. На едно място думите се бяха размазали. Но то беше незначително. Останалото беше ясно.

Букър си облече мазното и изцапано сако и без да довърши останалите отпадъци, се отправи към горните етажи на хотела.

В просторния кабинет на Уорън Трент господин Демпстър приключи тайния си разговор с ревизора. Наоколо стояха разпилени различни отчетни документи и баланси, които Ройъл Едуардс събираше, тъй като за срещата в единайсет и половина започнаха да пристигат и останалите. Емил Дюмер, банкерът, който приличаше на герой от „Записките на клуба Пикуик“, пристигна пръв с леко приповдигнато настроение, съзнавайки важната роля, която му бе отредена. След него се появи блед, слабоят юрист, който се занимаваше с повечето от юридическите въпроси на „Сейнт Грегъри“, и един по-млад юрист от Ню Орлийнс, който защитаваше интересите на Албърт Уелс.

После влезе Питър Макдермот с Уорън Трент, който беше слязъл преди малко от петайсетия етаж. Странно, но собственикът на „Сейнт Грегъри“ изглеждаше много по-дружелюбно настроен и спокоен за разлика от последните седмици, макар да бе изгубил продължителната битка за запазване на властта си над хотела. На ревера си беше прикачил карамфил, поздрави сърдечно присъстващите, включително и господин Демпстър, който му беше представен от Питър.

Цялата тази среща се стори на Питър нереална. Той действуваше механично, говореше под въздействието на рефлексите си, сякаш припяваше на черковна молитва. Стори му се, че ще действа като робот, докато не настъпеше часът, в който щеше да се съвземе от вълнението, причинено от човека от Монреал.

Отговорен вицепрезидент. Вълнуваше го не званието, а произтичащите от него отговорности.

Пълновластното ръководство над „Сейнт Грегъри“ представляваше за него сбъждане на мечтите му. Питър страстно вярваше, че „Сейнт Грегъри“ може да се превърне в първокласен хотел. Той можеше да стане уважавано, ефективно и печелившо заведение. Очевидно и Къртис О'Кийф, чието мнение не беше за пренебрегване, мислеше същото.

Съществуваха много начини за постигането на тази цел. Това означаваше прилив на капитали, реорганизационни преобразувания, ясно разграничаване на сферите на управление, промени сред персонала — част от хората да се пенсионираат, други да се повишат и да се привлекат нови сили отвън.

Когато разбра, че Албърт Уелс щеше да бъде новият собственик и че хотелът щеше да остане независим, Питър си помисли, че някой прозорлив и действен човек ще осъществи нововъведенията. И ето тази възможност се предоставяше на него. Перспективите бяха обнадеждаващи и донякъде всяваха страх.

Всичко това беше от голямо значение за самия него. Назначението и последиците, които произтичаха от това, означаваша възстановяване на репутацията на Питър Макдермот в областта на хотелиерството. Ако съумееше да постигне успех в „Сейнт Грегъри“, миналото щеше да бъде забравено и старите сметки — заличени. Хората, които работеха в тази система, не бяха нито злобни, нито ограничени. В края на краищата професионалните постижения стояха над всичко.

Главата му гъмжеше от мисли. Макар и да бе загубил дар слово, той започна да се съвзема и наред с останалите зае мястото си край дългата заседателна маса в средата на помещението.

Албърт Уелс пристигна последен. Влезе плахо, придружен от Кристин, и когато се появи, останалите станаха на крака.

— Не! Не! Моля ви, седнете!

Уорън Трент пристъпи усмихнат напред.

— Господин Уелс, добре дошли в моя дом! — те се здрависаха. — Когато той стане ваша собственост, ще ви пожелаая най-искрено тези стари стени да ви донесат такова щастие и задоволство, каквото и аз изпитах навремето.

Думите му прозвучаха учтиво и вежливо. Изречени от всеки друг, помисли си Питър, в тях би се почувствувала неискреност и преувеличеност. Но изказани от Уорън Трент, те звучаха убедително и по някакъв необясним начин затрогваха. Албърт Уелс премига от възмущение. С неизменна учтивост Уорън Трент го улови за ръка и лично го представи на останалите.

Кристин затвори външната врата и седна редом с другите на масата.

— Предполагам, че познавате моята сътрудничка, госпожица Франсис, а също и господин Макдермот.

По лицето на Албърт Уелс се изписа хитра усмивка, която наподобяваше изражение на птица.

— Ние вече сме имали вземане-даване — той намигна на Питър. — И смятам, че няма да спрем дотук.

Емил Дюмер се „прокашля“ и откри заседанието.

Условията за продажбата, изтъкна bankerът, вече са уточнени в общи линии. Срещата, която господин Трент и господин Демпстър го помолиха да председателствува, има за цел да реши процедурните подробности, включително и датата за предаването на хотела на новия собственик. Очевидно по този въпрос нямаше затруднения. Ипотеката на хотела, която изтичаше днес, засега бе поета от Промислено-търговската банка под гаранциите на господин Демпстър, който действуваше от името на господин Уелс.

Питър забеляза ироничния поглед на Уорън Трент, който безуспешно се бе опитвал в продължение на месеци да постигне отлагане на ипотеката.

Bankerът извади проект на дневния ред и го раздаде на присъстващите. Последва кратко разискване по съдържанието, в което взеха участие двамата юристи и господин Демпстър. После започнаха да обсъждат отделните точки от дневния ред. През цялото време и Уорън Трент, и Албърт Уелс присъстваха само като наблюдатели; бившият собственик бе потънал в мислите си, а дребният човечец се беше свил на стола, сякаш желаше да се слее с мебелите и да остане незабелязан. Нито веднъж господин Демпстър не се допита до господин Уелс и дори не погледна към него. Очевидно човекът от Монреал проявяваше разбиране към желанието на своя работодател да не привлича вниманието на околните и бе навикнал да взима самостоятелно решения.

Питър Макдермот и Ройъл Едуардс отговаряха на въпросите относно ръководството и финансите на хотела. На два пъти Кристин излезе и се върна с документи от папките в архивата.

Независимо от приповдигнатия тон bankerът ръководеше добре срещата. За по-малко от час и половина бяха прегледани главните въпроси. Решено бе официалното предаване на хотела да стане във

вторник. Останалите незначителни въпроси бяха представени за обсъждане на юристите.

Емил Дюмер огледа бързо присъстващите:

— При това положение, ако няма други въпроси...

— Може би само един — Уорън Трент се наведе към масата, като привлече вниманието на присъстващите. — Между двама джентълмени подписването на документи не е нищо друго освен формалност, която потвърждава вече постигнатите споразумения. — Той погледна Албърт Уелс. — Смятам, че сте съгласни с мен.

— Разбира се — каза господин Демпстър.

— Тогава, моля ви, чувствайте се свободни незабавно да предприемете в хотела всички мерки, които смятате за наложителни.

— Благодаря ви — господин Демпстър кимна с признателност. — Има някои неща, които бихме желали да променим. Незабавно след предаването на хотела във вторник господин Уелс желае да проведе заседание на дирекционния съвет, на което на първо място, господин Трент, ще се постави вашата кандидатура за председател на този съвет.

Уорън Трент кимна вежливо.

— За мен е чест да приема такова предложение. Ще направя всичко възможно, за да изпълнявам добре ролята на фигурант.

Господин Демпстър се усмихна едва забележимо.

— Желанието на господин Уелс е президентството да се поеме от мен.

— Напълно го разбирам.

— А господин Макдермот ще бъде отговорен вицепрезидент.

От всички страни на масата се понесоха поздравления към Питър. Кристин се усмихваше. Наред с останалите и Уорън Трент се ръкува с Питър.

Господин Демпстър изчака разговорите да стихнат.

— Остана още един въпрос. Тази седмица бях в Ню Йорк и вестниците поместиха неприятни статии за хотела. Бих искал да получа уверението, че това повече няма да се повтори, поне до идването на новото ръководство.

Настъпи внезапна тишина.

По-възрастният юрист изглеждаше смутен. По-младият обясни с ясен шепот:

— Всичко стана, защото отказаха да настанят един цветнокож.

— Аха — кимна с разбиране възрастният.

— Искам да изясня един въпрос — господин Демпстър свали очилата си и започна внимателно да ги чисти. — Не предлагам основни промени в политиката на хотела. Като бизнесмен аз съм на мнение, че трябва да зачитаме местните разбирания и традиции, но считам, че ако отново възникне подобна ситуация, не бива да се стига до този резултат.

Отново настъпи тишина.

Внезапно Питър Макдермот усети, че вниманието е насочено към него. И изведнъж потръпна, разбрал, че в този момент без никакво предупреждение беше настъпила кризисна ситуация — първата и може би най-важната от встъпването му в новата длъжност. От неговата реакция зависеше бъдещето на хотела, а и неговото. Изчака, докато обмисли добре какво трябва да каже.

— Това, което се каза преди малко — заговори тихо Питър, като кимна към младия юрист, — за жалост е истина. Един от участниците в конгреса имаше потвърдена резервация, но отказаха да го настанят. Той е зъболекар и, доколкото зная, добре известен, но за зла участ е негър. За съжаление трябва да призная, че именно аз го отпратих. Оттогава твърдо за себе си реших това повече да не се повтаря.

— Като отговорен вицепрезидент — каза Емил Дюмер — аз се съмнявам, че ще изпаднете в подобна ситуация...

— И няма да допусна такава постъпка от някой друг в хотела, за който отговарям.

— Това е твърде крайно изявление — каза bankerът, като присви устни.

Уорън Трент се извърна рязко към Питър.

— Вече говорихме по този въпрос.

— Господа — господин Демпстър отново си сложи очилата, — струва ми се, достатъчно ясно казах, че не предлагам никакви промени.

— Но аз предлагам, господин Демпстър.

Ако се стигне до открит конфликт, помисли си Питър, то по-добре да стане сега и да приключим с всичко. Или ще ръководя хотела както трябва, или не. Сега, изглежда, беше най-подходящият момент за тези уточнения.

Човекът от Монреал се наведе напред и каза:

— Искам да бъда сигурен, че правилно разбирам вашата позиция.

Някакъв вътрешен глас предупреди Питър, че действа безразсъдно, но той не му обърна внимание.

— Моята позиция е много проста. Ще настоявам за премахване на сегрегацията в хотела като условие да остана тук на работа.

— А не избързвате ли с поставянето на условия?

— Доколкото разбирам въпроса ви — каза Питър тихо, — вие искате да кажете, че сте наясно по някои лични въпроси.

— Да, наясно сме — кимна господин Демпстър.

Питър забеляза, че Кристин не откъсва поглед от него. За какво ли си мисли, запита се той.

— Дали избързвам, или не — каза той, — аз смятам, че ще бъде честно от моя страна да изложам становището си.

Господин Демпстър отново се зае да почиства очилата си.

— Предполагам, че всеки от нас уважава твърдо отстояваните убеждения — обърна се той към присъстващите. — Но дори и да е така, струва ми се, бихме могли да изчакаме по този въпрос. Ако господин Макдермот е съгласен, ние можем да отложим засега приемането на твърдо решение. А по-късно, след месец-два, въпросът да се обсъди повторно.

Ако господин Макдермот е съгласен. С ловкостта на дипломат — помисли си Питър, човекът от Монреал предложи изход от положението.

Всичко се развиваше по познатия ред. Отначало настойчивост, успокоена съвест, деклариране на вярата. После малка отстъпка. Един разумен компромис, постигнат между разумни хора. *Въпросът може да се обсъди повторно.* Какво ли по-културно и по-трезво от това? Не е ли това умереното, ненасилствено отношение, което повечето хора възприемат? Ето например зъболекарите. Официалното им писмо с резолюцията, осъждаща действията на хотела по отношение на доктор Николас, беше пристигнало днес.

Да, наистина хотелът беше изправен пред много трудности. А и моментът не бе подходящ за решаването на този въпрос. Смяната на ръководството щеше да доведе до редица усложнения и не бе необходимо да се създават и нови. При сегашната ситуация навярно най-разумно би било да се изчака.

Но тогава никога не би настъпило времето за тези резки промени. Винаги щяха да се намират причини за отлагането им. Питър си спомни, че наскоро някой му беше говорил по този въпрос. Кой?

Доктор Инграм. Гневливият президент на зъболекарите, който си подаде оставката, защото вярваше, че този принцип е по-важен от благоразумното изчакване, и който напусна „Сейнт Грегъри“ снощи, обзет от справедлив гняв.

„Веднъж завинаги — каза доктор Инграм — трябва да прецениш какво желаеш и в какво вярваш... А вие не го направихте, Макдермот, когато имахте тази възможност. Вие се разтревожихте твърдо много за хотела и за работата си... Понякога може и повторно да ви се отдаде такава възможност. Ако това се случи с вас, възползвайте се!“

— Господин Демпстър — каза Питър, — законът за гражданските права е съвършено ясен по този въпрос. И независимо от това, дали ще го протакаме, или пък ще се опитваме да го заобиколим, в крайна сметка резултатът ще бъде един и същ.

— Според това, което съм слушал — отбеляза човекът от Монреал, — може доста да се поспори за правата във всеки щат.

Питър поклати нетърпеливо глава. Погледът му пробяга по лицата на присъстващите.

— Смятам, че един добър хотел трябва да се приспособява към промените. Нашето време вече не е безразлично към въпросите за правата на човека. Много по-добре би било, ако навреме проумеем и възприемем тези промени, вместо да ни заставят да го направим, в случай че самите ние не предприемем никакви действия. Преди малко заявих, че никога повече не бих изгонил един втори доктор Николас. И не смятам да променя своите разбирания.

— Всички няма да бъдат доктор Николас — изсумтя Уорън Трент.

— Ние следваме известни правила, господин Трент. И ще продължаваме да ги спазваме, ако те не ни създават много големи затруднения.

— Предупреждавам ви! Вие ще съсипете този хотел.

— Изглежда за това има много повече начини.

При този отговор Уорън Трент се изчерви.

Господин Демпстър разглеждаше ръцете си.

— За жалост като че ли ударихме на камък. Господин Макдермот, предвид вашето отношение ние бихме направили преоценка... — за пръв път в поведението на човека от Монреал пролича неувереност и той погледна към Албърт Уелс.

Дребният човечец се беше присвил на мястото си и сякаш се смали, когато погледите се насочиха към него. Но той погледна спокойно господин Демпстър в очите.

— Чарли — каза Албърт Уелс, — смятам, че трябва да позволим на този млад човек да действа по свое усмотрение.

И той кимна към Питър.

Без да промени изражението си, господин Демпстър обяви:

— Господин Макдермот, вашите условия са приети.

Срещата беше към края си. За разлика от първоначалното единодушие сега се усещаше напрежение и неловкост. Уорън Трент отбягваше Питър с кисело изражение. Възрастният юрист го наблюдаваше с неодобрение, а младият го избягваше. Емил Дюмер разговаряше оживено с господин Демпстър... Единствено Албърт Уелс сякаш се забавляваше със случилото се.

Кристин първа се отправи към вратата. Но миг след това се върна и повика Питър. Застанал на вратата, той видя, че в преддверието го чака неговата секретарка. Познаваше Флора добре и реши, че само нещо необичайно я бе накарало да дойде дотук. Той се извини на останалите и излезе.

На вратата Кристин пхна в ръката му една сгъната бележка, като прошепна:

— Прочети я после!

Той кимна и я мушна в джоба си.

— Господин Макдермот — каза Флора, — не бих ви безпокоила...

— Разбирам. Какво се е случило?

— Чака ви един човек в кабинета. Казва, че работи в пещта за смет и че носи нещо много важно за вас. Не го дава на мен, а и не си отива.

Питър я погледна сепнато.

— Ще дойда веднага, щом се освободя.

— Моля ви, побързайте! — Флора се почувствува неловко. —
Неприятно ми е да ви го кажа, господин Макдермот, но работата е там,
че... ами той мирише неприятно.

Малко предиобед един дългнест мудар монтьор на име Билибой Нобъл се спусна в шахтата на четвърти асансьор. Трябваше да почисти и провери механизмите, както беше направил с останалите три асансьора. За тази операция не смятаха, че се налага да спират асансьорите и докато Билибой работеше, той виждаше отдолу кабината на четвърти асансьор, която ту се изкачваше, ту се спускаше.

Важните въпроси, помисли си Питър, могат да зависят и от най-незначителните капризи на съдбата.

Беше сам в кабинета си. Букър Т.Греъм, комуто бе изказана подобаваща благодарност, засиял от своето постижение, си беше тръгнал преди малко.

Най-незначителните поврати на съдбата.

Ако Букър беше друг човек, ако си беше отишъл в къщи в края на смяната, както биха направили другите, ако не беше проявил толкова усърдие в издирването, то тогава тази уникална бележка, която лежеше на бюрото му, щеше да пропадне.

Тези „ако“ бяха безброй. Самият Питър беше въввлечен в тази история.

Той подразбра от разговора, че посещенията му в подземията с пещта бяха подтикнали Букър към действие. Научи, че рано сутринта Букър дори беше отметнал присъствения си картон и беше продължил да работи, без да се надява, че ще му заплатят извънредния труд. Когато Питър повика Флора и разпореди да уреди заплащането на извънредния му труд, по лицето на Букър се изписа признателност.

Но независимо от причините резултатът беше налице.

Бележката лежеше на бюрото му и сочеше дата отпреди два дни. Написана от ръката на Кройдънската дукеса върху бланка на президентския апартамент, с нея се разрешаваше на служителите от гаража да предоставят колата на семейство Кройдън на Огилви „по всяко удобно за него време“.

Питър вече беше сверил почерка.

Беше помолил Флора да му донесе папката на Кройдън от архивата. Сега тя лежеше разтворена на бюрото му. В нея се съдържаха кореспонденция за резервация и две-три от писмата бяха написани от ръката на самата дукеса. Всеки специалист по почерците не би се затруднил да определи сходството. Но дори и човек без познания в тази област безпогрешно би забелязал приликата.

Дукесата се беше заклела пред детективите, че Огилви е взел колата без разрешение. Тя отхвърли обвинението на Огилви, че Кройдън са му заплатили, за да откара ягуара далеч в Ню Орлийнс. Беше намекнала, че не Кройдън, а Огилви е шофирал колата в понеделник вечерта по време на катастрофата. А когато я попитаха за бележката, тя отвърна предизвикателно: „Покажете ми я!“

Ето сега можеха да ѝ я покажат.

Познанията на Питър Макдермот в областта на правосъдието се свеждаха до въпросите, отнасящи се само до хотела. Но дори и така, съвсем ясно беше, че бележката на дукесата представлява изобличаваща улика. Не по-малко ясно беше и неговото задължение — веднага да съобщи на капитан Йолис, че изчезналата улика е налице.

Макар да улови телефона, Питър все още се колебаеше.

Не изпитваше никакво съчувствие към Кройдън. От наличните улики ставаше ясно, че са извършили подло престъпление, а после са утежнили положението си със страха и лъжите си. В паметта му изплува старото гробище „Сейнт Луис“, траурното шествие, големият ковчег, а зад него по-малкият, белият...

Кройдън бяха измамили дори и своето оръдие Огилви. Колкото и окаян да беше дебелият инспектор на хотела, престъплението му не бе по-маловажно от тяхното. Все пак дукът и дукесата бяха готови да стоварят на Огилви главната вина и наказанието.

Но не това пораждаше колебание у Питър. Причината се дължеше на традицията, която се бе запазила през вековете и се беше превърнала във верую на всеки собственик на хотел — уважението към гостите.

Каквито и да бяха кройдънският дук и дукесата, те бяха и гости на хотела.

Той ще се обади в полицията. Но преди това ще позвъни и на Кройдън.

И като вдигна слушалката, Питър помоли да го свържат с президентския апартамент.

Лично Къртис О'Кийф беше поръчал закуската в апартамента за себе си и за Додо и тя бе сервирана още преди един час. Повечето от храната обаче остана недокосната. И той, и Додо се опитваха механично да се хранят, но и двамата нямаха никакъв апетит. Подир малко Додо помоли да бъде извинена и се оттегли в съседния апартамент, за да привърши с прибирането на багажа. След двайсет минути трябваше да тръгне за летището, а Къртис О'Кийф — един час по-късно.

Напрежението между тях не беше отслабнало от вчерашния следобед.

След яростното си избухване О'Кийф веднага беше обзет от истинско разкаяние. Продължи да негодува отчаяно против действията на Уорън Трент, които намираше за коварни, ала излиянията против Додо бяха непрости и той разбираше това.

И още по-лошо бе, че не можеше нищо да поправи. Независимо от неговите извинения стореното беше налице. Той искаше да се освободи от Додо и самолетът ѝ за Лос Анджелис с авиокомпания „Делта Еърлайнс“ излиташе днес следобед. Той я заменяше с друга — Джени Ламарш, която в този миг го очакваше в Ню Йорк.

Снощи, обзет от угризения, той отдели цялата вечер на Додо, заведе я на една великолепна вечеря в „Командърс палас“, а после отидоха на танци и развлечения в Синята зала на хотел „Рузвелт“. Но вечерта не вървеше и не по вина на Додо, а, колкото и странно да бе, поради неговото понижено настроение.

Тя беше положила всички усилия, за да бъде добра събеседница.

След сполетялото я нещастие следобеда, изглежда, беше решила да преглътне наранените си чувства и както винаги да бъде добра компаньонка. „Хей, Кърти — възкликна тя вечерта, — доста момичета биха се разсъблекли, за да получат роля като моята.“ А по-късно като го улови под ръка, каза: „Все пак, Кърти, ти си най-милият човек. И такъв ще си останеш.“

В резултат на това лошото му настроение още повече се засили и накрая обхвана и двамата.

Къртис О'Кийф реши, потиснатостта му се дължи на загубата на хотела, макар че обикновено проявяваше по-голяма гъвкавост по тези въпроси. През дългата си кариера беше свикнал да понася разочарования от делови характер и се бе научил да отстъпва, за да преодолее следващото препятствие, вместо да си губи времето в оплакване на изгубеното.

Но сега дори и след нощния сън лошото настроение не го напусна.

То предизвика у него раздражително отношение дори към бога. В сутрешната му молитва се долавяше определена острота и нотки на недоволство: „...ти реши, че е по-добре да предадеш твоя хотел «Сейнт Грегъри» в чужди ръце... несъмнено се ръководиш от неведоми цели, дори когато сведующите смъртни като твоя раб не прозират истинските ти намерения...“

Помоли се сам и приключи набързо с молитвата за разлика от друг път, а после отиде при Додо, която подреждаше багажа и на двамата. Той се възпротиви, но тя го увери:

— Кърти, на мен ми е приятно да се занимавам с това. А ако не го направя аз, кой ще го свърши?

Нямаше никакво желание да ѝ обяснява, че нито една от предшествениците ѝ никога не се е занимавала с прибирането или разопаковането на багажа и за тази работа той обикновено използваше някоя от камериерките на хотела и че смята отсега нататък да постъпва така.

Тъкмо тогава поръча закуската по телефона, но тази идея не даде очаквания резултат, а когато седнаха на масата, Додо отново направи опит да го разведри:

— Хей, Кърти, не трябва да униваме. Та ние пак ще се видим. Можем да се срещаме често в Лос Анджелис.

Ала за О'Кийф това не беше първата раздяла и той знаеше, че няма да се видят повече. Освен това си припомни, че лошото настроение не се дължи на раздялата му с Додо, а на загубата на хотела.

Минутите течаха. Беше време за Додо да тръгва. Преди малко двама пикולי отнесоха куфарите във фойето. Ето появи се и старши

пиколото, за да вземе и ръчния ѝ багаж и да придружи Додо до специално резервираната кола за летището.

Хърби Чандлър, съзнавайки, че Къртис О'Кийф е важна особа и усетил откъде може да получи хубав бакшиш, лично се отзова за изпълнението на поръчката. Беше застанал на входа на апартамента и чакаше.

О'Кийф погледна часовника си и се запъти към междинната врата.

— Нямах много време, мила.

— Трябва да си оправя ноктите, Кърти — долетя отвътре гласът на Додо.

Недоумявайки защо всички жени се залавяха за ноктите си в последната минута, Къртис О'Кийф подаде на Хърби Чандлър петдоларова банкнота.

— Разделете си това с останалите двама.

Невестулковото лице на Чандлър светна.

— Много ви благодаря, господине.

Разбира се, че ще го поделя, помисли си Хърби. Само че другите щяха да получат по петдесет цента, а той ще прибере четирите долара.

Додо се появи от съседната стая.

Сега трябваше да звучи музика, помисли си Къртис О'Кийф. Тържествени тромпети и вълнуващи извивки на цигулки.

Беше облечена в скромна жълта рокля и с шапката с широка периферия, с която пристигна във вторник. Пепеляворусите коси падаха свободно по раменете ѝ. Големите ѝ сини очи се спряха на него.

— Довиждане, мили мой Кърти — тя обви врата му с ръце и го целуна. Някак неволно той я притисна силно към себе си.

Обзе го нелепото желание да нареди на старши пиколото да качи обратно от фойайето куфарите на Додо, да ѝ каже да остане и никога да не си отива. Но той отхвърли тази мисъл като сантиментална глупост. Та нали подир нея следваше Дже-ни Ламарш. Още утре по същото време...

— Довиждане, мила. Ще си мисля често за теб и отблизо ще следя кариерата ти.

На вратата тя се обърна и махна с ръка. Не беше сигурен, но му се стори, че тя плаче. Хърби Чандлър затвори вратата.

На площадката на дванайсетия етаж старши пиколото повика асансьора. Докато чакаха, Додо почисти грима си с кърпичка.

Тази сутрин асансьорите са доста бавни, помисли си Хърби Чандлър. Изгубил търпение, той натисна повторно бутона и задържа пръстта си на него за няколко секунди. Усети, че още е напрегнат. Чувствуваше се като на тръни след вчерашния разговор с Макдермот и недоумяваше как и кога ще го повикат — може би направо при Уорън Трент?, — а това щеше да сложи край на кариерата на Хърби в хотел „Сейнт Грегъри“. Досега не го повикаха, а тази сутрин наоколо се носеше слух, че хотелът бил продаден на някакъв старец, за когото Хърби не бе и чувал.

Как ли щеше да се отрази тази промяна на него самия? За жалост, реши Хърби, той нямаше да извлече никаква полза от тази работа — особено ако Макдермот остане, което беше твърде вероятно. Щяха да отложат с няколко дни уволнението на старши пиколото и нищо повече. Макдермот! Мисълта за това омразно име го пробуждаше като жило. Ако имаше достатъчно смелост, помисли си Хърби, би намушкал ножа между плещите на това копеле.

Изведнъж му хрумна една идея. Съществуваха и други не толкова груби, ала и не по-малко неприятни начини, с които може да се даде добър урок на такива като Макдермот. Особено в Ню Орлийнс. Разбира се, тези работи се заплащаха, но той разполагаше с петстотинте долара, които Макдермот отказа така самодоволно вчера. Може би ще съжалява, че е постъпил така. Струваше си да похарчи тези пари, помисли си Хърби, заради удоволствието да узнае, че Макдермот се валя в някоя кална локва, покрит с рани и кръв. Веднъж Хърби беше видял един, когото бяха подредили по този начин. Гледката не беше много приятна. Старши пиколото облиза устни. Колкото повече мислеше за това, толкова повече се палеше от тази идея. Веднага щом слезе на партера, реши той, ще позвъни. Всичко можеше да се уреди много бързо. Може би довечера.

Най-сетне един от асансьорите пристигна. Вратите се отвориха.

Вътре имаше няколко души и те се отдръпнаха учтиво, за да влезе Додо. Хърби Чандлър я последва и вратите се затвориха.

Това бе четвърти асансьор. Беше дванайсет часа и единайсет минути.

На кройдънската дукеса ѝ се струваше, че очаква бавно горящият фитил да достигне някаква невидима бомба. Кога и къде ще избухне бомбата щеше да стане известно, когато фитилът догори до края. А не бе ясно за колко време щеше да изгори.

Бяха изминали вече четиринайсет часа.

От миналата нощ, когато детективите си отидоха, нямаше никакви новини. Много тревожни въпроси чакаха своя отговор. Какво правеше полицията сега? Къде беше Огилви? А ягуарът? Не съществуваше ли някоя незначителна улика, която дукесата би могла да пропусне въпреки своята находчивост? Дори и сега не вярваше, че това е възможно.

Но едно беше важно. Каквито и тревоги да я разтърсваха, външно Кройдън не биваше да се издават. Поради това те закусиха в обичайното време. Подканян от дукесата, кройдънският дук често звънеше в Лондон и във Вашингтон. Започнаха да обмислят плановете за заминаването си от Ню Орлийнс на следващия ден.

Предиобед, както и през останалите дни, дукесата излезе навън да разходи бедлингтънските териери. Беше се прибрала в президентския апартамент преди половин час.

Наближаваше обяд. Все още нямаше никакви новини за това, което бе най-важно за тях.

Предишната вечер, логично погледнато, Кройдън бяха с неуязвими позиции. А ето днес тази логика изглеждаше неубедителни и несигурна:

— Човек би си помислил — осмели се да забележи дукът, — че се опитват да ни довършат с мълчанието си.

Стоеше до прозореца и гледаше навън, както правеше през последните дни. За разлика от друг път днес гласът му звучеше ясно. От вчера не посягаше към алкохола, макар в апартамента да имаше достатъчно напитки.

— Ако е така — отвърна дукесата, — ще се погрижим да...

Думите ѝ бяха прекъснати от телефонен звън. Нервите им се изопнаха до скъсване, както ставаше при всяко позвъняване тази сутрин.

Дукесата беше по-близо до телефона. Тя протегна ръка, но изведнъж спря. Обхвана я внезапно предчувствие, че това позвъняване не е като другите.

— Да вдигна ли аз? — попита съчувствено дукът.

Тя поклати глава, сякаш да пропъди от себе си мигновената слабост, после вдигна слушалката и каза:

— Да?

Последва пауза и дукесата отвърна:

— Аз съм на телефона — и като закри слушалката с ръка каза на мъжа си: — Оня човек от хотела е — Макдермот, — който идва снощи.

После продължи по телефона:

— Да спомням си. Вие бяхте тук, когато тези глупави обвинения...

Дукесата млъкна и докато слушаше, лицето ѝ пребледня.

Затвори очи, после отново ги отвори.

— Да — каза бавно тя. — Да, разбирам.

Като затвори телефона, ръцете ѝ трепереха.

— Нещо лошо, нали? — рече дукът, но това прозвуча не като въпрос, а като сигурност.

Дукесата кимна бавно.

— Бележката — едва чуто отвърна тя. — Бележката, която бях написала, е намерена. Тя е при управителя на хотела.

Мъжът ѝ се отдръпна от прозореца и пристъпи в средата на стаята. Застана неподвижно, с отпуснати ръце, сякаш му трябваше време, докато осмисли новината. Накрая попита:

— А сега?

— Ще позвъни в полицията. Каза, че решил да се обади първо на нас — тя притисна отчаяно ръка към челото си. — Бележката беше най-голямата грешка. Ако не бях я написала...

— Не — каза дукът. — Ако не беше тя, щеше да е друго. Ти не си допуснала никакви грешки. Единствената значителна грешка, от която започна всичко, е моята.

Той се приближи до бюфета, който служеше за бар, и си наля чисто уиски и сода.

— Ще изпия само това, не повече. Май ще мине доста време до следващото.

— Какво смяташ да правиш?

— Той изпи чашата на един дъх.

— Малко е късно да говорим за приличие. Но ако все пак нещо е останало у мен, ще се опитам да го запазя.

Той отиде в спалнята и бързо се върна с пардесю и мека шапка.

— Ако мога — каза кройдънският дук, — ще се опитам да отида в полицията, преди те да са ме потърсили. Доколкото знам, това се нарича доброволно признание на вината. Струва ми се, че нямам много време и ще трябва да побързам с показанията.

Дукесата бе приковала поглед в него. В този миг нямаше сили дори и да говори.

— Трябва да знаеш, че съм ти благодарен за всичко, което направи — потвърди дукът със сдържан и спокоен тон. — Това беше наша обща грешка и все пак аз съм ти благодарен. Ще направя всичко възможно, за да не те замеся в цялата тази история. Но ако все пак не успея, тогава ще им кажа, че цялата тази идея — след катастрофата — е била единствено моя и че аз съм те убедил да постъпиш така.

Дукесата кимна безразлично.

— И още нещо. Смятам, че ще ми трябва адвокат. Бих искал да уредиш този въпрос, ако нямаш нищо против.

Дукът си сложи шапката и я намести с пръст. За човек, чийто живот и бъдеще бяха рухнали преди няколко минути, той показваше поразително самообладание.

— Ще ти трябва пари за адвоката — напомни ѝ той. — И доста много, струва ми се. Първоначално можеш да му дадеш част от петнайсетте хиляди долара, които щяхме да занесем в Чикаго. Останалите трябва да се върнат в банката. Сега вече няма значение дали ще привлечем нечие внимание.

Не беше ясно дали дукесата го чува.

На лицето му се изписа състрадателно изражение.

— Това може да продължи доста дълго... — каза той неуверено и протегна към нея ръце.

С преднамерено хладно изражение, тя извърна глава. Дукът искаше да каже още нещо, но се отказа. Като присви леко рамене, той се извърна, излезе тихо и затвори вратата след себе си.

Дукесата остана неподвижна на мястото си още минута-две, обмисляйки своето бъдеще и преценявайки позора и унижението, които трябваше да понесе. Но после по навик се овладя и стана. Трябваше да уреди въпроса с адвоката, който беше неотложен. А след това, реши тя спокойно, щеше да помисли как да сложи край на живота си.

Междувременно парите, за които говориха, трябваше да се скрият на по-сигурно място. Отиде в спалнята.

Бяха й необходими само няколко минути, отначало обзета от недоверие, а после да претърси трескаво всичко наоколо, за да разбере, че дипломатическото куфарче е изчезнало. Това можеше да бъде само кражба. Премисли дали да не се обади в полицията, но после избухна в безумен, истеричен смях.

Когато асансьорът ти трябва веднага, помисли си кройдънският дук, можеш да бъдеш сигурен, че той непременно ще се забави.

Стори му си, че чака на деветия етаж вече няколко минути. И най-сетне чу шума от приближаващата отгоре кабина. Малко след това вратите на асансьора се отвориха на деветия етаж.

За миг дукът се поколеба. Стори му се, че преди секунда жена му извика. Доця му се да се върне обратно, но реши да върви.

Влезе в кабината на четвърти асансьор.

Вътре имаше няколко души, а сред тях една привлекателна блондинка и старши пиколото, който позна дука.

— Добър ден, ваша светлост.

Кройдънският дук кимна разсеяно и в този миг вратите се затвориха.

Трябваше да мине цяла нощ и цяла сутрин, за да може Ключаря да проумее, че това, което се бе случило, е истина, а не халюцинация. Когато откри отначало парите, които така невинно измъкна от президентския апартамент, той реши, че спи или пък сънува. Започна да се разхожда из стаята, за да се събуди. Но нищо не се промени. Изглежда той беше буден и сънуваше наяве. Объркан, Ключаря не можа да заспи до зори. После изпадна в дълбок, непробуден сън и отвори очи предиобед.

За Ключаря беше нещо обичайно да не пилее времето си през нощта.

Макар и да изпитваше съмнения към този невероятен дар на съдбата, той разработваше планове и предпазни мерки в случай, че той се окажеше наистина такъв.

Петнайсет хиляди долара в истински банкноти никога не бяха попадали в ръцете му през всичките тези години като професионален крадец. И още по-забележително бе това, че преди измъкването му от хотела с цялата сума трябваше да разреши смело два проблема. Първият се отнасяше до това, кога и как да напусне „Сейнт Грегъри“. А вторият беше свързан с пренасянето на самите пари.

През изминалата нощ намери разрешение и за двата.

На тръгване от хотела не бива да привлича към себе си ничие внимание. Това означаваше, че трябва да оформи редовно документите си на рецепцията и да заплати сметката. Всяко друго действие би било равнозначно на чисто безумие, демонстрация на безчестие и опасност да си навлече преследвачи.

Щеше му се да напусне хотела веднага, но потисна това изкушение. Ако се обадеше на рецепцията късно вечерта, вероятно би се наложило да обсъди необходимостта от допълнително заплащане за използването на стаята на другия ден, а това означаваше да насочи прожекторите към себе си. Нощният администратор щеше да го запомни и после би могъл да го опише. И други биха го забелязали, ако файето е празно, което беше възможно в този час на денонощието.

Не! Най-добре ще е да уреди напускането си късно сутринта или предиобед, когато много други гости също си тръгват. Тогава наистина нямаше да го забележат.

Разбира се, това забавяне криеше опасности. Кройдънският дук и дукесата можеха да забележат изчезването на парите и да предупредят полицията. Това означаваше, че фоайето ще се напълни с полицаи, които ще проверяват всеки заминаващ гост. Но от друга страна, по нищо не личеше, че Ключаря е свързан с кражбата и би могъл да бъде заподозрян. Освен това нямаше голяма вероятност да проверяват багажа на всеки гост.

Ала понякога би могло да се случи и нещо необяснимо. Инстинктът показваше на Ключаря, че наличието на такава огромна сума в брой и по-точно обстоятелствата по нейното сдобиване бяха странни и дори подозрителни. Би ли могло това да породви някаква тревога? Все пак имаше вероятност да не се стигне дотам.

И като поразмисли, стори му се, че изчакването крие по-малка опасност. Вторият проблем беше свързан с изнасянето на парите от хотела.

Ключаря реши да ги изпрати по пощата на хотела, като адресира пратката на свое име в някой друг хотел в друг град, където щеше да се появи подир няколко дни. Беше използвал успешно този способ и по-рано. Но за съжаление прецени, че сумата е твърде голяма. Щяха да му бъдат необходими много пликосе, които от своя страна също можеха да привлекат вниманието.

Трябваше да изнесе парите от хотела, но как?

Очевидно това не биваше да стане с дипломатическото куфарче, в което ги донесе от апартамента на дука и дукесата. Преди всичко трябваше да го унищожи. И Ключаря внимателно се зае с тази задача.

Куфарчето беше изработено от скъпа кожа и имаше хубава конструкция. Разглоби го старателно, а после с помощта на бръснарски ножчета го наряза на малки късчета. Работата напредваше бавно и той се отегчи. От време на време спираше да изхвърли парчетата в тоалетната, но без да прекалява, за да не привлече вниманието от съседните стаи.

Изминаха повече от два часа. Накрая от куфарчето останаха само металните заключалки и пантите. Ключаря ги прибра в джоба си.

После излезе от стаята и тръгна да се разхожда по коридора на осмия етаж.

Близо до асансьорите имаше няколко пепелника с пясък. Той зарови пръсти в единия и напъха ключалките и пантите дълбоко в пясъка. Можеха и да ги намерят, но нямаше да е скоро.

По това време, час-два преди разсъмване, в хотела беше спокойно. Ключаря се върна в стаята и се зае да си опакова багажа, като остави само онова, което щеше да му бъде необходимо непосредствено преди заминаване. Постави багажа си в двата куфара, които бе донесъл във вторник сутринта. В по-големия натъпка петнайсетте хиляди долара, увити в мръсни ризи.

После все още замаян и невярващ, Ключаря заспа.

Беше нагласил будилника на девет часа, но или той не чу звънеца, или будилникът не беше звънял. Когато се събуди, приближаваше единайсет и половина и слънцето ярко светеше в стаята.

Сънят свърши поне едно. Ключаря най-сетне се убеди, че събитията от изминалата нощ са истина, а не илюзия. И моментното поражение чрез някакво вълшебство се превърна в блестящ триумф. Тази мисъл повиши духа му.

Обръсна се бързо и се облече, а после прибра и останалите неща и заключи куфарите.

Реши да ги остави в стаята и да слезе до рецепцията, за да си плати сметката и да разузнае положението във фоайето.

Преди това извади излишните ключове от стаи 449, 641, 803, 1062 и от президентския апартамент. Докато се бръснеше, забеляза, че ниско на една от стените на банята се намира капакът за водопроводните кранове. Отвинти го и пусна ключовете в дупката. Чу ги да падат един подир друг някъде далече долу.

Остави само своя ключ — 830, за да го предаде при освобождаване на стаята. Заминаването на мнимия Байрън Мийдър от хотел „Сейнт Грегъри“ трябваше във всяко отношение да премине спокойно.

Фоайето, както винаги, беше изпълнено с хора, без да се забелязват никакви признаци на необичаен прилив от посетители. Ключаря си плати сметката и в замяна момичето от рецепцията му отвърна с приятелска усмивка.

— Свободна ли е вече стаята, господине?

— След няколко минути ще я освободя. Само трябва да си взема куфарите.

Изпълнен със задоволство, той се запъти нагоре.

Като пристигна в стая 830, огледа внимателно наоколо. Нищо не беше оставил — нито парченце хартия, нито пък някоя недомислена дреболия като кибритена кутия или каквато и да е улика, издаваща неговата самоличност. С помощта на един мокър пешкир Ключаря изтри всички места, където можеше да са останали отпечатьци от пръстите му. После взе двата куфара и излезе.

Улови здраво големия куфар за дръжката. При мисълта, че трябва да прекоси фойето и да излезе от хотела, пулсът му заби учестено и ръцете му се овлажниха.

Повика асансьора на площадката на осмия етаж. Докато чакаше, чу шума от слизащата кабина. Тя се спря на горния етаж, тръгна отново и пак спря. Пред ключаря се разтвориха вратите на четвърти асансьор.

Отпред стоеше кройдънският дук.

Обзет от внезапен ужас, на Ключаря му се прииска да се върне и да избяга. Но в следващия миг под въздействието на здравия разум се овладя и разбра, че срещата е случайна. Няколко бързи погледа му позволиха да се убеди в това. Дукът беше сам. Съдейки по изражението на лицето му, мислите на дука се рееха надалече.

Възрастният оператор от асансьора каза:

— Отиваме долу!

До него стоеше старши пиколото на хотела, когото Ключаря позна от срещите във фойето. Забелязвайки двата куфара, старши пиколото попита:

Да ги взема ли, господине?

Ключаря поклати глава.

Когато влезе в асансьора, кройдънският дук и някакво красиво момиче отстъпиха назад, за да му направят място.

Вратите се затвориха. Операторът Сай Луин натисна ръчката на положение „надолу“. В този миг изтощеният метал пронизително изпищя и кабината на асансьора полетя неуправляема надолу.

Трябва да обясня лично на Уорън Трент, реши Питър Макдермот, за случилото се с Кройдънския дук и дукесата.

Питър завари собственика на хотела в кабинета му на месанина. Останалите, които присъствуваха на срещата, си бяха отишли. Алоисиъс Ройс беше при своя работодател и му помагаше да си прибере вещите, като ги подреждаше в кашони.

— Реших, че мога да свърша и тази работа — каза Уорън Трент на Питър. — Нямам повече нужда от този кабинет. Предполагам, че вие ще се настаните в него. — В гласа му не звучеше омраза, макар да не бе изминал и половин час от спора им.

Алоисиъс Ройс продължи работата си мълчаливо, докато другите двама разговаряха.

Уорън Трент изслуша внимателно разказа на Питър Макдермот за събитията от бързото му заминаване от гробището „Сейнт Луис“ през вчерашния следобед до последното обаждане по телефона на Кройдънската дукеса и нюорлийнската полиция.

— Ако Кройдън са постъпили, както казвате — рече Уорън Трент, — аз не мога да им съчувствувам. Вие сте действал правилно — и като размисли, изръмжа: — Поне ще се отървем от тези проклети кучета.

— Опасявам се, че Огилви се е забъркал много сериозно.

Възрастният човек кимна.

— Този път е отишъл доста далече. Но ще си понесе последствията, каквито и да са, и това ще бъде краят — Уорън Трент замълча, сякаш преценяваше нещо наум, и накрая каза: — Предполагам, задавал сте си въпроса, защо винаги съм бил снизходителен към Огилви.

— Да — отговори Питър.

— Той е племенник на жена ми. Аз съвсем не се гордея с това обстоятелство и мога да ви уверя, че жена ми нямаше нищо общо с Огилви. Но преди много години тя ме помоли да му намеря работа при мен и така и направих. Веднъж, когато тя се тревожеше за него, аз

обещах да го оставя на работа. Всъщност никога не съм искал да наруша обещанието си.

Как да обясни, недоумяваше Уорън Трент, че докато времето заличаваше Естер от паметта му, Огилви се превърна в единствената му връзка с нея.

— Извинете — каза Питър, — не знаех, че...

— Че съм бил женен ли? — старият човек се усмихна. — Малцина знаят това. Жена ми дойде при мен в хотела. И двамата бяхме млади, но тя почина по-късно. Струва си се, че оттогава е минало доста време.

Уорън Трент отново си спомни за самотата, в която беше прекарал годините си, и за още по-голямата самота, която го очакваше занапред.

Внезапно вратата се отвори и в кабинета се втурна Кристин. Беше тичала по пътя насам и бе изгубила едната си обувка. Задъхана и с разчорлена коса, тя едва успя да промълви:

— Случило се е... нещо ужасно! Един от асансьорите... Аз бях във фойето... Толкова е страшно! Хората не могат да се измъкнат, викат...

Питър Макдермот се спусна тичешком към вратата и изтика Кристин встрани. Алоисиъс Ройс го последва веднага.

Три приспособления трябваше да предотвратят катастрофата на четвърти асансьор.

Едното беше регулаторът на скоростта в асансьорната кабина. Той трябваше да се включи, когато кабината превиши установената безопасна скорост. При четвърти асансьор този регулатор, незабелязано от никого досега се задействуваше със закъснение.

Второто приспособление се състоеше от четири скоби. Веднага след включването на регулатора тези скоби трябваше да задържат асансьора към релсите, по които се движи, и по този начин да го спрат. Всъщност двете скоби от едната страна на кабината се включиха. На от противоположния край, поради късното задействуване на регулатора и поради остарялата техника, скобите не заработиха.

Но дори и тогава навременното включване на аварийното устройство в асансьорната кабина можеше да предотврати трагедията. Трябваше само да се натисне един червен бутон. Неговото предназначение бе да прекъсне подаването на електроенергия и да спре движението на кабината. В съвременните асансьори аварийният бутон се намира на високо и видно място. Но в асансьорите на „Сейнт Грегъри“, както и в много други, този бутон беше монтиран ниско, Сай Луин се пресегна и се опита не без усилие да го напипа, но закъсня с една секунда.

Когато комплектът от скоби от едната страна се включи, а другите две не успяха, кабината се наклони и се разцентрова. С проглушителен трясък от изкривяването и разкъсването на металните части и под въздействието на собствената си тежест и скоростта, а също и на товара, който носеше в себе си, кабината се разпадна. От едната страна, пропаднала по-ниско от останалите, тъй като кабината се бе наклонила под остър ъгъл, между пода и стената се образува отвор с ширина няколко фута. Надавайки викове, пътниците започнаха да се плъзгат към него.

Сай Луин, възрастният оператор, който беше най-близо, изпадна пръв от асансьора. Самотният му вик, докато падаше край всичките

девет етажа, се прекъсна, когато тялото му се удари в циментовия под на шахтата. Последваха го, прегърнали се един друг възрастни съпрузи от Солт Лейк Сити. Подобно на Сай Луин и те умряха, когато телата им се размазаха при удара в пода на шахтата. Съпротивлявайки се, пропадна и кройдънският дук, като се блъсна в някакъв метален лост в стената на шахтата, който го прониза. Лостът се прекърши и той продължи да пада. Умря, преди да стигне дъното.

Останалите все пак успяха да се задържат. Но докато те напругаха сили, двете здрави скоби се скъсаха и освободена, разбитата кабина пропадна в шахтата. По пътя надолу, размахвайки ръце, се изтърси и един млад зъболекар от конгреса. Той не загина веднага, а умря след три дни от вътрешни разкъсвания.

На Хърби Чандлър му провървя повече. Той падна от кабината, когато тя стигна до края. Изтърколи се на дъното на шахтата, удари си главата, което не беше фатално, но си счупи гръбначния стълб, а това щеше да го парализира и да го прикове на място за цял живот.

Една жена на средна възраст от Ню Орлийнс лежеше на пода на асансьора със счупено бедро и разбита челюст.

Когато кабината се удари в дъното на шахтата, последна изпадна Додо. Тя си счупи ръката, а главата и се разби в едната релса. Лежеше в безсъзнание, почти мъртва, а от огромната рана на главата ѝ струеше кръв.

Други трима — един участник в конгреса на Голд Краун Кола, съпругата му и Ключаря Милн се отърваха по чудо без нараняване.

Под разбитата асансьорна кабина с кървящи рани и със счупени крака и таз лежеше в пълно съзнание, надавайки викове, механикът Билибой Нобъл, който преди десет минути се бе спуснал в шахтата.

Като се затича с бързина, с каквато досега в хотела не му се беше налагало, Питър Макдермот се втурна по стълбите на мецанина.

Когато стигна до фойето, завари там пълно безредие. През вратите на асансьора проникваха писъци, а наблизо крещяха и няколко жени. Наоколо се носеха объркани викове. Пред изплашената тълпа пребледнелият помощник-управител и едно пиколо се опитваха да отворят металните врати за шахтата на четвърти асансьор. Касиерите, администраторите и останалите служители прииждаха иззад банките и бюрата. Посетителите от ресторантите и баровете се изсипаха във фойето. А след тях идваха сервитьори и бармани. Оркестърът в главния ресторант замлъкна и музикантите се присъединиха към множеството. Върволица от кухненски работници се изнизваше през служебния вход. Питър бе залят от поток възбудени въпроси.

— Тихо! — извика той с всички сили, опитвайки се да над-вика шума на тълпата.

За миг настъпи тишина и тогава той извика:

— Моля да се отдръпнете, за да направим каквото е необходимо — той забеляза, че един администратор го гледа: — Някой да се е обаждал на пожарната?

— Не съм сигурен, господине. Мисля, че...

— Веднага се обадете! — отсече Питър, а на друг служител нареди: — Свържете се с полицията! Кажете им, че ни трябва линейки, доктори, някой за да овладее тълпата.

И двамата тичешком изчезнаха, за да изпълнят нарежданията.

Към Питър се приближи висок, слаб човек със спортно сако и раирани панталони.

— Аз съм флотски офицер. Кажете какво ви е необходимо.

— Трябва да се освободи центърът на фойето — отвърна Питър с благодарност. — Вземете хора от персонала и направете кордон. Разчистете място към главния изход и отворете вратите.

— Добре.

Високият човек се извърна и започна скорострелно да раздава команди. Сякаш очаквайки нечие разпореждане, хората се подчиниха. Скоро сервитьори, готвачи, администратори, пикколи, музиканти и някои отзивчиви гости оформиха редица през цялото фоайе, която се простря до изхода при авеню „Сейнт Чарлз“.

Алоисиъс Ройс се беше присъединил към помощник-управителя и пиколото, които се опитваха да счупят вратата на асансьора. Той се обърна и извика на Питър:

— Няма да успеем без инструменти. Ще трябва да се вмъкнем от друго място.

Във фоайето се втурна монтьор в работен комбинезон. Той се обърна към Питър:

— Трябва някой да помогне на дъното на шахтата. Един човек е затиснат от на кабината. Не можем да го измъкнем, нито да стигнем до другите.

— Да слизаме тогава! — отсече Питър. И той се втурна надолу по служебното стълбище, следван от Алоисиъс Ройс.

Към асансьорната шахта водеше слабо осветен тунел с посивели тухлени стени. Когато слязоха, до ушите им достигнаха още по-ясно и зловещо предишните стенания. Точно пред тях се намираше разбитата кабина, но пътят към нея беше преграден от изкривените ѝ метални части и от проводници, които се бяха разкъсали при падането. Наблизо механиците с помощта на лостове се опитваха да разчистят пътя. Други стояха безпомощно зад тях. Писъците, обърканите викове и шумът от другите асансьори се сливаха с непрекъснатите вопли, които идваха от вътрешността на шахтата.

Питър извика на хората, които работеха!

— Донесете още лампи!

Няколко механици се забързаха към другия край на тунела.

Питър нареди на човека в работния комбинезон, който го последва от фоайето:

— Върнете се горе! Покажете пътя на пожарникарите!

А Алоисиъс Ройс, коленичил до развалините, извика:

— Изпратете веднага за лекар!

— Да — каза Питър. — Вземете някой да го доведе до тук. Направете съобщение. В хотела са отседнали няколко лекари.

Човекът кимна и побягна към фоайето.

През това време се стичаха все повече хора, които задръстваха тунела. Главният механик Док Викъри си проби път през навалищата.

— Боже господи! — извика той и се загледа втренчено пред себе си. — Боже господи! Аз им казвах. Предупреждавах ги, че ако не дадат пари, ще стане някоя бея... Той сграбчи Пи-тър за ръката. — Чу ли, младежо? Колко пъти съм ти казвал...

— После, шефе. — Питър освободи ръката си. — Можеш ли да направиш нещо да измъкнем тези хора?

Главният безпомощно поклати глава.

— Трябва ни тежко оборудване — крик, резачки...

Очевидно главният механик не беше в състояние да се заеме с тази работа. Питър му нареди:

— Провери другите асансьори. Ако трябва, спрете ги всичките. Не допускайте да се повтори същото.

Възрастният човек кимна вяло. Приведен и съкрушен, той се отдалечи.

Питър сграбчи за рамото един посивял инженер от поддържането, когото разпозна сред множеството.

— Вашето задължение е да разчистите терена. Всеки, който няма работа тук, трябва да излезе.

Инженерът кимна и започна да освобождава тунела от хората.

Питър се върна при шахтата на асансьора. Алоисиъс Ройс, коленичейки и с пълзене, се беше промъкнал под развалините и беше повдигнал за раменете стенещия ранен механик. На слабата светлина можеше да се види, че парчета от развалините бяха покрили краката и корема му.

— Билибой — окуражаваше го Ройс, — ще се справиш. Обещавам ти. Ще те измъкнем.

В отговор се чу сърцераздирателен писък.

Питър улови ранения за ръката.

— Той е прав. Ние сме тук. Сега ще дойде помощ.

Отдалече някъде високо горе се чу воят на сирени.

Администраторът успя да се свърже по телефона с противопожарната служба при градската община. Още не беше приключил разговорът, силните двукратни сигнали, известяващи за сериозна опасност, отекнаха по всички противопожарни служби на града. По радиоуредбата се разнесе спокойният глас на диспечера:

— Взвод нула-нула-нула-осем в тревога към хотел „Сейнт Грегъри“. Улица „Карънделит“ и „Комън“.

Незабавно се отзоваха четири пожарни команди — централната от улица „Декатър“, тази от „Тюлейн“, от „Саут Рампарт“ и от „Дюмейн“. В три от тях свободните от наряд дежурни бяха на обяд. В централната служба обядът беше почти готов. Менюто се състоеше от кюфтета и спагети. Пожарникарят, който изпълняваше ролята на готвач този ден, въздъхна, изключи газта и изтича след останалите. Точно сега ли, по това време, в центъра на града да вдигнат тревога!

Облеклото и ботушите бяха в колите. Мъжете в движение свалиха обувките си и се качиха в камионите, като надяваха костюмите си. За по-малко от минута след първите сигнали към „Сейнт Грегъри“ се понесоха пет пожарни команди, две с уреди, едно ремарке и три отряда за спешни случаи, спасителни операции и издирване, заместник-командир и двама началници на районни поделения, чиито шофьори си пробиваха път през обедното движение.

Тревогата в хотела беше отбелязана в дневника.

В другите пет противопожарни поделения още шестнайсет взвода и две коли бяха в състояние на готовност в случай на повторен сигнал за тревога.

В полицейския отдел за спешни случаи при углавния съд постъпиха сигнали от две места — от пожарната команда и от самия хотел.

Две телефонистки, над които висеше надпис „Бъдете търпеливи с клиентите!“, записаха съобщенията на специални заявки и след миг ги предадоха на радиодиспечера. Съобщението гласеше: „Всички коли

на бърза помощ от Полицейската и Благотворителната болница да се отправят към хотел «Сейнт Грегъри».“

Три етажа под фоайето на „Сейнт Грегъри“ шумът, резките команди, стенанията и виковете продължаваха да изпълват тунела към асансьорната шахта. Сега на този фон се разнесоха отсечени, бързи стъпки. Млад мъж с лекарска чанта.

— Докторе! — извика Питър настойчиво. — Елате тук!

Приведен и пълзейки, новодошлият се приближи до Питър и Алоисиъс Ройс. Зад гърба им светнаха допълнителните фенери, донесени бързо от механиците. Билибой Нобъл изкрещя отново. Той извърна към доктора изкривено от болка лице, а в очите му се четеше молба.

— Ох, боже господи! Дайте ми нещо...

Докторът кимна, порови из чантата и извади една спринцовка. Питър вдигна ръкава на комбинезона на Билибой, като улови оголената му ръка. Докторът бързо почисти кожата с тампон и вкара иглата в плътта. Подир няколко секунди морфинът започна да действа. Главата на Билибой кимна назад. Очите му се затвориха.

Докторът прилепи слушалка към гърдите му.

— Не нося нищо със себе си. Повикаха ме от улицата. За колко време ще можете да го измъкнете оттук?

— Веднага щом дойдат подкрепления. Ето идват!

В тунела се разнесе тропот от бягащи крака. Пожарникари с каски изпълниха тясното пространство. Носеха силни прожектори и тежко оборудване — брадви, крикове, резачки и лостове. Не говореха много. Разменяха си кратки отсечени думи. Наоколо се чуваха сърдити и резки заповеди:

— Дай тук! Подложи крика! Размести това!

Отгоре се разнесоха удари на разигралите се брадви. Чу се шум на поддаващ метал. Поток от светлина заля тунела при отварянето на вратите на шахтата.

— Дай стълбите!

И надолу се плъзнаха дълги стълби.

— Веднага извадете този човек! — заповяда младият лекар.

Двама пожарникари се опитаха да наместят крика под развалините. Щом го вдигнеха щяха да отместят тежките парчета от Билибой. Пожарникарите опипваха терена, ругаеха и разчистваха място за крика. Ала той не влизаше — беше по-голям с няколко инча.

— Трябва ни по-малък крик! Дай по-малък крик, а после ще пъхнем големия!

Заповедта се понесе от уста на уста: „Донесете малкия крик от помощната кола!“

— Трябва да извадим този човек! — обади се отново настойчивия глас на доктора.

— Вижте оная греда там! — разнесе се гласът на Питър. — Оная високата! Ако я отместим, тя ще повдигне долната и ще освободим място за крика.

— Та това са двайсет тона — предупреди един пожарникар. — Ако малко го разместим, всичко ще се срути. Ако я местим, трябва да го направим много бавно.

— Я да опитаме! — обади се Алоисиъс Ройс.

Застанали един до друг с преплетени ръце, Ройс и Питър подложиха гърбове под гредата. Събраха сили и се напрегнаха! Нищо! Още по-силно! И по-силно! Дробовете им засвитяха, кръвта им пулсираше до пръсване, а пред очите им всичко се завъртя. Гредата се отмести едва забележимо. И отново с всички сили! Трябваше да се направи невъзможното! Притъмня им. Не виждаха нищо. Само червеникава пелена пред очите. Е, хайде, напрегни се! Мърдай! Нечий вик: „Крикът влезе!“ Напрежението спадна! Свлякоха се на земята. Отпуснаха се. Крикът се обърна и започна да се издига. Развалините се отместиха.

— Сега можем да го измъкнем!

— Няма нужда да бързате — каза тихо докторът. — Той току-що умря.

Измъкнаха ранените един след друг по стълбата. Фоайето заприлича на лазарет, където оказваха спешна помощ на все още живите или установяваха, че за останалите е настъпил краят. Отместиха мебелите встрани, а в средата наслагаха носилки. Тълпата

зад кордона, вече притихнала, се притисна плътно напред. Жените плачеха. Някои от мъжете извърнаха глави.

Отвън чакаше колона от линейки. Движението по авеню „Сейнт Чарлз“ и „Карънделит“ от „Канал Стрийт“ до „Грейвиър“ беше спряно. И двата края на улиците зад полицейските постове се трупяха тълпи от хора. Една след друга линейките започнаха бързо да се оттеглят. Първата замина с Хърби Чандлър; на втората качиха ранения зъболекар, който агонизираше, а миг по-късно изпратиха жената с ранения крак и разбитата челюст. Останалите линейки потеглиха бавно към градската морга. А в хотела един капитан от полицията разпитваше очевидците, за да изясни имената на пострадалите.

Последна от ранените изтеглиха Додо. Докторът, който слезе долу, ѝ постави компрес на зейналата рана на главата. Ръката ѝ беше в пластмасова шина. Без да обръща внимание на предложената помощ, Ключаря Милн остана при Додо и я подкрепяше, като напътствуваше спасителите как да се доберат до нея. Ключаря излезе последен. Преди него измъкнаха участника в конгреса на Голд Краун Кола и жена му. Един пожарникар пренесе чантите на Додо и на Ключаря от развалините в шахтата до фойето. Някакъв униформен полицаи ги пое и остана да ги пази.

Питър Макдермот се върна във фойето, когато изнасяха Додо от шахтата. Беше пребледняла и неподвижна, тялото ѝ окървавено, а компресът бе прогизнал от кръв. Когато я положиха на носилката, с нея веднага се заеха двама лекари. Единият беше млад стажант, а другият по-възрастен. Младият поклати глава.

Зад кордона настъпи раздвижване. Някакъв мъж по риза, започна възбудено да вика: „Пуснете ме да мина!“

Питър извърна глава и махна на флотския офицер. Кордонът се разтвори. В освободеното място се втурна Къртис О'Кийф.

С обезумяло изражение той закрачи редом с носилката. Накрая Питър го забеляза да излиза на улицата и да моли да го вземат в линейката. Стажантът кимна в знак на съгласие. Вратите се затръшнаха. Сирената изсвири пронизително и линейката се понесе.

Издавал в недоумение и невярващ в избавлението си, Ключаря се изкачи по стълбата от асансьорната шахта. Следваше го един пожарникар. Отгоре протегнаха ръце да му помогнат, а други го подхванаха, когато пристъпи във фоайето.

Ключаря установи, че се държи на краката си и може да се движи без чужда помощ. Сетивата му постепенно се нормализираха. Мозъкът му започна веднага да работи. Наоколо беше пълно с униформи. Това го изплаши.

Куфарите! Ами ако капакът на големия се е отворил... Но не. Беше оставен наблизко до другите. Той пристъпи към тях. Някой зад него се обади:

— Господине, чака ви линейка.

Ключаря се извърна и видя един млад полицаи.

— Няма нужда...

— Всеки трябва да отиде, господине. Трябва да ви прегледат. То е за ваше добро.

— Трябва да си взема чантите — възпротиви се Ключаря.

— Можете да ги вземете после, господине. Ще ви ги пазят.

— Не, сега.

— Исусе Христе! — обади се нечий глас. — Ако му трябват чантите, нека си ги вземе. Като преживее такова нещо, човек има право да...

Младият полицаи взе чантите и придружи Ключаря до изхода при авеню „Сейнт Чарлз“.

— Изчакайте тук, господине, докато проверя за линейката. — И той остави чантите на тротоара.

Щом полицаят се отдалечи, Ключаря взе чантите и се смеси с навалищата. Никой не го забеляза, когато се отдалечи.

Продължи, без да бърза, и стигна до паркинга, където беше оставил колата си предишния ден след успешния обир в къщата на „Лейквю“. Чувствуваше се спокоен и уверен. Вече нищо не можеше да му се случи.

Паркингът беше препълнен с коли, но Ключаря веднага съгледа своя форд по отличителния зелено-бял регистрационен номер от Мичиган. Спомни си как се бе притеснил в понеделник, че номерът на колата привлича вниманието. Очевидно притесненията му са били напразни.

Колата стоеше, както я бе оставил. И, разбира се, моторът запали от първия път.

От центъра на града Ключаря внимателно потегли към мотела при магистрала „Шеф Мънтуър“, където беше складираше предишната си плячка. Досегашните трофеи бяха незначителни в сравнение с великолепната сума от петнайсет хиляди долара, ала и те си имаха своята стойност.

При мотела Ключаря прекара форда близо до наетата от него стая и влезе с двата куфара, които докара от „Сейнт Грегъри“. Дръпна завесите на прозореца, преди да отвори големия куфар и да се увери, че парите са на мястото си. Да, вътре бяха.

Беше складираше доста неща в мотела и сега отново трябваше да подреди куфарите, за да сложи всичко на място. Накрая останаха двете кожени палта, сребърната купа и подносът, които беше откраднал от къщата в „Лейквю“. Нямахше къде да ги сложи; освен да пререди отново целия багаж.

Ключаря знаеше, че трябва да го направи. Но в последните минути почувствува непреодолима умора, която предположи, че се дължеше на преживените събития и на напрежението през изминалия ден. Но времето течеше, а той трябваше да се измъкне невредим от Ню Орлийнс, колкото е възможно по-бързо. Реши, че палтата и сребърните предмети може да сложи съвсем спокойно неопаковани в багажника на форда.

И щом се увери, че никой не го следи, той натовари куфарите в колата, като намести палтата и среброто до тях.

После освободи стаята и си плати сметката. А когато потегли, разбра, че умората му леко е преминала.

Насочи се към Детройт. Възнамеряваше да измине разстоянието на малки етапи и да спира, щом се умори. По пътя щеше сериозно да обмисли бъдещите си планове. От години Ключаря си бе дал дума, че ако някога се сдобие със солидна сума, ще си купи малък гараж. Така, оставяйки престъпните си странствувания, щеше честно да се залови

за работа. Доказателство за това беше фордът, който послушно му се подчиняваше в ръцете. А петнайсетте хиляди бяха напълно достатъчни за начало. Но се питаше: сега ли е най-подходящият момент за това?

Докато пресичаше северните райони на Ню Орлийнс, поел по магистралата „Пончартрейн“, по пътя към свободата, Ключаря вече изпитваше колебание относно тази възможност.

Съществуваха много логични доводи в полза на идеята да се установи и залови с работа. Не беше много млад. И този път, в Ню Орлийнс, беше усетил върху себе си сковаващата ръка на страха.

И все пак... събитията от последните трийсет и шест часа му вдъхнаха прилив на увереност и ново въодушевление. Успешният обир на къщата, чудесната сума, появила се сякаш с вълшебна пръчица, избавлението от катастрофата с асансьора само преди час — всичко това, изглежда, представляваше доказателство за присъствието на някакви невидими сили. Навярно взети заедно те говореха за някакво знамение, което сочеше пътя, който трябваше да се следва.

Може би след всичко това, мислеше си Ключаря, ще мога за известно време да продължа по старому. А гаражът щеше да почака. Имаше време за него.

Беше свърнал от магистралата „Шеф Мънтуър“ по булевард „Джентили“, около Градския парк, край лагуни и стари клонести дъбове. Сега по авенюто при Градския парк приближаваше „Митъри Роуд“. Точно тук новите гробища на Ню Орлийнс — „Гринуд“, „Митъри“, „Свети Патрик“, Пожарникарското, на Благотворителната болница и Кипарисовото гробище се разстилаха в море от гробове, додето поглед стигаше. Високо над тях се извисяваше естакадата на магистрала „Пончартрейн“. Ключаря я забеляза, издигнала се като цитадела в небесата, като приканващ рай. След няколко минути щеше да се изкачи до нея.

Като приближи кръстовището на „Канал стрийт“ и авенюто край Градския парк, последната пресечка преди да излезе на естакадата, Ключаря забеляза, че светофарът не работи. Движението се регулираше от един полицаи, застанал в средата на кръстовището.

Няколко метра преди това той усети, че една от гумите се спуска.

Веднъж моторизираният полицай Николас Кланси от нюорлийнската полиция бе определен от озлобения си сержант като „най-тъпото ченге от бранша, друг като него рядко може да се намери.“

Но в думите му имаше истина. Независимо от дългогодишната служба, която го беше превърнала във ветеран, Кланси нито веднъж не бе издигнат в чин и не бе предложен за повишение. Досието му беше безславно. По време на стажа си не бе арестувал почти никого и не бе извършил нищо значително. Когато Кланси се впуснеше да преследва някоя кола с превишена скорост, шофьорът винаги се изплъзваше. Веднъж при едно улично сбиване бяха казали на Кланси да сложи белезници на някакъв подозрителен тип, заловен от друг полицаи. И докато Кланси се мъчеше да откачи белезниците от колана си, заподозреният беше изминал вече няколко пресечки. При друг случай някакъв отдавна търсен банков бандит, възприел божията вяра, бе решил да се предаде на Кланси насред града. Бандитът предаде оръжието си, но Кланси го изпусна на земята. При падането револверът изгърмя, а сепнатият бандит тутакси промени намеренията си и побягна. Измина цяла година, през която престъпникът извърши още шест обира, преди да го заловят.

Само едно спасяваше Кланси от уволнение през всичките години — изключително добродушният му нрав, на който никой не можеше да се противопостави, като към него се прибавяше и изражението му на тъжен клоун, съзнаващ своите недостатъци.

Понякога, пред себе си, Кланси изпитваше желание да извърши нещо наистина значително, та ако не изчисти досието си, то поне да го направи недотам безлично. Но досега беше претърпял пълен неуспех.

Само една-единствена дейност от служебните задължения на Кланси не представляваше трудност за него — регулирането на уличното движение. И това му доставяше удоволствие. Ако му се удадеше възможността да върне историята назад и да предотврати изобретяването на автоматичната светофарна уредба, той би го направил с удоволствие.

Преди десет минути, като забеляза, че светофарът при „Канал стрийт“ и авенюто при Градския парк не работи, той събщи по радиотелефона за това, паркира мотора си наблизо и се зае да регулира движението на кръстовището. Надяваше се, че аварийната служба няма да пристигне скоро.

Кланси забеляза сивия форд на отсрещната страна на авенюто, който намали скорост и спря, Ключаря остана неподвижен на мястото си.

Кланси разгледа лявото задно колело, което беше легнало върху джантата.

— Гума ли спухахте?

Ключаря кимна. Ако Кланси беше малко по-наблюдателен, той би забелязал побелелите пръсти на шофьора, стиснали кормилото. Обзет от горчиво разкаяние, Ключаря си спомни за една съвсем малка дреболия, която не бе догледал в старателно разработения си план. Резервната гума и крикът се намираха в багажника. За да ги извади, трябваше да отвори задния капак и да покаже на бял свят кожените палта, сребърната купа, подноса и куфарите.

Облян в пот, той продължи да чака. А полицаят не даваше никакви признаци, че ще се отмести.

— Май ще трябва да свалим колелото, а?

Ключаря отново кимна. Той прецени обстановката. Можеше да смени бързо гумата. Най-много за три минути. Крикът! Гаечният ключ! Да отвинти гайките! Да свали колелото! Да сложи резервното! Да го притегне! Да метне спуканата гума, крика и ключа на задната седалка! И да затвори багажника! После щеше да потегли. По естакадата. Само това ченге да се разкара.

Другите коли зад форда започнаха да намаляват скорост, а някои спираха, преди да завият към централното платно. Една дори се отдели веднага от колоната. Гумите ѝ изсвистяха зад него. Нечий клаксон изсвири възмутено. Ченгето се наведе и се опря на вратата до Ключаря.

— Я гледай колко коли се насъбраха!

— Да — преглътна Ключаря.

Ченгето се изправи и отвори вратата.

— Хайде, действайте!

Ключаря извади ключа от таблото. Слезе бавно от колата и се опита да се усмихне.

— Няма нищо, ще се оправя.

Притаил дъх, Ключаря изчака, докато ченгето оглеждаше движението по кръстовището.

— Аз ще ви помогна — добродушно рече Кланси.

Внезапно Ключаря изпита желанието да изостави колата и да побегне, но се отказа, тъй като разбра, че положението е безнадеждно. С примирение той вкара ключа в бравата и отвори багажника.

За по-малко от минута сложи крика на място, развинти гайките на колелото и започна да повдига колата откъм задната броня. Куфарите, кожените палта и сребърните съдове бяха струпани на купчина в единия край на багажника. Докато работеше, Ключаря забеляза, че полицаят внимателно разглежда колекцията. Колкото и невероятно да бе, той мълчеше.

А всъщност Ключаря не знаеше, че мисловният процес при Кланси се задвижва твърде бавно.

Кланси се наведе и попипа едно от палтата.

— Не е ли малко топло за това?

През последните десет дни температурите в града не падаха под тридесет и пет градуса.

— Ами жена ми... понякога ѝ е студено.

Гайките бяха отвинтени, а колелото свалено. С едно движение Ключаря отвори задната врата и пъкна вътре колелото.

Полицаят проточи шия над капака на багажника и започна да разглежда вътрешността на колата.

— Ами женичката ви не е ли с вас?

— Аз... аз отивам да я взема.

С всички сили Ключаря се опитваше да освободи резервното колело, но контрагайката заяждаше. Счупи си един нокът и одра кожата на пръстите си, докато я развинти. Без да обръща внимание на раните, той измъкна колелото от багажника.

— Странна работа!

Ключаря замръзна на място. Не смееше да се помести. Имаше чувството, че се изкачва към своята Голгота. Интуицията му подсказваше на какво се дължи това.

Съдбата му бе предоставила възможност, а той я отхвърли. Нямаше никакво значение, че не бе осъществил решението си на практика. Съдбата беше проявила благосклонност, но Ключаря бе отхвърлил нейния добронамерен жест. И ето, сега разгневена, съдбата му обръщаше гръб.

Обзет от ужас, като си спомни онова, което така лесно бе забравил преди няколко минути — ужасната цена на едно повторно

затваряне зад решетките, едно дълго затворничество, което би продължило до края на живота му. Свободата му изглеждаше по-скъпа от всякога. А естакадата пред него сякаш се намираше на другия край на света.

Накрая Ключаря разбра знаменията от последния ден и половина. Те му бяха предоставили възможност да се освободи от досегашното си съществуване и да заживее нов и скромн живот, един изход за утрешния ден. Ах, само ако знаеше!

Вместо това той беше изтълкувал погрешно знаменията. С арогантност и суетност бе възприел добронамереността на съдбата като собствена неуязвимост. Беше взел решението. А това бе резултатът. Сега беше твърде късно.

Наистина ли? Късно ли бе дори за една последна надежда? Ключаря затвори очи.

И ето той се закле — като взе твърдото решение, което смяташе да изпълни при първа възможност, че ако сега му се удадеше и най-малкият шанс за спасение, никога повече през целия си живот да не се занимава с нечестни дела.

Ключаря отвори очи. Полицаят се отдалечаваше към друга кола, чийто шофьор беше спрял, за да попита за пътя.

Без да може сам да повярва, Ключаря постави бързо колелото, завинти гайките и освободи крика, като го метна в багажника. Но постъпвайки инстинктивно като добър механик, той отново затегна гайките, след като колелото беше стъпило на земята. Когато полицаят се върна, беше успял да пререди нещата в багажника.

Забравил за доскорошните си съмнения, Кланси кимна одобрително:

— Е, какво? Свършихте ли?

Ключаря затръшна капака на багажника. И едва тогава моторизираният полицай Кланси забеляза регистрационния номер от Мичиган.

Мичиган. Зелено на бял фон. Някаква мисъл, заспала в дълбините на мозъка му, се раздвижи.

Дали не беше днес или вчера, или пък завчера?... Неговият взводен командир, който четеше пред строя последния бюлетин високо на глас... беше казал нещо за зелено на бял фон...

Кланси се опита да си спомни. Но бюлетините бяха толкова много и в тях се говореше за толкова търсени престъпници, за безследно изчезнали хора, коли, за обири. Всеки ден будните и старателни младоци от полицията бързо записваха данните в бележниците си, като се опитваха да запомнят информацията. И Кланси все се опитваше да постигне това. Но поради бързата реч на лейтенанта и бавния си почерк той неизбежно изоставаше. Зелено на бял фон. Опита се да си спомни.

— От Мичиган, а? — посочи Кланси номера.

Ключаря кимна. Чакаше неподвижно. Колко много може да претегли човешката душа.

— „Уотър Уънърленд“^[1] — прочете на глас Кланси инициалите на номера. — Чувал съм, при вас имало риба.

— Да... има.

— Някой ден може да отскоча дотам. Аз съм въдичар.

Зад тях се разнесе нетърпелив клаксон. Кланси затвори вратата на форда. Изглежда си спомни, че е полицай.

— Я да освободим пътя!

Зелено на бял фон — тази мисъл не му даваше мира.

Моторът забръмча и Ключаря потегли. Кланси го наблюдаваше как се отдалечава. Внимателно, без да избързва, или пък да се бави, изпълнен с твърда непоколебимост, Ключаря насочи колата към подстъпа на естакадата.

Зелено на бял фон. Кланси поклати глава и се върна в центъра на кръстовището. Ненаправно го наричаха най-тъпото ченге от бранша и друг като него рядко можеше да се намери.

[1] Земя на водните чудеса — едно от прозвищата на Мичиган — Бел.ред. ↑

Бялата с небесносини ивици линейка и мигаща синя лампа зави от авеню „Тюлейн“ към входа за спешни случаи на Благотворителната болница. Линейката спря. Вратите бързо се отвориха. Изнесоха носилката с Додо и с професионална бързина санитарите я плъзнаха на една количка към входа с надпис „Вход за бели пациенти“.

Къртис О'Кийф следваше плътно количката, като подтичваше, за да не изостава.

Санитарят отпред извика:

— Спешен случай! Отдръпнете се!

Тълпата в преддверието се отдръпна, за да стори път на малката група. Повечето устремиха погледи към бялото, восъчнобледо лице на Додо.

Летящите врати на отделението за спешни случаи се отвориха, за да пропуснат носилката. Отвътре се разкри напрегната картина на медицински сестри, лекари и други носилки.

Някакъв санитар се изпречи пред Къртис О'Кийф.

— Моля да изчакате тук!

— Но аз искам да разбера... — възпротиви се О'Кийф.

Една от минаващите сестри спря за миг до вратата:

— Ще направим всичко възможно. Някой от лекарите ще ви се обади, щом се освободи.

И тя продължи навътре в отделението. Летящите врати се затвориха.

Къртис О'Кийф остана пред вратите на отделението с премрежен поглед и сърце, разкъсвано от отчаяние.

Преди по-малко от половин час, след като Додо си замина, той кръстосваше гостната на апартамента, обзет от объркани и тревожни мисли. Инстинктът му подсказваше, че нещо от живота му си е отишло и че повече нямаше да се върне при него. Но разумът му се надсмиваше. И други преди Додо бяха идвали и си бяха отивали и той беше надживял раздялата с тях. Но идеята, че този път всичко е по-различно, беше абсурдна.

Дори и така изпита изкушението да настигне Додо, да отложи навярно раздялата с няколко часа, та да претегли още веднъж чувствата си. Разумът му обаче надделя. Той остана в апартамента.

А след няколко минути чу сирените. Отначало не обърна внимание. Но доловил после, че пристигат нови линейки и че броят им пред хотела започва да расте, той се приближи до прозореца. Суматохата долу го накара да слезе. Излезе както беше облечен — по риза, без сако.

Докато чакаше асансьора на дванайсетия етаж, до слуха му достигнаха тревожни шумове. През следващите пет минути асансьорът не дойде, а площадката се изпълни с народ и Къртис О'Кийф реши да се спусне по аварийното стълбище. Докато слизаше надолу, разбра, че и на други им беше хрумнала същата идея. Като наближи долните етажи, шумовете станаха по-ясни и възползувайки се от качествата си на атлет, той се понесе бързо надолу.

Във фоайето от възбудените зяпачи разбра какво се бе случило. И тогава най-чистосърдечно започна да се моли дано Додо да е напуснала хотела преди злополуката. Миг по-късно видя да я изнасят в безсъзнание от асансьорната шахта.

Жълтата рокля, която толкова харесваше, косата ѝ, ръцете и краката — всичко беше покрито с кръв. Върху лицето ѝ блуждаеше знакът на смъртта.

В този миг под въздействието на някакво незаличимо прозрение Къртис О'Кийф осъзна истината, която така дълго беше крил от самия себе си. Той я обичаше. Обичаше я нежно и пламенно, с цялата преданост, на която бе способен. Макар и късно, той разбра, че е извършил най-голямата грешка в живота си, като е оставил Додо да си отиде.

Сега размисляше с горчивина, спрял поглед върху вратата на отделението за спешни случаи. Внезапно вратите се разтвориха и оттам излезе една сестра. Той се приближи към нея, но тя поклати глава и забърза нататък.

Обзе го чувство на безпомощност. Всъщност не можеше да направи почти нищо. Но щеше да направи онова, което бе в неговите възможности.

Извърна се и закрочи из болницата. Пробиваше си път из навалищата в приемните и коридорите, следваше надписите и

стрелките по пътя към своята цел. Отваряше врати с табелки „вход забранен“, без да обръща внимание на възраженията на секретарките, и се изправи пред бюрото на директора.

Директорът се надигна сърдито от стола си. Но когато Къртис О'Кийф се представи, гневът му спадна.

След петнайсет минути директорът излезе от спешното отделение, придружен от слаб, тих човек, когото той представи като доктор Боклеър. Докторът и О'Кийф се здрависаха.

— Разбрах, че сте приятел на младата дама, доколкото знам, госпожица Лаш.

— Как е тя, докторе?

— Състоянието ѝ е критично. Правим всичко възможно. Трябва да ви кажа, че има голяма вероятност да не оживее.

О'Кийф остана мълчалив, обзет от скръб.

— Има опасна рана на главата — продължи докторът, — която от външния преглед, изглежда, се дължи на фрактура на черепа. Вероятно парченца от черепа са попаднали в мозъка. Ще бъдем наясно, след като излезе рентгеновата снимка.

— Отначало подлагаме болните на реанимиране — обясни директорът.

Докторът кимна.

— Правим ѝ кръвопреливане. Изгубила е доста кръв. Правят се опити да се върне в съзнание.

— Докога?

— Реанимирането ще продължи поне един час. А ако рентгеновата снимка потвърди диагнозата, ще се наложи незабавно да я оперираме. Има ли роднини в Ню Орлийнс?

О'Кийф поклати глава.

— Всъщност това няма значение. При такива спешни случаи законът ни дава право да действаме без разрешението на близките.

— Може ли да я видя?

— Може би по-късно, но не и сега.

— Докторе, ако нещо ви е необходимо по отношение на парите или професионално съдействие...

Директорът го прекъсна спокойно:

— Нашата болница е безплатна, господин О'Кийф. Тя е за бедните и спешните случаи. И все пак тук предлагаме обслужване,

което не може да се плати с пари. До нас се намират два медицински колежа и техните специалисти винаги се отзовават. Трябва да ви кажа, че доктор Боклеър е една от водещите неврохирурзи в страната.

— Извинете — отвърна смирено О'Кийф.

— Има само едно може би — каза докторът.

О'Кийф вдигна глава.

— Пациентката сега е в безсъзнание и е под наркоза. Допреди малко имаше моменти на просветление. В един от тези мигове тя повика майка си. Ако е възможно, доведете я тук...

— Възможно е — отговори О'Кийф с чувство на облекчение, че може да свърши нещо.

От телефонния автомат в коридора Къртис О'Кийф се свърза с Ейкрън, щат Охайо. Звънеше в хотел „О'Кийф Кайахога“. Управителят Харисън беше в кабинета си.

— Оставете всякаква работа — разпореди се О'Кийф. — Няма да се занимавате с нищо друго, докато не свършите колкото може по-бързо това, което ще ви кажа.

— Слушам, господине — разнесе се в слушалката бодрият отговор на Харисън.

— Трябва да се свържете с госпожа Айрин Лаш от улица „Иксчейндж“, Ейкрън. Не зная номера на къщата. — О'Кийф беше запомнил името на улицата от оня ден, когато двамата с Додо ѝ изпратиха кошницата с плодове. Нима това бе станало във вторник?

Той чу как Харисън каза на някого в кабинета си:

— Веднага ми дайте телефонният указател!

— Вижте се лично с госпожа Лаш — продължи О'Кийф. — Трябва да ѝ предадете неприятната новина, че дъщеря ѝ До-роти е ранена при нещастен случай и може да умре. Искам госпожа Лаш да пристигне в Ню Орлийнс, колкото е възможно по-бързо. Ако се наложи, наемете самолет. Не пестете парите.

— Почакайте, господин О'Кийф — в телефона се разнесоха резките заповеди на Харисън: — Свържете ме с авиокомпания „Истърн Еърлайнс“, с бюро за билети в Кливланд. След това ми намерете една лимузина с добър шофьор да се яви на изхода на „Маркет стрийт“. — После гласът му прозвуча по-силно в слушалката: — Слушам ви, господин О'Кийф.

— След като всичко е готово — разпореди се О'Кийф, — нека ми се обадят в Благотворителната болница.

Той затвори телефона, убеден, че разпорежданията му ще бъдат изпълнени. Добър човек е този Харисън. Може би заслужава да го прехвърлят в някой по-представителен хотел.

След деветдесет минути рентгеновите снимки потвърдиха диагнозата на доктор Боклеър. Започнаха да подготвят операционната на дванайсетия етаж. Неврохирургичните операции при успешен край продължаваха няколко часа.

Преди да откарат Додо в операционната, позволиха на Къртис О'Кийф да я види за кратко. Беше пребледняла и в безсъзнание. Стори му се, че цялата ѝ миловидност и жизнерадостност са я напуснали.

Вратите на операционната се затвориха.

Майката на Додо беше на път за града. Харисън го уведоми за това. Макдермот от „Сейнт Грегъри“, комуто О'Кийф позвъни преди няколко минути, се зае с посрещането на госпожа Лаш и довеждането ѝ в болницата.

Засега нямаше какво повече да прави, освен да чака.

О'Кийф отклони поканата да си почине в кабинета на директора. Реши да чака на дванайсетия етаж, докогато се наложи.

Изведнъж го обхвана желанието да се моли.

Наблизо се намираше врата с надпис „За цветнокожи дами“. А на съседната беше написано „Склад за операционни материали“. През стъклената преграда се виждаше, че вътре е тъмно.

Отвори вратата и влезе, като се промъкна между една кислородна палатка и апарат за изкуствено дишане. В полумрака успя да намери свободно място, където коленичи. Привикнали към мекия килим, коленете му опряха твърдия под, но сега това нямаше значение. Той склочи молитвено ръце и сведе глава.

Колко странно, но за пръв път от толкова години Къртис О'Кийф не можа да намери думи за онова, което му бе на сърцето.

След изминалия ден като успокояващ балсам над града бавно припаднаше здрач. Скоро, помисли си Питър, ще настъпи нощта със съня и кратките часове на забравата. Утре неотложните събития от изминалия ден щяха да преминат в сянка. И ето сумракът вече бележеше първите минути на онези часове, които накрая изцеляваха всяка болка.

Ала още много нощи и дни трябваше да изминат, докато участниците в събитията от този ден се отърсят от преживяната трагедия и ужаса. Много вода от Лета^[1] ще трябва да изтече, за да премине всичко в забрава.

Работата, а не безделието, помагаше на ума да превъзмогне всичко това.

А от първите часове на следобедна работа имаше колкото щещ.

Останал сам в кабинета си на мецанина, Питър прегледа извършеното и предстоящото.

Тъжният и мъчителен процес по установяване самоличността на загиналите и уведомяването на близките им накрая беше приключил. Беше започнала подготовката за погребенията, за които хотелът можеше да окаже съдействие.

А малкото, което можеше да се направи за ранените, извън грижите в болничните заведения, вече бе свършено.

Аварийните отреди от пожарната и полицията отдавна си бяха отишли. На тяхно място пристигнаха монтьорите от асансьорния сервиз, които внимателно проучваха всеки детайл от оборудването на асансьорите в хотела. Щяха да работят цялата вечер и на следващия ден. Междувременно някои от асансьорите бяха пуснати в движение.

Предвкусвайки с мрачно настроение големите суми, които трябваше да бъдат изплатени, застрахователните агенти усилено разпитваха свидетелите и записваха фактите.

В понеделник група от специалисти от Ню Йорк щеше да пристигне и да изготви план за подмяната на механизмите на всички

пътнически асансьори с нови. Това щяха да бъдат първите големи разходи на новото ръководство Албърт Уелс-Демпстър-Макдермот.

Молбата на главния механик за излизане в оставка лежеше на бюрото на Питър. Смяташе да се съгласи.

Главният механик, Док Викърн, трябваше да бъде изпратен с нужното уважение и да му бъде отредена заслужена пенсия за дългогодишната му служба в хотела. Питър щеше да се погрижи за всичко.

И за мосю Ебран, главния готвач, също щеше да се погрижи. Само че неговото пенсиониране трябваше да приключи по-бързо и на негово място да бъде издигнат Андре Лемю.

От младия Андре Лемю — с идеите си за създаване на специализирани ресторанти, интимни барове и промените за целия хранителен комплекс — щеше да зависи много от бъдещото развитие на „Сейнт Грегъри“. Хотелите не разчитат единствено на предлагането на стаи. Те могат да бъдат заети всеки ден и пак да се стигне до фалит. Източникът на печалбите идваше от специалните услуги, като от конгресите, вечерите в ресторантите и баровете.

Трябваше да се пристъпи към назначаването и на други служители, към реорганизация на отделите и ново разпределение на задачите. Като отговорен вицепрезидент Питър щеше да бъде зает в по-голямата част от времето с ръководна дейност. Необходим му беше помощник-главен управител, който да наблюдава текущата работа в хотела. Назначеният на тази длъжност трябваше да бъде млад, енергичен, и когато се налага, привърженик на строга дисциплина, но и да умее да се разбира с по-възрастните сътрудници. За такава длъжност би бил подходящ дипломат от колежа по хотелско дело. Питър реши в понеделник да позвъни на декана на Корнелския университет Робърт Бек. Деканът поддържаше връзки с много от бившите си изявени студенти. Вероятно имаше човек подръка.

Независимо от трагичните събития през изминалия ден трябваше да се мисли и за бъдещето.

Личните му планове бяха свързани с Кристин. Тази мисъл го въодушевяваше и вълнуваше. Предстоеше им да уточняват много неща. Но той знаеше, че това ще се уреди. Преди малко Кристин си тръгна за дома си в „Джентили“. Не след дълго и той щеше да я последва.

Очаквах го и други недотам приятни проблеми. Преди час капитан Йолис от нюорлийнската полиция се отби в кабинета на Питър. Беше приключил току-що разговора си с кройдънската дукеса.

— Когато си в нейната компания — каза Йолис, — седиш и не проумяваш какво се таи под това непоклатимо ледено покритие. Жена ли е? Съзнава ли наистина как е умрял мъжът ѝ? Видях тялото му, Боже Господи! Да не се случва с никого! Та тъкмо затова беше и дошла. Малко жени биха издържали на тази гледка. А в нея нищо не трепна. Никакво съчувствие и никакви сълзи. Само отметна глава назад, както тя умее, и погледна високомерно. Ако трябва да ви кажа истината като мъж — тя ме привлича. Обхваща те някакво желание да разбереш каква е в действителност — детективът млъкна и се замисли. — Да — добави сетне Йолис в отговор на въпроса на Питър, — ние ще я обвиним в съучастие и ще я арестуваме след погребението. А какво ще стане след това — дали съдът ще я изпрати в затвора, ако защитата поддържа тезата, че мъжът ѝ я е подвел към съучастничество, а той самият е мъртъв... Всъщност ще видим.

Огилви бил вече подведен под отговорност, съобщи полицаят.

— Обвинен е в съучастие, а по-късно навярно ще му добавят и нови обвинения. Ще реши прокурорът от окръжния съд. При всяко положение, ако смятате да му пазите място, не разчитайте на него през следващите години.

— Съвсем не разчитаме.

Реорганизацията на охраната в хотела заемаше едно от първите места в списъка със задачи на Питър.

След като капитан Йолис си замина, кабинетът утихна. Свечеряваше се. Подир малко Питър чу как някой отвори външната врата. На вратата на кабинета се почука и той отговори:

— Влез!

Беше Алоисиъс Ройс. Младият негър носеше поднос с кана мартини и чаша. Остави подноса на бюрото.

— Реших, че няма да имате нищо против да опитате това.

— Благодаря — каза Питър. — Но аз никога не пия сам.

— Очаквах, че ще ми го кажете — и Ройс извади от джоба си още една чаша.

Отпиха мълчаливо. Преживяното през деня все още тегнеше в душите им, за да се отдадат на веселие и наздравници.

— Доведохте ли госпожа Лаш? — попита Питър.

Ройс кимна.

— Закарах я направо в болницата. Наложих се да минем през отделни входове, но вътре се срещнахме и аз я отведох при господин О'Кийф.

— Благодаря ви.

След позвъняването на Къртис О'Кийф Питър трябваше да намери човек, комуто можеше да разчита. Затова помоли тъкмо Ройс да отиде там.

— Когато пристигнахме, бяха свършили операцията. Ако няма усложнения, младата дама, госпожица Лаш, ще се оправи.

— Радвам се да чуя това.

— Господин О'Кийф ми каза, че щели да се оженят, след като тя оздравее. Изглежда, тази идея се хареса и на майката.

— Надявам се, че на много майки ще им хареса — отвърна Питър с лека усмивка.

Настъпи мълчание, а после Ройс рече:

— Разбрах за срещата тази сутрин. За вашето становище и после как всичко се обърнало.

Питър кимна.

— В хотела няма да има повече сегрегация. Напълно. Отсега нататък.

— Допускам, че очаквате да ви благодарят. За това, че сте ни предоставил това, което ни се пада по право.

— Не — каза Питър. — А вие отново ставате язвителен. Все пак ми е любопитно да разбера дали сте решил да останете при У.Т. Знам, че това ще му се понрави, а пък и вие ще бъдете напълно свободен. В хотела има доста работа от юридически характер. Бих могъл да се погрижа да поемете известна част от нея.

— Много съм ви благодарен — каза Ройс. — Но отговорът ми е отрицателен. Вече казах на господин Трент днес следобед — ще си отида веднага щом се дипломирам — той отново наля мартини и се загледа в чашата си. — Ние сме в състояние на война, вие и аз — ние имаме коренно различни позиции. И докато сме живи, това няма да се промени. Ще се постарая с придобитите юридически познания да помогна на събратята си. Очаква ни голяма борба — и от правно, а също от всякакво друго естество. Тя няма да бъде винаги честна и от

наша, и от ваша страна. Но ако сме несправедливи, нетолерантни и неблагоприятни, трябва да знаете, че сме го научили от вас. И нас, и вас ни очакват неприятности. А вие тук също ще си получите заслуженото. Вие премахнахте сегрегацията, но това не е всичко. Очакват ви проблеми с онези наши сънародници, които няма да одобряват вашите действия, и с негрите, които няма да се държат добре и ще ви създават неприятности, защото просто са си такива. А какво ще правите с негрите алармаджии, с негрите тарикати или с полупияните негри ромеовци? И такива има сред нас. Когато белите се държат по този начин, вие преглъщате неприятната страна, опитвате се да се усмихнете и много пъти намирате извинения. Но ако това се случи с негри, какво ще правите тогава?

— Може би няма да е лесно — каза Питър. — Ще се опитам да бъда обективен.

— Вие ще бъдете, но другите няма да бъдат обективни. И всъщност това ще бъде войната. Само едно е хубаво.

— И какво е то?

— Понякога ще има и примирия. — Ройс взе каната и празните чаши. — Имам чувството, че сега беше едно от тях.

Бе вече нощ.

За хотела беше отминал поредният работен ден. Той се различаваше от останалите, но въпреки неочакваните събития всекидневната работа беше продължила своя ход. Резервации, настаняване на гости, административни задължения, работеха инженерите, гаражът, счетоводството, кухните... всички бяха насочили усилията си към единствената проста задача. Да посрещнат пътника, да го приемат, да му предоставят възможност да си почине и да го отпратят оттатък.

Скоро цикълът щеше да започне отново.

Уморен, Питър Макдермот се приготви да си върви. Угаси осветлението в кабинета и като излезе, премина през целия мецанин. На едно огледало до стълбището към фойето видя отражението си. За пръв път забеляза, че костюмът му е измачкан и изцапан. Станало е, припомни си той, когато се проврях под развалините на асансьора при умирацията Билибой.

Опита се да пооправи сакото, като прокара ръка по него. Някакво леко прошумоляване го накара да бръкне в джоба си и пръстите му напипаха лист хартия. Извади го и си спомни. Беше бележката, която Кристин му подаде, когато той излезе от съвещанието — съвещанието, на което бе поставил кариерата си на карта и бе спечелил.

Беше забравил за бележката. Разгърна я с любопитство и прочете: „Хотелът ще бъде чудесен, защото ще прилича на човека, който го ръководи.“

А отдолу Кристин бе написала с по-ситен почерк: „П. П. Обичам те.“

И като се усмихна, той се упъти с широки крачки към фойето на своя хотел.

[1] Реката на забравата в царството на ада (гр.) — Бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.